

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGFOUNTAIN SERİSİ -2

CASUS

Görev mi yoksa aşk mı?

JEFF WHEELER

OLIMPOS®

CASUS

Kral Severn'ın hükümdarlığına bir tutsak olarak getirilen Owen Kiskaddon, Fountain gücü tarafından kutsanmış bir çocuktur ve hiddetli kralın güvenini kazanmayı başarır. Büyüdükçe kendine güvenen, savaşlarda ve politikada ön planda bir figüre dönüşür. Ancak hayatını en derinden etkileyen duygu, önderliğini benimsediği Dük Horwath'ın torununa duyduğu aşktır. Lakin Owen ve Elysabeth Mortimer'ın birlikteliği ve geleceğinin önüne, kralın entrikaları çıkar.

Owen'ın seçimi, çetin ve zordur. Görev mi? Aşk mı? Zehirciler ve casuslar etrafta kol gezmekte, savaş çanları çalmakta, Owen ise yaklaşan ölüm ve felaketleri önleyebilmek için büyük fedakârlıklar yapmak zorundadır.

Owen'ın kalbindeki çelişki, krala olan itaati ile mi sonuçlanacak yoksa aşk uğruna her şeyi bir kenara mı bırakacak?

www.olimposyayinlari.com
[/olimposyayinlari](https://www.instagram.com/olimposyayinlari)
[/olimposyayin](https://www.facebook.com/olimposyayin)
[/olimposyayinlari](https://www.youtube.com/olimposyayinlari)

KINGFOUNTAIN

SERİSİ

-2-

"Wall Street Journal
Bestseller'ı"

"Jeff Wheeler'in milyon baskısı
yapılan Kingfountain Serisinin
ikinci kitabı!"

"*Game of Thrones* hayranları,
Kingfountain serisini hemen
benimseyeceklerdir. Genel
olarak okunması oldukça
keyifli bir kitap."

-Booklist

JEFF WHEELER GÖREV

Görev mi yoksa
aşk mı?

CASUS

JEFF WHEELER

CASUS

Jeff Wheeler

Orijinal Adı: The Thief's Daughter

© 2016, Jeff Wheeler

Editör: Fatma Büşra Güncel

Çeviri: Elif Çaliner

Sayfa Tasarımı ve Kapak Uygulaması: Alla Özabat

1. Baskı: Şubat 2020

ISBN: 978-605-7906-85-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans temsilciliğiyle Amazon Publishing aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd.Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718

www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

CASUS

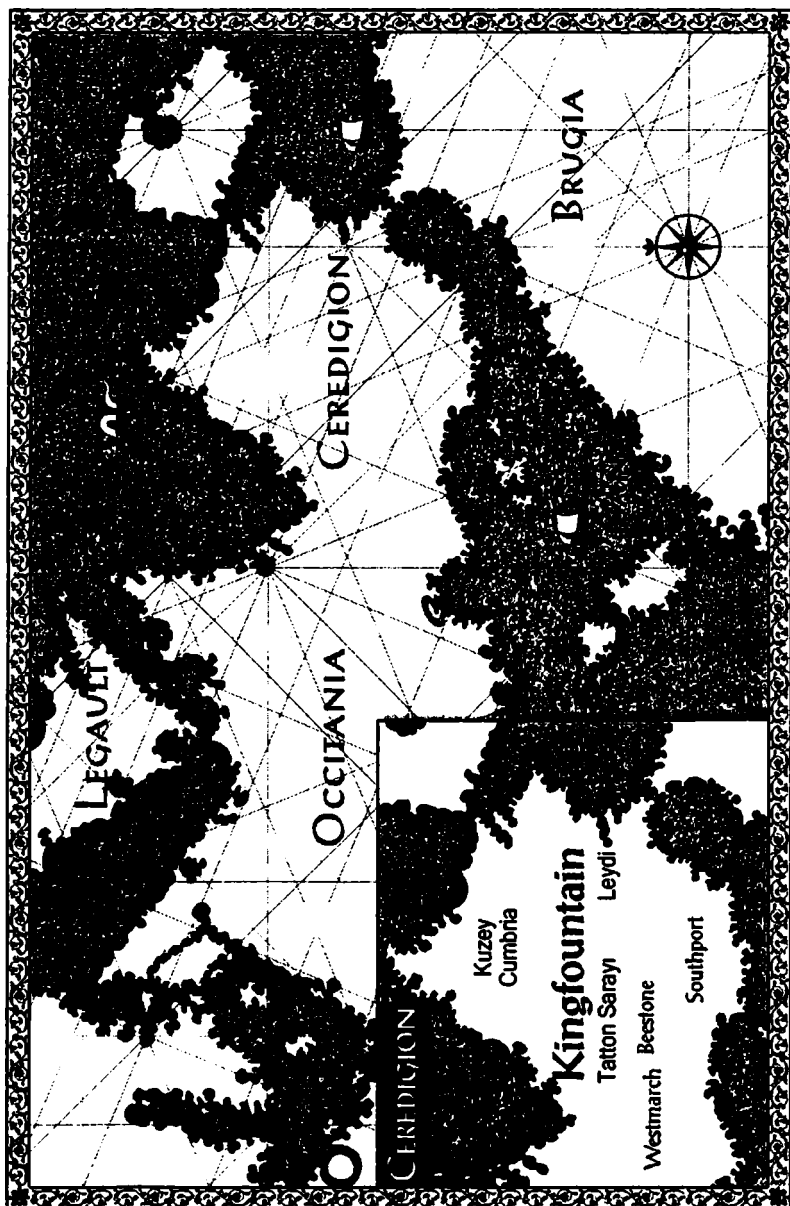

JEFF WHEELER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Victoria'ya

KRALLIKLAR & KARAKTERLER

MONARŞİLER

Ceredigion: Severn (Argentine Hanesi) : Taht hakkını, ağabeyinin kayıp olan ve öldürüldükleri düşünülen erkek evlatlarından zorla almıştır. Kırk yaşındadır ve on yılı aşkın bir süredir sorunlu krallığına hükmetmektedir

Occitania: VIII. Chatriyon (Vertus Hanesi) : On üç yaşında babasının bıraktığı tahta geçmiş ve yirmi bir yaşma kadar tahtı ablasının naipliğinde yönetmiştir. Tahtın kontrolünü tamamen sağladıktan sonra Brythonica Düşesi kuzenini kendisiyle evlenmeye zorlayarak onun hükümdarlık haklarına saldırmaya başlamıştır.

Atabyrion: IV. Iago (Llewellyn Hanesi) : Kendine has cesareti ve cesurluğuyla tanınır. Babası (III. Iago) beceriksiz bir kral olmuştur; kendi kontlarının isyanları ve Ceredigion'la süregelen çekişmeler yüzünden gün yüzü görmemiştir; en sonuncusu, Eredur'un krallığının son yılına denk gelmiş ve Eredur'un erkek kardeşi (Severn) ve Dük Horwath'ın Atabyrionluları yendiği nihai bir savaş olmuştur. Sonradan ortaya çıkan bir isyanda III. Iago öldürülmüş ve IV. Iago on beş yaşında kral olmuştur. Şu an on dokuz yaşında ve hâlâ bekârdır.

Jeff Wheeler

CEREDIGION LORDLARI

Owen Kiskaddon : Westmarch Dükü

Stiev Horwath: North Cumbria Dükü

Jack Paulen: Doğu Stowe Dükü

Thomas Lovel: Southport Dükü

Dominic Mancini: Kralın idaresindeki casus teşkilatının başı

Ceredigion tarihini yazıya dökmek, tahminimce, on yıl alacaktır. Buradaki ziyaretimden şu ana kadar edindiğim bilgilerle kendimi kaybetmiş durumdayım, ayrıca Pisan'a dönmeye de hiç niyetim yok, en azından yakın gelecekte. Kaydetmeye Severn Argentine'in hükümdarlığından başladım ve geriye doğru ilerleyip ağabeyi Eredur Argentine'in hakimiyetini anlatacağım, daha sonra da tarihin ciddi bir kısmını meşgul eden iç savaşları araştıracağım. Tarihe karşı benim o coşkunu tutkuma sahip ve yaşına göre şaşırtıcı derecede ayrıntıya hâkim, önemli bir bilgi kaynağı ve kafa dengi birisini buldum, Kuzey Cumbria Dükünün on yedi yaşındaki torunu, Leydi Elysabeth Mortimer. Kral Severn'in onun için resmi bir evlilik ittifakı tertiplemesi, tahminimce, çok sürmeyecektir.

- Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM BİR

Westmarch Dükü

Owen Kiskaddon tam takım zırh giymekten hoşnut değildi. Zırh sanki başka birisinin botunu giyiyormuş gibi rahatsız hissettiriyordu; o yüzden zincir zırh yeleği dışındakileri üzerine nadiren geçiriyordu. Şimdi ise aynen öyle giyinmiş, eli kılıç başındaydı; komutan olarak katılacağı ilk savaşın arifesinde asker karargâhında yürüyordu. Gece çabuk çöküyordu, hatta alacakaranlıkta bile kendisine göz kırpan birkaç yıldız görebiliyordu.

Yaklaşık on yıldır yuvası olan o soğuk ve güzel Kuzey'i özlemişti. En yakın arkadaşını, Kuzey Cumbria Dükü'nün torununu, Evie'yi de özlemişti. Kız, çaresizlik içerisinde ilk harbinin haberlerini almayı bekliyordu; Owen da yaşayacakları şey konusunda hem endişeli hem de heyecanlıydı. Her ne kadar kan olmasını bekliyor olsa da ala boyanmaya can atmıyordu. Savaşın tekniklerini biliyordu, ancak henüz hiç uygulamamıştı. Yıllardır eyer tepesinde, kılıçlarla, baltalarla, ok ve mızraklarla

talim görüyordu. Daha da önemlisi, savaşlarla ilgili okumayı, geçmişte yaşamış veya o günün ünlü savaşçılarının hikâyelerini incelemeyi seviyordu. Kaç askerin çamurlu Azinkeep meydanlarına ilerlediğini ve kralın sabitlediği kazıkları, mızrakları ve iyi seçilmiş zemini kendininkinden çok daha büyük orduları yenmek için nasıl bir arada kullandığını ezbere anlatabilirdi. Fakat tarihi herkes incelerdi Owen ise olayı bir adım daha ilerletmişti. O, yeniden kurgulamayı seviyordu.

Occitania ordusunun savaş kumandanı o olsaydı Azinkeep'te Ceredigion Kralı'nı yenmek için ne yapardı? Wizr oyunundaki gibi sadece kendi tarafındaki fırsatlara bakmıyordu. Durumu karşı tarafın gözünden de değerlendiriyordu. Söz konusu kralların ve taçların oyunu olduğunda çıkan en ufak bir çatışmada iki taraftan daha fazlası olduğunu ve her zaman tahtaya dâhil olmayı bekleyen umulmadık taşların olduğunu çok önceleri fark etmişti.

Düşüncelere dalmış bir vaziyette askerlerin yaktığı karargâh ateşinin yanından geçerken “İyi akşamlar, Lordum.” dedi askerlerinden biri.

Owen duraksadı ve adını hatırlayamadığı adama baktı. “İyi akşamlar. Kimin komutasındasın?” diye sordu Owen. Adam'ın yaşı Owen'ın yaşının iki katı olmasına rağmen Owen'a hürmet ve saygıyla bakıyordu.

“Harkins, Lordum. Adım Will ve Harkins komutasında hizmet ediyorum. Havanın yarın muharebe zamanında da böyle olacağını düşünüyor musunuz?”

“Tanıştığıma memnun oldum, Will. Umarım şansımız biraz yaver gider de hava böyle olur, değil mi?”

Owen yorgun bir gülümsemeyle müteşekkîr bir baş selamı verdi ve komuta çadırlarına doğru yoluna devam etti. Uyuyabileceğini düşünmüyordu. Kim bilir kaç asker böyle genç bir adama bel bağladıkları için gergin ve sinirli hissediyordu. Kral Severn ilk savaşını on sekiz yaşında yönetmişti. Owen ise ondan bir yaş daha küçüktü. Bütün sorumluluğu omuzlarında hissetti.

O adamın Owen'a körü körüne bağlı olması Owen'ı biraz, hatta birazdan da fazla, huzursuz etti. Çok az insan Fountain büyüünün kıpırtısını hissedebiliyordu, ama bunu hissedenler, kendilerine sahip oldukları doğal yeteneklerin bir kısmını kuvvetlendirecek sihirli bir güç bahşedilmiş olanlardı. Bahşedilen bu güç o kadar nadir karşılaşılan bir durumdu ki bu yüzden Owen'ın Fountain yeteneğinin küçük bir çocukken nasıl keşfedildiğiyle ilgili hikâyeleri herkes biliyordu. Fakat farkına varamadıkları şey, Fountain tarafından kutsanan birisi olmasına rağmen sözde geleceği öngörme yeteneğinin tamamen bir yanılgıdan ibaret olmasıydı. Zeki Ankarette Tryneowy, kraliçenin zehircisi, Owen'ın kralın gözünde vazgeçilemez olmasını sağlamak için o daha çocukken böyle bir dalavere çevirmesine yardım etmişti. Birlikte bütün krallığı kandırmışlardı. Ankarette'in ölümünden sonra da bu yanılgı; önemli siyasi gelişmelerin bazılarını daha çok duyulmadan Owen'a ileten kralın casus teşkilatının başı, Dominic Mancini'nin yardımıyla devam etmişti, böylece Owen'ın geleceği öngörme ününü hem Ceredigion içinde hem de dışında sağlamlaştırmışlardı. Her ne kadar kral Mancini'nin görevlendirmesinin geçici olduğunu söylemiş olsa da, casus başının kralın çıkarlarını artırma konusunda esrarengiz bir yolu vardı ve bu sayede yıllardır konumunu elinde tutmayı başarmıştı. Owen ve Mancini'nin, birbirlerine karşılıklı hizmet ettikleri, çıkar ortaklıkları vardı.

Bazen Owen, sebep sonuç bağlamını iyi yapabilme yeteneği sayesinde haberleri casus başı ona iletmeden çoktan tahmin etmiş oluyordu. Örneğin Mancini ona, Atabyrion Kralı Iago Llewellyn'in Occitania'dan Chatriyon ile Ceredigion'a karşı iki krallığı birleştirmek amacıyla anlaşma yapacağını söylememiştir; ancak sonunda bunun gerçekleşmesi Owen'ı şaşırtmamıştı. Bu Fountain tarafından kutsanmakla alakalı bir durum değildi. Bu zeki olmakla alakalıydı.

Owen komuta çadırına yaklaşırken çadır muhafızları geçmesi için savaş baltalarını kaldırdı. Owen on yedi yaşındaydı ve henüz gelişimini tamamlamamıştı ama buna rağmen şimdiden yetişkin bir erkek boyundaydı; aile armasını taşıyordu, Altın'ı – mavi zemin üzerinde altın renkli üç geyik başını.

Owen, kafasını girişten soktuğu gibi, üzerinde savaş zırhı elinde hoş kokusuyla bir kadeh şarap tutan Dük Horwath'ı gördü. Geçen son birkaç yılda saçları daha da grileşmişti ama bu genç adamı hep etkilemiş olan o sakin, temkinli tavrı hâlâ aynıydı. Tam anlamıyla baştan aşağıya bir askerdi; geçen elli yıl içerisinde sayısız savaşta çarpışmıştı. O sağlam duruşu Owen'a güven sağlıyordu.

“İyi akşamlar, evlat.” dedi Horwath başını oynatarak, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

“Pek gergin görünmüyorsunuz.” dedi Owen, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Horwath omuz silkip bir yudum aldı ve kadehini kürk kilimin yanında duran küçük sehpanın üzerine koydu.

“Torununuzdan bir haber var mı?” diye sordu Owen bir umutla.

“Biz burada Occitanialılarla savaşıırken Atabyrionlılar Kuzey’i işgal etmeye kalkarsa Kuzey’e sahip çıkacağını söylemiş. Bence öyle bir şeye kalkışmaları için can atıyor. Ondan önce savaşa dâhil olacağın için, biliyorsun, seni biraz kuskandır.”

Owen zihninde onu canlandırdı ve oluşan hisle gülümsedi. Böyle yapmak onu ilginç bir şekilde her zaman heyecanlandırıyor, kelebek bulutu midesine doluyor gibi hissettiriyordu. Hissettiklerinin savaş kaygısı mı yoksa sadece onu tekrar görme arzusu mu olduğunu bilmiyordu. Süngüsünü düşürmemek için elinden geleni yaptı, fakat onu özlemişti. Çok hoş, uzun, gür ve kahverengi saçları vardı. Bazen örüyordu. Bazen de salıyordu. Gözleri mavinin en delici hâliydi... Hayır yeşildi... Ya da gri... Kesinlikle ışığa ve ruh hâline bağlıydı. Durmadan gevezelik yapmasını, hızlı zekâsını ve o muzip espri anlayışını özlüyordu. Elysabeth Victoria Mortimer -Evie- tüm dünyadaki en iyi arkadaşındı ve Mancini dışında en büyük sırrını bilen tek insandı.

Owen’ın kayıp giden bakışlarını gören Dük “Dikkat, evlat.” diye uyardı. “Düşüncelerini buraya, ait oldukları yere, Occitania’ya sakla. Miğferine bir kılıç darbesi yediğinde hayallere dalmış olmayı istemezsin.”

Gerçekten de Owen hayallere dalmıştı, o yüzden kederli bir şekilde gülümsedi. Dük onu çok iyi anlıyordu, geçen onca yıldan sonra, adeta onun da büyükbabası gibi olmuştu. Kır saçlı dükün, düklükleri arasında bir ittifak kurma umudu içerisinde olduğunu görebiliyordu. Her ne kadar Owen ve Evie’nin birlikte, Evie’nin yardımcısı olmadan, uzaklaşmalarına izin verilmiyor olsa da üçünün kayaların üzerinden şelalenin alt kısmındaki nehre atladıkları ve hayatlarını tehlikeye atacak gereksiz riskler aldıkları biliniyordu.

“Bölük komutanlarını ne zaman çağırıyoruz?” diye sordu Owen, eldivenli ellerini ovalıyordu. Şafağı zor bekliyordu.

“Askerleri gece kalacakları yerlere yerleştiriyorlar. Kısa bir süre sonra burada olurlar. Yerinde duramıyorsun. Dizmek için taşlarını getirmeliydin.”

Owen sırtıttı. Taşları karmaşık şekillerde dizme sevdası çocukluğu boyunca devam etmiş bir alışkanlıktı. Artık daha büyük olduğundan şekiller ilginç bir şekilde çok daha karmaşık bir hâl almıştı, ayrıca taş koleksiyonu da etkileyici boyutlara ulaşmıştı.

Owen’ın Farnes adındaki subayı, yani elçisi çadıra kafasını soktu. Kırklı yaşlarının ortasındaydı ve kızıl saçlarının arasındaydı daha şimdiden grileri vardı. Protokolü herkesten daha iyi biliyordu, üstelik Owen’ın babasına birçok savaşta hizmet etmişti. “Lordlarım.” dedi sert bir selamın ardından. “Occitania Kralı’nın elçisi kampa biraz önce vardı. Her ikinizle resmi bir görüşme yapmayı talep ediyor.”

Owen, bakışlarını hafif kaşlarını çatmış olan Horwath’a çevirdi. Ancak kır saçlı adam fikrini beyan etmek yerine, “Senin ordun, evlat.” dedi.

“Pekâlâ, içeri al, Farnes.” dedi Owen. Adam çıktıktan sonra Owen ellerini arkasına bağladı ve tekrar yürümeye başladı. “Bence bize rüşvet vermek ya da bizi tehdit etmek için burada. Rüşvet daha olası. Brythonica Düşesi’nin hazinesinden çalmayı planladığı paralarla bize her zaman ödeme yapabilir.” Mevcut düşmanlıklar, kısmen, Occitania Kralı’nın düşesi kendi rızası dışında evlenmeye zorlamaya çalışmasıyla alevlenmişti. Düşes bütün komşu krallıklardan yardım dilenmiş ve Severn da bir

müttefikinin güvenliğini sağlama almak adına onun bu çağrısını dikkate almıştı. “Savaşmadan bizi yollamak için sence bize ne kadar teklif edecek?” diye devam etti Owen.

Dük Horwath kendi kendine güldü. “Ne kadar olduğu fark eder mi?”

“Elbette etmez. Bizi ya da Ceredigion’ı anlamıyor. Sadece teklifi hakaret sayıp saymama konusunda bir kaniya varmak istiyorum.” Yaklaşan bot seslerini duyunca dinlemek için durdu. “Geldiler.”

Elçi, ziyaretçiyi Anjers olarak tanıttı ve Occitanialı adam çadıra girmek için ilerledi; girerken başını yeterince eğmediği için kafasını çadırın kanadına çarptı. Bu, saçlarını biraz karıştırınca Owen gülmemek için kendini sıktı.

Occitanialının kıyafetinde Owen’ın nefret ettiği bir şey vardı. Adamın gömleği kabarık kadifeden ve lavanta rengindeydi, üzerinde zambaklar vardı. Yakası sert, düz ve yüksekti; adeta adamın boynuna dolanmış bir zincir gibi duruyordu. Saçı, her zamanki gibi düz taranmıştı, adamın kel olup olmadığı pek bir şey ifade etmiyordu; bu da saçının ön tarafını açıkta bırakmıştı. Aynı şekilde yanlardan da düz taranmış, uçlarının tüy gibi görünmesine sebep olmuştu. Kılık kıyafeti ne olursa olsun Occitanialılar ilginç bir şekilde yakışıklı oluyordu ve Owen’ın yaşının iki katı olmasına rağmen Anjers da istisna değildi.

“Ah genç dük.” dedi Anjers, çadır kanadının birbirine kattığı saçlarını düzeltmeye çalışıyordu. Owen’ın dilini kusursuz konuşuyordu. Owen’ın yaşına yorum yapmak konuşmasına başlamak için doğru bir tercih değildi.

“Efendinden bir haber mi getirdin?” diye sordu Owen sı-

kılmış bir tonda. Kollarını bağladı ve Dük Horwath'a yan bir bakış attı.

“Evet, adım Anjers, Occitania Kralı Chatriyon’un elçisiyim. Kendisi bir kez daha Ceredigion’a barış talebinde bulunuyor. Brythonica ile olan husumet sizi ilgilendiren bir durum değildir. Kral müttefikiniz ve dostunuz olacaktır. Ayrıca bu durumda, sefer masraflarınızı karşılamayı teklif ediyor. Kana susamış kralınızın açlığını gidermek için savaş gerekiyor ise Ceredigion Kasabını tatmin etmek için o zaman üç bin adamının kıyımına izin verecektir. Elbette, bir prens olarak efendimin dileği, hiç kan dökülmeden krallıklarımız arasında bir barış antlaşması imzalanmasıdır. Kral haklı olarak, birleşik krallığının bir parçası ve halklarından biri olan Leydi Sinia’nın yardımına koşmak istemektedir. Bu müdahalenin son bulacağına efendimiz hangi bedel karşılığında emin olabilir?”

Owen sabırla konuşmayı dinledi, fakat hem kralına yönelti len suçlamalar hem de kaba anlaşma teklifi için kullanılan kelimeler karşısında içten içe doluyordu. Adamın zayıflığını sezmek için içinde hapsedtiği Fountain büyüünün bir kısmını serbest bıraktı ve adamın bir asker değil diplomat olduğunu gördü. O kabarık gömleğinin altında zırhı yoktu ve tamamıyla savunmasızdı. Owen, yıllar içerisinde kendi yetenekleri konusunda kralın kendinden çok fazla şey öğrenmişti, ona Fountain’ın gücünü toplama konusunda ders vermişti. İkili Owen’ın içindeki pınarın kralinkine kıyasla çok daha derinlerde olduğunu ve belki de kralın kendi kabiliyetini hayatının ileriki dönemlerine kadar fark edememiş olmasının sebebinin bu olabileceğini anladı.

Her ne kadar Owen, Kral Severn’in yabancı saraylarda gad-dar bir hükümdar, zalim ve çocuk katili olarak küçümsendiğini

Mancini'den biliyor olsa da öyle bir tasvir oyuncak bir kılıcın yaratacağı kesiklerden daha gerçek değildi. Kralın yeğenleri gerçekten kaybolmuş olsa da ölümlerinden o sorumlu değildi. Hatası çocukların sorumluluğunu güvenilmeyen adamlara vermiş olmasıydı.

Elçinin sözünü bitirmesinin üzerinden uzun bir süre geçmiş ve sessizlik garip bir hâl almıştı. Owen, adamın gözlerinin içine bakıyor; sessizliğin daha da uzamasına fırsat vererek elçinin huzursuzluğunu artırıyor. Erkekler sessizlikte daima huzursuz hissederdi. Bu süre boyunca Owen Anjers'a bakmayı sürdürdü.

“Beni hangisinin daha çok rencide ettiğini bilmiyorum.” dedi Owen sakın bir tavırla. “Efendinizin bizi harp meydanı zaferiyle satın alabileceğine inanmasının mı? Yoksa satın alılabileceğimizi düşünmesinin mi? Özellikle de babasının ben küçük bir çocukken eski casus başımızı parayla satın alıp benim canımı almaya çalışmasının ardından.” Owen sözlerinin sindirilmesi için bir süre duraksadı. Sözde geleceği görebilme becerisi krallığın düşmanları tarafından bir tehdit olarak algılanıyor ve böyle suikast girişimlerine yol açıyordu. “Bu gece geleceğini biliyordum.” dedi Owen, sesinin mistik bir hava yaratmasına izin vermişti. “Efendine bunu söylersin. Güneş bu meydana doğduğunda Ceredigion askerlerinin gerçek değerini öğrenecektir. Bizi amacımızdan döndürecek hiçbir altın yoktur. Kralım ve efendim, Brythonica Düşesi'ne krallığını savunacağına dair yemin etti. Efendin verdiğimiz sözleri tuttuğumuzu görecek. Böyle söylersin, Elçi. Ayrıca bu kampa bir daha gelersen tüm sorumluluk senindir. Bu toprakların bir zamanlar bizim olduğunu kralım hiç unutmadı. Gerçek halkımızı savunmaya gelmek bizim hakkımızdır.”

Elçinin bakışları öfke ve aşağılanma nedeniyle alev topuna döndü. “O zaman müsaadenizle. Çocuk.”

Arkasını döndü ve çadırın kanat yerine tekrar çarparak çadırdan çıktı. Bu sefer az daha düşüyordu ve Owen’ın elinden tek gelen gülmemek için kendini tutmak oldu. Bütün bunları Evie’ye daha sonra anlatmalıydı.

Anjers gittikten sonra sorgulayan bir bakışla Owen yaşlı düke döndü.

“Bence o en son yaptığı yorumla seni rencide etmek istedi.” dedi Horwath.

Farnes başını hafifçe sallarken kendi kendine gülüyordu, Anjers’ın Owen’ı adeta cezalandırmak istercesine ortaya attığı küçümseyici lafını hatırladı.

“Farnes,” dedi Owen elçisine dönerken. “Clark’ı git bul. Anjers’ın kendi kampına giderken bir casusun peşine takılmasını ve kralın vereceği tepkiyi bana bildirmesini istiyorum.”

“Nasıl isterseniz.” dedi Farnes, saçının tek bir telini bile bozmadan çadırdan çıkmıştı.

“Kafanda ne var, evlat?” diye sordu Horwath, kaşlarını çatmıştı.

Owen zoraki gülümsedi. “Occitania Kralı’nın bizden yapmamızı en az beklediği şey. Bu gece saldıracağız.”

“Dük kaşlarını daha da çatı. “Bu çok riskli bir hareket, evlat.”

“Aslında, onu bu konuda uyardım.” dedi Owen, ellerini kaldırmıştı. “Hatırlıyor musun? Sabah olunca, Ceredigion askerlerinin gerçek değerini görecek. Sabah olmadan, her şey bitmiş

olacak. O telaşla, kendi ordusu büyük ihtimalle kendine saldır-
maya başlayacak. Bölük komutanlarını artık çağıralım. İlk taşı
devirmek için sabırsızlanıyorum.”

Krallıkların sabit sınırları olan belirli alanlar olarak tanımlanması genel bir yanlış anlaşılmalıdır. Bir krallık tek bir şehirden ibaret olabilir. Aynı zamanda kıtaları da aşabilir. Bu daha çok krallığın hükümdarının hırslarına ve kabiliyetine bağlıdır. Güçsüz hükümdarlar toprak kaybederler; güçlü olanlar ise kazanırlar. Tarihçilerin amacı, zamanın büyük isimlerinin hayatlarına ışık tutmaktır. Aslına bakılırsa, olayların gidişatına yön veren kudretli olanlar ve onların kararlarıdır – onlar çarklardaki dişlerdir.

Severn Argentine halkı tarafından korkulan, fakat aynı zamanda askeri hünerleri sayesinde saygı duyulan biridir. Alaycı ve sabırsızdır, ayrıca dalkavukluktan etkilenmez çünkü yakışıklı değildir, vücudunda ciddi bazı biçimsizlikler vardır. İktidara geldiği günden bu yana, on iki yıl boyunca gücünü sağlamlaştırdı, yönetimi altındaki topraklara güvenilir dükkler yerleştirdi ve artık hâkimiyetini genişletmenin peşinde. Occitania Kralı ise yirmi bir yaşına bastığı günden beri yani sadece bir yıldır kral olarak haklarını elinde bulunduruyor. Genç, denenmemiş, üstelik rakibinin yarısı yaşında. Chatriyon kılık kıyafeti, müziği, dansı ve şahinle avlanmayı seviyor; aynı zamanda savaş sanatlarını daha yeni öğreniyor. Kendini kanıtlama arzusu Kral Severn'in ekmeğine yağ sürebilir. Bu çekişme bittiğinde haritaların nasıl değişeceğini görmek ilginç olacak.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM İKİ

General Roux

Gece hafif bir ay ışığıyla aydınlanıyordu, Owen'ın bu yetersiz ışığa uyum sağlaması ise sadece saniyelerini aldı. Yaklaşan gece baskınını beklerken heyecandan vücudunun karıncalandığını hissediyor, eyerinde hafif hafif sallanıyordu. Hiçbir şeyin işitme duyusunu engellemesini istemediği için miğferini kolunun altında taşıyordu. Atların toynakları inanılmaz gürültü yapıyordu, zaten atları bağlayacaklar ve fark edilme olasılığını en aza indirmek için yaya yaklaşacaklardı. Kalkıştıkları iş tehlikeliydi, ancak bütün ordusunu da böylece tehlikeye atmamış olacaktı.

Owen'ın planı basitti. Bizzat liderliğini yaptığı ana kuvvet, sadece iki düzinesi okçu olan yüz askerden oluşuyordu. Okçular kargaşa ve endişe yaratmak için öncelikle Occitania karargâhını ok yağmuruna tutacak, sonra da askerler kılıç ve kalkanlarıyla ilerleyip koparttıkları gürültüyle Occitanialıların

Owen'ın bütün ordusuyla üzerlerine geldiğini düşünmelerini sağlayacaklardı. Elli kişilik iki grup ise farklı yolları kullanmıştı; onlar da aynı taktikle yan taarruza geçmeden önce çatışma sesini bekleyeceklerdi. Owen, Occitania Kralı'nı savunmasız yakalamak ve sayıca üstün olduğunu düşünmesini sağlamak istiyordu. Temel olarak Owen kaçması için korkutmayı planlıyordu. Elbette olur da kral yakalanırsa fidye için tutulabilirdi, Owen da buna itiraz etmezdi.

Öte yandan, Owen adamlarının çok fazla ses yapması ve Occitanialıların onları pusuya düşürmek için hâlihazırda bekliyor olması gibi bir riski de göze alıyordu. Fakat böyle bir ihtimal olmayacağını hissediyordu çünkü Occitanialılara gece baskınını düşündürecek bir delil sunmamıştı. Owen, rastlantı eseri onlara denk gelebilecek avareleri yakalaması için yol boyunca casus yerleştirmişti. Ayrıca diğer tarafın gece nöbetçilerini de temizleyip Owen'ın mümkün olduğu kadar çok yaklaşmasını sağlayacaklardı.

Dük Horwath da yanında atını sürüyordu, her zaman olduğu gibi sessiz ve kendi hâlindeydi. Owen'ın planına defalarca karışmış; ona olabilecek, olması ihtimal dâhilinde olan, ya da sorun oluşturacak her şeyi söylemişti. Topraklar tanıdık değildi. Gözcüler Occitania ordusunun ne kadar uzakta olduğunu tam olarak belirleyememişlerdi. Yolu nehirler ya da akarsular engelliyor olabilirdi. Owen tüm bu akıl yürütmelere minnettar kalmıştı fakat plan kendi aklına yatmıştı. Ordularının sadece çok küçük bir kısmını riske atıyorlardı, üstelik başarılı olurlarsa ödülleri bu riske değecekti.

Sollarındaki ağaçlıkta bir gece kuşu öttü ve bu ani ses karşısında Owen kafasını kaldırdı. Kalbinde hafif bir çarpıntı his-

setti, küçük bir çocukken Kral Severn'in rehinesi olarak Kingfountain'daki saraya getirilişini hatırlatmıştı. O zamanlar her şey onu korkutuyordu. Cesareti artmıştı ama hâlâ kahverengi saçları arasında bir tutam beyaz saç olan, o küçük, korkmuş çocuk olduğunu hatırlıyordu. Bütün hatıralarda olduğu gibi bu da Evie'ye çıkıyordu. Onun o çok sevdiği beyaz tutam hâlâ duruyordu fakat diğer gür bukleleri onu kısmen saklıyordu. Onu hem ürperten hem de hayretler içinde bırakan manzarlara bakarak Kuzey Cumbria dağlarında dolanırken Evie bazen uzanıp saçına dokunurdu. Birlikte buz mağaralarını keşfetmeyi arzuluyorlardı fakat hiç fırsatları olmamıştı; devletin ivedi işleri onları bir kaleden diğerine sürükleyip duruyordu. Bazen bir kutlama için Kingfountain'a gitmeleri gerekiyordu. Bazen de Owen'ın topraklarındaki bir sorun onun evine dönüp daha düşük soylular ya da çiftçiler arasındaki toprak sorunlarına müdahale etmesini gerektiriyordu. Tatton Sarayı'nda büyük bir saygı ve sevgiyle karşılanıyordu ve Kuzey Cumbria'nın buz altında kaldığı kış aylarında her zaman oraya dönüyordu. Zihninde Evie ocak ateşinin başında tarih kitaplarından birini okurken ve daha sonra ona anlatacağı ya da onunla paylaşacağı kral, savaş ya da hastalık hikâyelerine kendini kaptırıp saçının bir kısmını çiğnerken canlanıyordu. Ne yapacağı önceden kestirilemeyen, neşeli ve insanın yüreğini hoplatacak derecede hoş biriydi. Bazen Owen'ı kendisine bakarken yakalıyor ve yanakları kızarıyordu. Ne zaman böyle olsa Owen'ın yüreği huzura erercesine sızlıyordu.

"Kısa bir süre sonra zekâna ihtiyacın olacak." dedi Dük Horwath, atlarını birbirine o kadar yakın sürüyorlardı ki neredeyse bacakları birbirine değecekti. "Odaklan."

Owen kendisini neyin alıp götürdüğünü merak etti, ancak Horwath dikkatli bir gözlemciydi. Her ne kadar ser verip sır vermeyen birisi olsa da gözleri her daim açıktı. Kralın keskin dilinin zarar veremediği birkaç kişiden biriydi.

“Lordum” önlerindeki karanlıktan alçak bir ses gelmişti.

Owen atının dizginlerini çekip adam yaklaşırken bekleme-ye koyuldu. Casuslarından biriydi, Clark adında güvenilir bir adamdı. Sıska, at suratlı bir adamdı; koyu saçları birkaç gün önce tıraş edilmişti. Harika bir oduncu ve iz sürücüydü.

“Ne haberler var, Clark?” diye sordu Owen, huzursuz bineğini sakınleştirmeye çalışıyordu.

“Atları buraya bağlamanızı öneririm.” dedi her zamanki resmi tavrıyla. “Ordunun en dış hattı buradan bir kilometre ileride. Kısa bir yürüme mesafesi, ancak atlarla daha fazla yaklaşırsanız karargâhlarından duyulursunuz.”

Owen başıyla onayladı ve atından inmeden önce miğferini geçirdi. Clark dizginleri ondan aldı ve atı ağaçlara kadar götürüp oraya bağladı. Diğer askerler de atlarından indiler. Atlara sessiz kalmaları için biraz yem verdiler. Atlarla ilgilenmeleri için de arkalarında birkaç kişiyi bıraktılar. Owen, okçuların yaylarının iplerinin gerginliğini ayarladığını gördü. Her biri okla dolu üç kılıf taşıyordu. Bir yandan da kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

“Şafağın sökmesine ne kadar var, Clark?” diye sordu Owen, yıldızlara bakıyordu ama yıldızlar konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Clark yukarıya bakarken havayı kokladı. “Birkaç saat, lordum. Bazıları kısa bir süre öncesine kadar ayaktaydı, içiyorlar-

dı; ama nöbetçiler hariç çoğunluğu uykuya daldı.”

“Pekâlâ, haydi onları erkenden kaldıralım.” dedi Owen sırtarak. Eli, uzun kılıcının sapına gitti. Kısa bir kılıcı ve hançeri de vardı. Zırhlı yeleği yeterince rahat hissettiriyordu, ayrıca dudaklarının arasından çıkan buhara rağmen üşümüyordu.

Askerler, Occitania karargâhıyla kendileri arasındaki mesafeyi daraltmak için ilerlemeye başladılar. Owen’ın kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Kale avlusunda durmadan talim yapmıştı, ancak şimdi o talimlerin işe yarayıp yaramadığını öğrenme zamanıydı. Kendi lehinde olan haksız avantajları daha özgüvenli hissetmesini sağlamıştı. Fountain’ın gücünü kullanabilme yeteneği sayesinde rakibinin zayıflıklarının farkına varmıştı. Bu durum, ayrıca, gücü kullanabilen diğer kişilerin büyüüne karşı da olağanüstü bir direnç sağlıyordu. Dönünce yanında Horwath’ı gördüğü için minnettardı, gerçi yaşlı adamın Occitania’daki bu garip yolda yürüyor olmak yerine yatağında olmayı yeğleyeceğini biliyordu. Owen ilerlerken dişlerini gıcırdattığını fark etti. Clark yanında yürümeyi sürdürüyordu. Casusun kendisini hayatta tutma emri aldığı düşünüyordu. Ancak arkadan giderek önderlik yapılmazdı, bu yüzden de Owen askerlerinin önünde gidiyordu.

Silahlarını çıkarttılar, savaşa hazırlanıyorlardı; ardından ağaçlık alanın korumasından çıktılar. Önlerine açılan alan inişli çıkışlı bir araziye açılıyordu ve kuşatma altındaki Brythonica kalesinin, Pouance’nın ışıkları uzaktan görülebiliyordu. Owen ellerinde bulunan birkaç haritayı incelemişti, o yüzden burasının başkent Ploemeur değil, düklüğün dış savunma hattının bir kısmı olduğunu biliyordu.

“Meşaleleri yakmak için hazır olun.” dedi Owen komutanlarından birine. “Her adam iki tane taşısın. Bu gözlerinde sayımızı ikiye katlayacaktır. Okçular, hazır olsun.”

Sinirleri sakinliyor ve garip bir huzur hissi tüm bedenini sarıyordu. Ardından onu duydu: Fountain’ın şarıldayan su sesini. Fountain’ı çağırılmamıştı ama kendisine doğru aktığını hissetti. Ona gelmişti, sanki zaferi almasına yardım etmeye can atıyor gibiydi.

“Çocuklar, haydi şu aptallara kim olduğumuzu öğretelim.” dedi Owen sert ve kesin bir ses tonuyla. Miğferinin burun koruyucusunun altından yan yan sırttan Horwath’a baktı. Orta ma heyecan hâkimdi, öz güven hissi vardı.

“Bana da bir meşale ver, Clark. Verecek misin?” diye sordu.

Casus başıyla onaylayıp bir araya getirdiği meşalelerin üzerinde iki taşı birbirine vurdu. Yağ alevlendi ve gecenin karanlığında çıtırdayan ve titreyen aleviyle Clark tüten meşaleyi Owen’ın eline tutuşturdu. Owen havaya kaldırdı ve ardından bağırdı, “Ceredigion!”

Bir barajın sularını serbest bırakmak gibi bir şeydi bu. Gök yüzü oklarla dolarken askerlerin bağırışları yayların tıngırtısını neredeyse yok ediyordu. Okçular yere çöküyor, büzülüyor ve ardından okları gökyüzüne doğru yol alırken adeta havaya zıplıyorlardı. Ölüm cül ilk dalga daha yere değmeden diğeri gönderiliyordu. Oklar karargâhı vurmaya başlamıştı. Afallayan Occitania ordusundan feryatlar yükseliyordu.

Owen meşaleyi başının üzerinde çevire çevire yoldan aşığıya doğru koşmaya başladı. Clark da tabana kuvvet koşuyor, onunla hizasını korumaya çalışıyordu. Ateşten bir duvar arka-

larından geliyordu. Yanındaki askeri birliğı yüz kişiden az olmasına rağmen beş yüz kişi kendisiyle birlikte hareket ediyor gibiydi. Owen koştukça göğsü kabardı. Dağlarda yaptığı uzun yürüyüşler ona enerji ve kuvvet vermişti. Ankarette'in iyileştirici çayı çocukluğunda ciğerlerinde var olan sıkıntıyı tamamen geçirmişti.

Aşağılarındaki karargâh rüyadan uyanmıştı. Askerler yerlerinden kalkıp silahlarına ve zırhlarına koşuyordu; fakat hazırlanmak için artık çok geçti. Oklar yağmur gibi karargâhın üzerine yağıyor ve karanlık gece acı çığlıklarla bölünüyordu. Owen, ellerindeki savaş baltalarıyla tir tir titreyen birkaç askerin bulunduğı ilk safa yaklaştı. Ardından askerler ellerindeki silahlarını bırakıp kaçtılar.

Owen, daha göğüs göğse çarpışmadan kazandığını biliyordu.

Owen'ın adamları panikleyen askerlerle çarpışırken okçular öldürücü ok yağmuruna son verdiler. Owen, üzerlerine gelen askerleri parçalamak için ellerinde tuttuğı iki kısa kılıcı büyük bir hüner ve ustalikle kullanarak hareket eden Clark'ı izliyordu. Eğilip, dönerken ve kılıçlarını savururken o at suratında ciddi bir ifade vardı.

Owen, adeta sel gibi akan sular kendisiymiş gibi Fountain'in etrafını sardığını hissediyordu. Askerler diğer taraftan kaçışyordu, bazılarının vücuduna saplanmış oklar vardı. Çadırlar üzerlerinde dolanmış ipleriyle yığınlar halinde devrilmişti. Atlar kişniyor ve taarruza geçiyordu. Owen, üzerindeki binicisini oradan uzaklaştıran, eteklerine Occitania bayrağı tutuşturulmuş bir at gördüğünü düşündü.

Diğer iki asker birliği de savaşa dâhil olunca bir çığlık feryadı daha duyuldu. İçten içe Owen çoktan kazandıklarını biliyordu.

Mızraklı bir asker çadırın arkasından Owen'a saldırdı ve silahının sivri ucunu göğsüne batırdı. Ani bir refleksle, Owen kılıcını kullanarak mızrağı engelledi ve meşaleyi adamın yüzüne fırlattı. Adam acıyla sağa sola yalpalayıp silahını bıraktı. O da kaçmıştı.

Kalkanı olan başka bir adam Owen'a yaklaştı ve ona vurup devirmeye çalıştı. Owen kenara kaydı ve adama çelme takmak için bacağına uzattı, adam yüzünü kalkanına çarpıp yere yığıldı ve yerinden kalkmadı. Owen adamlarının çiftçilerin buğday biçtiği gibi karargâhı ezip geçmesini izledi. Garip bir şekilde gülme gelmişti.

“Lord Owen!” komutanlarından biri, Ashby, ona doğru şevkle koşarak bağııyordu. “Kaçıyorlar! Kimisi yalınayak kaçıyor! Kralı yakalamaya çalıştık, fakat atına atladı ve uzaklaştı, şövalyeleri etrafını sarmıştı. İlk kaçan o oldu. Başardınız, lordum!”

Karargâhın diğer tarafından gelen trampet sesleri havayı kaplamıştı. Owen'ın içini titreten türden, ortalığı inleyen bir sestti.

“O da neyin nesi?” diye bağırdı komutanlardan biri, allak bullak olmuştu.

“Bakacağım.” dedi Clark kesin bir ifadeyle. Çoktan çadırları yağmalamaya başlamış olan askerlerin yarattığı kargaşaya daldı. Bazıları ganimet olarak Occitania bayraklarını ve armalarını alıyordu.

Trampetler tekrar yükseldi, rahatsız edici bir sestti.

“Adamları toplayıp bana getirin.” diye emretti Owen. “Bu anırtının arasında ortalığı talan etmeyi bırakın! Yağmalama zamanı değil. Adamları geri çekin. Okçular hazırda beklesin!”

Fountain’ın büyüünde bir kıpırtı vardı ve bu Owen’ın endişeyle dişlerini kenetlemesine sebep oldu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Terliyordu. O kargaşanın ortasında bu gürültünün kaynağına dair bir işaret arıyordu gözleri.

Saniyeler içinde Clark döndü, yüzü kaygılıydı. “Brythonica şövalyeleri.” dedi boğuk bir sesle. Karargâhın diğer tarafından saldırıyorlar. Ordu dağılıyor.”

Horwath elinde kılıcıyla Owen’a doğru yürüdü. “Eğer bu şövalyeler bize dönerse savunmasız kalırız.”

“Ben de aynı fikirdeyim.” dedi Owen. Fountain’ın o garip, sarsıcı akışını hissetti yine. “Yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık. Tüm askerleri çağırın. Bana getirin.”

Karargâhın karşı tarafından gelen çatışma sesleri arttıkça gece daha da karmaşık bir hâl alıyordu.

“Lordum,” dedi Clark kulağına. “Sizin için hazırda bekleyen bir atım var.”

Owen döndü ve kafasını salladı. “Eğer bu askerleri terk edersem Chatriyon’dan bir farkım kalmaz.”

Casus kaşlarını çatı, kızgın ve karşıdakini tartan bir bakış attı. Kaçması için tekrar ısrarcı davranarak Owen’ın gazabını üstüne çekip çekmemek konusunda kararsız kaldığı açıktı.

“Geliyorlar.” dedi Horwath, kılıcını daha sıkı kavramıştı. Owen adamdan önce bayrağı gördü. Bayrak, çeyrek daireden oluşan siyah bir çerçeve ve beyaz bir zeminden oluşuyordu.

Beyazın ortasında kalan sembol ise kancalı gagası olan, siyah tüylü karga ya da kuzgun gibi bir kuştı. Owen'a Kral Severn'in bayrağının -siyah zemin üzerinde beyaz bir yaban domuzu- zıttı gibi göründü.

Elinde bayrağıyla atını süren adam orta yaşlardaydı, aşağı yukarı Severn kadardı. Yaşlı bir adam olmamasına rağmen saçları barut renginde ve Occitania tarzında düz taranmıştı. Owen'ın etrafını bir duvar gibi saran askerlerine atıyla yaklaşırken gözlerinde ciddi ve düşünceli bir bakış vardı. Çekilmiş herhangi bir silahı yoktu, ayrıca uzun, beyaz pelerini omuzlarından sarkıyor, atın omuz başını kapatıyordu.

“General Roux,” dedi Dük Horwath sakın bir tavırla.

Ciddi adam Horwath'ı yeni fark etmiş gibi görünüyordu. “Dük Horwath,” dedi sert bir selam ve hafif bir aksanla. Kendini eyerinde doğrulttu. “Kuzey Cumbria'dan biraz fazla uzaklaşmışsın, lordum. Bu kadar güneyde erimekten korkmuyor musun? Bu gruba sen mi liderlik yapıyorsun? Kiskaddon olduğunu düşünmüştüm.”

“Öyle,” dedi Owen, Fountain'ın gücünün artık hafiflediğini hissediyordu. Her ne kadar aksi olsa da adamın saldırmak gibi bir niyeti olmadığını anlayabiliyordu. Yine de genç dük elini kılıcının kabzasında tutuyordu. Tesadüflere inanmazdı.

General Owen'ın sesinin geldiği yöne döndü, onu da ilk kez fark etmiş gibiydi. “Buradasınız. Karanlıkta sizi tanıyamadım. Lord düküm, Leydim, Brythonica Düşesi'nden size bir mesajım var. Egemenlik haklarını savunma zahmetine girdiğiniz için size teşekkür ediyor. Zamanında dâhil olmanız Chatriyon ordusunu belli bir yola sevk etti. Bundan sonrasına biz bakacağız.

Şövalyelerime onları kendi sınırlarına kadar kovalamalarını emrettim. Leydim kendi tarafında yer aldığınız için size ve kralınıza teşekkür etmemi istedi. Majestelerinin nezdinde sizler sadık bir müttefiksiniz. Savaş Ceredigion'ın kapısına dayandığında kendisine yaptığınız iyiliği asla unutmayacağına ve nezaketinizi aynı şekilde geri sunacağımıza emin olabilirsiniz. Bunları söylememi istedi.” Owen’ı başını eğerek saygıyla selamladı. Kolunu uzattı ve resmi bir şekilde salladı. “Lütfen ganimetleri askerleriniz arasında bölüştürün. Cesaretinizle bunu hak ettiniz. Ben, Brythonica’nın koruyucusu ve generali Brendon Roux. İzninizle.”

“Leydinize söyleyin,” diye söze başladı Owen saygıyla karşılık vererek; “kendisinin yardımına koşmak bizim için bir onur ve ayrıcalıktır. Topraklarımız sınır komşusudur. Müttefik olmamız gerekir.”

Generalin kaşları belirsiz bir biçimde birleşti. “Söylediklerinizi ileteceğim.” dedi kesin bir dille. Ardından döndü ve atını sürdü; kuşanmış şövalyeleri de dalgalanan çadırların ve iniltiletin arasından onu takip etti.

Owen gözlerinden güvenmediği anlaşılan Horwath’a döndü. Kır saçlı düğ çenesini ovuşturuyordu. “Şövalyelerinin bizimle aynı zamanda Chatriyon ordusuna saldırıya geçmiş olması ilginç. Sanki şey gibi...”

“Bizi bekliyorlarmış gibi.” dedi Owen alçak bir sesle, kaşları çatılmıştı.

BÖLÜM ÜÇ

Yeniden Diriliş

O sabahın ilerleyen saatlerinde Owen'n çadırı adam doluydu ve elinden gelen tek şey onların coşkularını dizginlemektir. Kral VIII. Chatrion'un ordusu başka yere sürüklenmişti ve askerleri hâlâ kaçıyorlardı, Brythonica şövalyeleri tarafından köşeye sıkıştırılmışlardı. Kral kendi topraklarındaki bir kalenin derinliklerinde güvenli bir yere ulaşmayı başarmıştı, ayrıca zafer kelimesi doğu Occitania'nın en küçük köylerine kadar yayılıyordu. Owen'in komutanları, tek bir yara dahi almadan zaferi kucaklamıştı; ona büyük bir saygı ve itibar kazandıran bir başarıydı. Fountain'ın Genç Kiskaddon'a sağladığı beceriler sadece gelecekle ilgili rüya görmekle bitmiyordu, fısıltılar kulaklarına geliyordu, aynı zamanda eşi benzeri olmayan bir savaş yeteneği de vardı.

"Lordum," diye seslendi Farnes, iki komutanın arasından kendine yol bulmuştu. Elini kırışan kızıl saçlarında gezdirdi. Yüzündeki sırıtış o her zamanki sakin duruşunu bozmak üze-

reydi ve öyle de oldu. “Lordum, Averanche’in sahibi şehirden bir heyetle birlikte buraya geldiler.” Bastırmaya çalıştığı hazdan dudakları kıpırdıyordu. “Buraya... şey, kalelerini ve şehirlerini size teslim etmeye gelmişler ve Ceredigion’a bağlılık yemini ediyorlar.”

Owen afallamıştı. “Seni doğru mu duydum, Farnes? Bir şehir biz saldırmadan teslim olmak istiyor, öyle mi? Averanche nerede? Haritaya ihtiyacım var.”

“Burada, lordum.” dedi Komutan Ashby.

Owen Dük Horwath’a kuşkuyla baktı, omuzlarını silkip gülmemek için kendini zorladı. Ashby haritayı ortaya koydu ve birkaç adam Averanche’in yerini bulmak için o değerli belgenin etrafını sardı.

Owen onları uzaklaştırıp Farnes ve düke gelmeleri için işaret yaptı; birlikte kartografin haritasını incelemeye koyuldular. Occitania, onun şehirleri ve düklükleriyle ilgili bildikleri çok az şey vardı. Kıyı limanları düzgün işaretlenmişti ama iç bölgedeki kaleler ve şehirler ile ilgili bilgiler net değildi. Kral Severn’in hizmetinde harita düzenleyicilerden oluşan bir grup vardı ve Casus teşkilatı en doğru haritaları elinde bulunduruyordu; ancak bunlar devlet sırrı olarak korunuyorlardı. Averanche’ı bulamadı.

“Pekâlâ, Farnes, içeri al; bize nerede olduğunu gösterebilirler.” dedi Owen elçinin sırtına vururken. Farnes güldü ve derhâl çadırdan çıktı. Owen o küçük alana doluşmuş olan komutanlarına baktı.

“Çadırları toplamaya başlayın.” diye emir verdi. “Muhafızları değiştirin ve hareket etmeye hazırlanın. Emirlerimi bekleyin.”

“Emredersiniz, lordum.” dedi Komutan Ashby. Hızla çadır-
dan ayrıldılar, geride sadece Owen ve Dük Horwath kaldı.

“Kalabalığa dayanamıyorum.” diye söylendi Owen. “Herkes
bir sebepten ötürü seni görmek istiyor. Huzurlu tek bir an ol-
muyor. Bu gelişmeye ne diyorsun?”

Horwath kaşlarını çattı ve bakışlarını haritaya çevirdi. “Kral-
lıklarımız arasında uzun bir savaş geçmişi var, evlat. Daha son-
ra işimize yarayacak bir kale olabilir. Yıllar önce Callait’i Bru-
gia’dan almıştık, bizim için hâlâ o kıtada stratejik öneme sahip
bir liman şehri konumunda. Eminim lord başkanın kasabasını
koruyacak yeterli adamı yoktur ve bir kısmı da dün akşam kra-
lın ordusuyla kaçmıştır. Tıpkı Wizr gibi. Rakiplerinin bekleme-
diği sağlam bir hamle yaptın. Şu an korunmasız durumdalar ve
iki taraf da bunu biliyor.”

Farnes, Averanche’ın başkanıyla birlikte geri döndü; gri bı-
yıklı, kısa ve tıfıl bir adamdı; terlemiş, pürüzsüz kafasının tepe-
sinde sadece birkaç tel saçı vardı. Kısa, resmi bir girişten sonra
Owen, Averanche’ın kısa bir mesafede, Brythonica düklüğü
sınırında ve kıyı şeridinde bir kalesi bulunan bir yer olduğunu
öğrendi. Ceredigion’ın yüzyıllar önce kontrolünde olan bir böl-
gedeydi ve adam şartları konuşmaya fazla can atıyordu.

Aynı gün öğleden önce Owen kendini Averanche’ın başka-
nıyla birlikte kale duvarlarında yürürken buldu, mavi zemin
üzerinde üç altın geyik başının bulunduğu bayrağı esintide
dalgalanırken o da etrafı izliyordu. Şüphesiz gerçeküstü bir

deneyimdi; fakat Owen yerel halkın misafirperverliğine güvenmiyordu ve adamlarının bir şeyler içmesini kati koşulla yasaklamıştı. Herhangi bir saldırı olması durumunda savunma noktalarını öğrenmek için askerleri caddeleri kolaçan ediyordu; ayrıca Occitania Kralı'nın mihmandarlarıyla birlikte geri dönme çabası içinde olduğunu fark ettikleri an atlarına atlamak için askerler hazırda bekliyorlardı. Gün boyu kulaklarına gelen haberler böyle bir ihtimalin çok uzak olduğunu gösteriyordu; kral, kendinden çok daha genç birisinin yere serdiği onurunu kaldırmakla meşguldü.

Owen mazgalı siperlerin arasında yürürken aşağıdaki yemyeşil vadilere ve çiftliklere bakıyordu. Uzaklarda, kıyı şeridini görebiliyordu; ama dalgaların sesini duyabilmesi için sakin, gri sular çok uzağında kalmıştı. Açıkta bir ada vardı ve en üst noktasındaki hisarı görebiliyordu. "Orası neresi?" diye sordu Owen yürürlerken, suyun açıklarını gösteriyordu.

"Pardon? Aa orası Toussan Kutsal Ana Tapınağı. Tarihi bir yapıdır, Brythonica'nın ana tapınağıdır. Günde bir kere sular çekilir ve ziyaretçilerin geçmesine fırsat verir. Diğer zamanlarda suyla çevrilidir. Komşumuz düşesin son kalesidir. Manzara kuleden daha iyi gözüktüyor. Görmek ister misiniz?"

"Hayır." dedi Owen, duraksamış, bakışlarını dikmişti. Tapınağın büyüklüğü, yine aynı şekilde bir adaya ancak kıyasla nehrin ortasındaki daha küçük bir adaya, inşa edilmiş olan Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı'nı net bir şekilde geride bırakırdı. Bu ada denize çıkıntı yapıyordu. Tapınağın nerede bitip adanın nerede başladığını söylemek çok zordu. Duvarlar denize kadar uzanıyordu ve oraya demir atmış gemiler vardı. Owen, böyle bir yerin nasıl işgal edilebileceğine kafa yormaya başlamıştı.

“Brythonica Düşesi hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?” diye sordu Owen, ellerini arkaya başlamıştı.

“Köklü bir haneden geliyor, lordum.” dedi başkan.

“Montfort hanesi uzun yıllar Brythonica’yı yönetmiştir. Bir Lord olan babası o on bir yaşındayken, altı yıl önce öldü. Halkı, bir kız dahi olsa başlarında bir Monfort isteyecektir. Onlar... Özgür ruhludur, lordum. Çok inatçılarıdır.”

“Pekâlâ, ancak bu halkını anlatıyor bana. Peki ya kendisi?”

Başkan kaşlarını çatı. “Yani, onu çok az gördüm, lordum. Kişiliğiyle ilgili bir şey bilmiyorum. Onu en son gördüğümde o iki yaşındaydı, o yüzden de pek sorgulamadım. Herkesin dediğine göre adil birisiymiş. Lordum acaba... Kendisini daha yakından tanımak ister mi?”

“Fountain aşkına, hayır!” dedi Owen, sesli kahkaha atmıştı. O kalbini Kuzey’deki bir su perisine teslim etmişti. Başka birisine yer yoktu.

“Akıllıca bir şey.” dedi başkan, derin bir oh çekmişti. “Böyle bir düşünceniz olmadığını umuyordum. Sizin yaşınızda olmasına rağmen, Brythonica Düşesi’nin sadece bir kralla evleneceğini garanti edebilirim. Talipleri konusunda çok şanssız olmuştur. İlk nişanlısı, daha küçük bir çocukken, Kral Eredur’ın büyük oğluydu. Sonu... Pek de iyi bitmedi. Umarım böyle söyleyerek densizlik etmiyorumdur. İkinci nişanlısı Brugia Prensi’ydi. Onun sonu da pek iyi olmadı. Occitania Kralı topraklarını kendisine istiyor. Onların ordusunu yendiğinize göre herhalde evlilikle ilgili görüşmelerde bir geri adım olması söz konusudur. Lordum, söyler misiniz, kralınızın onca yıldan sonra hâlâ evlenmediği doğru mu?”

“Bu bir sır değil.” dedi Owen doğal bir ses tonuyla ama saray

dedikodularıyla adamın merakını ödüllendirmeye niyeti yoktu.

“Kralınızın Leydi Sinia’ya yanaşma gibi bir niyeti var mı?”

Kızla karşılaştırıldığında kral çok yaşlıydı ve böyle bir eşleştirmenin düşüncesi bile Owen’ın midesini bulandırdı. Cevap vermeye gerek yoktu, zaten başkan konuyu değiştirdi. “Ziyaretçiniz var galiba.” dedi hafifçe öksürerek. “Affedersiniz.”

Owen bakışlarını manzaradan ayırarak arkasını dönünce belli bir saygı mesafesinde duran Clark’ı gördü. Duruşu sert ve gergindi, kötü bir şey olacağının habercisiydi. Yarış öncesi kapının açılmasını bekleyen bir tazı gibi görünüyordu. Owen başkanı gönderdi ve el işaretiyle Clark’ın yaklaşmasını söyledi. Adam gün içinde tıraş olmamıştı, o yüzden yanaklarındaki kirli sakal tepesindeki tek tük saçla çok uyumluydu.

“Lordum, böldüğüm için çok özür dilerim, ancak bunu bekletemezdim.”

“Ne oldu, Clark?” diye sordu Owen, midesinde endişe tohumları yeşermeye başlamıştı. Casusun duruşu kötü haberler olduğunu anlatıyordu ve adam dilindekileri hemen dökmek istiyordu.

“Dün geceki baskınımız esnasında Chatriyon’un çadırına bir adamım girmişti. General Roux gelmeden az önceydi. Birkaç adamım hangi bilgilere ulaşabileceğimize bakmak için geride bıraktığı yazışmaları okuyordu. Bir an önce Kral Severn’a iletilmesi gereken birkaç haber var.”

“Bu yüzden mi bu kadar gergin görünüyorsun, Clark?” diye sordu Owen, sabırsızlığını bastırmaya çalışıyordu.

“Kralın verebileceği tepkiden dolayı böyle gerginim.” dedi Clark. “Sabırlı birisi değil, biliyorsunuz.”

“Anlat.” dedi Owen, Clark’a daha da yaklaşmış ve sesini alçaltmıştı. Etrafına bakındı, fakat konuşmalarına kulak misafiri olabilecek yakınlıkta kimse yoktu. Sakin atmosfer üzerine çöreklenen gerginliği yatıştırmıştı. Gökyüzündeki birkaç deniz kuşunun sesi geldi. Esinti, okyanusun su yosunu kokusunu taşımıştı.

“Lordum,” diye söze başladı Clark, sesi alçak ve ciddi bir tondaydı. “Chatrion, Legault’da bulunan bir adamdan bir süre önce bir mektup almış. Desmond adında soylu bir adam Kral Severn’in küçük yeğenini, Ceredigion’ın meşru hükümdarını, elinde tuttuğunu iddia ediyor. Hatırlarsınız, kralın iki yeğeni vardı. Mektupta büyük olanın gerçekten Kingfountain’da öldürüldüğünü ancak Fountain’ın küçük olanı koruduğunu ve böylece bir gün tahta geçebileceğini söylüyor. Mektupta Ceredigion’a saldırmak için Chatrion’ın desteğini istediğini belirtiyor. Occitania Brythonica’yı yola getirme bahanesiyle batıdan saldırıya geçerken Atabyrion da doğudan saldırıracakmış. Bu durum tahtta hak iddia eden kişi ve Legault karşısında kuzeyi savunmasız bırakacaktır. Ambion Tepesindeki durumun aynısı. Occitania’nın Atabyrion ile antlaşma yaptığını bir süredir biliyorduk fakat Legault’ın dâhil olması tamamen beklenmedik bir şey. Daha önce de söylediğim gibi, mektup yeni gelmiş. Krallığımızın bir istilanın eşiğinde olduğunu düşünüyorum. Bu saldırıyı bertaraf ettik fakat Chatrion’ın yenildiği haberi diğer iki gücün harekete geçmesini önleyecek kadar hızlı ulaşmamış olabilir.”

Evie’nin Kuzey’i tek başına savunduğunu hatırlayınca Owen’ın kalbi çarpmaya başladı.

“Haklısın, Clark. Kralın bunu derhâl duyması lazım. Kendi-

ni tahtın varisi ilan eden yeni birisi çıktı şimdi de.”

Clark kafasını salladı. “Daha da kötüsü var, lordum.” Huzursuzlukla yerinde kıpırdandı. “Kralın kız kardeşi, Brugia’nın dul kraliçesi de bu oyunu destekliyor. Dört krallık bize karşı birleşmiş durumda. Dört.” Clark, inanmayan bir tavırla başını salladı. “Anlamadığım şey, kralın kız kardeşi niçin bir sahtekârın sözlerine inanıyor? Bu da akla mantıklı başka bir soruyu getiriyor.” Clark’ın sesi fısıltıya dönüşmüş, bakışları ciddileşmişti. “O zamanlarda Casusluk Teşkilatı’nın bir parçası değildim. Sonradan katıldım. Yani, ya doğruysa? Ya Eredur’ın erkek evlatlarından birisi hayatta kalmayı başardıysa? O zamanlar sadece bir çocuktü. Şimdi ise bir adam oldu. Tahminimce en az yirmi ya da yirmi bir. Bu... Bu krala yapılan doğru bir hamle olur!”

Owen Clark’ın omzuna dokundu ve doğrudan gözlerinin içine baktı. “Bundan kimseye bahsetme. Atları hazırlayın. Doğruca Kingfountain’a gidiyoruz.”

Kral Severn, ilk eşi, Warrewik Dükü'nün kızı Leydi Nanette'in ölümünün ardından bir daha evlenmedi. Severn'in tahta geçmesinin üzerinden çok geçmemişti ki tek çocukları ateşten vefat etti. Daha sonra, çok geçmeden, karısı da öldü. Bazıları zehirlendiğini söylüyor; fakat zaten ilk akla gelen her zaman bu olur. Karısının öldüğü gün tutulma vardı. Bazıları bunun, Severn'in tahta geçmemesi gerektiğine dair Fountain'ın bir işareti olduğunu söylüyor. Ancak onu çok iyi tanıyan diğer kişiler bunun leydinin göçüp gitmesinin derin üzüntüsünden kaynaklı bir işaret olduğunu söylüyor. Bazıları; kralın, yeğeni Leydi Elyse ile içten içe evlenmeyi istediğini alçakça ima bile etmişti. Fakat onları sarayda birlikte görenler sevgilerinin romantik olmadığını biliyordu. Ortak bir sevgi bağı vardı aralarında, Eredur Argentine'in derin sevgisi. Onca yıldan sonra bile o hayalet saraya hâlâ gölge düşürüyordu.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM DÖRT

Severn

Owen, Westmarch Dükü olduğundan beri haber yollamak ve talimat vermek için ulak yollamaya alışmıştı. Fakat bu haber şahsen iletilmesi gerekiyordu, çünkü istila an meselesi olabilirdi.

Owen'ın Kral Severn hakkındaki hisleri karman çorman ve değişkendi. Sivri dili ve kişisel huysuzluğu, öfkesi ve sabırsızlığı yüzünden kısmen hizmet etmesi zor bir adamdı. Kral Severn da Fountain tarafından kutsanan biriydi. Fountain'ın ona bahsettiği yeteneği, sözleriyle diğer insanları ikna edebilme kabiliyetiydi. Alaycı ve incitici yorumlarıyla başkalarını küçük düşürerek kendisine güç sağlıyordu. İlginç bir güç bileşeniydi. Owen, kral dalga geçmek yerine övgüler yağıdırıyor olsaydı ne olurdu gizliden gizliye hep merak etmişti. Yeteneği güçlenir miydi ya da böyle zorlu bir adam için bile iltifatta bulunmak mümkün müydü? Yine de, Severn sadakate her şeyin ötesinde değer verirdi; abisine hizmet ederken bile şahsi ilkesi "Sadakat

her şeyimdir.” olmuştu, üstelik Owen, doğuştan kaynaklı bazı bozuklukların sebebiyet verdiği doğal zorlukların üstesinden gelme şekline hayran kalıyordu. Omuzları eğriydi, kollarından birisi ise biraz çarpıktı. Her ne kadar maskeleyemeye çalışsa da bazen aksayarak yürüyordu.

Kral, Eredur’un daha önce bir evlilik yaptığını öğrendikten sonra Ceredigion tacını ele geçirmişti, çünkü bu durum sonraki kuşakları gayrimeşru yapıyordu. Üzerinden çok geçmeden çocuklar ortadan kaybolmuş ve Severn’in güç uğruna yeğenlerini öldürdüğüne dair genel bir inanç oluşmuştu. Böyle bir inanışın hâkim olduğunu bilmek kralı mahvetmişti. Çocukların öldürülmesini o emretmemişti lakin kendi hükümdarlığında olmuştu ve bu nedenle ölümlerinden kendini sorumlu tutmuştu. Olayla ilgili resmi bir açıklama da yapılmamıştı.

Bu bir hataydı.

Kimileri oğlanların sağ olduğunu ve kralın kalelerinden birinde yaşamaları için Kuzey’e gönderildiğini varsayıyordu. Owen, kralın Kuzey’deki kalelerinin hepsinde bulunduğundan çocukların bunlardan birinde olmadığını biliyordu. Bu gizli bir yastı. On yıldan fazla geçmiş olmasına rağmen hâlâ kanayan bir yaraydı. Owen, Severn’in tahtta hak iddia eden bu kişinin savını ve dört krallığın da bu sahtekâra yardım etmek için birlik olduğunu duyduğunda ne hissedeceğini hayal dahi etmek çok zordu.

Owen ve Clark, yol boyunca belli noktalarda atlarını değiştirmiş ve sadece güçlerini korumak için arada kestirerek hızla Westmarch’a yol almışlardı. Dük Horwath, Kingfountain’da Owen’a katılmadan önce Westmarch’ın güvende olduğundan

emin olmak için Averanche'da kalacaktı. Owen, elbette haberleri onunla paylaşmıştı ve Horwath da krala hemen bildirilmesi gerektiğinde mutabık kalmıştı. Her ikisi de hem Evie için hem de Kuzey'in derinliklerine yapılabilecek bir saldırı ihtimaline karşı endişeliydi.

Owen Kingfountain'da bulunmayalı birkaç yıl olmuştu ve yaklaştıkça garip ve karışık duygularla kalbi çarpmaya başladı. Küçük bir çocuk oluşunu ve Dük Horwath'ın eyerinde kaleye gidişini hatırlıyordu. Şimdi ise herkesin görmesi için kendi bayrağını ve armasını taşıyor, kendi adamıyla birlikte atını sürüyordu. İnsanlar tarafından büyük bir coşkuyla karşılandılar; kimi şapkasını çıkarıp onu sallıyor, kadınların kimisi ise dikkatini çekebilmek umuduyla ona çiçek atıyordu. Occitania'daki zafer haberi onlardan hemen önce ulaşmıştı.

Kutsal Ana Tapınağı'na giden köprünün üzerinden şehre doğru ilerlerken sivri kulelere ve döner kulelere baktı; sığınma talep etmek için saraydan kaçmaya çalıştığı zamanı geçirdi aklından. O zamanlar basit bir casus olan Dominic Mancini ve hâlâ orada ikame eden dul kraliçeyle ilk o zaman karşılaşmıştı. Bir düşünce diğerini doğurmuştu: kralı görene kadar üzerinde kafa patlattığı fikri hatırlamıştı.

Saray tepesini ulaşıp yukarıya kadar hızla atlarını sürdüler; atlar uzun yolculuktan bitkin düşmüştü. Occitania sınırından itibaren üç gün süren bir yolculuktu. Owen, at tepesinde gitmekten yorulmuş ve acıkmıştı. Mutfağa sıvışıp küçük bir çocukken ona her türlü rahatı sağlayan Liona'dan biraz gofret almaya can atıyordu. Owen ona eşlik eden adamından ayrıldı ve sarayın karanlık koridorlarında, eli hançerinin kabzasında, yürümeye koyuldu. Birden Mancini'yle karşılaştı.

“Seni burada gördüğüme şaşırdım.” dedi şişman adam, yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı. “Fountain istedi demek ki, çünkü haberlerim var.” Mancini’nin saçlarında artık bir iki sarı vardı. Yeni görevinde kilo vermişti ancak o eski boğazı olmasa da hep iri bir adam olarak kalacaktı. Saray modasına uygun giyinmişti ve ceketinin üzerinde beyaz yaban domuzu arması ve boynunda da görev zinciri vardı. Casus başı olduğu günden bu yana geçen on senede uzman tavsiyeleri ve yabancı topraklarla ilgili bilgisi sayesinde kralın üzerindeki etkisini artırmıştı. Ticaret milleti olan Genevar hakkındaki bilgisi kralın hazinesini önemli ölçüde doldurmuştu. Geçen yıllarda Severn birkaç gemi kaptanına maddi destek sağlamış ve güneye giden yeni ticaret yolları bulmak için yapılan araştırmalara para yatırmıştı. Bazıları oldukça kazanç sağlamıştı.

“Acaba haberlerimiz aynı mı merak ediyorum.” dedi Owen hızını kesmeden.

“Sizin gibi genç bir insana tutturduğu bu aceleci yürüyüşe bakacak olursak gayet aynı olabilir. Son zamanlarda rüya gördünüz mü, Lordum?” Mancini yapmacık bir gülümsemeyle sormuştu sorusunu.

“Aslında, evet.” dedi Owen. Her ne kadar Mancini’nin kabiliyetlerini takdir etse de adam her seferinde Owen’ı yoruyordu; çünkü duyduğunun çoğunu kendine sakladığını biliyordu. “Legault topraklarını gördüm rüyamda.”

Mancini dudaklarını bastırdı. “O zaman sahtekârı da duymuşsundur. Krala çoktan söyledim. Hiç kızgın bakma, evlat, o başka türlü öğrenmeden ona iletmek benim işim. Senin geldiğini bilseydim, bir gün daha beklerdim. Ancak böyle haberler ertelemeye gelmez.”

“Anlıyorum, Mancini.” dedi Owen, oysa anladığı Mancini’nin her zaman önce kendini düşüneceğiydi.

“Kral nerede?”

“Sinirli olduğunda genellikle olduğu yerde. Gel benimle.”

Birlikte sarayın taht odasına yürüdüler. Owen terden yapış yapış olmuştu ve uykusuzluk rahatsız ediyordu. Vahim bir şekilde yemeğe ve banyoya ihtiyacı vardı; ama Evie için de endişeliydi ve iyi olduğundan emin olmak için kuzeye gitmek istiyordu. Bir ordunun sahte prensle Kuzey’e ani bir saldırıda bulunma ihtimali karnına ağırlar girmesine sebep oldu. Salona girmeden önce trompetle geldikleri duyuruldu, Owen’ın nefret ettiği ve kralın da nefret ettiğini bildiği bir seremoniydi. Taht odasına Mancini ile birlikte adım atar atmaz Owen’ın gözleri Severn’ı buldu. Yıllar önce krala tanıtıldığı günden bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmeden edemedi. Kral bir miktar yaşlanmıştı. Siyah saçlarının arasında kulaklarının yakınında artık birkaç gümüş parıltı vardı, ama tıpkı Ceredigion modasında olduğu gibi saçları hâlâ uzundu. Ceketleri mal varlığı arttıkça daha gösterişli bir hâl alsa da siyah giyiyordu. Owen, hâlâ hançerini oynatıp durduğunu fark etti; kınında önce gevşetiyor, biraz dışarı çıkartıyor ve sonra geri yerleştiriyordu. Karşıdakine insanları bıçaklamaya çok alışkınmış izlenimi veren bilinçsiz bir alışkanlıktı. Tahtında elini çenesine koyarak öne doğru eğilme şekli sırtındaki bozukluğu gizliyordu.

“Owen,” dedi kral şaşkınlıkla, genç adam tahtın önünde eğilirken bakışları yumuşamıştı. Sabırsız bir şekilde kalkmasını işaret etti.

“Lordum, elimden geldiği kadar hızlı gelmeye çalıştım.” dedi Owen, sırtından terin boşandığını hissediyordu.

“Daha vaktinde gelemezdin.” dedi kral ciddi bir şekilde. “Zaferini tebrik ederim. Haberi daha dün geldi. İyi iş çıkardın, evlat. Başka bir şey beklemiyordum zaten. Ancak sıkıntı var. Fırtına yaklaşıyor.” Bakışları tekrar karamsarlaştı, dudakları asılmıştı.

“Biliyorum,” dedi Owen kralın yanına yaklaşırken. Mancini belli bir saygı çerçevesinde mesafesini koruyordu. Boğazını temizledikten sonra Owen devam etti, “Affedersiniz, lordum, ama yol yorgunuyum. Westmarch’da bir rüya gördüm. Size anlatmam gereken bir rüya.”

“Öyle mi?” Kral sordu. “Anlat bana!” Heyecanlanmış duruyordu, Owen’ın sözde kâhince rüyasını duyma isteğiyle gözleri büyümüştü.

“Kısa bir rüyaydı.” dedi Owen. “Bir bahçede yürüyordum. Solmuş bir gül ağacı vardı, fakat ben yanından geçerken üzerinde tek bir beyaz gül olduğunu fark ettim. Gülü alıp kokladım, ama rüyalarda kokusunu alamazsınız. Canlı olup olmadığını anlayamadım.”

Kralın gözleri kısıldı. “Beyaz gül”

Owen başıyla onayladı. Gül imgesini özellikle kullanmıştı çünkü Güneş ve Gül Eredur’un savaş bayrağıydı. Yeleğinin cebine uzandı ve Chatriyon’ın çadırında buldukları mektubu çıkarttı. “Daha sonra Occitania ordusuyla karşı karşıya geldik ve adamım Clark kralın çadırında bunu buldu. Bunu okuduktan sonra rüya daha mantıklı geldi.”

Kral kâğıdı alıp açtı ve hararetle içeriğine göz attı. Okudukça çehresi öfkeden bembeyaz kesildi.

“Lanet olsun!” Kral, mektubu yere fırlatıp söylenmeye baş-

lamıştı. Tahtından kalktı, öfkeden titriyordu. Hizmetliler, yaklaşan fırtınadan önce salondan kaçabilmek için çoktan kapıdan sızılmaya başlamışlardı. Owen, kralın ağzından çıkan küfürlerden rahatsız olmuştu, fakat hiçbir şey demedi. Elde ettiği deneyimler sonucunda sessizce fırtınanın geçmesini beklemenin en iyisi olduğunu biliyordu.

Kral platformda yürüdükçe botları mektubu çiğniyordu. “Ben her daim tatminsiz insanlarla ve dedikoducularla uğraşmak zorunda mıyım? Hiç huzurlu bir anım olmayacak mı? İki düşmanım zaten vardı, ayağımın dibinde hırıldayan ve ısır-maya çalışan iki kurt. Şimdi bir de kalbimi nişan almış, mızrağıyla gelen bir avcı var başımda. Bir de bunun arkasındaki el değil, kız kardeşim. Benim kendi kız kardeşim.”

Owen bakıyordu, daha konuşma vakti gelmemiştii. Kralın gazabı hâlâ cayır cayır yakıyordu.

Severn bıyık altından lanetler okuyordu. “Her yerde nefret ediliyorum.” dedi. “Nefret edilen, korkulan, hakir görülen. Ben geçerken köpekler havlıyor. Bir zamanlar Argentine hanesi saygı ve teslimiyet görürdü. Diğer milletler bizi incitmeye korkarlardı. Şimdi ise şunlara bak. Beni alt etmek için gizlice anlaşıyorlar, planlar yapıyorlar. Tıpkı yaban domuzu gibi.” Sesi gittikçe boğuklaşmıştı. “Ancak beni esir alamayacaklar. Beni mızrakla indiremeyecekler.”

Kendi kendine konuştuğunun farkında gibi duruyordu. Doğruldu ve kendisini izleyen Owen ve Mancini’ye bakmak için döndü.

“Böyle bir fikir savaşında sakın kalmak zor.” dedi Severn karamsar bir şekilde. “Bu yüzden size ihtiyacım var, Owen ve

Mancini. Şu an öfkemin büyüklüğünden doğru düşünemiyorum. Üç düşman, hatta Brugia'yı da sayarsanız dört. Korkunç Ölü Adam kehanetini de hatırlatıp altı krallığın da bir seferde bize saldırmasını sağlayabilir." Dudaklarını birleştirdi ve endişeyle kafasını salladı. "Korkunç Ölü Adam kehaneti. Hiç bunu düşünmemiştim. Ya kehanet gerçekleşiyorsa? Bir kral ölümünden döner ve Ceredigion'ı birleştirir. Abim kendisi olduğunu düşünmüştü. Bir zamanlar ben de düşündüm. Ama ya bu hak iddia eden kişiye? Ya bu kazanamayacağım bir oyunsa?"

"Lordum" dedi Mancini sabırla. "Ölü adam zırvalarına takılı kalmanın hiçbir faydası yok. Sizi tehdit eden bir sürü canlı adam var. Prensler Wizr oynuyor ve krallıklar da ödülleri. Korumanız altındaki biri Occitania'da VIII. Chatriyon'a daha yeni ağır bir yenilgi yaşattı. O ise Brythonica Düşesi'yle evlenip gücünü artırma peşindeydi ve siz buna engel oldunuz. Yoksa neden Ceredigion Kralı olarak Legault'daki bu... Bu satıcı oğlanı destekliyor olsun? Sizden korkuyor lordum, adil bir savaşta size yenilmekten korkuyor. Bir maymunu bile taçlandırmış olabilir! Bu sahtekârın oyununun bozulması bir ay sürmeyecektir, hadi bir yıl deyin. Bu bir oyun. Dalavere. Bu ihanetinden ötürü Occitania'yı cezalandırmaya bolca fırsatınız olacaktır."

"Peki ya Legault?" diye öne sürdü kızgınca.

"Legault da" diye söze başladı Mancini, "aynı zamanda Atabyrion da. Bu Wizr oyununu kazanma şekliniz amansız ve cüretkârdı. Defalarca söylediğim gibi, halkınız tarafından abinizin sevildiği gibi sevilmeyeceksiniz. Bunu kendinizden beklemeyi bırakın. Sevimlemeden korkulmak daha iyidir."

Kralın sinirli bakışlarında yumuşama vardı. "Akıllıca konu-

şuyorsun, Dominic. Üstelik şuna emin olabilirsiniz, bana başkaldıran kim varsa cezalandırma niyetindeyim. Eğer çok fazla hoşgörülü olursam sadece daha fazla itaatsizliğe göz yummuş olacağım.”

“Bir öncekinde işe yaramıştı,” dedi Owen alçak bir tonla, “gerçek Dunsdworth burada saraydaydı. Kanıtlaması kolaydı. Bu öyle olmayacak. Ama değerlendirmeye alabileceğiniz bir fikrim var.”

“Senin fikirlerine değer veriyorum, çocuk. Bunu biliyorsun.” dedi kral başını hafifçe öne eğerek.

Owen, tüm hizmetlilerin gittiğinden emin olmak için etrafına bakındı. Taht salonunda üçünün yalnız olduğuna kanaat getirince konuşmaya başladı. “Kingfountain yolu üzerindeki Kutsal Ana Tapınağı’nı geçerken aklıma bir fikir geldi; prensin annesi hâlâ orada yaşıyor. John Tunmore da orada. Bu ortaya çıkma olayının arkasında onlar olabilir. Tunmore’un yazdığı kitaptaki yalanları hatırlıyorsunuz değil mi? Belli bir sebepten dolayı zamanında hepsini okumama izin vermişsiniz, çünkü Fountain tarafından kutsanan diğer insanların güçleri benim üzerimde işe yaramıyordu.” Owen sabit bir şekilde krala bakıyordu. Her ikisi de Owen’ın Fountain’ın sihrine karşı doğuştan var olan dirayetinin sıradan olmadığını biliyordu. Kolay kolay kandırılmıyordu ve bu da ona büyük değer katıyordu. “Fountain’ın Tunmore’a bahsetti özellik insanları yazılarıyla inandırma yeteneği.” Owen yere eğilip buruşan mektubu aldı. “Mektubun orijinal hâlini onun yazmış olabileceğine dair bir his var içimde. Kendisi tapınaktan dışarıya çıkamıyor ancak yazdığı bir şeyi Kutsal Ana’dan çıkartmak çok kolay olacaktır. Diğerlerini, bu sonradan türeyen şahsiyete inandırmış olabilir.”

Kral Owen'a baktı, etkilenmişti. "Bunu düşünmemiştim."

"Ben de düşünmemiştim." dedi Mancini, başını hafifçe eğerek onayladığını belirtti.

Owen yanaklarının kızardığını hissetti. "İzniniz olursa, Majesteleri, ne öğrenebileceğimi görmek için tapınağı ziyaret edebilir miyim? Belki de bu sahtekârın planlarıyla ilgili çok daha fazla şey biliyordur."

"Ya da, bir alternatif olarak," Mancini hevesle söze atıldı, "tapınaktan aldırabilirim. Emir vermeniz yeterli. Akşam yemeğinden önce huzurunuzda getiririm."

Owen ters ters baktı.

Kral fark etti. "Onaylamıyorsun, Owen. Fountain'ın ilahi koruma efsanesinin tamamıyla yalan olduğunu biliyor olmana rağmen üstelik?"

Owen kafasını salladı. Dudaklarını bastırdı, konuşmak istediğine emin değildi.

"Söyle." dedi kral.

"Artık bir çocuk değilim." dedi Owen. "Evet, hademenin çeşmelere atılan bahşişleri toplayıp sizin hazinenizi doldurduğunu biliyorum. Ancak bu bile gece yapılıyor, insanların önünde değil. Wizr oyununda sırf bir taşınızın iki kare yerine dört kare hareket etmesini istiyorsunuz diye kurallarını değiştiremezsiniz. Eğer siz kuralları değiştirirseniz diğerleri de aynı şeyleri yaparlar." Owen kafasını salladı. "Sonuçlardan hoşnut olmayabilirsiniz. Deconeus'un sizin aleyhinizde konuşması riskini göze almayın. İnsanlar bunu hoş karşılamayacaktır."

Kral gözlerini kıstı. Owen'a yaklaşıp tıpkı bir babanın sevdi-

ği oğluna yaptığı gibi elini genç adamın omzuna koydu. “Böyle genç birisine göre çok bilgece konuşuyorsun. Sana güveniyorum, Owen. Git ve Tunmore’la görüş.” Alaycı bir gülümseme belirdi dudaklarında. “O adama karşı sabrım gittikçe tükeniyor. Oraya gitmişken kraliçeyi tapınaktan çıkmaya ikna edebilecek misin bak bakalım. On iki yıl oldu. Arkamdan çevirdiklerinin intikamını alacak değilim. Ona söyle.”

“Söylerim, lordum.” Kralın kendisine olan güvenini görmek onu memnun etmişti.

Kral şefkatle yanağına vurdu. “Ama önce git banyo yap. İhtiyacın var. Çabuk ol, çocuk. Sahte kralı yakalaman için seni yarın sabah kuzeye yollayacağım!”

Söylediklerine göre, en iyi zehirciler Pisan'da eğitiliyormuş. Bu ada krallığının başına her kim gelirse gelsin, yükselebilmek adına kendi babasına ihanet eden soyluların aşağılık kaprislerine maruz kalıyor. Zehirdeki ustalık da bu esnada adeta ilahi bir şevkle uygulanıyor. Bu nedenle en ihtiyatlı prenslerin bile hizmetinde bir zehirci olması gerekiyor. Kendisini öldürmek için yollananlara karşı koymak için bile olsa, bu şart.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM BEŞ

Zehircinin Kulesi

Liona hâlâ Ceredigion'daki en iyi aşçıydı ve mutfağı ziyarete gelenler için mutlaka bulundurduğu bir kavanoz taze gofreti olurdu. Owen'ı ise fena şımartırdı, o yüzden de Owen oraya gitmeye bayılırdı.

“Beni bağışla, çocuk, ama nasıl böyle boylandın sen!” Liona eğilmiş, gofretini yemek için fiçinin kenarına oturan Owen'ın yeni yıkanmış saçlarını karıştırıyordu. “Buraya ilk geldiğin zaman yanaklarından öpmek için merdivene ihtiyaç duymuyordum. Hâline bak, yetişkin bir adam olmuşsun.” Kolunun yanını okşuyor ve şefkatle gülümsüyordu.

Artık saçları kızıldan ziyade gümüş rengini almış olan kocası Drew da içtenlikle gülümsüyordu. Hâlâ o çantan duruyor mu, Owen? Şu içinde dizdiğin taşların olduğu çanta?

Owen gülümsedi ve başıyla onayladı, bir yandan da elindeki lokmayı ağzına tepiyordu. “Elbette! Ancak koleksiyonum ol-

dukça genişledi. Bazen Evie ile birlikte, büyükbabasının uzakta olduğu zamanlarda, taşları büyük salona getirip şekillerimizi orada inşa ediyoruz.”

“Büyük salonda mı?” Liona şaşkınlıkla sordu. “Beni bağışla ama ben de görmek isterdim.”

Owen gofretini bitirdikten sonra Liona tekrar kavanozu uzattı, o da büyük bir iştahla bir tane daha aldı. Mutfak anılarından daha küçük görünmüştü. Kendi kendine oynadığı köşeye göz atınca adeta bir zamanlar olduğu küçük çocuğun hayaletini gördü. Öyle utangaç ve mahcuptu ki herhangi biriyle konuşmaya korkuyordu. Artık Owen’ın çok nadir dili tutuluyordu, ayrıca hoş görünümü ve özgüveni onu cana yakın kılıyordu. İçinde bir yerlerde hala o yalnız, küçük çocuk vardı ve her zaman beraberinde çok kişi olmasındansa birkaç kişi olmasını yeğliyordu.

Arkadaşlarıyla birlikte tekrar mutfakta olmak ona iyi gelmişti ama yine de içten içe bir hüznün hissediyordu. Mutfak Ankarette’in hatıralarını canlandırmıştı, öyle olunca da onu kaybetmenin acısı tazelenmişti. Gizli bir şekilde saray içinde dolaşmak için kullanılabilen dolambaç şeklindeki tünellere açılan gizli kapının olduğu duvara baktı. Mutfaktaki üst pencere sayesinde hâlâ zehircinin kulesini, Ankarette’in önceki evini görebiliyordu. O kulede, kendi sanatlarının ve casusluk sanatının inceliklerini anlatmıştı. Öğrendiklerini çok iyi hatırlıyordu ancak o zamandan beri oraya çıkmaya cesaret edememişti.

“Berwick hâlâ yaşıyor mu?” Owen kıkırdayarak sordu. Kâhya küçük bir çocukken bile gözüne asırlık geliyordu.

Liona dudaklarını ısırıldı. “Gut hastalığı var ve paytak pay-

tak yürüyor. Ama servis yapmaya devam etme konusunda çok azimli. Eğil de seni öpebileyim, oğlum. Bana tabure getirtme!”

Owen söyleneni yaptı ve başını aşağıya eğdi. Liona alnından öpüp, sanki hâlâ sekiz yaşındaymış gibi yanaklarına vurdu; sonra da mutfakta dolanmaya başladı. Fırındaki ekmeğin ve hamurun rahatlatan kokusunu içine çekerek orada bir süre daha oturdu, ancak bakışları sürekli gizli kapıya kayıyordu.

Owen fıçıyı kenara kaydırды ve eski köşesine doğru yürüdü. Her ne kadar orada yalnız başına oyun oynayarak saatler geçirmiş olsa da Elysabeth Victoria Mortimer ile çok daha fazla vakit geçirmişti. Karşı karşıya kalmış olduğu tehlike aklına gelince kaşlarını çatı. Eğer ona bir şey olursa orada olmadığı için kendini asla affetmeyecekti. Bu düşünceyle birlikte göğsüne bıçak gibi bir acı saplandı ve zonklayan, can sıkıcı bir ağrıya dönüştü. Dişlerini kenetledi, yapması gerekenleri tamamlayıp tekrar atına atlamak için sabırsızlanıyordu.

Ancak öncelikle bir hayaleti ziyaret etmesi gerekiyordu.

Owen kimsenin onu izlemediğinden emin olmak için etrafını kolaçan etti ve sonra gizli kapının mandalını yerinden oynatarak önüne açılan gizli koridora sessizce daldı. Hızlı bir şekilde yürüyordu. Artık bir casus tarafından yakalanmaktan korkmuyordu çünkü hepsi Westmarch Düğü'nün de casus halkasının bir parçası olduğunu biliyordu. Koridor küçük ve tozlu, üstelik küçük bir çocukken hissettirdiğinden daha dar hissettirmişti.

Çok geçmeden kulenin basamaklarını çıkmaya başladı; bir yandan yukarıya doğru tırmanıyor bir yandan da ok yarıklarından geçen rüzgârın uğultusunu dinliyordu. Harcadığı güçten

kalbi küt küt atmaya başlamıştı; fakat bu sadece fiziksel gayretten kaynaklanmıyordu, korku ve tedirginlik hissi kalbini sıkıştırmaya başlamıştı. Ankarette'in hatıralarıyla tekrar yüzleşmeye hazır mıydı? Ona o kadar çok şey borçluydu ki: boynundaki görev zincirini, Mancini ile olan anlaşmasını, hatta devam eden hayatını. Bugün sahip olduğu her şey onun kıvrak zekâsına ve ilgisine atfedilebilirdi. Kulenin en üst noktasına varınca yavaşladı. Onun eşyalarını görmeye can atıyordu, yaptığı çetrefilli işlemlerini, hoş elbiselerini; ancak kule odasının tozla kaplı olacağını kendine hatırlattı.

Owen kapıya ulaştı ve kendini dikleştirdi, eliyle mandalı sıkiyordu. Saç diplerine kadar terlemişti. Derin bir nefes aldı ve kolu kavradı ve sertçe iterek açtı. Odaya girdiğinde âdeta kör olmuştu. Ankarette gün içerisinde uyuduğundan perdeler her zaman kapalı olurdu oysa şimdi hepsi sonuna kadar açıktı. Ana hatlarıyla bir yatak ve birkaç masa gördü ama orada olmaması gereken şeyler de vardı. Ahşap askılara asılı elbiseler, parlak ışıktan parıldayan varil dolusu mücevherler vardı. Birkaç çift terlik yatağın altına yerleştirilmişti; su dolu bir yıkama kabı ve yanına ilıştırilmiş üzerinde altın sarısı saç tellerinin olduğu bir saç fırçası vardı. Oda gül kokmuyordu. Daha hafif bir koku vardı, lavantaydı belki de.

Kendini odanın ortasında dikilirken buldu, ortamın değişikliğini anlamaya çalışırken bir elini de gözlerini güneş ışığından korumak için kalkan yapıyordu. Beyaz ve mor renkli Wizr tahtası dışında oda Ankarette'in bıraktığı gibi değildi. Başka birisine aitti. Başka bir kadına.

Hafif bir ayak sürümesi duydu, ona gizlice yaklaşmaya ça-

lısan birisinin temkinli adımlarını. Kulakları her zaman keskin olmuştu, ortam dışı her türlü sese açıktı. Arkasında birisi vardı, açık kapının arkasına saklanan biri.

Owen yıkama kabının ve ibriğin olduğu masaya doğru atladı ve ayakları yere basar basmaz arkasını döndü. Elinde hançer olan zayıf bir kol onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Owen kadının bileğini kavramıştı, fakat o anda, kadın diğer eliyle Owen'ın boğazına yapışmaya fırsat bulamadan, Owen bıçağın ucundaki mor tozu, zehri fark etti. Boşta kalan eliyle, bileğini tuttuğu elini gevşetmeden kendini o hamleden korudu. Tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyor; ayrıca zehirli hançeri sapsarsa her şeyin son bulacağını biliyordu.

Terlikli ayağını topuğunun üzerinde döndürdü, Owen kadının vücudunu ona çelme takmak için kıpırdattığını fark etti. Boğazını korumak için kullandığı eliyle altın sarısı saçlarına yapışarak bağırdı “Sakin! Sana zarar vermek istemiyorum!”

Sonra birden oda döndü ve Owen sırt üstü, sert bir şekilde, düştü; darbe nefesini kesmişti. Acıyla söylendi, hâlâ saçını tutuyordu, işte o zaman tuttuğunun peruk olduğunu fark etti.

Üzerinde dikiliyordu, bıçağı da hazırdaydı; Ankarette'in olduğu aşikâr olan inci renkli elbisesi ve kolyesine rağmen kesilmiş saç erkekse bir görünüm veriyordu.

“Bana zarar vermek mi?” dedi hor görürcesine. “Kendini biraz fazla büyük görüyorsun. Yerinde kal çocuk, yoksa canını yakarım.”

Owen hançeri gözünün önünden ayırmak istemiyordu, ancak aynı zamanda kadına da iyice bakmak istiyordu. Yerdeki pozisyonu düşünüldüğünde bacaklarına vurabilirdi, ama onun

da bunu bekliyor olduğunu tahmin etti. Çocuk olarak seslenilmek kesinlikle onur kırıcıydı ki bunun planının bir parçası olduğunu da düşündü. Dirseklerinin üzerinde kendini kaldırdı ama oturmaya yeltenmedi.

“Eğer seni ürküttüysem özür dilerim.” Derin nefes aldı, kalp atışlarını normale döndürmeye çalışıyordu.

“Yeterince ses yaptın ama beni ürkütmedin. Şimdi mahvetmeden saçımı geri ver.” Boştaki elini uzattı ve peruğu işaret etti.

Elindeki perukla biraz aptal hissetti o yüzden hafifçe ileri eğilip uzattı. Kadın hızla elinden kaptı ve masaya koydu. Kendisinden sadece birkaç yaş daha büyüktü. Kısa saçıyla bile güzeldi, bir erkeği şehvete düşürebileceği hesaplanmıştı, Kibirli bakışı, durumun kontrolünün tamamen kendinde olduğunu hissettiğini gösteriyordu. Bu yabancıнын Ankarette’in elbisesini giyiyor olması ve onun takılarını takıyor olması canını sıkmıştı.

Owen dudaklarını yaladı, sakın kalmaya ve kopmamaya çalışıyordu. “Bıçaklanmadan oturabilir miyim? Sana saldırmaya çağım. Söz veriyorum”

“Kafanı yana çevir.” diye emretti. Owen söyleneni yaptı ama bakış açısından çıkmasına da izin vermedi.

“Hayır.” dedi kadın sabırsızca, “Diğer tarafa dön!”

Denileni yaptı, kadının bakışı da o esnada değişti, şaşkınlığa dönmüştü.

“Fountain aşkına, siz Westmarch Dükü’sünüz.” dedi ve gülümsedi. “Şuna bakın ağıma kim takılmış.”

“Peki, sen kimsin?” diye sordu Owen, karnının burulduğunu ve kasıldığını hissediyordu.

“Açıkgası ben kralın zehircisiyim.” diye cevapladı. Sonra da

hançerini indirdi. “Ayağa kalkın, lordum. Kazayla sizi öldürmediğim için şanlısınız. Bu kuleye çıkmak yasaktır. Sizin için bile. Ayrıca en azından bir bayanın odasına girmeden önce kapıyı çalma gibi bir nezaketiniz de mi yok?”

Owen telaşlanmış, yanakları pembeleşmişti. “Bu kulenin boş olduğunu düşündüğüme emin olabilirsiniz.”

“Ayağa kalkın demiştim. Yere serilmiş bir hâlde çok komik görünüyorsunuz. Size zarar vermeyeceğim, artık kim olduğunuzu biliyorum.”

Owen temkinli bir şekilde ayaklarının üzerinde doğruldu, gözleri hâlâ hançerin ucundaki mor tozda takılıydı, ama en azından bıçak ona doğru bakmıyordu. Kız tırnaklarını kısa saçında gezdirdi sonra da hançeri Owen’ın sol tarafındaki ahşap kirişe fırlattı. Tak diye kuvvetli bir ses çıkardı, atışın gücüyle sap kısmı sallanmayı sürdürdü.

Ellerini açtı. “Fazla güven duyuyorsunuz. Eğer sizi öldürmek isteseydim, bu çok kolay olurdu. Başka bir zehirci hayatınıza kastetmek için yollanırsa aklınızda bulunsun.

“Kral Severn’a mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Owen, öfkesini dizginlemeye çalışıyordu.

Amirane bir tavırla başını salladı.

“Kimsin peki? Adın ne?”

“Eğer sizin bilmenizi isteselerdi size benden bahsetmiş olurlardı. Şimdi lütfen bir sakıncası yoksa kulemden gider misiniz?”

Owen öfke kontrolünü kaybediyordu. “Burası senden önce ona aitti.”

Kız irkilmişti, büyük bir şaşkınlıkla baktı kaldı. “Ankarette’i biliyorsunuz! Ankarette Tryneowy?

“Benim hayatımı kurtardı.” dedi Owen hiddetli bir şekilde, yaşadığı duygu yoğunluğundan belli belirsiz titriyordu. Ağzını kapalı tutması gerektiği o anda dank etti. Ankarette ile olan bağlantısını bilmediği aşikârdı. Kendine lanet okudu.

“Anlıyorum.” dedi zehirci, sesi gözlerindeki zeki parıltıyla ters düşen bir laubalilikteydi. Kibrinin bir kısmı yok olmuştu. “O zaman rehine olduğun dönemlerde buraya geliyordun, öyle mi?”

Ciddi bir tavırla başını salladı, başka da bir şey demedi.

“Bu bazı gizemleri açıklıyor o zaman.”

“Ne demek istiyorsun? Ne gizemi?”

“Bir not bırakmış. Sanırım sanaydi. Ayrıca oylarının birinde senin adın ve arman vardı.”

“Not mu vardı?” Owen hevesle sordu.

“Mancini’de. Sadece bir kere, yıllar önce okumuştum. Bura-ya... Şeyden getirildiğim zaman, neyse o kısmı boş verin. Şimdi lütfen gidin lordum. Elbisem buruşmuş durumda, aşağıya inmeden önce değiştirmem lazım.” Buyurgan, kibirli bir bakış atmıştı, elbisesinin üstündeki dantellerle rahat hareket edemiyor, söyleneni yapması gerektiğini hissettiriyordu. Bir krallık dükü olarak her koşulda ondan üstündü. Onu bu şekilde göndermesi gerekiyordu. Notta ne yazdığını ona söylemeye en ufak bir niyetinin olmadığını anlayabiliyordu, üstelik ona sorarak da kendini küçük düşürmeyecekti.

“Beni bıçaklamadığın için teşekkür ederim.” dedi Owen ihtiyatlı bir tavırla. Odaya göz gezdirdi, hem aptal hem de gururu kırılmış hissediyordu. “Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.”

Döndü ve kuleden aşağıya ilerlemeye koyuldu, kapıyı arka-

sından çocukça çarpma isteğine zor karşı koymuştu. Yeni karşılaştığı birisi karşısında bir seferde hem utanmış hem kızarmış hem de şaşkınlığa uğramıştı. Kral ona neden zehirciden bahsetmemişti? Ya da casus başı o konuya niye değinmemişti? Basamaklardan aşağıya inerken köpürüyordu; Mancini'nin kendisinden saklamaması gereken bir şeyi elinde bulundurduğunun farkındaydı artık. Belki de olur da Fountain tarafından kutsanan birisine karşı kullanmaları gerekirse diye yeni bir zehirci yetiştiriyorlardı.

Owen gibi birisine karşı.

BÖLÜM ALTI

Ceredigion'daki Yılan Balığı

Bir prens görevinde inandırıcı olmalıydı. Owen, beraberindeki birkaç görevliyle birlikte Kutsal Ana Tapınağı'na doğru atını sürerken, yollarda kıymalı çörek ve kek almak için oyalanan insanların bakışlarına ve saygı gösterme çabalarına alıştığını fark etti. Ceketi gösterişli değildi fakat sık kıyafetleri onu ayırıyor ve itaat edilmesi gereken birisi olarak gösteriyordu. Küçük çocuklu bir kadın, oğlunu onun önünden çekmiş ve kısık bir ses tonuyla konuşarak asil kişilere yol verilmesi gerektiği dersini vermişti. Geyik başlı arması saygı görüyor ve tanınıyordu; onu görenler bu bayrağın sahibinin Fountain tarafından kutsanmış birisi olduğunu biliyordu ki bu çok nadir bahşedilen bir vergiydi.

Girişe vardıklarında Owen tapındaki adamların hürmet gösterdiğini gördü. Kapı açıldı, o yüzden Owen atından indi ve dizginlerini yanındakilerden birine verdi. Avluya doğru iler-

lerken tapınağın o muhteşem kemerlerine baktı, yapıya hayat veren ustalığa hayran kalmıştı. Ağır ağır basamakları çıktıktan sonra ana kapıya vardı ve tapınağın deconeusunu yanında Kenilworth isimli bir adamla gördü; onu ve yanındakileri bekliyorlardı.

“Şeref verdiniz, lord düküm.” dedi Deconeus, sokulgan bir tavırla. “Fountain’a dua etmeye mi geldiniz?”

Adamı beklemek yerine Owen ana salona devam etti. Yerdeki siyah beyaz fayans taşları ona her zaman devasa bir Wizr tahtasını hatırlatıyordu; aslında yaptığı ziyarete de uzun ve zorlu bir oyunun bir sonraki hamlesi denebilirdi.

Deconeus ona yetişebilmek için acele etti. “Ziyaretinizin belli bir amacı var o zaman?” dedi telaşlı telaşlı. “Her şey yolunda mı, lordum?”

“Kesinlikle.” dedi Owen sert ve sabırsız bir ifadeyle. “John Tunmore nerede, namı diğer Ely deconeusu?”

Deconeus’un yüzü bembeyaz oldu. “Lordum, biliyorsunuz kendisi tapınağımızdan sığınma talep etti.”

“Öyle olmasa onunla konuşmak için neden buraya geleyim? Git bir an önce getir.”

“Derhâl.” diye cevap verdi Deconeus saygıyla eğilerek.

Owen ana salondaki iç fiskiyeinin yanında duraksadı, zemin kattaki fiskiyelerin en büyük olanıydı. Göbeğin etrafını çevreleyen birçok küçük fiskiyeinin bulunduğu üç ana su ağzı vardı. Fiskiyeinin sesi sakinleştiriciydi ve suyun şarılması devasa salon-da gerçekleşen birçok muhabbetin duyulmasını engelliyordu. Tüccarlar, denizciler, avam tabakasından kişiler ve hatta daha az soylu birkaç kişi kendi aralarında konuşa konuşa salonda

dolanıyorlardı. Owen suya baktı, dibine çökmüş, koyu renkli bozukluklara takılı kalmıştı gözleri.

Owen göz ucuyla deconeusun başkasının emrindeki birkaç kişiyle konuştuğunu gördü ve giderek sabrının tükendiğini hissetti. Küçük bir çocukken Ankarette, gördüğü sözde rüyaların birinde Ely deconeusunu yılan balığı olarak tasvir etmesini söylemişti. Benzetme tam uyuyordu. Owen eli kulağında olan sıkıntıları önlemek için bir an önce kuzeye gitmek istiyordu. Fakat burada halletmesi gereken görevin önemli olduğunu da biliyordu. Sözde prensin bir sahtekâr olduğunu kanıtlamak için her ne kadar yüzlerce ufak tefek yol olsa da Fountain'ın büyüü göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü. Eğer Tunmore'un rolü diğerlerini prensin haklılığına ikna etmekse bunu bilmeleri gerekiyordu. Bunun yanı sıra yapılan planla ilgili önemli bilgiler taşıyor olma ihtimali de vardı.

Düşüncelere dalmış bir hâlde Owen fiskiyedeki bozukluklara bakmayı sürdürdü. Daha sonra, bozuk para karartısının ilerisinde daha kıymetli bir şey gördü. Evet, suda bir şey vardı.

Bu; sağlam, dört ayaklı, üstü kavisli ve tutma yeri olan bir sandıktı. Tutma yeri suyun yüzeyine neredeyse çıkmış gibiydi ancak tamamen suyun altındaydı. Owen yakınlaştıkça sandığının ve kapağına işlenmiş desenleri gördü. Dokunabilme hevesiyle, at sürerken kullandığı eldivenlerini çıkartıp beline soktu, ceketinin kollarını sıvayıp suya uzandı. Demir sandık gerçektir. Elini üzerinde gezdirdi, kapağın üzerindeki tutma yerine dokundu. Bir tarafında kanca ve kilit, ayrıca anahtarın girebileceği bir boşluk vardı. Anahtar yoktu.

Fountain'ın kendisine doğru aktığını hissetti, çok öncelere ait anıları canlandırıyorlardı. Bu sandığı daha önce saray sarnıcı-

nın dibinde Fountain'ın önüne serdiği diğer hazinelerin ortasında da görmüştü. Hazinelerin içinde mücevher varilleri, kalkanlar, zırhlar ve bunlar gibi bir sürü şey vardı. Evie ile Owen o gün orada az daha boğuluyorlardı; Owen hayali servet yığınının ortasında boş bir alan ve sarnıcın ağzına doğru sürüklenen bir sandığın çizdiği bir yol fark etmişti. Bu olayın ardından o kadar çok şey yaşanmıştı ki bu âdeta aklından çıkmıştı. Fakat şimdi, suyun bütün sesleri yuttuğu ortamda, bütün berraklığıyla her şeyi hatırlıyordu.

Yıllar içerisinde, Fountain tarafından kutsananmış bazı kişilerin su içerisinde gördüğü gizemli hazinelerle ilgili bulabildiği ne varsa okumuştı; lakin çok az şey elde edebilmişti. Bazı kayıtlara göre Derin Sular'da hazine görmek ölümün habercisiydi. Diğerlerinde hazinelerin saf ölümlülere Fountain'ın sunduğu lütuf ya da kabiliyet olduğu iddia ediliyordu. En ünlü hikâye ise Kral Andrew'un Kutsal Ana'daki fiskeye sularından kutsanmış bir kılıcı nasıl çektiğiyle alakalıydı. Ölümünün ardından kendisi ile birlikte suyun yüzeyine çıkardığı kılıçtı. Ancak Owen hazinenin gerçek olduğunu biliyordu. Sarnıçta kendi elleriyle dokunmuştu. Üstelik şimdi, tam da o anda, suyun içinde kavradığı sandığın sert kenarlarını hissedebiliyordu.

“Fiskeyede ellerini yıkamak saygısızlık olarak atfedilir. Tabii böyle şeylere inanıyorsanız.”

Ses Owen'ı tamamen savunmasız yakalamıştı. Hatıraya kendini o kadar çok kaptırmıştı ki Tunmore'un yaklaştığını dahi duymamıştı.

Owen suya doğru hafif eğik duruyordu, o yüzden dönüp duruşunu düzeltti. John Tunmore uzun bir adamdı ve sesi, belli

belirsiz olan Kuzeyli aksanını ele veriyordu. Owen daha önce adamı bir iki sefer görmüştü fakat yüz yüze hiç karşılaşmamışlardı. Ellili yaşlarının başındaydı ve saçları neredeyse saç derisi görünecek kadar kısa kesilmişti. Parça parça griliklerin olduğu koyu kahverengi saçları vardı. Cüssesi göz korkutan bir etki yaratıyordu ve sanki tüm dünyayı, özellikle de Owen'ı hor gören sahte bir atmosfer oluşturunuyordu. Gözlerindeki kıvılcım kendi merakının sinyalini veriyordu.

“Beni görmek istemişsiniz?” diyerek hatırlatmada bulundu yılan balığı.

Ellerimi yıkamıyordum.” dedi Owen gergince.

“Buradan bakınca öyle gözüküyordu.” Gözleri kısılmış, bastırmaya çalıştığı alaycı bir tavırla dudakları kıvrılmıştı. “Yoksa para mı çalmaya çalışıyordunuz?”

“O işi hademeler hallediyor.” diyerek Owen espri yaptı. “Hayır, suda bir şey gördüğümü düşündüm. Sorun değil.”

“Sormamda sakınca yoksa ne gördünüz?” Tunmore üsteledi.

“Bir sandık gördüm.”

“Bir sandık gördüğünüzü düşündünüz.” diyerek düzeltti Tunmore. Fıskiyenin içinde bir sandık olmadığı aşikâr.”

“Oradaydı ve siz gelip beni ürküttüğünüzde onu çekmek üzereydim.”

“Doğrusu,” Tunmore söze başlamıştı ancak sesi huzursuzluğunu belli ediyordu. “Gördüğünüz gibi, orada değil. Buraya ne için gelmiştiniz lordum?”

Owen kafasını çevirip suya geri baktı ve sandık gerçekten gitmişti. Öfkeden sinirleri bozulmuştu. “Sizinle konuşmak

için.” dedi. “Westmarch’tan, aslında Occitania’dan daha yeni döndüm.”

“Doğrudur,” dedi Tunmore. “Dün geldiğinizi duydum. Sınır ötesi topraklarda ne var ne yok?” Zenginlerin masasında kırıntı arayan aç bir adam gibi görünüyordu. Ses tonunu sakın ve ilgisiz gibi göstermeye çalışsa da Owen tedirgin olduğunu hissedebiliyordu.

“Lord Horwath ve benim sayemde Kral Chatriyon’ın kaçarak uzaklaştığını bilmek ilginizi çeker miydi? Ordusu tamamen dağılmış durumdaydı.”

Tunmore’un bariz bir şekilde rengi atmıştı. “Öyle mi? Ne büyük bir sürpriz. Ne kadar şanslısınız. Tüm bu yolu bu kahramanca davranışlarınızı bana anlatmak için gelmeniz gururumu okşadı.”

Owen başını salladı. “Şanslı olunan kısım burası değil, Deconeus. Chatriyon’ın çadırında bir şey bulduk. Bir mektup.”

Tunmore kaşlarını çatmıştı. “Occitania Kralı’na bir mektup mu yazdığımı söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Hayır. İlginç olan mektubun içindekiydi.” Owen elini kemerine attı ve mektubu çıkardı. Owen, casus kalpazanların birinden gece onun bir kopyasını çıkartmasını istemişti. Owen’ın acemi bakışına göre orijinaliyle aynı görünmüştü. Mektubu karşısındaki adama uzattı.

Tunmore mektubu aldı ve dudaklarını ısırды. Açıp içeriğe göz atmaya başladı. Owen, adamın kelimeler üzerinde dolaşan göz hareketlerini izlerken Fountain’ın çok belirgin olmayan çalkantısını hissetti. Sanki bir makara dönüyor ve savak kapağını açarak deconeus’un depolarını suyla dolduruyordu. Tam da o

esnada Owen Tunmore'un kendini Fountain ile nasıl beslediğini anladı. Haberler, dedikodular, heyecan uyandıran dedikodular, ihanet sayesinde oluyordu, yani saray ve politika entrikaları onu güçlendiriyor, diri tutuyor ve ona güç sağlıyordu. Kutsal Ana Tapınağı'nda tıkalıp kalmak onu ana bilgi kaynağından mahrum etmişti. Owen'ın kendi güç kaynağı daha esnekti. Taşları dizmek, Wizr oynamak ya da düşündürücü çalışmalar okumak, yani zekâsını çalıştıran ve belli bir doğrultuda düşüncesini sağlayan her türlü şey ona güç sağlıyordu.

Owen Yılan Balığının elinden mektubu kaptı ve resmen savak kapağının kapandığını hissetti. Deconeus'un gözleri yaşadığı panikle büyümüştü ve âdeta mektubu Owen'ın elinden kapmaya çalıştı. Aç bir adamın düşlediği yiyecekti bu.

"Ben... Tam olarak bitirmemiştim." dedi Tunmore; kekeliyor, elleri titriyordu.

"Fountain tarafından kutsanmış olduğunu biliyorum." dedi Owen yumuşak bir sesle.

"Nasıl böyle bir şeyi öne sürebilirsiniz? İşim gereği Fountain'a yakınım; ama size temin ederim, benim hakkımda yanılıyorsunuz."

"Ben de sizi temin ederim, yanılmıyorum." diyerek düz bir şekilde karşılık verdi Owen. "Tıpkı fiskiyeden kaybolan sandığı bildiğinizden emin olduğum gibi. Onu oraya koyan sizdiniz. Onu saraydaki sarnıçtan da siz aldınız, değil mi?"

Tunmore bembeyaz kesilmişti. "Bunu nasıl bilebilirsiniz?" dedi kenetlenen dişlerinin arasından.

"Çünkü sarnıçtaki hazineyi ben de görebiliyorum ve o sandık tam da siz tapınağa kaçmadan önce sürüklendi. Ve ayrıca

yazdığınız o yalanlar,” diye Owen devam etti, buruşmuş kâğıdı elinde tutuyordu, “gün yüzüne çıkacak.”

Tunmore’un yüzü korku ve endişeyle kaplanmıştı. Çökmek üzere olan tekinsiz bir köprünün üzerinde duran bir adam gibiydi.

“Burada aslında ne olup bittiğine, seni küçük velet.” diyerek fısıltıyla hırçın bir çıkış yaptı Tunmore “o canavarı destekleyerek neyi tehlikeye attığına, zerre kadar bilgin yok. Bu krallarla, saraylarla, casuslarla alakalı bir şey değil. Senin anlayabileceğinden çok daha fazlası tehlike altında. Öngörü yeteneğin varmış gibi davranıyorsun, ama hiçbir şey gördüğün yok!”

O esnada yanlarına Clark geldi. Yüzü sakın ve doğaldı ama gözlerinin içi parlıyordu. Elinde katlanmış bir kâğıt vardı, üzerindeki mühür açılmıştı. “Lordum, buldum.” dedi Clark kâğıdı Owen’a uzatırken.

“Onu nereden? O benim!” Tunmore esip gürlüyordu. Kâğıda uzandı ama Clark bileğini tuttu ve hassas noktasına bas-kı uyguladı. Aniden deconeus ayaklarının üzerinde sendeledi, tüm vücudu acıyla kasılmıştı.

Owen kâğıdı Clark’tan aldı ve açtı. İlk sözcükler gözleriyle buluşur buluşmaz Fountain’ın gücünü tekrar hissetti; fakat bu seferki bir nehir kadar güçlüydü. Owen akıntıya kapılmadan kendini sağlamladı. Tekrar sözcüklere baktığında artık nehri yaran büyük bir kaya parçası gibiydi. Akıntı her ne kadar onu biraz sersemleştirmiş olsa da her iki tarafından akıp gidiyor; onu kıpırdatamıyordu.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” Tunmore, Owen’a şaşkınlıkla bakıyor ve söylüyordu.

“Başkalarını etki altına almak senin yeteneğin olsa da kendi isteğim dışında beni bir şeye inanmaya zorlayamazsın.” dedi Owen küçümseyerek. “Rahatlıkla görebiliyorum. İlk metni sen yazdın. Sonra da bilgiler kopyalandı. Kralın çadırında bulduğumuz kopyanın kopyasıydı. Tıpkı yıllar önce denediğin gibi Kral Severn’ı zayıflatmak için ortaya yalanlar yayıyorsun. Bu en üst düzeyde görevi kötüye kullanmadır. İnan bana, Deconeus, bu tapınaktan ayrıldığında suçunu adalete bırakmak için nehirde atılmayacaksın. Her ikimiz de biliyoruz ki Fountain tarafından kutsananlar bu tür sınavları geçebiliyorlar. O yüzden dağın tepesinde donarak ölüme terk edileceksin. Evet, onu da biliyorum.” Tunmore’un yüzü şüphe ve korkuyla çılgına döndü.

“İhanetten suçlusun ve seni destekleyen, sana haber getiren her kim varsa onlar da suçlu sayılacaktır. Ancak Kral Severn’in yanında senin lehinde konuşmamı istiyorsan bana şimdi vermen gereken tek bir bilgi var. Bu sahtekârın gemileri nereye demir attı? İlk olarak nereye saldıracaklar? Atabyrion’ın Doğu’ya; Occitania’nın Batı’ya saldıracağını biliyorum. Ancak sahte prens Kuzey’de nereye çıkacak?”

Tunmore’un yüzü eriyen bir mum gibiydi. “Sen her ne düşünsersen düşün, ben ihanet etmedim. Gerçek kralı desteklemek ihanet değildir.”

“Genç olabilirim, ama aptal değilim.” dedi Owen dik bir şekilde. “Bu saçmalıklara inandığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu, kâğıtları Tunmore’un gözü önünde sallıyordu.

Tunmore kafasını salladı. “Saçmalık değil, seni küçük sonradan görme. Kralın o aptal sırtışlı eski teşkilat başı Bletchley’i prensleri ortadan kaldırması için ikna eden bendim. Amacım

ise hayatta kalan çocuk tacı tek başına takabilecek yaşa gelene kadar Ceredigion tahtının istikrarsızlığını sağlamak oldu hep. Çocuğu Brugja'da sakladım. Legault'da sakladım. Kendi krallığı dışında bütün krallıklarda bulundu. Ve artık gerçek kralımız dönüyor! Buraya ayak bastığında insanlar ayaklanıp zorbayı nehre atacaktılar. Fountain'ın çizdiği yazgıyı durduramazsın, çocuk. İstersen elinle nehrin yönünü değiştirmeyi deneyebilirsin!"

"Nereye çıkacak?" diye emretti Owen.

"Sana söylesem bile oraya zamanında varamayacaksın." diye söylendi Tunmore.

Blackpool.

Owen fısıltıyı zihninde duydu. Tunmore kaskatı kesildi, kendisinin de duyduğunu belli etmiş oldu. Blackpool Westmarch'ın kuzeyindeki kıyı şehirlerinden biriydi.

"Bu dul kraliçenin tapınaktan ayrılmaya neden niyetli olmadığını açıklıyor." dedi Owen kabaca. "Kralın kendisini bağışladığını iletmekle vazifelendirildim. Ama şu an bu oyunun arkasında onun da olduğunu görebiliyorum."

"Kraliçe ölümcül bir hastalığa yakalandı." dedi Tunmore kabataslak bir ifadeyle. Ses tonu, adamın hastalığın doğal bir şey olduğuna inanmadığını hissettiriyordu. Owen'ın kuledeki keşfi düşünüldüğünde, bu işin arkasında Mancini'nin olup olmadığını merak etti.

Owen, hâlâ Tunmore'un bileğini tutuyor olan Clark'a başıyla işaret etti. Aldığı işaretle Clark adamı serbest bırakıp fiskiye-nin kenarına doğru itekledi, bu hareket dengesini kaybettirdi ve suyun içine düşürdü. Adam öksürdü ve ağzındaki suları tükürdü, sırlıslıkla olmuştu, kısa saçlarından sular damlıyordu.

Owen topuğunun üzerinde dönmeden önce “Fıskiyede düş almak saygısızlık olarak atfedilir.” dedi ve ardından hiç zaman kaybetmeden fırladı.

Fountain efsanelerinin ve Ceredigion'ın geçmişi bin yıl öncesine uzanmaktadır. Hatta bazı tarihçiler Fountain efsanelerinin daha da önceye, dünyanın oluşumuna uzandığını yazmışlardır. Ana karanın Derin Sular denilen çalkantılı bir denizden çıkan alev ve küllerin ortasında oluştuğunu söylerler. Sınırlar eskinin büyük Wizrları tarafından Derin Sular'ı uzakta tutmak için belirlenmiş. Efsaneler ana karanın nasıl uysallaştırılacağını öğrenmeleri için eski kralların denizden geldiğini anlatır. Fakat bu krallardan biri sınırları bozmuş ve ardından ortalığı sel basmış.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM YEDİ

Kontun kızı

Kralın ordusu dört nala kuzeye ilerledi. Mevcut tehlike konusunda Evie'yi uyarması için elçiler önden gönderilmişti; ama yine de bir an önce yola çıkma konusunda Owen da ısrarcı olmuştu. Owen'ın Tunmore ile görüşmesinden edindiği bilgileri duyunca Severn gitmesine izin vermekle kalmayıp kendi de ona katılmayı tercih etti. Tıpkı bir kasırğa gibi ortalığı kavurup geçiyorlardı, âdeta beyaz yaban domuzu amblemlili siyah bir bayrak denizinde krallığı ezip geçen bir fırtınaydı.

Owen Tunmore ile olan konuşmasını kafasının içinde tekrar tekrar başa alıp oynatıyordu. Fountain tarafından kutsanan başka biri ile karşılaşmak göz korkutucuydu, ancak genç dük, Deconeus'un karşılaştığı kişi karşısında çok daha fazla sarsıldığına inanıyordu. Owen, Ankarette'in Tunmore için kendi üstadı olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Ankarette'in ölümünden sonra kralın Owen'ı eğittiği gibi adam da onu hile sanatı ve

saray entrikaları konusunda eğitmişti. Fakat Tunmore bir zamanlar olduğu gibi artık muhalif değildi; biriktirdiği güç kuyusu neredeyse tamamen kurumuştı ve onu tekrar doldurma fırsatlarından mahrumdu.

Bölükleri daha fazla yol kat etmek için sıklıkla at değiştiriyordu. Kral beraberinde beş yüz asker ve okçu süvari getirmişti. Krallığını savunmak için bu büyük ihtimalle yeterli gelmeyecekti; ama Blackpool'a bir an önce varmak topyekün hareket etmekten daha öncelikliydi. Owen'ın komutanları Blackpool'a Occitania'dan geliyorlardı; lakin onların varması birkaç günü bulacaktı. Ancak Owen krallığın kuzeydeki ana surlarının uzun süreli bir kuşatmaya dayanabileceğini biliyordu, ayrıca düşmanlarını duvarlara doğru tuzağa düşürmeyi başarırlarsa sonunda zafer bekleyebilirlerdi.

Zihni sürekli durumu kurgulamak ve değerlendirmekle meşguldü, krallığın üç bir taraftan saldırıya uğraması durumunda kendilerini nasıl savunabileceklerini düşünüyordu.

Kuzeye doğru yol aldıkları üçüncü gün öğle sularında, atlı bir adam, Ceredigion'ın meşru kralı olduğunu iddia eden bir adamın da içinde bulunduğu bir filonun Blackpool'un kuzey kıyısına yanaştığı haberini getirdi. Sahtekâr kendisine Kral Eyric Argentine diyordu ve Eredur'un üzerinde Güneş ve Gül bulunan bayrağını kumsala yerleştirmişti.

Haberi aldığıında Kral Severn'in yüzü tehlike çanları çalıyordu. Çenesindeki kirli sakala sürterek kolunun ön kısmını kuruladı, gözlerinden ateş fışkıırıyordu.

"Abimin bayrağı? Pekâlâ, onu taşımayı hak edip etmediğini göreceğiz."

Haberi getiren adam en az üç yüz adamın at, balta ve çadırlarla filodan karaya ayak bastığını söyledi. Haberi aldıktan sonra Owen ve Kral Severn gecenin kalan kısmında, dinlenmeksizin, Blackpool kasabasına ulaşmak için at sürdüler. Owen'ın karnına endişeden ağırlar giriyordu. Biri biter bitmez, bu kadar kısa sürede başka bir savaşa at sürüyor olacağını hiç tahmin etmezdi.

Şafak onları Blackpool sahillerine vardıklarında savaş katliamının orta yerinde karşıladı.

Onlar oraya ulaşmadan sona ermişti.

Owen eyerinde oturmuş, ölü adamlara bakıyordu, her biri oklarla delik deşik edilmiş köpüren dalgaların arasında yatıyordu. Üzerinde Güneş ve Gül sembollerinin bulunduğu savaş bayrakları oraya buraya savrulmuştu; çoğunluğu ıslanmış, parçalanmış ya da kırılmıştı. Zihni aldığı haberlerden dolayı hâlâ bir şeyleri döndürüp duruyordu.

Elysabeth Victoria Mortimer Dundrennan'dan Blackpool'a gitmiş ve sahtekârın ordusunu bozguna uğratmıştı.

Yakalananlar Blackpool'da etrafı çitle çevrili bir yerde tutuluyor; kralın adaletini bekliyorlardı. Sahtekâr Eyrice, filodan arda kalanlarla kaçmış ancak ordusu on yedi yaşındaki bir kız tarafından hezimete uğramıştı.

"Lordum!" Uzaktan biri bağırdı. Dük Horwath'ın aslanlı armasını taşıyan bir elçi kendisine doğru yaklaşıırken Owen da bakma için eyerinde döndü. Gelen Evie'nin kâhyası, Owen'ın çok iyi tanıdığı Rigby adında bir adamdı.

“Rigby! Owen şaşkınlıkla bağırdı, adamın bariz coşkusu onu gülümsetmişti.

“Lordum!” dedi Rigby resmi bir selamlamayla. “Leydim, sizi ve kralı kasabanın hoş hanlarından biri olan Arthington’da bekliyor. Önce size söylememin en iyisi olacağını düşündüm. Sizi görmek için sabırsızlanıyor, lordum. Kralı ben getireceğim. Siz gidin.”

Owen’ın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

Kasabaya doğru ilerledikçe kalbi daha hızlı atmaya başladı. Sokaklarda telaş vardı ve insanlar coşkuyla her yerde Dük Horwath’ın okla yarılmış aslanlı sancağını sallıyordu. Owen nesheli, iki katlı bir bina olan Arthington’ı çarçabuk buldu. Yorgun atını bir uşağa emanet edip kralın geleceği düşünülerek boşaltılan salona doğru acele etti. Sokaklardaki insanlar Severn’in her an gelmesini beklediklerinden bağrışmaya başlamışlardı; kalabalık birden artmış, hükümdara doğru ilerlemeye koyulmuştu, tıpkı kasabayı saran insan seli gibiydi. Coşku nidaları ortalığı çınlatıyordu.

Owen daha hanın kapısına ulaşmadan, kapı açılmıştı. Oradaydı, girişte; bir rüyadan çıkıyor gibiydi. Hiç uyumamış gibi görünüyordu. Koyu renk saçları biraz dağılmış olsa da yeni örülmüştü. Sol kulağının yanına illeştirilmiş bir kaz tüyü gördü. Aralarında süregelen bir espriden dolayı, Owen’ın saçındaki beyaz tutamı taklit etmek için bazen bunu yapardı. Bugün giydiği elbiseyle aynı tonda yeşil olan gözleri onunkiyle buluşmak için çırpınıyordu. Kuşağına yerleştirilmiş yeni bir hançer vardı ve ne zaman birlikte şelalelere tırmanmaya gitseler ayağından çıkartmadığı sağlam deri botları ve hep üzerinde olan şalı vardı.

“Owen.” derin bir nefes aldı, sanki yol boyunca endişelenen oymuş gibi bakışları rahatlamıştı.

Kollarına koştı ve Owen’ı öyle bir kucakladı ki canını acıttı, yanaklarını göğsüne yasladı ve hafif hafif salladı. Eyerde geçirdiği onca günden, yıldızların altında geçen onca geceden ve sadece bir askerin yiyebileceği azıklardan sonra Evie gerçek olamayacak kadar iyi hissettirmişti. Yumuşacık ve sıcacıktı, saçları yuva gibi kokuyordu.

“İyi misin?” diye sordu, yüzünü görebilmek için omuzlarından tutmuştu.

Ağzının kenarındaki gamzeye takıldı gözleri. Bazen o gamzeyi öpmenin nasıl olacağını hayal ederdi; ama yapmaya hiç cesaret edememişti.

“İçeri gel, sana anlatacak çok şeyim var!” dedi Evie Owen’ı bir kez daha kucaklarken, bu sefer daha da sıkı sarmıştı. “Bugün gelmeni beklemiyordum. Pek düzgün görünmüyorum.”

“Sen pek düzgün görünmüyorsun!” dedi Owen dehşet içinde. “Bense at gibi kokuyorum!”

“Evet, öyle.” dedi Evie burnunu buruşturarak. “Daha sonra duş alabilirsin. Bunu kral da duymak isteyecektir, ama benim sana anlatmam lazım! İki kere anlatmak dert değil. Gel benimle!”

Evie eline yapıştı, Owen o sırada Justine’i, Evie’nin yardımcısını, gördü; hanın içerisinde girişte dikiliyordu. Evie’nin her daim refakatçisi ve yoldaşydı; iki gencin yalnız kalmaması için sürekli oradaydı. Koyu saçlı ve oldukça ciddi tavırlıydı, Horwath’a hizmet etmiş olan Lord Camber’ın kızıydı. Justine Evie’nin namus bekçisiydi, bunun daimi ve zeki bir hatırlatıcı-

sıydı; her ne kadar Owen ve Evie çocukluklarından beri arkadaş olsalar da temas konusunda belli sınırlamaları vardı.

Justine her zaman yaptığı gibi Owen'a utangaç bir tavırla gülümsedi ve saygıyla başını öne eğdi. Evie, Owen'ı elinden tutmuş arkadaşının önünden salona sürüklerken Owen da başıyla selam vererek kızın gülümsemesine karşılık verdi.

"Ben sana anlatırken oraya otur!" Nefes nefese kalmıştı, Owen'ı geniş pofuduk koltuğa yönlendirdi. Elleri hafif hafif titriyordu, sanki heyecanını içinde tutması mümkün değil gibiydi. Justine de sessizce yakınlarındaki bir sandalyeye oturup ellerini kucağında bağladı. Owen açlıktan ölüyordu ama yemek yemeyi düşünemeyecek kadar Evie'nin hikâyesini dinlemeye istekliydi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Savaş alanını ilk gördüğümde daha da endişelendim."

Evie başını salladı. "Buna gerek yok. Ölenler çoğunlukla Legaultlu tüccarlar. Büyükbabama hizmet eden kahraman askerlerle savaşmaktansa kayıklarına geri dönmeye daha istekliydiler. Zavallıların çoğu kaçmaya çalışırken boğuldu. Şimdi sana şu sahtekârı anlatayım. Adamdan nefret ettim. Bu adam bizi aptal mı zannediyor? Gemileri açıklarda görünmüştü; ben de onlarla karşılaşanların onlara sanki o sahtekâr gerçekten tahtın meşru sahibiymiş gibi davranmasını emrettim.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Owen, donup kalmıştı.

Haylaz bir çocuk gibi sırttı. "Seninle kaç defa tarih konuştuk, Owen? Kaç prens başkalarının sözleriyle kandırıldı? Bu sahtekâr da kendisinin gerçek Eyric Argentine olduğunu dünyayı inandırmaya çalışıyor! Pekâlâ, Mancini'nin sevdiği deyişle,

zarı iki taraf da atabilir. Karaya adım attıkları gibi güvendiğim adamlarımdan birini karargâhlarına gönderip Güneş ve Gül bayrağını kimin taşıdığını öğrenmesini istedim. Kral Eyrice Argentine olduğunu söylediler, gemisindeydi. Yolladığım adam Eyrice'in karargâha gelmesi durumunda tüm halk tarafından yeni kral olarak karşılanacağını söyledi." Kaşlarını çatmıştı Evie. "Ancak çok temkinliydi. Kıyıya gelmeyi reddetti. Bence sadece samimiyetimize güvenmedi. O zamana kadar kıyıya çıkmış en az üç yüz adamı vardı ve her saat daha da artıyordu. Bütün askerlerinin karaya çıkmasını beklersem sayıca bize üstün gelecektlerdi."

"Peki, sen niye büyükbabanın kalesinde değildin?" diye sordu Owen. "Evie, gerçekten! Buraya gelerek kendini büyük bir tehlikeye attın. Ya seni yakalasalardı?"

"Benim için endişelenmen ne kadar hoş!" dedi zevkten dört köşe olmuştu, avcunun içiyle yanaklarını okşuyordu. "O Chat-riyon züppesi ve ordusuyla karşı karşıya geleceksin diye içim içimi kemiriyordu, Justine'e sorabilirsin, sana anlatır. Brythonica Düşesi'ni kendisiyle evlenmeye zorlamasına izin vermedin, değil mi?"

"Elbette vermedim. Gece yarısı ordusunu darmadağın ettik ve karargâhını yağmaladık. Zaten Eyrice'i ve onun Kuzey'i tehdit ettiğini o zaman öğrendik."

Başını salladı, yanına biraz daha sokuldu. "Zekice! Gece bas-kını çok tehlikelidir ama mükâfatı büyük olabilir. IV. Ulbert, Cecily Savaşı'nda o hileye başvurmuştu, hatırladın mı?"

"Tamam!" dedi Owen kahrkaha atarak. "Sonra ne oldu? Konuyu dağıttın. Anlat hadi!" Elini aldı ve başparmağını elinin üzerinde gezdirdi.

“Nerede kaldığımı unuttum.” dedi Evie utangaç bir gülümsemeyle.

“Blackpool’a neden geldin? Neden kalede kalıp kuşatmaya hazırlanmadın?”

Evie’nin kaşları çatıldı. “Neden karşı koymadan o kadar ilerlemelerine izin verecektik? Kıyıda ne kadar uzun kalırlarsa o kadar çok gaddar sancağını desteklemeye kalkacaktı. Kalende olup birisinin Westmarch’ı istilaya kalkıştığını öğrenseydin sen ne yapardın?”

“Yani, onu durdurması için bir ordu yollardım.” dedi Owen.

“Benim de yaptığım aynen bu.” dedi, çileden çıkmıştı. “Büyük babamın askerlerinin benim kılıma zarar gelmesine müsaade edeceği bir an olsun aklına geliyor mu? Benim kadın olduğum gerçeği onları sadece bu burnunu olmadık işlere sokan adamın askerleriyle yumruk yumruğa dövüşme konusunda daha azimli hâle getirdi. Erkekler gülümseyip onlara övgüler yağdırınca seni memnun etmeye daha hevesli oluyorlar.” dedi buruk bir gülümsemeyle. “Tabii çapkın olan ve yağcılığa prim vermeyen sen hariç.” Gıdıklamaya çalıştı ama Owen kollarıyla engelledi.

“Hanımım, kral burada.” Justine alçak bir sesle haber verdi.

Owen Evie’yi kollarının arasına sarıp onu öperek yalnız kaldıkları o son anın tadını çıkarmak istedi. Gözlerindeki hevesli bakış ve yanında oturma şekli onun da bunu istediğini söylüyordu. Fakat hem çok terliydi hem de üzerinde yolculuğun izleri vardı, yani zamanlama pek de iyi değildi. Hayır, ilk öpücüğü büyükbabasının kalesinin yakınındaki şelalenin orada olmalıydı. Köprüde belki de, gün doğumuna yakın zirvedeki karın renk değiştirdiği zamanda. Böyle bir şeye layıktı.

Owen rahat koltuğundan kalktı ve elini ona uzattı. Evie önce yüzüne baktı, bu nezaket gösterisi karşısında cilveli bir gülümseme yüzüne yerleşmişti sonra da elini tuttu. Onu ilk gördüğünde gözleri yeşildi ama şimdi huzur veren bir maviye dönmüştü. Belki de Mancini'nin arada dalga geçmek için söylediği gibi gerçekten bir su perisiydi. Owen'ın tek bildiğiyse içini sızlatmayı başaran bir tür büyü olduğuyd.

“İyi olmana çok sevindim.” dedi Evie fısıldayarak, bakışları dalgın ve endişeliydi.

Owen tam parmaklarını dudaklarına götürüyordu ki bir asker ön kapıyı açtı ve Owen Severn'in kapıya doğru yaklaştığını gördü. Kralın botları etrafa çamur sıçratıyordu; ancak Blackpool'daki zaferden memnun görünüyordu.

Owen, kral odaya girmeden önceki o son saniyeleri Evie'nin parmaklarını kibarca sıkıp ona sıcacık gülümseyerek kullandı.

“Muhteşemdin.” diye itirafta bulundu kral, kıza göz kırparken.

Evie bu iltifat karşısında duyduğu memnuniyetten yanakları kızardı ve reverans yapmak için krala döndü. Owen da yanında resmi bir selam verdi.

“Lordum,” dedi Evie; “Ceredigion'm asıl hükümdarı sizsiniz. Halkınız size bağlı. Keşke o sahtekârı size teslim edebilsaydım; ancak kıyıya çıkıp benimle yüzleşmeye korktu. “Yazık oldu, oysa onu alt etmeye çok hevesliydim. Wizr diliyle söylersek, tehdit bir hamleyle önlendi.”

Kral tatmin olmuş bir tavırla bakıyordu; gri gözleri minnet duygusuyla ışıldıyordu. “İyi iş başardın, Leydi Mortimer, affedersin Leydi Elysabeth Victoria Mortimer.” diye ekledi onun

tam kendisini düzeltmek üzere olduğunu fark edince. “Büyük bir hassasiyet, cesaret ve yiğitlik gösterdin; sana söz veriyorum ödüllendirileceksin. Ayrıca Wizr dilini kullanarak da bir piyondan daha fazlası olduğunu kanıtladın. Seni en iyi şekilde kullanacağım. Olan biten her şeyi anlat. Hiçbir şey atlama.”

Kuzey Cumbria Dükü Kuzey Ceredigion'da devasa topraklara bakmaktadır. Burası kar ve buzla kaplanmış, yükselen dağların yurdudur. Zamandan daha eski ve erimeyle delik deşik olmuş mağaraların bulunduğu buzullar vardır. Saray haritacısıyla daha önce konuştuğumda bana Kingfountain'ı besleyen nehrin bu topraklardaki buz ve kardan geldiği bilgisini vermişti. Kuzey Cumbria'da kışlar sert geçer. Bu aylarda bölge içine ve dışına yolculuk çok nadir olur. Halkı buna alışkındır. Atabyrion'dakine benzemeyen garip bir aksanı olan, sağlam yapılı bir halkı vardır. Atabyrion'ın da bir zamanlar Ceredigion'ın bir parçası olduğuna dair bir inanış vardır. Topraklar sadece dar su vadileriyle birbirinden ayrılır. Kuzeyin Dükleri Argentine hanesine nesillerdir sadık olmuşlardır. Kral Severn da, amcası Warrewik'in Kuzey'in önemli bir bölgesini idare ettiği zamanlarda Kuzey'de yetişmişti. Bu bölge Dundrennan olarak adlandırılır.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM SEKİZ

Dundrennan

Owen ocakta yanan ateşin çıtırtısını duyabiliyor, alevlerin sıcaklığını omuzlarının üzerinde hissedebiliyordu. Fakat gözleri Wizr tahtasına sabitlenmişti. Sekiz yaşındayken Kral Severn'ın ona verdiği takım çok güzel ve el yapımıydı. Ayrıca bu sefer kralın kendisiyle oynuyordu.

Tahtanın üzerine eğilen Severn'ın gözleri tıpkı fırtınalı bir hava gibi gri tondaydı; bakışları yoğun, dudakları sımsıkı kenetlenmişti. Kaybediyordu. Yine.

Owen, on yedi yaşındaki bir kişiye yarı zamanda yenilmenin kralın ne kadar sinirini bozduğunu biliyordu. Bazen yenmesine fırsat veriyor ama bu sefer de kral ona şüpheyile bakıyordu; zorlu bir başarı mı yoksa nezaket sonucu lütfedilen bir başarı mı hiçbir zaman emin olamıyordu.

“Elinden geleni ardına koyma.” Severn at üzerindeki bir şövalyeye benzeyen taşı ilerleterek Owen'ı şaşırttı. Kralın boş eli

hançerini oynatıyordu. “Eğer kazanacaksam onu hak etmek istiyorum.”

Kral taşını feda etmişti.

Owen Wizr oynarken yüzünü kasıtlı olarak doğal bir görünümüne sokuyordu. Karşıdaki rakibi hata yapmak üzere olduğunda gülümseme eğiliminde olduğunu Evie’yle oynarken öğrenmişti. Evie oyunun başından sonuna kadar onun ağız hareketlerini izlerdi, bu sayede birçok oyunu almıştı. Owen da kendini ele vermemek için bu yönde kendini eğitmişti. Owen elini kaldırdı ve Wizr taşını tahtanın diğer ucundan alıp ileri hareket ettirdi. “Tehdit ve... son.” Sonra da gülümsedi.

Kral yüzünü astı. “Fountain aşkına!” diye söylendi. “Önsezi yeteneğini oyunlarda kullanıyor musun sen? Böyle iyi oynamayı sana kim öğretti?”

Owen’ın bakışları kralinkilerle kesişti ama gerçeği açıklamaya cesaret edemezdi. Kralın kendisini zehirlemesinden korktuğu kadından Wizr oynamayı öğrendiği gerçeğini.

“Wizr’ı gözünüzün önünden ayırmayın.” dedi Owen hafif bir kendini beğenmişlikle. “Ama oynamaya gelince, lordum, bu oyunda gerçekten iyiyim.”

Kral kahkahayla güldü. “Elinden geleni ardına koyma derken bunun bu kadar isabetli bir hamle olacağını düşünmemiştim. Kıvrak bir zekân var, Owen. Sen ne diyorsun, canım?” dedi, Evie’ye yöneltmişti sorusunu. “İkinizi Wizr oynarken görmek isterim.”

Evie koltuğa Owen’ın yanına kıvrılmış, bir kitaba gömülmüştü. Sayfayı çevirirken kafasını kaldırmadı. “Neden bu kadar iyi olduğunu zannediyorsunuz, lordum? Benimle oynuyor.”

Evie'nin o kibirli ses tonu karşısında kral kahkaha attı, ayağa kalkarken geriye sendelemişti. Devasa pencereye dayandı ve pofuduk kar tanelerinin inişini izlemeye başladı. Elini pencere camının üzerinde gezdirirken yüzü yumuşadı; üstlerini saran gri gökyüzü yüzündeki kederi alıp götürmüştü. Daha henüz kış gelmemişti; ama bu dağlar, hiç beklenmedik bir anda çıkan, tuhaf kar fırtınalarıyla ünlüydü.

Owen taşları ayırıp ahşap kutusuna yerleştirdi. Evie'ye baktı, o da sezmiş olacak ki ona döndü. Seninle gurur duyuyorum bakışını attı sonra da göz kırpıp kitabına geri döndü.

“Dundrennan ile ilgili sevgi dolu birçok hatıram var.” dedi kral uzaklardan gelen bir ses tonuyla, bakışları hâlâ hafif hafif yağan kardaydı. Döndü, kollarını bağladı ve pencere sedirinin yanındaki direğe yaslandı. “Bu odada kuzenim, Nanette ile Wizr oynardık.” Ölen karısının ismini ağzına alınca sesi değişti. “Çocukken kar tanelerini dilimizle yakalardık. Bence bütün çocuklar bunu yapıyordur.” Kendi kendine kıkırdadı; Owen, kralın yüreğindeki derin yaraları görebildiğini hissetti.

Evie kitabı bıraktı, ilgisi kralın o saf hüznüne kaymıştı. Pencereden gelen ışık koyu renk saçlarını alevler içindeymiş gibi gösteriyordu. Gözleri yeri kaplayan sazlara dalıp gitmiş, hatıra yoğunluğunda kaybolmuştu.

“Occitania Prensi'yle evlendiğinde kaç yaşındaydı?” diye sordu Evie. Sorulabilecek hassas bir soruydu. Leydi Nanette'in o ilk, kısa evliliği kral için büyük ihtimalle pek hoş olmayan bir anıydı.

Kralın bakışları kılıç kadar keskindi. Dudakları büzülmüştü, ifadesi ise gülümseme ile kızma arasında bir yerlerdeydi.

“Tarihini iyi biliyorsun, canım. O kara yılları çoğu unutmuştur. Abimin ve benim Brugiada sürgünde olduğumuz aylardı. Bu süre boyunca o küçük prensle evli kaldı.” Sesi yaptığı aşagılamadan dolayı öyle kalın çıkmıştı ki Owen içindeki yaranın tamamen iyileşmediğini görebiliyordu. “On yedi yaşındaydı.”

Owen, Nannette’in evlendiği yaşta olan Evie’ye baktı. Onu başka bir erkeğe kaptırma ihtimali içini darladı.

“Onu Occitania Kraliçesi yapacak olan bir evlilikti,” diye söze başladı Evie, “fakat düşüncesiz bir eşleşmeydi. Amcanız o yüzden hayatını kaybetti.”

“O yıl hepimizin çok fazla kaybı oldu.” dedi kral kederli bir şekilde. “Ama kazandığımız da çok şey oldu. Babasını ve Occitania tahtını kaybetti. Ardından başka bir kocaya ve Ceredigion tahtına sahip oldu. Bir süreliğine.”

Sesi o kadar hüzünlüydü ki Owen konuyu bu acı dolu sular-
dan başka yöne çekmek istedi. Evie’nin gözlerinden onu çok iyi
anladığı belli oluyordu, kralı kucaklayacakmış gibi duruyordu.

“Tekrar evlenmediniz lordum,” diye fısıldadı yumuşak bir
sesle. “Onu gerçekten çok sevdiğiniz için mi?”

Evie’nin cüreti karşısında Owen’ın ağzı açık kaldı, gerçi
ikinci kez bile düşünmeden sarnıca atlama cesareti gösteren de
oydu. Aslında bunun onu şaşırtmaması gerekirdi.

Kral şaşırmış görünüyordu; ama gücenmiş durmuyordu.
Kollarını göğsünde bağladı ve pencereden uzaklaştı. “Muhak-
kak, onu sevdim.” dedi, sesinde hafif bir Kuzeyli aksanı hissediliyordu, sanki ölen karısının hatırasını onurlandırmak istemişti. “İlk başta, tahmin edersiniz ki ikimiz arasındaki ilişki biraz garip olmuştu. Bu huzurlu dağ vadisinde birlikte büyümüştük.

Dundrennan'da. Onun babasıyla savaşmış ve yenmiştim. Kocasıyla, o küçük prensle savaşmış ve Tatton Sarayı'ndan çok da uzak olmayan bir yerde onu da yenmiştim; oradan Occitania'ya kaçmaya çalışıyordu. Chatriyon gibi tüyüyordu." Acımasızca kahkaya atarken Owen'a bakıyordu. "Orada bir düşman kazandın, Lord Kiskaddon. Hiçbir kral Wizr oyununu kaybetmeyi sevmez. Üstelik bir savaşı kaybetmek biraz daha gurur kırıcıdır. Fakat senin oyunu nasıl oynadığını görüyorum. O ciğeri beş para etmeyen büyücü seninle pek boy ölçüşemez."

Geri adım atmaya niyeti yoktu Evie'nin. "Ama neden evlenmediniz, lordum?" diye ısrarla sordu. "Eşiniz öleli on yıl oluyor. Varisiniz yok. Herhalde kederinizi bir yana bırakma zamanı geldi." Evie'nin bakışları üzgün ama samimiydi; onu anladığını gösteriyordu.

Kral bir süre ona baktı. "Aklından ne geçerse söylüyorsun," dedi gülümseyerek; "ayrıca inadım inat diyorsun, senden kurtulmak mümkün olmayacak"

Evie'nin hafifçe gamzesi çıkmıştı. "Eğer çok küstahça davrandıysam beni affeddin. Fakat konsey üyelerinizin de size bunlardan bahsetmediğini düşünüyorum."

"Konseyim!" Homurdanarak güldü. "Brythonica Düşesi'ni evlenmeye zorlamamı istiyorlar. Sen ve Owen'ın yanında." Tikintiyle burnunu buruşturdu. "Törenle adımla alalı bu ay artık kırk yıl oluyor. Düşese nasıl bakarım... Ve onda seni görmem Elysabeth Victoria Mortimer?" Kaşları fena çatılmıştı, başını sallıyordu. "Hayır, konseyim beni daha eş almaya ikna edemedi. Biliyorsunuz, bir kralın başka bir kralın prensesiyle evlenmesi zorunludur. Ağabeyimin gelin seçimi birçoğunu rencide etti, amcam da dâhil, o da bu yüzden ona ihanet etti."

Konuşurken yürüyor, hissettiği güçlü duygulardan dolayı sesi titriyordu. “Sana seçenekleri sayayım. Birkaç tane var. Brythonica Düşesi’ni saymazsak Occitania’da prenses yok. Chatrion onu kendisi için istiyordu, Owen da bunun şahidi. Ancak onunla alakalı hiçbir şeye dâhil olmak istemediğini Düşes gayet açık etti. Kendi hükümdarlığını sürüyor ve onun topraklarını belki de elini tutmaktan daha çok isteyen bir adama vermek istemediği için onu suçlayamam. Chatrion onunla evlenmeyi başarsa bile birkaç yıl çocukları olmayacaktır, o nedenle oradan bana bir şey çıkmaz. Üstelik bir de düşes benim çocuk katili ve alçak bir şeytan olmamdan korkuyor. O nedenle o ağaç bize pek meyve vermez.”

Hesap yapmak için parmaklarını kullanarak bir adım attı. “Atabyrion’a geçelim. Kral Iago on dokuz yaşında ve kendisi de evli değil. Kendi krallığında seçebileceği bir sürü genç ve bekâr hanım var; Huntley Kontunun kızı, Kathryn, Mancini’nin değerlendirmesine göre en güzelleri ama kral soylu ailelerinden birisini daha da güçlendirmek yerine topraklarını genişletmeyi diliyor. Iago Llewellyn, yapabilse düşesi elde etmeyi isteyecektir ancak toprakları Occitania’ninkinden bile küçük. Sonra Brugia var. Meşru bir varisi yoktu, o yüzden krallıktaki birçok prens ülkeyi bir arada tutma çabasıyla birbirini kılıçtan geçirmekle meşgul. Hodri meydan deyip kızlarından birisiyle evlenebilirim ama bu bana bir şey ifade etmeyen bir toprak uğruna beni olmadık savaşımlara bulaştıracaktır ve olası bir müttefiği üzecektir. Bence Dük Maxwell en olası galip. Kurnaz, zeki ve tamamıyla gaddar.” Ellerini hızlı hızlı ovuşturdu. “Pisan... Çok küçük. Geriye sadece kazancını ticaretten ve keşiflerden sağlayan Genevar kalıyor. Konsey bir keresinde beni yeğenim Leydi Elyse

ile evlenmeye ikna etmeye çalışmıştı ama bu başıma daha fazla dert açardı. Ayrıca beni varislikten reddeden abimin kızıyla evlenecek olursam bu halkıma itici gelecektir. Doğrusunu söylemek gerekirse canım... Oldukça az seçeneğim var ve her biri bana iğrenç geliyor. Gözümden kaçan birisi var mı? Herhangi bir önerin var mı?”

Evie yılgın ve mutsuz görünüyordu. “Benim... Benim yok, lordum.”

“O zaman bu konuda bir daha üzerime gelmeyeceğine dair sana güvenebilir miyim?” dedi, yeterince iğneleyiciydi. Ruhsal durumu birden bire değişebiliyordu ama Owen öfkesinin içinde körüklendiğini görebiliyordu. Evlilik yoluyla ülkeler arasında müttefiklik sağlamak yaygın bir durumdu. Hiçbirinin böyle bir şeye kalkışmaması ya da söylemeye cesaret edememesi içten içe Severn Argentine’i kızdırıyor olmalıydı.

Kral tekrar cama döndü. “Pekâlâ, Fountain beni kutsayacaktır.” dedi, ifadesi değişmişti. “Büyükbaban fırtına gibi buraya geliyor.”

Çok geçmeden, havlayan tazıların gürültüsü arasında gerçekleştirilen karşılaşmanın ardından, Dük Horwath nihayet çıtırdayan ocağın önünde en sevdiği sandalyesine oturmuş, elinde tuttuğu dumanı tüten et suyu kupasının tadını çıkarıyordu. Yanıbaşındaki askıda asılı duran pelerinin üzerindeki su tanecikleri tek tek damlıyor, sıcak taş zeminle buluştuklarında

cızırdıyordu. Pelerinindeki karlar da eriyor, hatta buz parçaları patır patır dökülüyordu. Evie büyükbabasının yanına çöktü, rahatladığı için gözlerinin içi gülüyordu. Büyükbabası bitkin ve rahatsız görünüyordu fakat hâlimden şikâyetçi değildi; yorgunluk çizgileri yavaş yavaş yüzünden siliniyordu.

Horwath, kızın koltuğun kolunda duran elinin üzerine kendi elini koydu ve hafifçe vurdu. “Blackpool’da yaptıklarını duydum, çocuk.” dedi sıcacık bir şefkatle. Eline tekrar vurdu. “Benim kanımı taşıyorsun!”

Bu tatlı övgüler yüzünün sevinçle ışıldamasına sebep oldu ve yeleğinin üzerindeki tozu, ipliği ya da o her neyse aldı. “Yerine beni bıraktın, Büyükbaba. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Kendi kendine güldü; sonra da elini boynuna dolayıp kendine doğru çekti; sevgisinin göstergesi olarak saçından öptü. Bu Owen’ın yutkunmasına sebep oldu. Ona karşı hissettiklerini bu kadar açık gösterebilmeye nasıl can atıyordu.

Sonra Horwath kızın çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Çok güzelsin. Üstelik kral seninle gurur duyuyor.” Owen’a döndü. “Her ikinizle de gurur duyuyor. Kendisine hizmet edecek sizden daha genç ve sizden daha sadık kimseyi bulamazdı. Buraya yazıyorum. Her ikiniz de özelsiniz ve Ceredigion’ı daha güçlü kılacaksınız. Biliyorum.”

Owen gururdan göğsünün kabardığını hissetti. Dükün sandalyesinin diğer tarafına geçti, Evie’ye bakıyordu. O esnada çok güzel gözüküyordu; alev ışığı saçlarında parıldıyor, gözleri mutluluktan ışıldıyordu. O bildik sızı, gün geçtikçe artan bir sabırsızlık vardı yine içinde.

“Kral senin karda geldiğini görünce şaşırıldı.” dedi Evie haylaz bir gülümsemeyle. “Sanırım kendisinin de Kuzey’den olduğunu unuttu.”

Horwath gri sakalını yoklarken gülümsedi. “Onu hiçbir zaman unutmaz, küçük hanım. Kingfountain’da sular akmaya devam ettiği sürece unutmaz. Damarlarında buz var, bizim sevdiğimiz tabirle. Bence genç Kiskaddon bile burada biraz buz tuttu. Sen ne dersin, evlat?”

Owen kollarını bağladı, gözleri hâlâ Evie’deydi. “Kuzey’i seviyorum.” diye mırıldandı.

Evie’nin biraz yanakları kızardı ve kendine engel olamayıp sıırıttı.

Kır saçlı düğ kızın ellerinden birini tuttu, sonra da Owen’nınkini ve bir anlığına her ikisini bir araya getirecekmiş gibi baktı.

“En büyük isteklerimden biri hanelerimizi ve düklüklerimizi birleştirmek. Kral saraya geri dönmeden ondan bir iyilik istemeyi planlıyorum. Fakat elbette siz ikiniz de hâlâ istekliyseniz.” Yan yan sıırıtıyordu. “Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Yaşlı olabilirim ama kör değilim. Kralla senin adına konuşmak istiyorum, Owen. Teklif benden gelirse daha iyi olabilir. Fakat olur da senin duygularını sorarsa korkmanı istemiyorum.” Gülümsemesi biraz solar gibi oldu. “Kalbi çok yaralı, benim gördüğüm işaretleri fark etmemiş olabilir.”

Owen, Evie’nin yüzündeki ifadeye bakarak kızın heyecanını ve sevincini bastırmaya çalıştığını rahatlıkla söyleyebilirdi. Ayrıca cevap vermemek için kendini çok zor tuttuğunu da söyleyebilirdi fakat önce Owen’ın bir şey söylemesini bekliyordu.

“Ben kendim sormak isterim.” dedi Owen, hâlâ ona bakı-

yordu; hisleri o kadar yoğundu ki adeta sözcüklere dökmekte zorlanıyordu.

Evie zıplayarak ayağa kalktı ve coşkuyla kollarına atıldı. İşte o zaman, boynundaki ıslaklığı hissedince Evie'nin ağladığını anladı.

Blackpool'daki galibiyetin ardından Kral Severn savaş gemilerini Legault kıyısını harap etmeye yolladı. Gemiler sahtekârın gemisinin peşindeler. Aldıkları emir Legaultluları cezalandırmak ve o sahtekâra güvenli bir liman sağlanmasını engellemek. Kendini Kral Eredur'un son oğlu, Eyric Argentine diye tanıtan adamın yakalanması için büyük bir mebla ortaya kondu. Bence adamın başka bir yerde kendine güvenli bir liman bulmuş olma olasılığı daha yüksek. Asıl soru, kralın düşmanlarından hangisi onu kanatları altına aldı?

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM DOKUZ

Düşesin Uyarısı

Owen, Severn ile birlikte kralın atının beklediği yere doğru kale avlusunda yürüdü. Atlı mihmendarların hepsinde beyaz yaban domuzu arması vardı; birisi de soğuk rüzgârda dalgalanan flemalı mızrağı taşıyordu. Botları avludaki ince kar tabakalarını eziyordu. Soğuk kralı canlandırmış gibiydi; üstelik yürürken hiçbir aksama belirtisi de yoktu.

“Lordum,” diye söze başladı Owen, boğazını temizleyerek.

“Ne var?” diye sordu kral uzatmadan, kuzeydeki devasa dağların tepesine toplanan tüysü bulutları inceliyordu.

Kralın savaş atının yanına geldiklerinde yaver binektaşını ayarladı ve Severn hiç çaba harcamadan eyerine oturdu. At tanıdığını belli edencesine kişnedi ve kral da boynunu okşadı, hayvana ilgiyle gülümsedi.

Owen göğsünün sıkıştığını hissetti; çocukluğundan beri ara

ara yaşadığı tanıdık bir histi. Dili ağzının içinde kocaman oluyor, sözcüklerin çıkmasını engelliyordu.

“Evet?” diyerek üsteledi, kaşlarını çatmıştı. Eldivenli eli dizginleri tutuyordu.

“Küçük bir mesele.” diyerek kekeledi Owen, yanaklarının yavaş yavaş kızardığını hissediyordu. Fountain aşkına, neden dili bağlanmak zorundaydı?

“Küçük meselelerle ilgilenmiyorum.” dedi kral aksi bir tavırla. “Gitmemiz lazım. Horwath Kuzey’e döndüğüne göre, senin de iki hafta içinde Kingfountain’a dönmeni istiyorum. Daha uzun değil. Bu sahtekârın ikinciye Kuzey’e saldıracağını zannetmiyorum, ne de olsa planını bozmuş durumdayız. Kışın eli kulağında.” Tekrar bulutlara baktı. “Gerçi burada her zaman kış var. Bunu özlüyorum.” Owen’a ciddi bir bakış attı. “İki hafta. Daha fazla değil. Sonra gel.”

“Geleceğim, lordum.” dedi Owen, yerinde sabırsızlıkla kıpırdanıyordu.

Kral başıyla veda edip atının dizginlerini hızla çekti. Kralın askerleri avludan atlarıyla çıkarken nalların gümbürtüsü yeri göğü inletiyordu.

Owen, ayı kürkü pelerinine bürünerek kollarını amirane bir tavırla bağlamış duran Dük Horwath’ı gördüğü mazgalılı siperlere doğru baktı. O ciddi bakışı, gereken konuşmanın yapılamadığını uzaktan anladığını gösteriyordu. Asma köprüyü geçerek taş döşemelere çarpan nalların sesindeki değişikliği dinledikçe Owen’ın yanakları huzursuzluktan benek benek olmuştu. Kralla birlikte at sürmüyor olsa da Severn’in yüz adamlarla birlikte hareket ettiğini birliğin çıkardığı seslerden doğal olarak anlıyordu.

Owen arkasını döndü ve ortalıktaki hayvan dışkılarını temizlemeye başlamak için kürekleri ve el arabalarını getiren seyislerin arasından avluyu geçerek geriye doğru yürüdü. Küreğin çamur ve taşa çarparken çıkardığı sestten nefret ederdi, o yüzden adımlarını hızlandırdı. Evie'yi karşılama odasında gergin bir şekilde yürürken buldu. Owen'ın yüzündeki ifade daha bir şey söylemeden kendini ele verdi. Onu hayal kırıklığına uğrattığı için içten içe kötü ve incinmiş hissediyordu.

Justine başını el işinden kaldırıp baktı, siyah saçları omzundan dökülüyordu. Owen'a baktı ve dile getirilmeyen havadisi anladı; dudaklarını hafifçe büktü.

"Seninle gitmem gerektiğini biliyordum." dedi Evie hüzünlü bir şekilde, gözleri birden koyu yeşil bir ton almıştı.

Owen umutsuzca omuzlarını silkti.

Karlar gün ortası olmadan kaybolmuştu ve Evie boğucu odadan ayrılıp dağlarda yürümeyi teklif etti. Owen bütün sabahı iki bin taşı düzenlemekle geçirmişti ve daha yıkmaya hazır değildi; dolayısıyla kabul etti. O da tez canlıydı. O yüzden sadece pelerinlerini ve yardımcılarını yanlarına almak için zaman kaybedip hemen muhteşem vadi manzarasına açılan dağ yoluna koyuldular. Owen'ın bacakları yorulmuştu yine de kayaların ve yamaçların sağlamlığı ve sarsılmazlığı hoşuna gidiyordu, üstelik onca yıllık deneyim onu dağ havasına ve uzun tırmanışların güçlüğüne alıştırmıştı. Hava doğanın o hoş kokusunu barındırıyor ve insanı zindeleştiriyordu. Yolun bir kısmı kayalık ve

dikti; yüzyıllardır kullanılmaktan aşınmış dönemeçler vardı. İlerledikçe heybetli vadi şelalelerinin uzaktan gelen o gürüldelişini duyabiliyorlardı.

Owen ve Evie yan yana yürüyordu, Owen ise ona bakıp durmaktan kendini alamıyordu; dağ çiçeklerinin ve kozalakların verdiği hazla gözlerinin parıldamasına bayılıyordu. Bir çoban, sürüsünü yoldan aşağıya doğru indirirken kenara çekilmek zorunda kaldılar; meleyen o yünlü hayvanlara yer açmak için sırtlarını dik ve pütürlü kayaya yasladılar. Owen'ın omzu Evie'ninkine sürtündü; değdiği nokta tenini yakmış gibi geldi, Justine diğer tarafta kalmıştı, yolun daha aşağısındaydı ve kız gecikmeden dolayı oflayıp pufluyordu.

Biraz yana kayınca Owen Evie'nin parmaklarının onunkilerine değdiğini hissetti. Owen'a bakıyordu, o hassas bakışı daha önceki hatasını affettiğini anlatıyordu. Parmaklarından birinin kendininkine dolandığını hissetti ve kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Ağzı kurumuştı. Anlaması gerekeni anlamıştı Owen, ilginç bir şekilde ona sıcacık gelen elini tuttu. Justine'in bu gizli hareketlerini görmesi mümkün değildi ve kendi parmaklarına kenetlenen parmaklarının yarattığı his büyük bir zevk verdi. Evie'nin dudaklarına hoşnut bir gülümseme yerleşmişti, üstelik bu gülümseme onu daha da güzel göstermişti.

Cüsseli bir koyun salına salına her ikisine de sürtünerek yanlarından geçti; Evie de hayvana daha fazla yer açmak için Owen'a biraz daha yakınlaştı. Owen bir kez daha onu öpme isteği duydu. Son zamanlarda bunu çok düşünür olmuştu. Koyun geçtikten sonra, ara ara ellerini birbirine değdirerek dağ yolundan inmeye devam ettiler. Evie sonsuz bir sohbet kaynağıydı.

“Yastık savaşıyla Ratcliffe’i tongaya düşürdüğümüz geceyi hatırlıyor musun?” diye sordu hınzır bir gülüşle. “Düşenler nasıl da terli kel başına yapışmıştı?”

“Sonra da bizi azarlamaya çalışırken tüylerden tıkanıp öksürmeye başlamıştı.”

Owen kahkaha patlattı.

“Düşününce hâlâ gülüyorum.” dedi neşeyle Evie. “Ah, tekrar çocuk olmak. Hâlâ fiskiye’nin kenarında dans etmek ve suya düşmek istiyorum.”

“Bu pek yakışık almaz, leydim.” diyerek Justine araya girdi.

“Biliyorum! Ama küçükken ne kadar çok yaparsan o kadar yanına kâr kalıyor. Aslında sadece on yedi yaşındayız, ama daha olgunmuşuz gibi davranmamız gerekiyor. Festivallere, turnuvalara gitmek gibi yaşımıza uygun belirli eğlenceler de var, kabul ediyorum. Seni ilk seferinde görmeyi dört gözle bekliyorum, Owen!” dedi ve birden umarsızca koluna girdi. “Talim yapılan avluda seni çalışırken gördüm. Mızrağınla, atılan halkaları her seferinde yakalıyorsun, ayrıca kılıç ustasını çok zorladığın için onu nefes nefese bırakıyorsun.”

“Nefes nefese kalıyor çünkü dizinde eklem ağrısı var.” dedi Owen, bir taş almak için yere eğilmişti sonra da aldığı taşı vadediden aşağıya fırlattı. Kavis çizdikten sonra da düşüşünü izledi.

“Köylü çocuğa gelebilirdi, biliyorsun.” diyerek Evie Owen’ı azarladı.

“Bunu davranışlarına dikkat etmesi için Fountain’ın kendisine gönderdiği bir işaret olarak algılayabilir.” diyerek hızlı bir cevap verdi.

“Clifford’un eklem ağrısı olduğunu nereden biliyorsun?”

diye sordu. “Onu aksarken hiç görmedim.”

Owen omuz silkti. “Biliyorum işte.”

Bu tam olarak doğru değildi. Fountain tarafından ona bahsedilen yetenekler birçok farklı şekilde ortaya çıkıyordu. Hassas bir duyma yetisi vardı, üstelik gözleri de her türlü zayıflığı fark ediyordu. Wizr oynarken de oluyordu, rakibinin savunmadaki zayıflıklarını sadece tahtaya bakarak görebiliyordu; benzer şey talim avlusunda da olmuştu. Clifford daha deneyimli olmasına rağmen Owen sıklıkla onu yeniyordu. Yaşlı adamın sol dizinin sıkıntılı olduğunu ve ağrıdığını biliyordu, o yüzden de Owen hep o taraftan savunmaya zorluyordu. Fountain’ın akışı halkaları yakalamak için mızrağını nereye koymasını gerektiğini de hissettiriyordu. Kılıç kalkanı kullanmadaki yetenekleri ona ün kazandırmıştı. İnsanları bu inanışlarından uyandırmak istemiyordu, lakin övgüleri de tam olarak hak ettiğini düşünmüyordu. Aldatıyormuş gibi hissettiriyordu.

O uzun yürüyüşlerinden Dundrennan’a döner dönmez Owen’ın elçisi Farnes yanlarına geldi.

“Ne oldu?” diye sordu Owen yaşlı adama, gözlerindeki endişeli bakışı görmüştü.

Owen’ı resmi bir şekilde selamladıktan sonra “Misafirlerimiz var.” diye duyurdu Farnes. “Averanche’den gelen ve sizi görmek isteyen bir avukat var burada. Brythonica Düşesi’nin şövalyelerinden biri eşlik etmiş kendisine. Sizin yeni komşunuz olur kendileri. Roux’un askerlerinden biri.”

“Ne zaman geldiler?” diye sordu Evie.

“Siz ayrıldıktan kısa bir süre sonra.” dedi Farnes havayı koklayarak. “Birkaç saattir dönmenizi bekliyorlar.”

“Huzurlu bir anım olmuyor.” dedi Owen Evie’ye omuzlarını silkerek. Önce üstümü değiştireyim sonra onlarla karşılama salonunda buluşurum.”

“Nasıl isterseniz, Lordum.” dedi Farnes ve tekrar selam verdi.

“Bu kadar yolu gelmiş olması garip.” diyerek fısıldadı Evie Owen’a. “Sence bizi gözetliyorlar mıydı?”

“Hangisi?” diye sordu Owen. “Avukat mı, şövalye mi?”

“Her ikisi de.” diye cevapladı.

Üstlerini değiştirmek için ayrıldılar. Owen daha asil duran giysilerinden birini seçti. Dağa yürüyüşe giderken şıklıktan ziyade rahatlığına ve sıcak tutmasına bakıyordu. Kabartmalı kolları olan koyu mavi, kadife ceketi seçti. Aynada kendisine bakıp gömleğinin yakasını çekti ve kendinden emin bir gülüş takındı. Görüntüsünden tatmin olmuş bir havayla, salona doğru ilerledi.

Avukat yakışıklı, daha genç bir adamdı, büyük ihtimalle otuzlu yaşların başındaydı. Rahat duruşuna bakılacak olursa uzun mesafeler gitmeye alışkın görünüyordu. Odanın içinde dolanıyor ve servis tabaklarındaki fırınlanmış çeşitli çerezlerin tadına bakıyordu. Diğer taraftan şövalye ise sert ve sabit duruşluydu; neredeyse iki metre uzunluğundaydı. Avukattan daha yaşlıydı ve saçları Occitania tarzında öne doğru taranmıştı. Sert ve yüksek yakası, fazlaca uzun kemeri olan bir gömleği vardı; bu da yine aslına olan bağlılığını gösteriyordu. Owen şövalyeye kibirli, yapmacık bir gülüş fırlattı; o krallığa ve tarzlarına karşı içinde olağandışı bir düşmanlık vardı.

“Selamlar, lordum.” dedi avukat. “Benim adım Julliard.

Averanche'ın başkanı adına buradayım; sizlere kendisi en iyi dileklerini ilettili. Tahmin edebileceğiniz üzere hassas bir sorun için buradayım. Lord başkan Averanche'i size teslim ettiği için ihanetle itham edildi. Kral Chatriyon kendisini yargılamak için saraya çağırıldı.”

Owen alnını buruşturdu. “Bu olması beklenen bir durum.” dedi biraz alayla karışık. “Bütün Averanche toprakları ve etrafı bir zamanlar Ceredigion'ın parçasıydı. Tarih derslerimden hatırladığım kadarıyla Brythonica da aynı şekilde.” Owen, bu çıkışına şövalyenin tepki verip vermeyeceğini görmek için bakışlarını ona yöneltti.

Şövalye hem bir şey demedi hem de duruşundan hiç taviz vermedi.

“Evet, aynen öyle!” dedi Julliard. “Beni size bu sebeple gönderdi lordum, Averanche üzerindeki hakkınızı... Şey... Devam ettirme isteğinizden emin olmak için. Occitania Kralı, lordun hatasından dönmesi durumunda affını görüşmek için lord başkana bir elçi yolladı. Tabir caizse.”

Evie odaya girdi, Justine de arkasındaydı. Gelen iki ziyaretçiyi meraklı bakışlarla süzdü.

Owen başıyla selamladı. “Baylar, sizlere Leydi Elysabeth Victoria Mortimer'ı, dükün torununu tanıtayım.” Sonra da ortada bir komplo olduğunu hissettiren bir bakış attı. “Chatriyon Averanche başkanını ihanetle suçlamış ve şimdi de affını ortaya koyarak onu geri kazanmaya çalışıyor.”

Evie başıyla selamladı ve odada ağır adımlarla ilerledi, Justine de o sırada en sevdiği sandalyesini buldu ve tekrar el işine başladı.

“Peki, siz niye buradasınız, söz şövalye?” diye sordu Owen,

ellerini arkasında bağlamış dev cüsseye bakıyordu. Adama bakarken onun zayıflıklarını anlamak için çaktırmadan biraz büyü hilesine başvurdu. Böyle iri birisiyle savaşıma düşüncesi onu korkutmuştu.

Owen'ın büyü su gibiydi. En ufak şırıltıyı ve çıtırtıyı duyabiliyordu. Birden dev şövalyenin sağ gözünün kör olduğunu gördü. Kalın kaşlarının altına gizlenen, büzüşmüş yarayı fark etti. O taraftan gelen saldırılara karşı tamamen savunmasızdı. Miğferi de eklersek daha da engellenmiş durumda olacaktı. Owen kendi kendine sırtıttı ve büyüü serbest bıraktı. Gücünün gittiğini hissetmişti fakat yine de içinde hâlâ bol miktarda vardı; o sabah taşlarını düzenleyerek depolarını doldurmuştu.

“General Roux’un emri üzerine buradayım.” dedi Şövalye yoğun Occitania aksanıyla. “Adım Loudiac.”

“Kuzey Cumbria’ya hoş geldin Sör Loudiac.” dedi Owen, başını hafifçe öne eğerek.

Şövalye resmi bir şekilde selam verdi. “Efendim size, Averanche ve Brythonica arasında sorunlu topraklar olduğunu söylememi istedi.”

“Ben de tam ondan bahsedecektim,” diyerek avukat araya girdi fakat Loudiac onu susturmaya yetecek bir bakış attı.

“Sanırım bu münakaşaları anlamam önemli.” dedi Owen, ve başıyla Loudiac’a devam etmesini işaret etti.

“Düşesin avlanma için elinde tuttuğu birkaç kraliyet ormanı var. Geçmişte yaşanan kaçak avlanmalar nedeniyle izinsiz giriş yapanlara keskin cezalar verilmekte.”

“Keskin kelimesinden kastın ok ya da mızraktan mı bahsediyorsun?” diye sordu Owen sırtarak.

Sör Loudiac, Owen'ın dalga geçen ciddiyetsiz tavrına sinir oldu. "Düşesin kendi krallığında birkaç ormanı var. Bunlardan bir tanesi üzerinde Averanche da hak iddia ediyor. Geçmişte yaşanan kazalar da var. Occitania Kralı avlanmayı sever. Ya siz, Lordum?"

Owen avukata meraklı bir bakış attı.

"Lordum," dedi Julliard. "Occitania daima egemenlik alanını genişletme peşinde olmuştur."

"Bütün prenslerin olduğu gibi," dedi Owen kasten.

"Evet, bu nedenle Sör Loudiac'ın söyledikleri doğru. Occitania Kralı düşesin ormanlarında izinsiz avlandığı zamanlarda kraliyet ormanlarıyla ilgili ihtilaflar oluştu; bu da kavgaya sebep oldu. Bu durum kendi hâkimiyet alanındaki yetkiye meydan okumadır ve Brythonica sınırlarını tehdit etmektedir. Kazaların olması kaçınılmazdır."

Owen dudaklarını bastırdı. "Ne tür kazalar?"

"Düşes bölgesini savunacaktır," dedi Sör Loudiac ciddi bir tavırla.

"Chatriyon'ın yolundan gitmemeniz için sizi uyarmaya gönderildim. Aksi takdirde bu sadece gereksiz münakaşalara sebep olacaktır."

"Anlıyorum," dedi Owen. "Ve efendin, General Roux seni beni uyarmak için gönderdi? Yoksa düşes mi?"

"Aynı düşüncedeler, lordum," dedi Loudiac suratsız bir ifadeyle. "General, babasının en güvendiği lordudur ve Brythonica'yı düşes adına korumaktadır."

"Pekâlâ, o zaman," dedi Owen Julliard'a dönerek. "Lord

başkana, yeni arazimi savunmaya hazır olduğumu söyle. Af teklifini de açıkça söyleyerek sadakatini kanıtlamış durumda o yüzden benim adıma teşekkürlerimi ilet lütfen. Gidebilirsiniz.”

Avukat şaşırmış görünüyordu. “Ben... Ben böyle kararlı olduğunuz için teşekkür ederim, lordum. İzninizle. Lord başkana bir sonraki Averanche ziyaretini ne zaman yapmayı planladığınızı söyleyeyim?”

“Hiçbir fikrim yok.” dedi Owen kısa bir gülüşle. Sonra da adamın ayrılması için hafifçe başını öne eğdi; o da gitti.

Dev şövalyeye döndü. “Yeni komşumla tartışmaya girecek değilim.” dedi Owen alçak bir sesle.

“Şu an için değil.” dedi şövalye adeta alaycı sayılabilecek bir ses tonuyla.

Owen buna “Hıh!” diye karşılık verdi. “Av sporuyla ilgilenmiyorum. Wizr’da daha güçlüyümdür. Efendin oynamayı sever mi?”

Şövalye hafifçe ve bitkin bir tavırla başıyla onayladı.

“Mükemmel. Bir sonraki buluşmamızda onunla bir oyun oynamak isterim.”

Şövalye pis pis sırıttı. “Meydan okuyuşunuzu iletceğim.”

“Güle güle, o zaman. Bu kadar yolu mesajınızı iletme için geldiğiniz için üzgünüm. Ya da uyarınızı mı demeliyim?”

Sör Loudiac bitkin bir hâlde gülümsedi. “Yol boşa gitmedi.”

“Sör Loudiac,” diye araya girdi Evie, gözlerini meraktan kısmıştı. “Birkaç kuşak önce bir Brythonica düşesi vardı. Adı Constance’dı.”

“Doğru, leydim. Tarihimizi iyi biliyorsunuz.”

“Birinci Argentine’in üçüncü oğluyla evlenmişti. Bir çocukları vardı, düşesin Ceredigion’a hükmetme hakkı olduğunu iddia ettiği ve bunun için uğraştığı bir oğlan. Ekselansları hâlâ aynı iddiayı sürdürüyor mu?”

Sör Loudiac’ın gülümsemesi kaybolmuştu. “Bu kaç yüz yıl önceydi, leydim. O zamanlardan beri biz Brythonicalılar, Ceredigion erkeklerinin sözlerini tutmakla pek ünlü olmadıklarını biliyoruz.”

“Bunu söylemek cesaret ister.” diye bıyık altından söylendi Owen.

Sör Loudiac her ikisine de selam verip kapıya doğru yöneldi.

O gittikten sonra Owen meraklı bakışlarını Evie’ye çevirdi. “Hikâyeleri hatırlama konusunda bir ustalığın var. Constance ve Goff aklıma gelmemişti. Argentine hanedanlığının başlarındaydı, öyle dedin değil mi?”

Evie başıyla onayladı. Hüzünlü duruyordu “En başıydı. Tarihin tekerrürden ibaret olduğu bir krallık bizimkisi. Çok garip, Owen, tarih su çarkı gibi nehirde aynı yerde dönüp duruyor.”

“Neden öyle söylüyorsun?” diye ısrarla sordu Owen. Masanın yanında duran Evie’ye yaklaşırken Justine de kafasını kaldırmış bakıyordu.

“Constance ve Goff’un Andrew adında, kral olması gereken bir oğulları vardı. Fakat amcası tahtta hak iddia etti ve genç adamı ölüme mahkûm etti.”

Owen tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. “Kaç... Kaç yaşındaydı Andrew?”

Owen’a bakarak gözlerini kırttı, gözleri yeşil ve gri karışımıydı. “Bizim yaşımızda.”

BÖLÜM ON

Atabyion Kralı

Kral, Owen'a Kuzey Cumbria'da kalması için sadece iki hafta vermişti. Hatta dünya üzerindeki olaylar alevlenmeye başladığından iki hafta bile değildi verilen izin.

Owen, teşkilattan Clark ile talim avlusunda dövüşüyordu. Clarkla talim yapmayı seviyordu çünkü adamın kronik bir zayıflığı yoktu; bu da Owen'ın kolaya kaçamayacağı anlamına geliyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında, güçlü ve zinde biriydi ve bütün hayatı boyunca talim yapmıştı, bu da ona Owen'ın gelişmesine yardımcı olacak beceri ve donanımı sağlıyordu. Ayrıca Owen'a hançerle nasıl dövüşüleceğini, dirsek ve koluyla nasıl engel koyacağını, bir adamı nasıl kandırıp yere sereceğini de öğretiyordu. Owen'dan daha iriydi, bu yüzden genelde o kazanıyordu.

Ulak talim avlusuna geldiğinde iki adam kan ter içinde dinleniyordu. Yaklaşınca incelikli bir el hareketi yaptı ve kendini

teşkilatın bir parçası olarak tanıttı. Hiçbir şekilde yaşlı olmasına rağmen koyu kahve saçlarının arasında erken çıkmış gümüş şeritler vardı.

“Ne oldu, Kevan?” diye sordu Clark. Casus Owen’ı gördü ve ona da başıyla selam verdi.

“Mancini’den havadislerim var.” dedi Kevan yanlarına gelince.

“İkimize de mi?” diye sordu Clark, kaşları daha da çatılıyordu.

“Kesinlikle. Her ikiniz de derhâl saraya bekleniyorsunuz. Ayrıca kral Leydi Mortimer’ı da bekliyor.”

Owen bir Clark’a bir Kevan’a baktı kaldı? “Evie’yi mi?”

“Aynen öyle.” dedi adam gülerek. “Mancini onun gelmesini özellikle rica etti.”

“Neden? Biliyor musun?”

“Şöyle, bir şeyler dönüyor.” dedi Kevan. Tedbiri elden bırakmamak için etrafına bakındı, kimsenin kulak misafiri olabilecek kadar yakında olmadığına emin olmak istiyordu. Dük Horwath her şeyi bilmeyecek ancak bütün gerçeği sizinle paylaşmam söylendi. Kral onu Atabyrion’a göreve gönderiyor.”

Owen’ın midesine bir anda ağrı saplandı. “Ne için?”

“Bir nebze diplomasi gerektiren bir görev.” dedi Kevan.

“O bir kont kızı ve evlenme yaşı geldi. Kral onun keskin zekâsından, cesaretinden ve bilgisinden etkilenmiş durumda, o yüzden de onu Atabyrion Kralı Iago Llewellyn ile barış müzakeresine yolluyor. Kral Severn, tahmin ettiğimiz gibi, gerçekleştirmeyen bir doğu saldırısına karşı gerekli savunmayı sağlamak

için şu ana kadar zaten çok fazla kaynak harcadı. Düke söyleyeceklerim bunlar. Fakat asıl hikâye şu. Mancini sahtekârın Brugialı bir balıkçının oğlu olabileceğine dair bir kanıt buldu. Piers Urbick adında bir terbiyesiz.” Kevan etrafına tekrar bakındı ve sonra sesini daha da alçalttı. “Lord düküm, kral sizin de Atabyrion’a gitmenizi istiyor. Tebdilen. Bu Urbick denen çocuğun Atabyrion’da saklandığını düşündüren haklı gerekçelerimiz var. Leydi Mortimer ittifak görüşmesi yapacak. Siz de oğlanı yakalayacaksınız.

Dük Horwath’a torununu koruma amaçlı tebdili kıyafet gittiğinizi söyleyeceğiz. Kral, kendisinin gidemediği yerde ne yapılması gerektiğine karar verme konusunda size güveniyor lordum. Sizin göreviniz bu, benim görevim de size iletmekti. Sarayda daha fazla bilgi edineceksiniz. Şu an için her ikiniz de Horwath’ın hanımefendiye ve onun yardımcısına eşlik eden şövalyelerisiniz.” dedi parmağıyla Clark ve Owen’ı işaret ederek.

Dük Horwath’ın ceketini giymek Owen’a garip gelmişti. Kendi armasıyla ne kadar çok benlik algısı oluşturduğunu o zamana kadar fark etmemişti. Hâlâ üzerindeydi fakat zırh yeleşinin ve ceketinin altında gizliydi. Zincir başlık takan bir şövalye olarak tebdili kıyafet olmak heyecan verici olsa da isimsiz, kimliksiz yani görünmezdi. Elbette, Atabyrion’a gizli göreve gidiyor olmak Evie’yi çıldırtmıştı. Daha önce Ceredigion’dan hiç ayrılmamıştı. Justine ise, olması gerektiği gibi, tedbirli ve endişeliydi

ama yine de refakat ettiği kişinin hevesini kursağında bırakacak pek bir şey yapmıyordu. Evie, hangi kitapların paketlenmesini istediği, Iago Llewellyn'in sarayında ne giyip ne takacağı konusunda talimatlar veriyordu. Bütün bunlar at arabasıyla yollanacaktı. Valizlerle yuvarlanıp gitmektense at sırtında Kingfountain'a gitmeye kararlıydı.

Evie ve Owen arasında hiçbir sır yoktu o nedenle Owen kendine saklaması gereken kısmı da onunla paylaşmıştı. Dundrennan'dan Kingfountain'a yolculuk beş gün srmştı ve her ne kadar Evie bir geceyi de adırdı konaklayarak geçirmeye diğerlerini ikna etmeye çalışsa da yolculuğın zorluğunu hafifletmek için yol boyunca rahat hanlarda kalmışlardı.

Kingfountain'a varmışlar ve Owen'ın tahmin ettiği gibi her şeyi karman çorman olmuş bir hâlde bulmuşlardı. Kalbi heyecandan ve hissettiği duygulardan kt küt atıyordu. Hep bir maceraya atılmayı istemişti ve onunla, gerçek anlamda yalnız ve saraydaki ve Ceredigion'daki hayatlarından uzak, bir seyahat gerçekleştirme fikri çeker pekmezinden bile daha tatlıydı. Saraya giden köprüyü geçerlerken Owen, şelalenin alt kısmına demir atmış gemiler gördü ve hangi taşıtın onları denizden geçireceğini merak etti.

Görkemli bir trampet müziği eşliğinde vardılar ve kralı görmeleri için taht odasına alındılar; kral ağır adımlarla aksayarak yürüyor ve derin derin düşünüyordu. Owen, kralın yanındaki bir bankın üzerinde oturan yeğeni, Elyse'i gördü; gözleri kırmış ve ağlamaktan şişmişti. Onu aylar sonra bu şekilde zgn görmek içini sıplatmıştı; fakat Owen içeri girdikten sonra ikinciye yüzüne bakmamıştı bile. Tebdili kıyafetiyle alakalı bir durumdu.

“Lordum,” diye söze başladı Evie, nazik ve resmi bir reveransla. “Sizin emrinizle isteğinizi yerine getirmek için buradayım, lordum.”

Justine de reveransını yapmıştı fakat kralın gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu. Mancini şömineye doğru eğilmiş duruyordu. Duruşu tam bir rahatlama duruşuydu; ancak Owen elindeki kupadan bir yudum bile almadığını fark etti.

“Bizi yalnız bırakın.” diye emretti hizmetlilere; fincan taşıyanları, kâhyaları ve dalkavukları yolluyordu. Leydi Elyse de kalkmaya niyetlendi ama kral derhâl kafasını salladı ve kalmasını işaret etti.

Birkaç dakika içinde bütün salon kral için boşaltılmıştı; sadece yeni gelenler, Mancini ve Elyse kalmıştı. Kral derin bir nefes aldı ve sonra Owen’a döndü.

“Başlığını çıkart, evlat.” dedi kahkahayla. “Onunla seni ben bile zor tanıyorum. Seni çok iyi tanımayan biri olmasam kanmıştım...” duraksadı, dudakları titriyordu. Elyse’e baktı, kralın endişeden kaşları çatılmıştı; ama Owen’ın yüzünü görünce kızın yüzüne sıcacık, memnun bir gülümseme yerleşti.

“Hepinize karşı dürüst olacağım.” diye devam etti kral. “Çetin bir dönemdeyiz. Blackpool’a yapılan saldırı insanların çenesini açtı. Ve zihnini kurcaladı.” Yere bakarak yürümeye devam ediyor, siyah eldiveniyle dudaklarına vuruyordu. “Ambion Tepesi savaşı öncesinden bu yana hiç bu kadar savunmasız olmamıştım.” Ağzını kuruladı. “Her geçen gün, Mancini ve casusları yeni bir hain buluyor. Onlarla ilgili henüz bir eyleme geçmedim. Kendimi tutmamı söylüyor.”

“Efendim, eğer bu kadar erken harekete geçerseniz,” diye

ustaca söze atıldı Mancini; “diğerleri yer altına saklanır. Ağları yavaş yavaş topluyorum, aksi takdirde ipleri çekene kadar çok daha fazla balığı elimizden kaçıırız.”

“Kim?” diye sordu Owen, kanın beynine sıçradığını hissediyordu.

“Kendi kâhyam.” dedi kral içermiş bir şekilde. “Öğrendiğimde az daha onu nehre kendim atacaktım. O adamı ben ödüllendirmiştim. Ona güvenmiştim. Ama o bana ihanet etti.” Kralın gözleri eriyik gümüş rengine dönmüştü. “Fakat senin sözlerine önem veriyorum, Mancini. Tavsiyen makul. Harekete geçmeden önce hainlerin kim olduğunu bilmek. Atabyrion’a kendim gidemiyor oluşumun bir sebebi bu. Bu yüzden sana güvenmek zorundayım.” Bakışlarını Evie’ye kaydırıldı ve mağrur bir gülümseme kapladı yüzünü. “Cesaretli olduğunu kanıtladın, canım. Mantıklısın. Polidoro bana krallığımızın tarihini, kendisi de dâhil olmak üzere, herkesten daha iyi bildiğini söyledi. Iago Llewellyn’in babasıyla yaşadığımız sıkıntıların geçmişi biliyorsun. En son büyükbaban ve ben onu alt etmiştik.”

“Biliyorum.” dedi Evie, heyecandan bariz bir şekilde duramıyordu. “Elimden gelen her türlü hizmeti yapmaya hazırım, lordum. Benden barış görüşmesi mi yapmamı istiyorsunuz? Iago ile aranızdaki husûmeti sonlandırmak için mi? Oc-citania ile yaptığı ittifakı bozmaya ikna etmek için mi?”

“Aslında,” diye söze başladı kral. “Dahası da var.”

Evie’nin meraktan kaşı kalktı.

“Bu kazanmak istediğim bir Wizr oyunu.” dedi kral. “Atabyrion ile kurulacak güçlü bir ittifak işleri benim lehimde yoluna sokacaktır. Iago benden defalarca onun rütbesine uygun bir eş

bulmamı istedi. Onun söylediği kişi... Yani, mümkün değil.” Sadece Elyse’i ima edebilirdi. Böyle bir birlikteliği desteklememesi mantıklıydı. Doğan çocuklarını Ceredigion tahtında hak iddia etmek için kullanabilirlerdi.

“Oğlan azimli ve pervasız.” diye devam etti kral. “Onu dizginleyecek birisine ihtiyacı var. Beni gözetecek bir ortağım olacaksa o ortağa güvenmem gerekir. Sadakatine güvenebilir miyim, Elysabeth Victoria Mortimer?”

Dudakları titriyordu. “Bana... Bana ne konuda güveneceksiniz, lordum?”

“Seni Iago ile görüşmeye göndermemde açığa vurulmamış niyetler var.”

Owen’ın midesi alt üst olmaya başlamıştı çünkü konuşmanın nereye gittiğinin farkındaydı. Kralın ne söyleyeceğini anlamıştı. Ne olduğunu görüyordu; ancak Severn Kuzey’den ayrılmadan önce onunla konuşması gerektiği sırada nasıl güçsüz hissettiyse yine aynı şekilde hissediyordu. Haykırmak istiyordu ama yapamayacağını biliyordu.

“Benden ne yapmamı isteyeceksiniz?” diye sordu Evie, kafası karman çorman olmuştu.

Owen gözü kara bir şekilde kendisini izleyen Mancini’ye delici bir bakış attı. Ah, evet, biliyordu. Biliyordu ve Owen’ı uyarmamıştı.

“İsteğim,” kral söze başladı, “Atabyrion Kralı Iago ile evlenmen.”

Ceredigion Kralı Severn, her şeyden öte, sadakate değer verirdi. Kendisine hizmet edenlerin sadakatlerini en can alıcı noktalarını hedef alarak sınıadığı bilinirdi.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM ON BİR

Etainne

Severn'ın ağzından bu sözler dökülürken Owen'ın tek yapabildiği şaşkınlık ve acı içerisinde dinlemektir. Evie darbe almış gibi geriye sendeledi. O esnada Owen'ın söylemek istediği çok fazla şey vardı. Bunların hiçbirisi ihtiyatlı sözcükler olmayacaktı.

Evie'nin yüzü bembeyaz kesilmişti, onu çok iyi tanıdığından, içinde duygu fırtınalarıyla mücadele ettiğine emindi. Yine de, kendini toplayıp kralın huzurunda selam verdi.

Alçak bir sesle söze başladı. "Bana göstermiş olduğunuz güvenden dolayı size minnettarım, Majesteleri. Emrettiğiniz gibi Atabyrion'a gideceğim." Mahzun ve perişan bir hâli olsa da ita-atkâr bir eda takınmıştı.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum." dedi kral. "İki hafta içinde ayrılmanızı isteyeceğim. Fakat önce danışmanım ile konuşman gerekiyor, o sana iki krallık arasındaki gidişatı açıklaya-

cak. Eğer oraya gidiyorsan Iago'ya gözdağı vermeye hazır olman lazım. Her zaman zayıflığı değil, gücü yansıtacaksın. Danışmanım, aynı zamanda senin benim temsilcim gibi davranmanı sağlayacak gerekli desteği de temin edecek. Iago'nun sarayında, Mancini'nin sana açıklayacağı bağlantılarım var. Sana müşavirlik yapacak birkaç saray avukatım da dâhil olmak üzere tam kadro diplomatik bir refakatçi eşliğinde gideceksin. Fakat şunu açık edeyim, sen beni temsil ediyorsun ve benim adıma müzakere etmekle yetkilendirildin. Beni bir dost, Occitania'yı ise düşman olarak gördüğü takdirde çıkarlarına en iyi şekilde hizmet edileceğini anlamasını sağlamak zorundasın."

"Benim için... Bir şereftir." kekeliyordu.

"Buna değer olduğunu kanıtladın." diyerek, eliyle gidebileceğini işaret etti. "Şimdi Owen'la konuşacağım. Bildiğin üzere o da korumalarından biri olarak seninle geliyor. Gidebilirsin."

Öfkeden Owen'ın yüreği cayır cayır yanıyor; onu hüzne ve derin düşüncelere sürüklüyordu. Dundrennan'da kendi hislerinden krala bahsedemediğı için, içten içe kendine küfrediyordu. Bütün bunları dışa yansıtmak Severn'ı yıkıcı bir kırılğanlığa sürükleyebilirdi. Tek bir umudu vardı: O da Atabyrion'a Evie ile birlikte gidiyor olmasıydı; böylece sadece orada olarak bir faciayı önleyebilirdi.

Evie tekrar eğildi, hâlâ korku ve endişeden solgundu; ardından odadan ayrıldı. Çıkmadan önce bir kez daha Owen'a baktı, gözleri yalvarıyordu. Owen onun peşinden gitmeye can atıyor olsa da ona sadece kıvranan gözlerle bakabildi.

"Sen de Yeğenim." dedi kral, ifadesi şefkat doluydu aslında. Elyse krala baktı, yüzü biraz asıktı ama ayağa kalktı ve söylen-

diği gibi ayrıldı. Owen ve Evie'nin başına ne geleceğini bildiği için mi böyle acı çekiyordu? Yoksa böyle içine kapanmasına sebep olan bu sahtekâr meselesi miydi?

Arkasından kapı kapandıktan sonra Owen, Severn ve Mancini'ye döndü. Casus başı bir yere ayrılmaması için Clark'a başıyla işaret etti. Kral tahtından kalktı, duyduğu rahatsızlıktan yüzünü buruşturmuştu; taht odasını arşınlamaya başladı. Mancini'ye baktı. "Git getir onu." dedi kısaca.

Mancini başıyla onayladı ve kralın genellikle odaya girmek için kullandığı girişten çıktı. Kralın ifadesi ihtiyatlıydı.

"Atabyrion ile gerçekten evlilik ittifakı istiyor musunuz?" diye sordu Owen, sesini normal çıkartmaya zorluyordu ancak sesinin az daha kısılacağını hissetti.

Kral pis pis sırtıttı. "Bir ittifak, eğer mümkünse. Tabii Iago zeki birisiyse oltaya gelecektir. Fakat senin Atabyrion'daki görevin kont'un kızinkinden biraz daha farklı olacak. Şüphesiz fark etmişsindir, şu genç Piers Urbick ile ilgili söylentiler sarayımda yankılanıp duruyor ve yeğenimi en hassas noktasından vuruyor." Kral kederden boynunu bükmüştü. "Aynı şekilde beni de etkilediğini tahmin edebiliyorsundur. Çok uzun süredir yeğenlerimin her ikisinin de öldürüldüğü düşüncesindeydim. Bletchley, cesetlerinin nerede olduğu ya da en azından nasıl öldürüldükleriyle ilgili hiçbir ipucu bırakmamıştı. Fakat Brugia ve Legault saraylarındaki casuslarım, bu durumu benim için oldukça uygunsuz bir hâle sokan ipuçlarını birleştirmeye başladılar. Eğer bu çocuk Tunmore'un olduğunu iddia ettiği kişiye, o zaman taht için hak iddia etmede gerekli gerekçesi oluyor. Lakin Deconeus ünlü bir yalancı, üstelik oğlanın hikâyesini

yaymak için kendi gücünü kullanıyor. Hazinesinin ve devletin dizginlerini elimde tutabilirim, ancak iktidarda bir değişikliği tercih edecek çok fazla kişinin olduğu aşikâr. Ayrıca böyle bir şeyden çıkar sağlama peşinde olanlar da var. Oğlanın bir sahtekâr olup olmadığından emin olmak istiyorum. Ah, işte geldi.”

Owen göz ucuyla bir hareketlilik fark etti sonra da Mancini’yi kolunda genç bir kadınla gelirken gördü. Kızın kulede kendisiyle dövüşen kişi olduğunu hemen anladı. Üzerinde güzel bir saray elbisesi vardı ve saçları hoş bir modelle toplanmıştı, başka bir peruktu besbelli. Üzerinde hâlâ Ankarette’in mücevherleri vardı ve kız Owen’ı görünce dudaklarının yanına sinisi bir gülüş yerleştirdi. Fakat onu tanıdığına dair herhangi bir hava yaratmadı. Sırları onun tarafından açığa çıkmayacaktı, en azından şu an çıkmayacaktı.

Owen’ın yanaklarını ateş bastı.

“Owen, bu Etayne.” dedi kral kızı tanıtarak. “Kendisi Kralın Zehircisi olur. Etayne, canım, bu Lord Owen Kiskaddon. Atabyrion’daki görevinde ona bilgi vereceksin; sadece ona. Yeterince açık mı?”

“Evet, lordum.” dedi. Kızın gözleri daha önce tanışmış olmalarından dolayı ortak bir anının sevinciyle parıldıyordu.

“Kendisini tanıyorum...” dedi kız, onu kıvrandırmaya yetecek kadar uzun bir süre duraksadıktan sonra devam etti, “saçındaki beyaz tutamdan dolayı.” Zarif bir şekilde Owen’ı selamladı.

Kral, kızı dikkatlice süzdü; belli ki yaptığı yorum onu meraklandırmıştı; fakat sonra bakışlarını çevirdi. “İkiniz birbirinizi yakından tanıyacaksınız. Bir zehirci tutmak Mancini’nin fikriy-

di. Ağabeyimin, Ankarette Tryneowy adında yıllarca kendisine çalışan bir kızı vardı. Onunla ilgili Teşkilat içindeki dedikoduları büyük ihtimalle duymuşsundur.” İsim Owen’ın ürkmesine sebep oldu; terler sırtından boşansa da sakın bir şekilde başıyla onaylamayı başardı. Kızın gözleri onu yakından takip ediyordu, tepkisinin ne olacağına bakıyordu. “Eтайne, kendi ülkemizden. Geçmişine çok gitmeyeceğim ama onun Pisan’da eğitim almasını sağladık. Tanınmama konusunda oldukça yetenekli ve ikna edici; ama bu onun ilk sınavı olacak. Mancini büyük bir işin altından kalkmaya hazır olduğunu söylüyor, Eтайne. Neden Lord Owen’a görevini kendin açıklamıyorsun?”

Owen biraz daha karamsarlığa kapıldı, biraz daha keyifsizleşti. İlk kelimesi daha ağzından çıkmadan Owen ne diyeceğini anlamıştı. Ancak lafını bölmek saygısızlık olacaktı.

“Benim görevim, Lord Kiskaddon, Iago Llewellyn’in sarayına sızmak ve sizinle sahtekâr, Piers Urbick ya da, eğer bu masala inanıyorsanız, Eyric Argentine arasında bir buluşma ayarlamak. Ben Leydi Mortimer’in hizmetindeki hanımlardan biri gibi davranacağım. Eğer hikâyesi doğruysa onu kralla şahsen görüşmesi için Ceredigion’a geri getirmeye ikna etmenin bir yolunu bulacağız. Eğer hikâyesi yalansa... O zaman da... Herhangi bir tehdit oluşturamayacağından emin olacağım.”

Owen dişlerini sıktı, bastırmaya çalıştığı duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Sanki çoktan Atabyrion gemisine binmiş ve taşıtın hareketleri midesini bulandırıyormuş gibi hissetti. Evie ile yalnız yolculuk yapacağı için hissettiği bütün sevinç bir mum gibi eriyip gitmişti.”

“Ben hâlâ çocuğun bir sahtekâr olduğunu düşünüyorum.”

dedi Owen alçak bir sesle. “Kaç kişiyi kandırmaya çalıştığı önemli değil.”

“O bir çocuk değil.” dedi kral ciddi bir tavırla. “Senden daha büyük ve farklı krallıklardan birkaç hükümdarı, bir şekilde, iddiasının doğruluğuna ikna etmiş durumda. Oynadıkları oyun çok acımasız. Endişeye kapılan tek kişi yeğenim değil. Çok daha fazlası var. Anlat ona... Mancini.”

“Nasıl isterseniz lordum.” diye söze başladı casus başı. Owen adama nefretle bakıyordu; yine de söyleyeceklerini merak etti. “Tıpkı senin Chatrion’ın çadırında bulduğun gibi Urbick’in iddialarının bulunduğu kopyalar gördüm. Yazarlara göre, ağa-beyi Bletchley’in adamlarından biri, Tyrell adıyla bilinen bir katil, tarafından öldürüldükten sonra çocuk Ceredigion’ın dışına çıkartılmış. Oğlana kendini ifşa etmeme emri verilmiş ve asıl kimliğini gizlemesine yardım eden koruyucuların yanında tutulmuş. Oğlan avukatların önünde buna yemin etti. Bundan dolayı Brugia’da bulunan casusum bir araştırma başlattı. Çocuğun ailesinin bulunduğu yer olduğu iddia edilen, nehir kenarında bir kasaba buldular. Onların yeminli ifadeleri var. Çocuğun kralın düşmanları tarafından büyük bir plan dâhilinde kullanılıyor olma ihtimali yüksek; ancak ne kadar çok Iago Llewellyn ve diğer hükümdarlar tarafından koruma altında kalırsa o kadar meşruluk elde edecek. Iago’nun sarayında soylu bir adamımız var; bize Urbick’in Blackpool’da aldığı yenilgiden sonra gerçekten Atabyrion’a yolculuk yaptığı bilgisini ulaştırdı. Sen ve Etayne öncelikle ona gideceksiniz ve o da kendini tehlikeye atmadan sizi o sahtekârla bir araya getirmeye çalışacak.”

Kral öne ilerleyip Owen’ın önünde dikildi. Terler dudağının

üzerinde parıldıyordu. Owen'ı omuzlarından kavradı. "Şimdi neden seni yollamam gerektiğini anlıyor musun? Onun bir sahtekâr olduğundan kuşkulaniyorum. Üstelik birçok kişiyi kandırdığına inanıyorum çünkü ya kendisi Fountain tarafından kutsanmış ya da Tunmore'un ustalığına güveniyor. Ancak harekete geçmeden önce gerçeği bilmek zorundayım. Elyse'in de bilmesi gerekiyor. Yeğenimi ikinci kez öldürmekle suçlanmak istemiyorum. Fountain'la bağlantı kurup kuramadığını bana söyleyebileceksin, Owen, ayrıca yalan söyleyip söylemediğini de anlayabileceğine inanıyorum. Tam anlamıyla o sahtekârın hayatı senin ellerinde olacak. Kesinlikle emin olmalısın. Bu konuda sana sonuna kadar güveniyorum."

Kralla ve yeni zehircisiyle yaptığı görüşmeden sonra, Owen, casus tünellerinde Mancini'yi tek başına yakalamayı başardı.

"Bana söylemen gerekirdi." dedi öfkeli öfkeli, koca adamın kolunu tutuyor, yürümesine engel oluyordu. "Neden bana ihanet ettin?"

Mancini durdu ve dönüp ona baktı. "Ben sana ihanet etmedim; sadece sana üstünlük sağladım. Fountain tarafından kutlanan birisine karşı kolay bir şey değil bu, biliyorsun. Özellikle de hile yapana karşı."

"Bunu bana yaptığına inanamıyorum." dedi Owen artan gerginlikle. "Evie ile benim birbirimize karşı neler hissettiğimizi biliyorsun. Bizi küçüklüğümüzden beri birlikte gördün!"

Mancini homurdandı. "Kızdan hoşlanıyorsun. Bunu herkes görebilir. Ancak Horwath kendini kandırıyor; anlaşıyor ki sen ve Leydi Victoria da aynı şeyi yapıyorsunuz." Bakışları hançer gibi deliciydi. "Kral'ın sizin iki düklüğünüzün tek bir

çift tarafından yönetilmesine izin vermesi dünyada mümkün değil. Bu kralın kendi yetkisine rakip oluşturur. Sürekli bunun önüne geçmesi için tavsiyelerde bulunuyorum. Böyle bir birlik-relik sizin ikinize fayda sağlayacaktır; ancak kralın çıkarlarıyla tamamen ters düşecektir.”

“Nasıl olur düşünemiyorum!” Owen adeta haykırıyor, öfke-den titriyordu.

Mancini dudaklarını bastırdı. “Çok kızgınsın. Kendine geldikten sonra konuşalım bunu.”

“Şimdi konuşacağız!” diye bastırdı Owen.

“Yaran taze ve sızlıyor ancak iyileşecek. Gerçeği istiyorsun, öyle mi? Sen ve Mortimer yumurcağı krallıktaki iki önemli güçsünüz. Krallığın gücünü artırmak için ayrı ayrı ikinizi de kullanmak yerine sizin bir araya gelmenize izin vermek tam bir güç kaybı olur.” Çenesini Owen’a doğru uzattı. “Bunu düşün, çocuk! Kralın bakış açısıyla düşün! Eğer Iago onunla evlenirse o zaman Ceredigion’daki topraklar karşılığında Severn’e bağlılık yemini etmesi gerekecek. Bu da Atabyrion’ı çocukları vasıtasıyla bizim kontrolümüze sokacak. Senin de, diğer taraftan, Occitania ile sınır komşusu olan toprakların var. Daha yeni hâkimiyet alanını Averanche doğru uzatmayı başardın. Kralın Brythonica’da bir müttefik istiyor olması son derece doğal, böylece o topraklar da Chatrion’ın krallığına bir saldırı yapıldığında üst olarak kullanılabilir. Zamanında öyle olsaydı Donremy’li Hizmetçi bizi kırbaçlanmış bir köpek eniği gibi kapı dışına atana kadar o krallığın tamamı bizim olurdu. O da Fountain tarafından kutsanmıştı. Yani sen de öylesin! Kralın seninle ilgili büyük planları var oğlum. Ayrıca bu planların içinde Elysabeth Victoria Mortimer’in yeri yok!”

Owen kalbinin yangın yerine döndüğünü hissetti. Midesi bulanmıştı. Yakınında bir kova olsaydı içine kusacaktı. Koridor duvarına çöktü, casus başına kuşkuyla bakıyordu.

“Ben... Ben onu seviyorum, Dominic.” dedi, boğazı düğümleniyordu.

Casus başı acıyan, pek rastlanmayan bir bakış attı. Uzandı ve elini Owen’ın omzuna koymayı denedi; ama genç adam elini itti.

“Siyasi bir evliliğin ne gerekliliği var?” Mancini, endişe verici bir şekilde söze başladı. “Kuzey’de çok fazla zaman geçirdiğinden korkmaya başlamıştım. Horwath seni bir dük olarak eğitti. Sen onun dengisin, altında değilsin. Horwath krala sen ve Evie’nin birbirinize olan düşkünlüğünü çıtlattı. Ancak kral böyle bir birleşmeyi asla desteklemedi. Bu hayal kırıklığına uğratabilecek gerçeğe bir an önce yüzleşmen en iyisi, evlat. İçinde umut taşıman sadece canının daha da acımasına sebep olacaktı.”

Owen muhalif bir şekilde başını salladı. “Bir yolunu bulacağım.”

Mancini kakhaha attı. “Yaparsın, evlat. Ancak senin yerinde olaydım, bu Atabyrion gezisini elveda demek için kullanırdım. Tam evleneceği yaşta. Mükemmel bir kraliçe olacaktır. Sen de, ayrıca, daha tam gücüne bile ulaşmadın.”

“Müttefik olduğumuzu düşünmüştüm.” dedi Owen, bastırılmış bir öfkeyle.

“Ben seni hiçbir zaman kandırmadım,” dedi Mancini. “Bunu kendine sen yaptın.” Ayrılmak için arkasını döndü, sonra duraksayıp omzunun üzerinden baktı, “Etaini ikinize de göz

kulak olacaktır.” Alçak sesle güldü. “Tam bir hainlik abidesi, Owen. En iyi kişiden eğitim aldırđım. Kızın bana sadık olduğunu unutma.”

Kral Eredur Ceredigion'ı terk etmeye zorlandığında küçük erkek kardeşi Severn'i da yanına alarak Brugia Krallığı'na gitti. Büyük şehirlerin prenslerinin biri tarafından konuk edildiler. Kral Eredur pek rahat durmazdı, öyle olduğu söylenir. Bu sah-tekârla ilgili çıkan onca dedikoduyu değerlendirirken olası tüm seçeneklerin dikkate alınması gerekir. Çocuğun bu kadar insanı Eredur'un oğlu olduğuna inandırmasının sebebi belki de onun bir önceki kralın çocuğu olması ve ona olan benzerliğidir. Ama bu onu elbette prens yapmaz.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarileçisi

BÖLÜM ON İKİ

Sözler

Owen odasını arşınıyor, kralın Evie'yi Atabyrion kralı Iago Llewellyn ile evlendirme planını nasıl bozabileceği üzerine kafa yoruyordu. Onunla konuşması gerekiyordu, bu tatsız havadislerle nasıl başa çıktığını görmesi gerekiyordu. İşlerin böyle tersine dönmesinden kaynaklanan huzursuzluktan ve şaşkınlıktan nefret ediyordu. Nihayet saraydaki koşuşturmalar ve gıcırtilar azalmaya başlamıştı.

Odasındaki gizli kapının mandalını açtıktan sonra bir şamdan kapıp Evie'nin odasının yolunu tuttu. Ankarette'in rehberliğinde saraydaki gizli geçitlerde bolca vakit geçirdiği için minnettardı. Zihni kralın kuledeki zehircisine kaydı; arkadaşının elbiselerini giyip takılarını takmayı alışkanlık hâline getiren Etayne'ye. Onun da onlarla birlikte Atabyrion'a geliyor olması onu huzursuz etti. Fakat onu asıl endişelendiren şey, Kral Severn'ın Owen'ı kızın becerilerini kullanması gerekip gerekme-

diğine karar vermekle görevlendirmiş olmasıydı. Birisini savaş meydanında yenmek ayrı bir şeydi. Karanlık işler çevirip öldürmek başka. Böyle bir şeye dâhil olma ihtimali hiç ona uygun bir şey değildi.

Owen eliyle duvarları yokluyor, yön gösteren casus işaretlerine dokunmak için her bir kesişim noktasında duraksıyordu. Bunlar yüzyıllardır kullanılagelen yeraltı mezarlarıydı. Ortam rutubetli kokuyor ve ok yarıklarından esen rüzgâr bir zamanlar Owen'ı korkutan gizemli sesler çıkartıyordu.

Evie'nin kaldığı yere ulaşınca mandalı açıp kapıyı hafifçe itti. Şöminede yanan orta yollu bir ateş ve su şıptısı sesi vardı. Owen o anda Evie banyo yaparken onun odasına daldığını fark etti.

Derin bir iç çekiş ve zorla nefes alma sesi duydu, ardından Justine'in onun görüşünü engellemek için elinde bir havluyla kendisine doğru koştuğunu gördü. "Owen! Burada olmaman gerekiyor!" diyerek kız Owen'ı azarladı. "Leydimin odasına sızmadan önce kapıyı tıklatma nezaketi göster!"

"Justine!" diye seslendi Evie. "Dur, onu hemen kovma. Kurulanmama müsaade et. Şimdi hazır olurum, biraz izin verin."

"Leydim," diye seslendi Justine sesinde uyarı vardı. "Bu pek uygun değil!"

Owen yere damlayan suyun sesini duydu; yanakları utandığı için al al olmuştu. "Yok, ben gidiyorum. Özür dilerim."

"Bekle beni!" dedi Evie, öyle bir ses tonuyla söyledi ki itaat etmemek imkânsızdı.

Justine dişlerini kenetlemiş, orada öylece dikiliyor, havluyu tutuyordu, aynı zamanda hiç onaylamadığını gösteren bir ifa-

deyle Owen'a bakıyordu. Sesini daha da alçalttı. "Hiç gelmemeliydin, Owen. Eğer burada yakalanırsan ikiniz için de bunun çok kötü sonuçları olacaktır."

"Biliyorum, Justine." dedi Owen. Evie'yi göremese de hızlı hızlı kendini havluyla kuruladığını duyabiliyordu. Mahcubiyeti o kadar çok artmıştı ki oraya neden geldiğini unutacak hâle gelmişti.

"Giysi kabininin arkasındayım," diye söze başladı Evie, "Justine, bana yardım et; geceliğimi getir."

Justine'in kaşlarının çatıklığı mızrak ucundan daha tehditkârdı. "Siz orada kalın, lordum." diye uyardı, havluyu da eline tutuşturdu.

Owen casus kapısının yanındaki duvara çarpına kadar geri adım attı. Alnı boncuk boncuk ter olmuştu; Justine değiştirme kabinine geri dönerken Owen ömrünün sonuna kadar kaçmak için kendini zor tutuyordu. Diğer taraftan gelen fısıltılar vardı fakat onun keskin duyuları bile konuşulanları anlamlandıramıyordu.

Birkaç dakika sonra Elysabeth Victoria Mortimer kabinin arkasından çıktı, geceliğinin son düğmelerini ilikliyordu. Koyu renk saçları ıslaktı ve bir an önce kurumaları için elindeki küçük bir havluyla telaşlı telaşlı kuruluyordu. Çok hoş ve gergin görünüyordu, ayrıca ateş ışığı yanaklarındaki allığı bir nebze ortaya çıkarmıştı.

"Evet, Owen Kiskaddon," diye fısıldadı neşeyle, "eğer sarıncıdan bu gece atlamayı teklif etmek için geldiysen artık çok geç. Ben çoktan ıslandım."

Justine hanımına azarlayan bir bakış attı; fakat Owen Evie'ye

öyle odaklanmıştı ki fark etmedi bile. Geceliğinin üzerine yansıyan alev ışığının dansını izlerken mahcubiyeti kaybolmaya başlamış, yerini daha ilginç duygulara bırakmıştı.

“Bu kadar utangaç olma Owen.” diye üsteledi Evie. “Dundrennan’da daha önce beni bu şekilde görmüştün. Bu gece neden geldin? Bu şekilde buluşmanın tehlikeli olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Dili ağzının içinde kocaman olmuştu, onu o şekilde gördüğünden biraz da kafası karışmıştı. Evie saç havlusunu Justine’e fırlattı, havluyu yakalayan kız bir yandan da içten içte söyleniyordu.

“Nasıl üstesinden geldiğini görmek zorundaydım,” dedi Owen utanarak. “Tüm gün ben perişan hâldeydim.”

Evie kafasını salladı. “Ben değildim. Üstelik sen de olmalısın.”

Owen şaşkınlık içinde baktı kaldı. “Ama kral...”

“Onun ne söylediğini takma, Owen.” Evie ona doğru ilerledi ve ellerine uzandı. Esanslı sabununun kokusu hâlâ üzerindeydi. Parmakları sudan buruşmuştu. Elinin diğer tarafları ise sıcacık ve yumuşaktı. “Severn’in nasıl olduğunu biliyorsun. Tebaasındakilerin sadakatini sınamaya düşkün olduğunu ikimiz de biliyoruz. Yapmaya çalıştığı şeyin tam olarak bu olduğunu düşünüyorum. Bizim sadakatimizi sınıyor. Ona mı yoksa birbirimize mi daha sadığız?”

Owen kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. Ellerini tutuyor olmak içinde bir şeylerin hareketlenmesine sebep olmuştu. İçinde, eğilip onu öpmek için birden oluşan, hatta hiç tanıdık olmayan bir dürtü peydah olmuştu ama buna cesaret edemedi.

Evie yıllardır hayatının bir parçası olmuştu; o kadar yakın büyümüşlerdi ki onun başkasının karısı olabileceği düşüncesi bile tahammül edemeyeceği bir şeydi. Taşlarını dizerken karşılıklı diz dize geçirdikleri onca saat, Kuzey Cumbria dağlarında, karların arasında yaptıkları onca zorlu yürüyüş; hep birbirlerine söz veriyorlarmış gibi hissettirmişti, sonsuza kadar birlikte olacaklarının sözünü.

“Ciddi olabilir.” dedi Owen boğuk bir sesle, o anda yeşil ve mavinin sakin bir tonu olan gözlerinin içine bakıyordu. Gözlerindeki endişeyi görebilmesine rağmen Evie durumu büyük bir metanetle karşılıyordu. “Ben büyükbabama güveniyorum.” dedi alçak ama özgüvenli bir ses tonuyla. “Yıllardır krala hizmet ediyor. O öğrendiğinde bizim adımıza konuşacaktır. Bizim birlikte olmamızı istediğini ikimiz de biliyoruz.” Uzanıp kulağının yanındaki saçların bir kısmını düzeltti. “Her ne kadar bu durum can sıkıcı olsa da buna üzülüyor olman beni memnun etti. Biraz, yani.”

“Biraz mı?” diyerek Owen dalga geçti. “Nehre atılmak için kayığa bağlanmış olmak bile beni daha fazla endişelendiremezdi.”

Çok hoş gülümsüyordu. “Çok tatlısın, Owen. Sanırım göründüğümden daha endişeliyim. Fakat geçmişte çok daha kötü badireler atlattık. Kral bizim kalbimizi sınıyor. Eğer ona sadık kalırsak inanıyorum ki kral bizi ödüllendirecektir. Buna inanıyorum.” Ellerini tekrar sıktı.

Owen derin bir iç çekti, onun verdiği güven daha huzurlu hissettirmişti. O da buna inanmak istiyordu. “Sana söylemek istediğim bir şey daha var. Yeni öğrendiğim bir şey.”

Sabırsızlıkla gözleri büyüdü. “Gel, otur.” Owen’ı küçük bir koltuğa götürdü ve oturttu. Bir anlığına kucağına geleceğini düşündü, ama o yanına oturdu, o kadar yakındı ki sıcaklığını hissedebiliyordu. Parmakları birbirine kenetlenmişti. Justine oda içinde yürümeye başlamıştı, gizlice kapıya bakıyor ve ellerini ovalıyordu. Justine her zaman kendi hâlinde birisi olmuştu. Ancak hanımı artık başka bir adama -krala, daha azına değil- bağlıydı ve şu anki durumun uygunsuzluğunun da farkında olduğu açıktı.

“Ben gittikten sonra kral sana ne söyledi?” Alev ışığında gözleri griye kaymıştı, sadece Evie’nin yapabildiği bu büyüyü ona hatırlattı.

Hızlıca ona anlattı; Kralın Zehircisinden, Evie’nin yardımcısı gibi rol yapacağından ve sahtekârın foyasının ortaya çıkması durumunda kızın görevinin ne olacağından bahsetti. Ancak kızla daha önce kulede tanıştığından ve yere serildiğinden bahsetmedi. Her ne kadar ona söylemesi gerektiğine dair içinde bir nebze huzursuzluk duysa da gururu o kısmı kendine saklaması gerektiğini söyledi.

Evie’nin yüzü duyduğu sözler karşısında biraz kederlendi. Düşünürken bakışlarını ellerine indirdi. “Sanırım kralın zehir yöntemini kullanmayı düşünmesine bu kadar şaşırmamam gerekir.” Dudaklarını bastırdı. “Fakat bana bunu söylemesi gerekirdi.” Owen’ın gözlerinin içine bakıyordu. “Bu konuda bana güvendiğin için minnettarım, Owen. O zaman adı Etayne. An-karette kadar güzel mi peki?”

Owen şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “O... O çok daha genç. Tahminen Dunsdworth’un yaşındadır.”

“Ama çok mu hoş?”

Owen kıvranıyordu, soruya en iyi nasıl cevap verebileceğini düşünüyordu. “Yani... Bilemiyorum... Söylemesi çok zor... Şey... Senin kadar hoş olduğunu düşünmüyorum.”

Evie’nin yüzüne hoşnut bir gülümseme yayıldı. “O zaman muhteşem biri. Tam korktuğum gibi. Ama nazik bir cevaptı. Hoş olduğumu biliyorum, Owen. Ama güzel değilim. Occitanialı kızların olduğu gibi ya da Huntley Kontunun Atabyrion’daki kızı gibi değil. Bugün bile onu duydum. Güzellik abidesi Leydi Kathryn.” Gözlerini devirdi. “Bence güzellik konusunda daha çok babama benziyorum.”

Owen, kendisinden böyle açıkça şüphe ettiğini daha önce pek görmemişti. Owen iltifat duymak için ortaya yem atıyor olabileceğinden şüphelendi, gerçi bir yandan da, bu kadar özgüvenli birisinin böyle bir noktada nasıl olup da ikna edici bir şeyler duymak isteyeceğini düşündü.

“Sen Ceredigion’daki en güzel kızsın.” diye fısıldadı Owen, parmaklarını sıkıyordu. Ona öyle yakındı ki neşeyle gülerken oluşan gamzelerini gördü. Evie başını kaldırıp ona baktı, kızın gözleri nemlenmişti; dudakları hafif hafif titriyordu. İşte yine olmuştı, onu öpme arzusu yine baş göstermişti. Onun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyordu. Hatta bunu kolaylaştırmak için kafasını bile hafifçe eğmişti.

O esnada Justine yanlarına geldi. “Gitseniz iyi olur.” dedi Owen’a ısrarcı bir ses tonuyla.

Öpücük bir sözdü. Birbirine kur yapan çiftlerin yaptığı bir şeydi; genellikle evlilik aktinin sonrasına saklanan bir şeydi. Büyükbabasının gözünde, onlar zaten birbirine bağlıydı, bir-

birlerine söz vermişlerdi. Ancak kral onu başka birisiyle evlendireceğini böyle açıkça söylemişken o nasıl başına buyruk davranabilirdi?

Owen, Evie'nin alt dudaklarını diliyle ıslattığını gördü ve içinden alevlerin fışkırmasına sebep oldu. Owen boğazını temizledi, bütün vücudunu kaplayan duygular nedeniyle başı biraz dönüyordu. "Pekâlâ, bunu beraber atlatacağımıza memnunum, Elysabeth Victoria Mortimer." Elini kendi dudaklarına götürüp parmaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Bakışlarının değiştiğini görünce boğazı daha kurudu; söz konusu Evie olunca, böyle coşkun bir bakış her seferinde ani bir eylemle devam ederdi. Onu öpecekti. Owen'ın benliğinin büyük bir kısmı bunu yapmasını istemişti.

"Leydim." Justine umutsuzca fısıldadı, aynı kanıya vardığı açıktı. "Yapmayın."

Evie birkaç kez göz kırptı. Sonra da derin bir iç çekti. "İyi geceler, Owen. Şövalyem benim. En yakın arkadaşım." Gözleri gözlerinin içinde eriyip bitmişti, hâlâ kendisini öpmesini arzuluyordu. Huzursuzluk Owen'a geri adım attırdı. Gizli, saklı ve utanç verici bir histi ki Owen'ın kendileri için istediği bu değildi.

Owen yavaşça ayağa kalktı, adeta dizleri birbirine çarpıyordu; ellerini çekti. Artık görünüşte vakur bir leydi olan Evie kendi ellerini de kucağına koydu. Oda çok sıcaktı, Owen yakasını çekıştirme isteği hissetti.

"Şövalyeniz olacağım." dedi Owen, eğilerek. "Ve kalbim size ait, leydim."

Evie duyduğu sözler karşısında memnun görünüyordu ancak yaşadığı hayalkırıklığı da hâlâ belirgindi. “Gidebilirsiniz, söz şövalye.” dedi Evie ve Justine de derin bir oh çekti.

Owen odadaki gizli kapıdan ayrılıp arkasından kapattı. Kapıya yaslandı, daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmediğı duygular yaşıyor, yüreğı yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Çok hoş, tehlikeli ve nefes kesiciydi. Evie’yi gördüğü için içi artık biraz daha rahatlamıştı. Kral Severn konusunda düşünüp taşınacak ve bunda da tıpkı Wizr oyununda olduğu gibi onu alt edecekti. Etmek zorundaydı.

Owen ayrılmak üzereydi; fakat onu bir kez daha kontrol etme fikri doğdu. Kapıya doğru döndüğünde casus deliklerinin açık olduğunu gördü.

Delikleri açtığını hatırlamıyordu. Hayır, delikler kapalı olmalıydı yoksa Evie o hâldeyken odaya dalmazdı.

Tereddüt etti, içini fıkır fıkır eden o duygular yerini şüpheye bıraktı.

“Devam et ve bak.” Karanlık koridordan arkasından fısıldayan Etayne’di. Sesi ipeksi ve her şeyden haberi var gibi geliyordu. “Söylemeyeceğim.”

Owen, bir hışım arkasına döndü ve karanlık tünelde onun gölge şeklindeki silüetiyle karşılaştı. “Sen bizi mi izliyordun?” Owen alçak sesle kekelemişti. Bu casus kızın onca zaman onları gözetliyor olduğunu fark etmek onu utandırmıştı. Yaklaştığını duymadı ama kancalı bir fenerden çıkan loş ışıktaki gümüş rengi elbisesini gördü.

“Onun kadar hoş değilim.” dedi sinsili bir tavırla. “Bayağı bocaladın. Ama iyi bir cevaptı. Onu öpmeliydin, lordum. O da

bunu yapmanızı istiyordu. Belki de nasıl yapılacağını birisinin size öğretmesi lazım.”

Owen kızaran yanaklarını sakladığı için ortamın karanlık olmasından son derece memnundu. Gitmiş olmayı istiyordu. Kendisi salak gibi davranırken onu gözetleyen bir casus kızla küçük bir koridorda kalmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı diliyordu.

“Demek ki bizi bütün yolculuk boyunca gözetlemek için geliyorsun?” diye ters bir soru sordu Owen, fakat cevabı zaten bildiğini düşünüyordu.

“Mancini, sizin ona benden bahsedeceğinizden şüpheleniyordu.” dedi Etayne. “Fakat hayır, bu gece sizi gözetlemem için beni o yollamadı. Gelmeye kendim karar verdim. Kulemde daha önce tanıştığımızı ona söylememeye karar verdiğim gibi. En iyi sırların saklanması gerektiğini biliyorum, lordum. Ayrıca sizinkini de saklayacağım.”

Bir prensin vermesi gereken en zor kararlardan biri de rakibinin varisleriyle ne yapacağıdır. Şüphesiz eğer varislerin evlenmesine izin verilir ve onların da çocukları olursa bu varisler gelecekte tehdit oluşturmaktadır. Birinci Argentine zamanında hayatta kalan bir erkek çocuk amcası tarafından zindana kapatılarak açlığa terk edilmişti. Oğlanın ölümü nasıl tattığı konusunda resmi bir saray belgesi bulunmamakta. Bu ikilemin nasıl ele alınabileceğinin cani bir örneği bu sadece. Bugün ise Kral Severn ağabeylerinin varisleriyle daha farklı ilgileniyor. Onları Kingfountain sarayında gözünün önünde tutuyor. Bunlardan biri ağabeyinin çocuğu, artık yirmisini geçmiş bir adam olan Dunsdworth. Bir diğeri ise özellikle yakınında tuttuğu ağabeyinin kızı, Elyse. Her ikisinin de evlenmesine izin vermiyor ve onları sürekli casus gözetiminde tutuyor. Uzaktan bakıldığında özgür görünebilirler ancak bu durum böyle genç birileri için esaretin acımasız bir şekli.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM ON ÜÇ

Prenslerin Kaderi

Gece kaçamağını takip eden günlerde Atabyrion yolculuğu hazırlıkları yapıldı. Vassalage isimli bir gemiyle ayrılacaklardı, aynı zamanda olur da Iago saçma bir şey yapacak olursa diye kralın içi asker dolu birkaç savaş gemisi de onlara eşlik edecekti.

Owen Evie'nin odasına bir kez daha dönmedi, casus kız tarafından gözetlendiğini biliyordu. Bir şövalye kılığında olduğundan vaktini talim avlusunda çalışarak geçirdi. Kılıç kullanmaktan zevk alıyordu; Kılıçla attığı ter ve harcadığı fiziksel çaba zihnine sızan o rahatsız edici ikilemlerden onu çekip almaya yardımcı oluyordu.

Atabyrion'a yelken açmaları gereken günün sabahında, iki adam talim avlusuna girdiğinde Owen sarayın kılıç ustasıyla yaptığı kılıç müsabakasının tam ortasıydı. Owen adamların aynı avluyu kullanmak için geldiklerini düşündü; onlarsa sadece orada dikildiler ve yaptıkları müsabakayı izlediler. Kılıç

gösterisinden sonra Owen kılıcını kınına yerleştirdi ve kovadan kendine biraz su kapıp serinlemek için bir kısmını başından aşağıya döktü, sonra da yanaklarına süzülen terleri yıkadı.

İki adam arkadan ona doğru yaklaştı, botlarının çakıl taşlarını ezerken çıkarttığı sesi duyabiliyordu, muhtemel bir tehdit olma ihtimaline karşı Owen hemen arkasını döndü. Kaledeki-lerin birçoğı Lord Kiskaddon'ın orada olduğunu bilmiyordu ve çoğunluğu onun Dük Horwath'ın kendi kalesindeki şövalyelerden biri olduğunu kabul etmiş gibiydi. Görüntüdeki basit bir değışikliğı onu tanıması gereken insanları nasıl kandırabildiğı Owen'a çok ilginç gelmişti. Bir insanın bir prens gibi görünmesi ya da bir kral gibi giyinmesi başkalarının bunun doğru olduğuna inanmasına yol açıyordu.

"Sen yeni bir şövalyesin." dedi adamlardan biri Owen'a. Genç adamın çocukluğındaki düşmanı, Dunsdworth olduğunu anlaması sadece birkaç saniyesini almıştı. Yüzünü hatırlamak geçmiş, çirkin hatıraları aklına getirdi. Dunsdworth saray serserisiydi; fakat aynı zamanda Severn'in alaylarının ve keskin dilinin daima hedefindeydi. O muamele büyük ihtimalle genç adamın zihnini allak bullak etmişti. Westmarch dükü ilan edilip Horwath'ın Kuzey Cumbria'da vesayetine girmesinden bu yana onunla çok nadir iletişim kurmuştu.

şimdi ise tam önünde dikiliyor ve hâlâ ona tepeden bakıyordu. Yetişkin bir adam olmuştu, manda gibi yapılydı. Yanakları ve ensesi kalın; gözleri düşüktü. Tıraş olmaya berbere gitmeye üşenen birisinin derbeder sakalı vardı. Gür kahverengi saçları Ceredigion'a özgü kıyafetinin bitiminde ensesinin hemen üzerinde kesilmişti. Üzeri şarap kokuyordu.

Owen şaşkınlık içerisinde ve artan bir nefretle ona bakıyordu. Onu bu kadar yakından görmeyeli yıllar olmuştu. Dunsdworth'un artık bir savaşçı disiplini olmadığı kesindi. Bu cüssesi fazla yemekten ve idman yapmamaktan kaynaklanıyordu. Dunsdworth'un çocukken boş zamanlarını talim avlusunda geçirdiğine dair belli belirsiz bir görüntü vardı Owen'ın zihninde. Geri döndüğü zamanlarda onu bir kere bile orada görmemişti.

Owen bu gerçeklerin arasında kaybolup ağzının tadını bozarken ortama bir süre sessizlik hâkim oldu.

"Ben Kuzey'den geldim." dedi Owen, dimdik ve temkinli duruyordu, sesine biraz da aksan eklemişti. Dunsdworth'un yanındaki adam sıkılmış ve mutsuz görünüyordu. Owen'a ikinci kez bile bakmamıştı neredeyse.

"Kılıçta iyisin." dedi Dunsdworth. "Seni bir yerden tanıdığımı yemin edebilirim." Zihninde canlandırmaya çalışırken dudakları yamulmuştu. Fakat akli karışıklı, düşünmeye alışkın değildi ve Owen'ı bir yere yerleştiremediği belliydi.

"Gitmem lazım." dedi Owen, böyle bir muhabbetin içine daha fazla sıkışıp kalmak istemiyordu."

Su kovasından uzaklaşmaya başladı, lakin Dunsdworth elini tutup Owen'ı geri çevirdi. Daha ayrılmasına müsaade etmeye niyeti yoktu.

"Ben bir asil kanı taşıyorum." Sözcükler Dunsdworth'un ağzından ağır ağır çıkıyordu. "Ben ne zaman izin veririm o zaman gideceksin."

Dunsdworth'un yanındaki adam bu yoruma gözlerini devirdi, ama bir şey demedi. Owen adamın yüzündeki aşağılama ifadesini görebiliyordu. Adam onun yordakçası değil, bekçisiydi.

Owen kaşlarını buruşturup diliyle hafifçe dudaklarına dokundu. “Siz Lord Dunderhead, değil misiniz?”

“Sen bana ne dedin?” Dunsdworth öfkeli bir şekilde ağız dalaşına girmeye hazırlanıyordu, yüzü buruşmuştu.

“Dungheap?” Owen tekrar etmeye çalıştı. “Hayır, Dunsdworth. Evet buydu. Sizi tanıdığımı düşündüm. Sizi daha önce tanıyamadığım için, lordum, özür dilerim.”

Dunsdworth’un yanındaki adam kahkahaya boğuldu, sanki karşındaki tam bir deliymiş gibi Owen’a bakıyordu.

“Kapa çeneni, Corden.” diye söylendi Dunsdworth, onu susturmak için dirseğiyle kaburgasını dürttü. Öfkeden ve aşığılanmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Owen talim avlusunun diğer tarafından hızlı hızlı onlara yaklaşan Clark’ı fark etti. “Kalıp sohbet etmek isterdim, ancak gitmem lazım.” dedi uzaklaşırken.

Corden’m kahkahaları hâlâ arkasından duyuluyordu, kendi kendine tekrar ediyordu, “Dungworth, Fountain aşkına!”

“Mancini seni bulmam için haber yolladı.” dedi Clark Owen onunla birlikte yürümeye başlayınca. “Vassalage yüklenirken senin onunla birlikte gemiyi incelemeni istiyor. Denizde çıkan fırtınalar bizi yeterince alıkoydu. Ayrılmak için sabırsızlanıyorum.”

Owen başıyla onayladı, ancak akli hâlâ başka yerdeydi. “Ona dayanamıyorum.” dedi, Dunsdworth’u işaret ediyordu başıyla. “Beni küçükken hep ezerdi. Beni tam hatırlamadı bile, gerçi bence hatırlamak için fazla sersem.”

Clark, talim avlusunda birbiriyle tartışan iki adama iğrenerek baktı. “Onunla görevlendirilen adama acıyorum.” dedi Clark. “Hiçbir casusun haz etmediği bir görev.”

“Coren bir casus mu?” diye sordu Owen gülerek. “O zaman ona ben de acıdım. Ne berbat bir yoldaş.”

Clark her zaman ciddi dururdu fakat yüzü daha da sertleşti. “Birkaç yıl önce ben de o görevdeydim.”

Owen şaşkın bir tavırla ona baktı. “Ceza mıydı?”

Clark kaşlarını çatı. “Hayır. Görevdi. Berbattı.”

“Sadece hayal edebiliyorum. Onunla mı talim yaptın? O yüzden mi seçildin?”

“Dunsdworth yıllar önce kılıçlara olan ilgisini kaybetti. Artık tek bir ilgisi var ve bu da kralın karşı çıktığı bir şey. Onun yaşındaki genç erkeklerin çoğunun çoktan tattığı bir şey... Tensel anlamda yani. Kral herhangi bir ilişki içerisine girmesine karşı çıkıyor. Dunsdworth önceden hizmetli kızları hiç rahat bırakmıyordu, o yüzden zaten görevli bir casus sürekli yanında duruyor artık. Olur da birini hamile bırakırsa diye kızlardan elini çekmesi gerekiyor.” Clark iğrenerek bakıyordu.

“Evlenmesine hiç izin verilmeyecek, öyle mi?” diye sordu Owen, sesi yumuşuyordu. Dunsdworth’a acıyarak tekrar baktı. Kadınlardan tamamen mahrum bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu düşünemiyordu bile. Nehirden atılmak daha kolay bir ölüm olurdu.”

“Evet, evlenmesine izin verilmeyecek. Bir prens ama bir mahkûm gibi muamele görüyor. O görevde çile çekerken geceleri bile yatağına kadın atmadığından emin olmak için onunla aynı yatakta yatmam gerekiyordu. Nefret uyandıran bir iş, lordum. O da öfkesini şaraptan alıyor ve ayık olduğu doğru düzgün bir gün bile yok.”

“Onunla mı uyumak zorunda kaldın?” diye sordu Owen tam bir tiksintiyle. “Kokuya nasıl katlandın?”

“Pis işlerle de birilerinin ilgilenmesi gerekiyor, lordum.” dedi Clark gizemli bir şekilde. “Doğruyu söylemek gerekirse size eşlik etmeyi çok daha fazla tercih ederim.”

Owen Dunsdworth’a bir kez daha baktı; bu sefer adam da onun arkasından nefret dolu gözlerle bakıyordu. Onunla dalga geçtiği için kendini kötü hissetti. Halef olma hakları düşünüldüğünde Dunsdworth, Severn’in tahttaki meşru varisiydi. Ancak o göreve kati surette uygun olmayan biri. Kralın konseylerine bile davet edilmiyor, üstelik her daim aşağılanıyor ve hor görülüyor. Babası iki kez hain rolünü üstlendi; nihayetinde de kendi ölümünün altına imzasını attı. Resmi olarak Ankarette Tryneowy’yi kendi yetkisiyle cezalandırdığı için ölüme mahkûm edildi, gerçi kadın şeleden atılmasına rağmen hayatta kalmayı başardı. Severn’a bir şey olacak olursa... Dunsdworth’un Ceredigion’ın Kralı olduğunu düşünmek bile Owen’in içini ürpertti. Severn’in genç akrabalarından birini düşünürken aklı kaçınılmaz olarak diğerine kaydı.

“Clark, geldiğim günden beri leydi Elyse’i görmedim. Gitmeden önce onu da görmek isterim.” Bir şövalye kılığında onun odasını ziyaret edip onu görmeyi dileyemezdi. Dedikoduya sebebiyet vermeden olmazdı. Birden korkutucu bir düşünce belirdi zihninde. “Ona da mı Dunsdworth gibi muamele ediliyor? Sürekli ona eşlik eden birisi mi var? O da bir mahkûm mu?”

“Yok, hayır!” dedi Clark kafasını hızlı hızlı sallayarak. “Ona çok daha iyi davranılıyor. Kral ona tam olarak güveniyor. Nereye gitmek isterse gitmesine izin veriliyor; tapınağa, hasta annesini görmeye bile gidebiliyor.”

“Hâlâ iyileşmedi mi?” diye sordu Owen.

Clark kafasını salladı. “Kral onu tedavi etmesi için kendi hekimlerini gönderdi ancak güçten düşmeye hâlâ devam ediyor. Dul kraliçenin sağlık durumu Leydi Elyse’i çok derinden etkiledi. O yüzden sarayda bile eskisi kadar çok kalmıyor. Casus teşkilatı arasında, kralın zehirlenmesi ya da öldürülmesi durumunda yerine geçmesi için kralın onu yetiştirdiği söyleniyor. Elbette gayri meşru bir çocuk fakat ihtiyaç görülmesi hâlinde böyle bir şey devreye sokulabilir. İkisinin yakın ilişkileri var.” Clark çok fazla şey söylemiş olmasının verdiği korkuyla Owen’a endişeli bir bakış attı. Owen onu cesaretlendirircesine başını hafifçe öne eğdi, Clark da daha alçak bir ses tonuyla devam etti. “Yıllardır, herkes onu eşi olarak almasını bekliyordu. Ama o yapmadı. Erkek ağabeyinin kızını eş olarak almadı.”

“Peki, onun evlenmesine izin verecek mi?” Owen merak etti.

“Clark kafasını salladı. “Hayır. Dunsdworth’a izin vermesiyle aynı gerekçeye dayanarak vermeyecek. Sahip olduğu herhangi bir çocuk ona karşı olası bir tehdit oluşturabilir.”

“O zaman, ona sadık olduğu için böyle bir özgürlüğü var.”

“Aynen öyle. Dunsdworth tam bir aptal. Onu tanımlayacak başka bir kelime yok. Babası da aptaldı. Sürekli dolap çevirme peşindeydi. Taç için yanıp tutuşuyordu. Krallıklarda, Severn gibi güçlü birisindense Dunsdworth gibi zayıf birisinin kral olmasını isteyen böyle adamlar, alçak insanlar olur. Hepimizi heba edecekti. Severn acımasız ve pinti olabilir fakat refah getirdi. Kraliyet hazinesi kendine geldi ve sonra daha da büyüdü. Kral dişli bir güç. Atabyrion da bunu bizzat öğrenmek üzere.”

Talim avlusundan kale koridorlarına doğru ilerledikleri bu

süre boyunca Dunsdworth'a olan nefretin acımaya dönüşmüş olması Owen'ı şaşırttı. Evie ile evlenememe düşüncesi onu ısıtıraba sürüklüyordu. Peki ya hiç evlenememek? Gece gündüz sürekli başını beklemesi için görevlendirilen birisinin olması hayal bile edemeyeceği bir kaderdi.

Fakat kral elinde böyle bir güç tutuyordu. Kral birisinin hayatını mahvedebilirdi. Eğer bir gün Dunsdworth kral olursa Owen bir anda düklüğünü kaybedebilirdi. Aynı babası gibi sürgün edilebilirdi. Ya da daha kötüsü olabilirdi.

Owen'ın düşünceleri anbean daha da karamsarlaşıyordu. Severn tahtın kendisine ait olduğunu beyan etmeseydi her şeyini kaybetmiş olabilirdi. Ölüme ya da sürgüne mahkûm edilmiş olabilirdi. Kendini bir anda Evie'nin ona bahsettiği sürekli aynı yerde dönüp duran değirmen imgesini düşünürken buldu.

Kaleden rıhtıma giden yol oldukça uzundu, rıhtım şelale-nin döküldüğü yerin aşağısındaydı. Yol, Owen'a Mancini ile olan buluşmaları üzerine düşünmesi için bolca vakit sağlamıştı. Adama söylemek istediği çok fazla şey vardı fakat ihtiyatlı davranmanın en iyi yöntem olduğunu fark etti.

Etagne kulede Ankarett'e in kendisine bir mesaj bıraktığını açık etmişti. Mesajın Mancini'de olduğu düşüncesi o zamandan beri içini kemiriyordu. Owen onu soracak olsa casus başı Owen ve Etagne'in daha önceden karşılaşmış olduklarını anlardı. Mancini'nin bunu bilmesini istiyor muydu? Sırları gizli tutmak Ankarett'e in en büyük hilesiydi.

Zihni yeni zehirci olarak seçtikleri kıza kaydı. Onu nasıl bulmuşlardı? Owen hâlâ Ankarett'e ile olan ilişkisi konusunda bu kadar savunmasız yakalanmamış olmayı diliyordu fakat kule-

ye gitmesinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Sadece orada olması bile onu töhmet altında bırakıyordu. Bu zehirci ne kadar zeki olabilirdi? Owen'ın geleceği görebilmesiyle ilgili ününün numaradan ibaret olduğunu anlamaya başlayabilir miydi? Eğer bunu fark ederse bu bilgiyle ne yapardı? Mancini biliyordu elbette. Ama belli ki ona söylememiştir.

Mancini kralı idare etme konusunda ustalaşmıştı. Casusların kralın ilginç bulacağı ya da kralı harekete geçirecek haberler getirmesini sağlıyordu. Ratcliffe, zamanında çoğunlukla olaylara karşılık verirken Mancini olayları kralın lehinde şekillendiriyordu. Kralın lütfu ve isteği doğrultusunda hizmet ediyormuş gibi sahte bir tevazu göstererek kendini kral için vazgeçilmez yapmıştı.

Artık yetişkin bir erkek olma yolunda ilerlerken dünyanın her zaman tehlikeli ve endişe verici bir yer olduğunu çoktan öğrenmişti. Güven ve sadakatin mücevherler kadar nadir görüldüğü ve onlardan daha da kıymetli olduğu bir yerdi. Owen'ın krala olan sadık tavrı krallıkta bir düğüm olmasıyla sonuçlanmıştı. Fakat güven yumurta kabukları kadar kırılgandı. Kral, Owen'ın kendisini kandırmak için Ankarette ile ve hatta Mancini ile birlik olduğunu bilmiyordu. Güven ilişkileri çok uzun vadeli bir yanılgıya dayanıyordu. Etabe, kendi hırsları uğruna bunu krala ifşa ederse ne olacaktı?

Owen'ın niyeti, o an için bile, kralın Evie ile ilgili planlarını bozmak için Fountain'ın ona bahsettiği yetenekleri kullanmaktı. Kral Owen'ın öngörü sahibi olduğuna inanıyordu. Onun asıl yeteneklerinden habersizdi.

"İşte orada." dedi Clark, yamaca oyulmuş basamakları inerken ofluyordu. "Geminiz orada."

Heyecandan Owen'ın içi kıpır kıpır oldu. Bu yolculuğun tadını çıkartacaktı. Elysabeth Victoria Mortimer'ın başka kimseyle değil, kendisiyle evlenmesini sağlamak için elinden geleni yapacaktı.

Mancini'ye rağmen.

Krala rağmen.

Tüm krallıklar içerisinde Ceredigion ve Occitania miras bakımından birbirine en çok benzeyenlerdir. Diğer krallıklarda da Fountain inancı benimsenmesine rağmen birçoğunda gelenekler ve inançlar rafa kaldırılmış durumdadır. Fakat Ceredigion ve Occitania hâlâ hainlerin cezasını şelaleler aracılığıyla vermektedir. Her iki krallıkta da dışılık Kutsal Ana kimliğiyle yüceltilmektedir. Taştan heykellerle resmedilip bu heykellerin etrafına fiskiyeler yerleştirilmektedir. Ceredigion'ın ilk kralı Kral Andrew'un efsanelerine kadar uzanan, bu geleneklerle ilgili tarihi kaynakların birçoğunu okudum. "Efsane" kelimesini kullandım çünkü Kral Andrew'un var olup olmadığına dair kayıtlı bir kanıt bulunmamakta ancak her krallıktaki her insan onun tarihi bir kişi olduğuna, Ceredigion'dan küçük bir kayıkla ayrılan ve krallığı zora düştüğünde tekrar geri gelmeye ant içmiş bir kral olduğuna inanır. Bu Korkunç Ölü Adam kehaneti olarak bilinir. Ceredigion halkı hevesle onu beklemekte.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM ON DÖRT

Vassalage

Mancini kamaranın tavanını tutan kerestelere vurdu. Burununu buruşturdu ve sonra da Owen'a dönüp kasıtlı olarak başını salladı. "Sağlam bir gemi, evlat, ancak tabii mancınık ateşine dayanacak değil."

"Mancınık ne?" diye sordu Owen, Evie ve Justine'in yatıp uyuyacağı rahat yataklara bakıyordu. Sandıkların birkaçı çoktan odaya yerleştirilmişti, eşyalarının kalanları da halatlarla geminin iç tarafına indiriliyordu. Kerestelerin çıtırtısı ve sarsıntı Owen'ın kendini sabitlemesi için direğe tutunmasına sebep oldu.

"Çok büyük bir arbalet," dedi Mancini. "Edonburick'in gölü kontrol eden iki hisarı var, üstelik her birinde de büyük ihtimalle yirmi mancınık var. Yüklemesi sıkıntılı ama ölümcül bir ateş atıyor. Şansımıza bir zayıflığı var: onu yüklemek için kullanılan ipler.

Edonburick'deki casusum bu hisarlara sızmak ve mancınık iplerini zayıflatmakla görevlendirildi. Bunlardan birine yüklem yaparlarken ipin koptuğunu düşünsene.” Omuzlarını silktili. “Çabuk kaçman gerektiği zaman sorun olacak bir şey. Ancak ben,” ciddi bir şekilde lafına devam etti, “müzakerelerin başarıyla sonuçlanacağını umuyorum.”

Yapabilirsem öyle olmayacak, diye düşündü Owen ama yine de onaylarcasına başını salladı.

Mancini kollarını bağladı, sinirli bakıyordu. “Mevcut durumu daha pek kabullenmemiş duruyorsun. Gerçi en azından artık surat asmıyorsun.”

Zayıf bir anı yokladığını söyleyebilirdi Owen ama fevri bir tepkiyle kendini ele vermek istemedi. “Bununla mutlu olmamı bekliyorsan, Mancini, o zaman benim kıza karşı hislerimi yanlış yorumlamışsın.”

Mancini kafasını salladı. “Hayır, senin mutlu olmanı beklemiyorum. Evlilik mutlulukla alakalı değildir. Siyasetle alakalıdır. Bana, soylular arasında sonu felaketle bitmeyen tek bir mutlu evlilik göster. Evlilik güç demektir. Gücün ya artar ya da kaybolur gider.”

Owen dudaklarını bastırdı, söylediklerini düşünüyordu. “Senin varsayımına göre, Mancini, belki de evliliklerin çoğu siyasi olduğu için bu kadar kötü sonuçlanıyor. Eğer bir kuyuyu zehirlersen ondan su içen herkes hasta olur.”

Casus başı Owen’a bezgin bir bakış attı. “Bir dahaki sefere seninle tartışmanın Wizr oynamakla aynı şey olduğunu hatırlat. Her seferinde kaybediyorum.”

“Hatırlatmaya ihtiyacın varsa,” diye söze başladı Owen alaycı bir gülümsemeyle.

“Sizin kalacağınız yerler burada,” diye devam etti casus, Owen’a Evie’nin odasının yanındaki odaya doğru eşlik ediyordu. “Bir şövalye leydisini koruyor olmalı. Sen ve Clark, o odasındayken sırayla koridorda yürüyeceksiniz. Gece de nöbetleşe uyuyacaksınız. Geceleri Etayne, kızların odasından izliyor olacak, o yüzden romantik düşüncelere kapılma. Zehircinin Atabyrion dilindeki yeteneği öyle ki, ihtiyaç duyulursa birçok numarasından biri olarak, yerli birisini bile gayet kandırıp yollayabilir; ayrıca Casus haritaları üzerinde çalışmalar yapıyor. Sahtekârın yerini belirlemene ve onu yakalamana yardımcı olacak.”

Owen başıyla onayladı, parmağıyla dudaklarını ovalıyordu. “Yani sen de gerçekten sahtekâr olduğunu düşünüyorsun, öyle mi Mancini?”

Casus alaycı bir tavırla omuz silkti. “Bu genç adamın birden kıtanın en büyük saraylarında boy gösteriyor olması oldukça şüphe çekiyor. Yetişkin bir adamdan bahsediyoruz, delikanlıdan değil. Dürüst olmak gerekirse birçoğunun Eredur’a çok benzediğini söylediğini duydum. Eredur kendi kraliçesine Severn’in sadece kraliçesinin anısına bağlı olduğu kadar bile bağlı kalmamıştır.” Parmaklarını şakacı bir şekilde kıpırdattı. “Hâlâ krala uygun bir eş arayışı içindeyim. On yıl oldu. Belki de uğurlu sayısı budur.”

Kapı ağzından Owen Etayne’in koridorda onlara doğru yaklaştığını gördü, hareket ettikçe etekleri hışırdıyordu. Hizmetçi gibi giyinmişti, elbisesi konumunun Evie’den daha düşük ol-

duğunu gösteriyordu. Peruğu bu sefer de kahverengiydi, kestone gibi. Ankarette'den alıp uydurduğu kolyeler ve mücevherler yoktu, daha basit şeyler vardı. Ancak güzelliğini saklayan bir şey yoktu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Owen ile ben de tam senden bahsediyorduk." dedi Mancini esrarengiz bir şekilde.

Gamzelerini göstererek gülümsedi ama bir şey demedi.

"Şuna bak," dedi Mancini uzanıp çenesine dokunurken. Çenesini kaldırıp sanki bir hayvanı inceliyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Owen küçümsercesine gözlerinin parladığını gördü; ancak Mancini'ye karşı çıkmadı. "Benim en mükemmel başarılarımdan birisin." diye fısıltıyla söyledi. "Krallıklardaki en iyi zehircilerden biri olacaksın. Hatta senden öncekilerden çok daha iyi olacaksın. Onun eğitimi için hiçbir harcamadan kaçınmadım." diye laf arasında ekledi. Sonra da bakışlarını kızın bakışlarına sabitleyerek devam etti, "Ayrıca neredeyse kontun kızı kadar masum görünüyorsun. Neredeyse." Yanaklarına hafifçe vurdu, eserine açık bir şekilde hayranlıkla bakıyordu. İçi ürperdi. "Bizi gururlandır. Sahtekârın ortadan kaybolması lazım."

"Eğer yalan söylüyorsa." diye hatırlatma yaptı Etayne, hızlı bir şekilde Owen'a baktı. "Eğer prens taklidi yapıyorsa."

Mancini alayvari bir tavırla gülümsedi. "Sen ve Owen birbirinize çok benziyorsunuz. O bir sahtekâr. Bundan hiç şüphem yok. Sen de kendini bir kont kızı gibi ya da bir çoban gibi gösterebilirsin. Herhangi birisi olabilmen için seni eğittim. Bu Urbick denen çocuk da herhangi biri olabilir hatta senin gibi

eğitimli bir zehirci bile olabilir. Tetikte olun.”

“Ben her zaman öyleyim.” diye cevap verdi saygılı bir şekilde fakat Owen kızın gözlerindeki kibir perdesini görebiliyordu. Mancini kızın uysal olduğunu düşünüyordu lakin kızın kendine ait fikirleri vardı.

Güverteden yüksek bir ses duyuldu. Elysabeth Victoria Mortimer’ın, kontun kızının geldiğini duyuran kaptanın sesiydi.

“Leydimiz geldi.” dedi Mancini. “Saraya doğru yol alsam iyi olacak.” Ardından tekrar Owen’a döndü. “Görüşmelerden Evie sorumlu, ancak onu ve kendi gücümüzü savunmak senin sorumluluğunda. Kral sana güveniyor, evlat. Eğer Arabyrion’a savaş açmaya karar verirsen böyle bir yetkin gayet var. Severn bunun bir güç gösterisi olmasını istiyor ve kızı biraz baş belası olmakla görevlendirdi. Diğer saraylara bu haberin gitmesi için akıllarda yeterince kalıcı bir durum olduğundan emin ol.”

“Olacağım.” dedi Owen, Mancini’nin gözlerinin içine bakıyordu. Adamın kendisine sorulmadan ona sırrı açıklamasını umuyordu, belki de Owen’ın hayatını mahvetmiş olmasının bir karşılığı olarak bunu bekliyordu. Ama Mancini Ankarette’in mektubu hakkında hiçbir şey demedi, zaten Owen’ın da bildiğini açık etme gibi bir niyeti yoktu. En azından şimdilik.

Mancini Etayne’in yanağına bir kere daha vurdu sonra da avare avare koridordan aşağıya doğru indi, böylece kamara iskelesinden çıkabilecekti. Owen bakışlarını Etayne’e çevirmeden önce Mancini’nin arkasından bir süre daha baktı. Kız casusun arkasından bakarken tiksinti ve küçümseme soğuk bakışlarından okunuyordu.

“Onu çok sevmiyorsun.” dedi Owen alçak bir sesle.

Kız kendini beğenmiş bir tavır takındı tekrar. Bir maske gibi yüzüne geçirmişti. “Bir insan gibi değil de sadece bir silah gibi davranılmasını ister miydin?” Daha sonra da elbisesini düzeltti ve dudaklarına hoş bir gülümseme yerleştirdi. “Kendimi bu görevde kanıtlamam lazım, lordum. Başarısız olamam. Görünüşe göre, hiçbir şeyde.” diye ekledi alaycı bir neşeyle. Avucuyla midesine vurdu. “Sizinle çalışmaktan zevk alacağım, sanırım. Yaş olarak çok uzak değiliz. Siz sadece on iki yaşından biraz daha büyük duruyorsunuz.” Dalga geçtiğini anlaması için göz kırpmıştı.

Şaka yaptığına bir an inanmadı. Kız kaçınılması ve korkulması gereken tehlikeli bir yılan mıydı? Yoksa güvenebileceği birisi miydi? Kuledeki karşılaşmalarını gizli tutmuştu. Owen maskesinin altında bir an görünüp kaybolan kişiliğini görebildiğini düşünüyordu. Ancak ona güvenip güvenmeyeceğine karar vermeden önce onun hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu.

Evie kamaraların olduğu tarafa doğru ilerlerken güvertede bir şamata vardı, denizciler onu karşılamak için alkış yapıyorlardı. Evie özgüvenli bir edayla yürüdü ve arkasından onlara el salladı; güzel elbisesi güneş ışığında parıltıyor, ışıltı mücevherleri ve gümüş iplikleri ön plana çıkarıyordu.

Etayne, Owen’ın kızı izlemesini izliyordu; yüzünde muzip bir gülümseme vardı. Owen bunun farkındaydı fakat kalbinin bir parçasını çalan kızdan gözlerini almakta oldukça zorlanıyordu. Zehirci elini Owen’ın omzuna koydu; konuşmaya başladığında sesi adeta bir fısıltıdan ibaretti. “Bence sizin ikinize yaptıkları şey çok acımasızca, her ne pahasına olursa olsun.”

Sonra omzuna vurdu ve sessizce Evie'nin odasına geçti, onu ilk karşılayanın Owen olmasına müsaade etmişti.

Owen daha önce hiç denize açılmamıştı. Deniz tuttuğu için vaktinin çoğunu elinde bir kovayla bir kenara büzülmüş hâlde geçiren zavallı Justine gibi deniz tutanların yaşadıkları onu tedirgin etmişti. Justine bedbaht bir yaratık gibi görünüyordu; hatta kendi saçına bile kusmuştu. Evie etkilerine alışkındı; geminin bir ucundan diğer ucuna yürüyor, sorular soruyor ve denizcilikle ilgili terimleri öğreniyordu; temel olarak yoğun ilgisi ve merakıyla kaptanı ve bütün mürettebatı etkiliyordu. Owen da onun gölgesinde, elinde kılıcı yürüyor ve saçındaki tuzlu esintiye hissediyordu. Adeta botlarının altındaki okyanusu hissedebiliyordu, üstelik ritmik dalgalanma bir annenin ninnisi gibi tatlı tatlı geliyordu.

Birbirinin bitişindeki iki krallığı ayıran açık denizlere açılmadan önce Doğu Stowe'a doğru Ceredigion kıyısını takip ettiler. Açık denizlerde olmak denizcileri her zaman gergin bir hâle sokardı; ancak çok uzun bir yolculuk değildi. Kara görünüyordu ve kaptana göre önceki haftalara kıyasla hava ilginç bir şekilde sakindi. Atabyrion açıklarına ulaşınca adanın diğer tarafındaki Edonburick'e ulaşmak için doğu tarafından yaklaşıldılar. Filoyu gizlemeye gerek yoktu, üstelik Owen, varmak üzere olduklarının haberinin onlardan önce Iago Llewelly'nin sarayına ulaşacağını biliyordu. Rotacı ticaret filosundandı, o nedenle fiyortlarla kayaları ayırt etmenin yolunu ve gemiyi emniyetli bir şekilde aralarından nasıl geçireceğini biliyordu.

Akşam karanlığının çökmesinin ardından Owen kendini Evie ile birlikte geminin ucunda dikilirken buldu. Evie korkuluklardan sarkıyor, saçları ise rüzgâr estikçe dolanıyordu. ışıldıyordu, yüzü sevgi doluydu; güneş arkalarında çok uzaklarda batarken onlar mor gökyüzüne bakıyorlardı. Mürettebatın çoğu da, her zamanki gibi, gün batımını izlemek için geminin kış tarafında toplanmıştı; ama Evie yüzünü ileriye, varacakları noktaya çevirmek istemişti.

“Justine nerede?” diye sordu Owen; korkuluklara, yanına gelmiş, dirseklerini yanına yerleştirmişti.

“Kamarada.” dedi Evie, yüzünü Owen’a çevirmişti. Mutluluktan içi ürperiyor, gözleri ışıldıyordu. “Daha önce denize hiç açılmamıştım. Alışkanlık yapabilir. Her bir krallığı ziyaret etmek ve haklarında her şeyi birinci ağızdan öğrenmek isterim. Kitaplar da güzel, elbette, fakat Atabyrion’ı görmek beni bekledi içine soktu. Şu dağlara baksana! İnsanın aklından silinmeyecek kadar güzeller.”

“O zaman burada kalmayı istersin, öyle mi?” diye sordu Owen biraz art niyetli de olsa.

Evie kızgın bir bakış attı. “Anlamıyorsun. Seyahat etmeyi ve yeni yerler görmeyi seviyorum. Buraya kalmak için gelmek istemiyorum. Occitania’yı, Genevar’ı ve Pisan’ı da görmek istiyorum. Sadece kitaplarda okuduğum bütün yerleri görmek istiyorum.” Kollarını göğsünün altında bağladı ve korkuluklara doğru eğildi, havayı içine çekiyordu. Owen, bir an, belinden tutup onu korkutmayı öyle çok istedi ki...

Etrafına bakındı, onların olduğu tarafa bakan kimse yoktu ve isteğine karşı koyamadı.

Evie yaşadığı şokla dehşete düşüp nefesini tuttu sonra da dönüp koluna vurdu. “Bu hiç hoş değil!” dedi. “Düşüyorum zannettim!”

Owen kahkahalarını kontrol etmeye çalışıyordu ama bu daha da durumu kötüleştirdi; Evie de bir kez daha vurdu. “Kes şunu. Küçük bir çocuk gibisin. Artık sekiz yaşında değiliz, biliyorsun. Ya düşseydim?”

Owen gözlerindeki yaşları silmek zorunda kaldı. “Her zaman şelaleden düşmenin nasıl bir his olduğunu merak ettiğini söyledin. O kadar yüksek bile değil.”

“Çok aşağılıksın.” Azarlamıştı ama gülümsemesi, mancınık topu gibi doğrudan kalbine isabet eden o sıcacık, bildik gülümsemesi, geri gelmişti. Korkuluklara sırtını verdi, elleri arkasında başı bir tarafa dönüktü. Güneş batmış, karanlık etraflarını sarıyordu, fırtına habercisi bir bulut kümesi gibi çöküyordu. Owen dirseklerini tekrar korkuluklara dayadı, tuzlu havayı içine çekiyordu.

“Neden beni öpmüyorsun, Owen Kiskaddon?” diye sadece Owen’ın duyabileceği yükseklikte, alçak bir tonla sordu. Neredeyse fısıldar gibiydi.

“Yeterince açık etmeye çalıştım, ama ya sen çok inatçısın ya da istemiyorsun.”

Owen kulaklarına kadar kızardığını hissetti, midesi sudan çıkan bir balık gibi hopluyordu.

“Ne kadar istediğimi bilemezsin.” dedi, sözcükler ağzından çıkıvermişti.

“Bu rahatlatıcı.” dedi ilgisizce. “En azından istemediğin için değil. Neden öpmedin peki?”

“Neden bunu konuşuyoruz?” diye sordu Owen.

“Çünkü ben bir kızım ve kızlar öpüşmek hakkında konuşmayı severler.” dedi haylaz bir gülümsemeyle. “Yıllardır beni öpmeni istiyorum ama sen hiç öpmedin. Seni neredeyse defalarca ilk öpen ben olacaktım ama her seferinde ilk başlatanın sen olmanı istedim. Justine odamda kovaya kusuyor. Mürettebat orada gün batımını izliyor. Ve senin düşüncen beni atıyormuş gibi yaparak korkutmak.” Bıkkınlıkla derin bir iç çekti. “Hatta bazen zihninin nasıl çalıştığını çözemiyorum bile.”

Owen bu çalkantılı duyguları çok zor anlamlandırabiliyordu. Haz, küçük düşme, utanma, heves, ihtiyat ve havailik karışımı duygulardı.

Owen başını öne eğdi ve kıkırdadı. Evie’nin en absürd konuları açık yüreklilikle konuşabilme yeteneği vardı. O kadar açık sözlü, o kadar özgüvenliydi ki... Bu konuda onu kıskanıyordu. Oysa Owen sürekli endişe ve şüphelerle kendini yiyip bitiriyordu.

“Bazen ben de kendimi çözemiyorum.” dedi dürüst bir ifadeyle. “Mükemmel bir andı ve ben mahvettim.”

“Evet... Öyle yaptın.” Uzandı ve koluna dokundu. Kızın yüzüne baktığında oradaki sevecenliği gördü. Koruma içgüdü-sü sarmıştı Owen’ı.

Pişmanlıkla dilini kıpırdattı. “Pekâlâ, kaptan da geliyor. Yarın Atabyrion’da, kaba gelenekleri olan yabancıların önünde olacağız. İnsanlar orada elleriyle yerler ve yemek esnasında birbirlerine bağırıp şarap atarlar.” Burnunu büzüştürdü. “Hatta uluorta kavgaya tutuşabilirler. Şövalyelerimden biri olarak, onurumu savunma konusunda sana güveniyorum.” Owen’a

yan bir bakış atıyordu.

Owen ayağa kalktı ve resmî bir selam verdi. “Hayatım pahasına sizi koruyacağım, leydim.”

Bu centilmence yorumu karşısında dudaklarını bastırdı ve kaptan yaklaşırken başıyla gidebileceğini işaret etti.

Daha sonra, gece yarısından sonra Owen odasının dışında koridorda yürüyordu, onu öpebileceği mükemmel fırsatı kaçırdığı için kendi kendine sitem ediyordu. Çelişkili duyguları ona ket vurmuştu. Ona nasıl hissettiğini göstermek, kalbini ona anlamlı bir şekilde açmak istemişti. Ancak böyle yapmak krala sadakatsizlik olacaktı, bu bir sınavdı; kendine bunu telkin etmeye çalıştı. Sadece bir sınav... Bir tarafı buna inanıyordu fakat kafasının içinde dırdır eden ses Atabyrion ile kurulması istenen ittifakın gerçek olduğunda ısrarcıydı. Eğer öyleyse, onu şu an öpmek işleri gelecekte onlar açısından daha da kötüleştirecekti. Hatta arkadaşlıklarına bile zarar verebilirdi.

Owen Clark’a onu gece yarısından sonra uyandıracağına söz vermişti ancak kendisinin uyuyup uyuyamayacağını bile bilmiyordu.

Gümüş bir ışık kapıdan süzüldü, hemen fark etti, sinirleri iyice gerilmişti. Başını o tarafa çevirir çevirmez arkasından alev ışığı vuran Etayne’i gördü. Ona yaklaşmasını işaret etti ve Owen hızla ilerledi.

“Ne oldu? Sorun mu var?” diye fısıldadı.

Etayne kafasını salladı. “Sorun yok.” diye fısıldadı. “Justine’e mide bulantısı için uyku iksiri verdim. Oldukça güçlü. Yarın sabaha kadar uyanmaz.” Gözlerinden haylazlık akıyordu. “Yer değiştirelim mi?”

BÖLÜM ON BEŞ

Edonburich

Owen Etayne'e baktı kaldı, içindeki çatışma daha da şiddetleniyordu. Evie ile yalnız kalma düşüncesi, gerçek anlamda yalnızlık, içinde şelalenin gümbürtüsüne benzer bir his uyardırmıştı. Fakat aynı zamanda casusun niyetine güvenmemesi gerektiğini hissediyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu alnını buruşturarak.

"Kapıyı ben kollarım. Sen içeri girebilirsin."

Wizr'daki stratejilerden biri işi çabuk bitirmek için taşlardan birini hareket ettirmektir. Rakibe göre bu bir hata gibi gözükcektir fakat daha sonra pişman olunacak bir hamleye teşvik etme amaçlı kasıtlı bir hamledir. Orada, karanlık koridorda dikilirken Etayne'in teklifini kabul etmenin mühim bir hata olacağını hissetti. Belki de onu deniyordu.

Kafasını salladı. "Sağ ol fakat gerek yok. Yerine getirmem gereken bir görevim var. Senin de aynı şekilde."

Etayne hafif ürkümüş bir şekilde baktı. Uzun bir süre onu süzdükten sonra başını saygıyla eğdi. “Yirmi yaşındaki hiçbir erkek hayır demezdi. Sen farklısın.” dedi ve koridora çıktı, arkasından da sessizce kapıyı kapattı. Işık kaybolunca gölgeler etraflarını sardı.

“Onun itibarını zedeleyecek hiçbir şey yapmak istemem.” dedi Owen karanlıkta. Bu durumu sevmemişti, yüzünü rahat göremiyordu, o yüzden de sadece sözlerine göre onu değerlendirmesi gerekecekti.

“O zaman iyi ki sen Dunsdworth gibi değilsin.” diye cevapladı sesinde gerginlik vardı. “Eğer o adam kral olacak olursa... Yani ilk onu zehirleyeceğim büyük ihtimalle.”

“Ben onun gibi birisi değilim. Küçükken bana da eziyet ederdi.”

“Yapabildiği herkese eziyet eder o.” diye cevapladı söylenerek ve o anda Owen kızın daha önce onunla bir atıştığından şüphelendi. “Sana saygı duyuyorum. Ne yazık ki genç erkeklerin çoğunun daha çok onun gibi olduğunu yaşayarak öğrendim. Geçen akşam senin gizlice onun odasına girdiğini görünce ikinizden şüphelendim.”

Owen duvara yaslandı. “Onu görmeye diye odasına girdiğimde Justine de oradaydı ve tamamen ayıktı. Herhangi bir refakatçi olmadan onu görmem... Uygun olmazdı. En azından gece...”

“Eski nezaket kurallarına inanıyorsun, öyle mi? Ne tuhaf. Onun gururuna değer veriyorsun, sadece kendi ihtiyaçlarını karşılama derdinde değilsin.” dedi Etayne sırtarak.

“O benim aynı zamanda arkadaşım.” dedi Owen kısaca. “Elbette değer veriyorum.”

Owen kralın zehircisinden biraz sıkılmıştı. Belki de onu Ankarete ile kıyasladığı içindi. O da daha gençken alaycı ve dünya işleriyle daha meşguldü belki de. Owen yine ona güvenip güvenemeyeceğini merak etti. Güvenmek istediğinin ise artık farkındaydı.

“Zehir dışında diğer meziyetlerin neler?” diye sordu Owen.

“Her konuda eğitildim.” dedi kaçamak bir cevapla. Kendisi hakkında açık verecek birisi değildi. “Bana Ankarete’den bahsetsene. Onu sadece Mancini’nin gözünden tanıyorum. Daha iyi olabilmek için kıskandığım model, sembol oydu. Sadece bir çocuktun ama ne hatırlıyorsun?”

Owen’ın gözleri karanlığa alışıyordu; artık onu daha iyi görüyordu, Owen’ın kızı incelediği gibi o da onu inceliyordu.

“Onun hakkında konuşmayı sevmiyorum.” dedi Owen, sesini doğal çıkartmaya çalışıyordu. “Çok uzun zaman önceydi.”

“Pekâlâ. Hazır olduğun zaman o hâlde. Anlatsaydın minnettar olacaktım. Bir hayaletle rekabet etmek zor.”

“Öyle olduğunu düşünüyorum.” dedi Owen. Kızı merak ediyordu, savunma mekanizmasını ve zayıflıklarını öğrenmek istiyordu. Acaba büyüü onun hakkında neleri ortaya çıkarırdı? Kendini Fountain’ın gücüne, gücünün kaynağına ve öngörüsüne açtı. Büyünün içinde dalgalanmasına izin vererek zayıflıklarını görmek için Etayne’e yönlendirdi. Herkesin karakteristik bir zayıflığı vardı, Clark hariç. Clark’in zayıflıklarını görmeye çalışmak baraj duvarını sınamaya benziyordu. Etayne’de herhangi bir çatlak olup olmadığını merak ediyordu.

Hemen öğrendi de; solaktı ve utandığından bu gerçeği hep gizliyordu. Sağ eliyle neredeyse eşit konuma gelecek şekilde kendini geliştirmişti fakat kesinlikle daha baskın olduğu bir eli vardı ve öngöründe bulunmasını zorlaştırıyordu. Büyü daha fazlası için kızın derinliklerine işlerken birden ürperdi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu titrek bir sesle. Owen büyüünün akışını durdurdu, fark ettiği için gerilmişti.

“Ne?” diye sordu, yakalanmış olmaktan dolayı biraz suçluluk hissediyordu.

Geri adım attı hafifçe. “Sen... Sen Fountain büyüünü üzerimde mi kullandın?”

Owen kıza baktı, kafası karışmıştı. Bunu inkâr etmenin anlaması yoktu. “Evet. Hissettin mi?”

“Daha önce hiç hissetmemiştim.” Sesi fısıldar gibi çıkmıştı, dehşetle karışık korku vardı.

“Fountain’ın kutsadığı birisi misin?” diye fısıldadı Owen.

“Bilmiyorum.” dedi. “Ama bir şey hissettim. Senden gelen bir şey hissettim, şey gibi... Nehir gibi. Nasıl yaptın bunu? Bana ne yapıyordun?” diye sordu, sesindeki güvensizlik çok aşıkârdı.

“Sanırım kendi yöntemimle seni sınıyordum diyebilirim.”

Kız tekrar ürperdi. “Garip ama hoş hissettirdi. Geminin salantisından az daha anlamayacaktım. Kutsandığını öğrendiğinde kaç yaşındaydın?”

Owen gülümsemesini gizledi. “Çok küçüktüm. Genellikle bir alışkanlıkla, bir görevle başlıyor, odaklandığın ve kendini kaptırdığın bir şeyle. Sevdiğin ve tutku beslediğin bir şey oluyor. Herkeste farklılık gösterir. O görev seni Fountain’ın gücüyle doldurur. Yeteri kadar biriktirdiğinde de belli şekillerde

kullanabilirsin. Başkası kullandığı zaman da hissedebiliyorum. Eğer sen de öyleysen o zaman belki de gücünü daha yeni keşfediyorsundur.”

Etayne birden öne doğru adım attı; Owen kızın gözlerinde yansıyan o hafif ışığı görebiliyordu. “Bana öğretir misin?” diye sordu, o kadar tutkuluydu ki Owen sadece ona bakmakla kaldı, nutku tutulmuştu.

Vassalage Edonburick’e ulaşmıştı ve herkes, geminin koyun ağzına doğru yavaşça yol almasını izlemek için güverteye çıkmıştı. Her iki taraftaki yamaç da devasa boyuttaydı ve tepesi ahşap mazgallı surlarla çevrelenmişti. Owen’ın o anda dikkatini çeken şey savunma hattının temel olarak odundan yapılmış olmasıydı. Keresteler neredeyse siyah gibi duruyordu ve direklerin hepsi kazık gibi sivriltilmişti. Meşaleler demir şamdanların içinde yanıyor ve havaya siyah duman çıkartıyordu.

Gemi limanın içinde ilerlerken Owen da çok büyük bir gölü andıran bu limana bakıyordu. Kingfountain’dakiyle kıyaslandığında küçüktü fakat Ceredigion da olmak üzere her krallıktan gemi vardı o yüzden de Vassalage sırtıtmıyordu. Kayaların sarp çıkıntıları koyun belli yerlerinde su yüzüne çıkıyordu. Koya akan bir de şelale vardı; Owen gürültüsünü uzaktan bile duyabiliyordu. Edonburick sarayı şelalenin yanındaki yamaca inşa edilmişti ve dağın yan taraflarına inşa edilmiş bir dizi ahşap ray ve basamakla erişim sağlanıyordu. Koyun etrafına yamaca dik olarak yerleştirilmiş evler vardı; sade görünümlü, çatıları sivri

şekillendirilmiş, birkaç tanesi de birden fazla katlı olan evlerdi bunlar.

Owen balık kokan tuzlu havayı içine çekti. Taştan yapılmış hiçbir yapı yoktu, birden dikkatini çekmişti. Tek bir tane bile yoktu. Zayıflığı görmek için özel yeteneğini kullanması bile gerekmemişti.

Ateş. Ateş oklu okçulardan oluşan birkaç gemi böyle bir yeri mahvedebilirdi.

Gemileri, gölden çıkan yüksek taş sütunların etrafından dolaşüyor; Owen da bu esnada korkuluklardan eğilmiş suya bakıyordu. Şelalenin kulaklarındaki uğultusu ve etrafını saran dalgaların görüntüsüyle Owen içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. Tanıdık, âdeta bir annenin rahatlatan fısıltısı gibi gelmişti. Aşağıya suya baktı, köpüklerin ötesini görmeye çalışıyordu. Görmeye çalışıyordu çünkü o an anlamıştı, aşağıda bir şey olduğunu kesinlikle biliyordu. Kingfountain'daki sarnıçta anlık ortaya çıkan hazinenin hatırası beyninde canlanmıştı.

Asıl Edonburick sular altında kalmıştı.

Öngörü insanı ürperten öyle bir netlikle Owen'a yansımıştı ki bir an nefessiz kalmıştı.

Görüntüler kendiliğinden zihninde canlanıyordu. Gemileri, kayıp krallığın enkazları üzerinde süzülüyordu. O ise hâlâ oradaydı, dalgaların altında yatıyordu. Taştan kaleler, kulübe-ler, kuyular ve etrafını çevreleyen duvarlar. Binaların hepsi hâlâ oradaydı, deniz yosunları ve çamurla örtülmüştü.

“Ne var Owen?” diye sordu Evie endişeyle. Koluna dokundu; o temas onu görüntülerin esiri olmaktan alıp kurtardı.

Owen korkuluklardan geriye sendeledi, hızlı hızlı ve zor

nefes alıyordu. Asıl yerleşim yerinde yaşayanların hepsi boğulmuştu. Sadece dağın üst kesimlerinde yaşayanlar kurtulmuştu. Aslında geriye tek kalan dağların üst kısımlarıydı. Hiç taş bina yoktu çünkü o felaket Atabyrion'ı yokluğa sürüklemişti. Ne zaman önce bunun yaşandığını bilmiyordu fakat suyun altından gelen boğuk acı çığlıkları adeta duyabiliyordu.

“Kötü müsün?” diye sordu Evie tekrar, endişeli bakıyordu.

Owen kötü hissediyordu. Vadiden aşağıya inmiş olması gereken suyun miktarını idrak dahi edemiyordu. Burası bir koy değildi. Ölüm kapanıydı.

“Bilmiyorum.” dedi Owen, ağzını koluyla kuruluyordu. Kimi zaman Fountain onunla konuşuyordu. Çok nadir yaşadığı bir şeydi ve bir süredir olmamıştı. Olduğunda ise kemiklerini dermansız bırakıyordu. Onu korkutmak istemiyordu lakin gördüğünü anlatacak kelimeleri de bulamıyordu. “Oturmam lazım.”

Arkasını dönüp sırtını korkulukların yanına vererek oturmayı başardı. Kaç kişi ölmüştü? Kaç kişi boğulmuştu? Sanki ölülerin çığlıklarını tek engelleyen şey şelalenin gürültüsüydü.

Justine yanına oturdu ve kovaşını ona uzattı; hâlden anlayan bir bakış attı. Omzuna dokundu.

“İçinde tutma,” dedi; “bu insanı sadece daha kötü yapıyor. Gemiye adımımı atar atmaz öyle oldum ben.”

Gülmek istedi ama boğazı kupkuruydu. Deniz tutmamıştı onu. Korkmuştu, büyük bir kıyımın ardından ortaya çıkan dev bir mezarlıkla karşılaşmış gibiydi.

“Edonburick’e geldik sayılır.” dedi Evie tüm sevecenliğiyle, bir yandan da Owen’in omzunu ovuyordu.

Bir süre sonra, Owen'ın yaşadığı sarsıntı hafiflemeye başladı. Kullanmadığı kova için Justine'e teşekkür etti ve ayaklarının dibine bıraktı. Çağlayanın sağındaki rıhtıma yaklaşıyorlardı. Sarp kayalıklar çıkıntılı ve kırık döküktü; iri kaya parçaları suyun dışına doğru uç veriyordu. Gemilerin çok dikkatli ilerlemesi ve limana sığınana kadar küreklerle hareket etmeleri gerekiyordu. Yamaçlar, yakından bakıldığında, kayaların üstlerini kaplayan yosunlardan dolayı büyüleyici yeşillikteydi. Çok sayıda çam ve erz ağacı dağların tepelerini süslüyordu, şüphesiz şehrin çoğunluğunun keresteden inşa edilmiş olmasının bir diğer sebebi de buydu. Yamacın kayalıklı kısımlarının ise Owen'ı hayran bırakan kendine özgü doğal bir şekli vardı. Kordonla bir araya getirilmiş, bir dizi ince sütun ya da halat gibi görünüyordu. Şekil döşeme bir duvarı andırıyordu ve yamacın alt kısmında da bir yığın kırılmış kaya parçaları vardı.

Geminin karayla bağlantısını sağlamak için asma köprü yukarı çekilirken Owen da şövalyelerin eşliğinde rıhtıma doğru sallana sallana inen soyluyu izliyordu. Zırhtan ziyade, ihram benzeri pelerin ve etek giyiyorlardı, işlenmiş deriden kol zırhları ve kuşakları vardı. Her birinde yünlü, koyun derisinden yapılmışa benzeyen, pantolonlarını saran, yüksek, deri botlar vardı. Saçları uzun ve örülüydü; ayrıca hepsinin sakalı da vardı. Rastgele seçilmiş adamlara benziyorlardı. Her bir pelerinde ve etekte farklı desenler olması da bu etkiyi güçlendiriyordu.

Öncülük yapan soylu, olgun bir adamdı, saçının sadece bir kısmı toplanmış; sakalları ve bıyığı kırpılmıştı. Oldukça uzun ve yakışıklı bir adamdı, bir ayağı rıhtımda bir ayağı da köprüde dikiliyor; uzun bir yay gibi omuzlarını saran iplerden sarkan dev kılıcını tutuyordu.

“Ceredijun Hanımım,” dedi soylu adam keskin bir aksanla, gösterişli bir hareket yaparak selam verdi. Kaptanın yanında duran Evie’ye bakıyordu. Owen ve Clark da tam arkasında duruyordu. “Edonburick’e hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Gelmek üzere olduğunuz haberi sizden önce ulaştı. Kral hazretlerimiz dördüncü Iago size saygı ve hürmetlerini sunuyor. Eğlencelere katılmak için tam zamanında geldiniz.”

Evie kaşlarını kaldırdı. “Söz konusu eğlence ne ile alakalı, lordum?” diye sordu resmi bir şekilde.

Adam, kollarını önünde genişçe açarak ani bir reverans daha yaptı. “Neden olsun, leydim, düğün eğlencesi. Ceredijun’ın meşru kralı krallığımızın Huntley Kontu’nun kızıyla evleniyor. Umarım bal şarabını mideniz kaldırıyor dur çünkü elinizin altında bolca içki olacak. Gelin ve yeni kralınıza bağlılığınızı bildirin, leydim. Kendisi de sizi bekliyor.”

“İşte bu ilginç olacak.” diye bıyık altından fısıldadı Evie. Sonra da amirane bir edayla kendini dikleştirip iskeleden inmeye koyuldu.

BÖLÜM ON ALTI

Iago Llewellyn

Kral Iago'nun sarayına ulaşmak için korkuluklarla sabitlenmiş bir sürü ahşap basamağı tırmanmaları gerekti. Kendi gruplarından birkaç kişi, bu kadar çok basamak çıkmaktan bitap düştü fakat Owen ve Evie uzun tırmanışlara alışkınlardı. Kademelen-dirilmiş ahşap döşemelerden çıktıkça şelalenin gümbür gümbür çağlayan sesi genel gürültünün bir kısmı oldu; yine de şelale-yi görmek hâlâ etkileyici bir şeydi. Sular, ağaç yüksekliğindeki derin bir yarık içerisinde hareket eden ve kıvrılan bir nehirden geliyordu. Şelale daha nehirdeyken kıvrılmaya başlıyor gibiydi, geniş ve dik bir hilal şekli alıyordu. Owen şelalenin tepesinde kayaların arasına sıkışıp kalmış siyahlaşmış bir ağaç gördü. Akımın gücü onu oraya sabitlemiş, yerinin değişmesini ve yan yatarak aşağıya yuvarlanmasını engelliyordu. Daha da ileride, ırmağın kaynağına doğru şelaleden uzağa, emniyetli bir yere kurulmuş nehir iskelelerine bağlı ahşap salları görebiliyordu.

Tırmanış onları kralın köşkünün bulunduğu geniş bir plato-ya çıkarttı. Köşk kelimesi onu anlatan en iyi kelimeydi, çünkü Kingfountain sarayının görkeminden ve heybetinden eser yoktu. Yapı genişti ve simetrik yapıdaki çatıya bağlanan birkaç kal-kan duvarın olduğu çıkıntıları vardı. Tam ortada dumanı tüten büyük bir baca belirliyordu.

Yakınlaştıkça Owen direk ve kirişlere altın desenli işlemele-
rin oyulmuş olduğunu gördü. Desenler büyük ustalık isteyen
türdendi ve Owen'a deri dokumalarda görülen şekilleri hatırlatmıştı. Deri ve etek giymiş en az iki düzine silahlı savaşçı köş-
kün önüne konumlanmıştı; örgülü saçlarının ve sakallarının
görülebildiği bronz miğferleri ve kalın mızrakları vardı. Her bir
adamin yüzünün yarısı mavi çivit otuyla boyanmıştı.

Clark, Owen'ı dirseğiyle dürttü; başlıkları ve tüyleri bulu-
nan küçük bir hizmetli grubunun eşlik ettiği, verandanın yan
tarafına dayanmış duran soylu bir adamı işaret etti. Tepeden
arkaya taranmış siyah tek tük saçı olan bir adamdı. "O casus."
diye fısıldadı. "Bana sadece el işareti yapman yeterli."

Owen başıyla onayladı ve köşkün ahşap basamaklarını çıkan
Evie'yi takip etti. Girişi koruyan savaşçılar geriye kaçıldı ve de-
vasa boyuttaki ahşap kapılar dayanıklı demir tutma kollarından
tutularak aralandı, herbir kolu tutan güçlü bir adam vardı.

Kapılar açılırken şelalenin gürültüsü neşeli bir kutlama şa-
matasıyla bastırılmıştı. Flüt, gayda ve hızlı dansa uyum sağlamış
bot sesleri vardı. Duman dışarı doğru taşıyordu, çünkü odada-
ki her adamın dudağının kenarında pipo vardı, ayrıca salonun
ortasına gömülü ocakta yanan kocaman bir ateş vardı. Uzun
et şişler ocağın üzerinde asılı duruyordu ve çocuklar kenarları-

na çökmüş elleriyle cızırdayan etleri döndürüyorlardı. Havada yanmış yağ, ballı şarap ve keskin bir peynir kokusu vardı. Şamata ve duyularını rahatsız eden bu ortam Owen'ın başının dönmesine sebep olmuştu. Elini kılıcının kabzasında tutuyor, tehdit ve tehlikenin kol gezdiğini hissediyordu.

“Beni takip edin!” diye bağırdı iskeleden beri onlara eşlik eden soylu adam. Sesi, onca gürültünün arasında zorla duyulmuştu. Evie başıyla onayladı ve salonun kenarından, devasa çatıyı tutan ahşap direklerin ve kirişlerin altından dolanarak onu takip ettiler. Çatının tam ortasında, ateşten ve pipolardan çıkan dumanın kaçmasına imkân sağlayan, bacaya giden büyük bir açıklık vardı. Yine de Owen is kokusunun giysilerine ve derisine yapıştığını hissetti.

Salonun baş kısmına yaklaştılar; boş bir tahta giden, ahşap, geniş bir kürsü bulunuyordu. Tahtın arkasındaki duvarda meşaleler asılıydı, oymalı mühürlerin altınla işlendiği mozaikleri ortaya çıkarıyorlardı. Tahtın yanında küçük bir kaide ve kenarından dökülecekmiş gibi duran bronz bir kadeh vardı.

Owen Kral Iago'yu ya da sahtekârı gözüyle bulmaya çalıştı ancak dönen bedenler, çırpılan eller ve hareket eden ayaklardan bir şeyler görmek mümkün değildi. Danstaki ayak hareketleri etkileyici bir şekilde karıştı, Owen'ın Ceredigion sarayından alışık olduğu gösterişli, ciddi ve yavaş hareketlerle hiç alakası yoktu. Her bir erkek dans ederken kolunu yarım ay şeklinde yukarıda tutuyor, partnerinin belini de diğer eliyle yaptığı hareketin yansıması olacak şekilde kavırıyordu.

Kadınlara gelince... Saç renklerini ayırt etmek mümkün değildi çünkü herbiri saçlarını tamamen gizleyen farklı tasa-

rımlarda zarif başlıklar takıyorlardı. Birbirinin aynısı iki başlık bile yoktu ya da Owen'a öyle geliyordu. Özellikle dansın sürati düşünüldüğünde başlarında bu başlıkları nasıl tutmayı başardıkları bir muammaydı. Yiyecek ve içecek dolu tepsilerle içeri ve dışarı hareket eden hizmetli küçük kızlar bunlardan takmıyordu; ancak saçları özenli bir şekilde örülmüştü ve hatta bazılarında çiçek bile vardı; abartılı başlık takmanın varlık, güç ya da rütbe sembolü olduğu kesindi. Diğer taraftan, kadınların giysileri Owen'ın kendi krallığında gördüğü tarzlardan çok daha sadeydi.

Evie ve refakatindeki kişiye salonun başındaki boş tahta kadar eşlik ettiler ve beklemlerini istediler. Daha sonra Owen'a Mancini'yi hatırlatan uzun ve şişman bir adam dev bir boruyu dudaklarına götürüp neredeyse duvarları sarsan bir ses çıkarttı. Boru indi ve adam dudaklarını koluna sildi.

Dans yarıda kalmıştı.

Onlara eşlik eden soylu adam söze başladı. "Kral Lord Iago, Karanlıkta kalmış Ceredigion krallığından bir ziyaretçiniz var. Leydi Mortimer sizin tavsiyeleriniz için Chambliss salonuna gelmiş bulunmakta."

Dans edenlerin yoğunluğu düşünüldüğünde adamın kime konuştuğuna karar vermek imkânsızdı. Owen yüzleri taradı, insan kalabalığı arasından kralı seçmeye çalışıyordu. Daha sonra onu fark etti çünkü odadaki bütün başlar ona bakmak için dönmüş ve kendisinin de Evie'yi ve yanındakileri görebilmesine imkân sağlamak için küçük bir açıklık oluşturmuşlardı.

Iago kısıydı.

Owen'ın tahminince ve Mancini'den edindiği bilgilere göre

genç kral yaklaşık yirmi yaşındaydı. Bolca terlemişti ve siyah saçlarının arkası danstan dolayı dağılmıştı. Başının çevresindeki koyu renk altın halka dışında ki Owen o izdihamda bunu bile fark etmemişti, kralı Atabyrion kıyafeti açısından çevresindekilerden ayıran hiçbir şey yoktu. Kral, beyaz saten elbiseli, çok güzel bir genç kadının elini tutuyordu; gümüş renkli parıldayan bir kuşağı ve dalgalı kollarıyla elbisesi kar gibi beyazdı. Şatafatlı gümüş renkli başlığı saçını gizliyordu ancak ciddi dudaklarını, al yanaklarını ve ela gözlerini gizleyemiyordu. Kral elini tutarak başka genç bir adama ulaşınca kadar onu insanların arasından geçirdi. Kral, genç kadının elini genç adamın bekleyen eline uzattı, hangi açıdan bakılırsa bakılsın gelini kocasına teslim ediyordu ve o esnada Owen o kişinin aradıkları kişi olduğunu anladı.

Bu genç adam, sahtekârın ta kendisiydi ve gerçekten bir Argentine'e benziyordu.

Kral kafasını genç kadına doğru eğdi ve ana dilinde, koyu bir aksanla bir şeyler söyledi; ardından ellerini hızla ovuşturdu ve çekici bir gülümsemeyle onları selamlamak için salonun o köşesine ilerledi.

“Güzel leydim, leydi Mortimer!” dedi kral kibar bir aksanla. “Dansa katılmak için tam zamanında geldiniz. Krallığının ilginç geleneklerini size ilk gösteren ben olabilir miyim?” Göz alıcı bir şekilde önünde eğildi.

Evie'nin gözleri çıkmak çıkmaktı; kibirli bir hava takındı, itaatkâr ya da en azından etkilenmiş değildi.

“Lordum, Leydi Mortimer benim annemdir.” dedi kısaca. “Benim adım Elysabeth Victoria Mortimer. On üç yıl önce

Steene Savaşı'nda Atabyrion'ı yenen Dük Horwath'ın torunuyum. Buraya dans etmeye gelmedim, lordum. Buraya başka bir savaşın olmasını önlemek için geldim.”

Sesi emredici ve buyurucu çıkıyordu; ayrıca kalabalıkta boruyu üfleyen adamın yaptığından çok daha derin bir etki yaratmıştı. Bu etkiyi, öfkeli ve gücenmiş mırıltılar takip etti, çok ileri gittiğine dair bir korku kapladı Owen'm içini.

Terler yüzünden damlamaya devam ederken kralın gözleri kısıldı. Owen salonun en sonuna, kapıdan en uzak yere çekilmiş olduklarını fark etti. Oldukça savunmasız bir yerdeydiler.

“Pekâlâ...” dedi kral, kendini sıkıyordu; ancak yüzü güçlü duygularını ele veriyordu, hiçbirisi de olumlu değildi, “...bir kralla fazla cesurca konuşuyorsunuz, Leydi Mortimer.”

“Eğer tüm ismimi telaffuz edemiyorsanız Leydi Elysabeth de diyebilirsiniz.” dedi açıkça, “siz bu krallığın meşru kralısınız. Fakat unutmayın, lordum, Kuzey Cumbria Dükü bu ufak adadan çok daha geniş alanları hâkimiyeti altında tutmakta.”

Bu cesareti karşısında kral sırtıttı. “Dobra birisisiniz.” dedi net bir şekilde. “Demek kuzenim Severn gelip bana tarih dersi vermesi için krallığından küçük bir kızı görevlendirmiş, öyle mi? Umarım öyle değildir Leydi Mortimer. Çünkü Ceredigion'ın gerçek kralı benim sarayımda kalıyor.” Elini kaldırıp, parmaklarını şaklattı, Owen'ın daha önce tanıdığı genç adamın yaklaşmasını işaret etti.

Evie'nin bu durumla nasıl başa çıkacağını düşününce endişeden Owen'ın karnına kramp girdi. O, bir kont kızı, kendini Atabyrion Kralı'yla eş değer tutuyordu. Atabyrion'ın boyutunun küçüklüğünü öne çıkarıp bir krallığın temsilcisi olarak

otoritesini kuruyor ve aynı zamanda bunu fütursuzca davranarak gerçekleştirebiliyordu. Oldukça saldırgan bir yaklaşımdı ve Owen bunun onun duruşuna zarar vermemesini umuyordu.

Sahtekâr yaklaştı. Uzun boylu ve atletikti, Owen ve Evie'den birkaç yaş büyük duruyordu. Argentine çenesi vardı ancak Severn'ın o karanlık bakışları yoktu. Hayır, saçları altın rengindeydi ve Eredur'un olduğu söylendiği kadar yakışıklıydı. Beyaz elbiseli kız kolundaydı, ifadesi ciddi, endişeli ve sıkıntılıydı. Ceredigion dilini anlıyor gibi görünüyordu ya da görüntüsü öyle hissettiriyordu.

Sizleri Ceredigion'ın gerçek kralı, Eyrice Argentine'i ve eşi Huntley Kont'unun kızı, Leydi Kathryn'i selamlamaya davet ediyorum." dedi Iago, sesi nefret doluydu. "Bugün evlendiler. Sizin kışkırtmalarınızla böyle kabaca böldüğünüz şey onların düğün eğlencesi."

Eyrice –ya da Urbick mi demek lazım?– odadaki diğerleri gibi giyinmemişti ve daha resmi duran kıyafeti büyük ihtimalle bütün ada krallığındaki en kaliteli giysiydi, gerçi bu kıyafeti bile Kingfountain Sarayı'ndaki alt tabakadan hizmetlilerin üniformalarından ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Kontun kızının beyaz olan elbisesi bile, Etayne'in ve Justine'inkilerden daha kötüydü ve pek de şık sayılmazdı. Krallığın refah düzeyinin asıl şehrin yok olmasından sonra ve uzun yıllar süren çekişmelerin ardından iyileşmediği barıydı. Finansal anlamda Ceredigion'a savaş açabilecek durumda değillerdi.

"En sonunda tanıştık!" dedi Evie sahte bir neşeyle, o buz gibi bakışlarını sözde prence çevirmişti. "Neden? Gemilerinizi dağıtıp çıkarma ordusu adını verdiğiniz kuru kalabalığı yeneli

sadece birkaç hafta oldu. Evet, sahte lordum. Sizi süren güçler bana aitti. Ayrıca karaya çıkacak cesareti bile gösteremediniz.” Iago’ya döndü, yüzünden alevler fışkırıyordu. “Ceredigion’daki hiçkimse bu genç adamın gerçek kralları olduğuna inanmıyor. Bizim gerçek bir kralımız var, kutsanmış ve tacını takmış bir kral. Bu genç adam Eyrice Argentine bile olsa bağın gayrimeşru olduğu kanunlarla ortaya konuldu ki bu durum lordumun avukatları tarafından kanıtlanıp beyan edilebilir. Ayrıca bunu “ablası” Leydi Elyse de yapabilir. Böyle bir münasebetsizlikle kral lordumda öfke uyandırmaktasınız, Prens Iago. Mesuliyet sizde. Sizinle buraya barış görüşmesi yapmak için gelmiş bulunmaktayım. Lakin belki de zamanımı boşa harcadım.”

Genç adam Eyrice, öne doğru bir adım attı, yüzü öfkeden alev alevdi. Yeni karısının elini kolundan ayırdı ve Kral Iago’nun yanına dikildi, ona tepeden bakar gibiydi. Owen, genç adamı büyüyle sınamaya can atıyordu fakat böyle yaparak yeteneğini salondaki herkesin gözü önüne serme riskine girmiş olacaktı.

“Amcamdan Ceredigion’ın gerçek kralı olarak bahsetmeye nasıl cüret edersiniz?” dedi Eyrice, sesi duygu yoğunluğundan titriyordu. “Sanırım onun beni öldürme girişiminden nasıl sağ kurtulduğumla ilgili hikâyeyi duymadınız.”

Evie soğuk ve donuk bir ifadeyle baktı. “Okudum, söz. Fakat söylediğim gibi Ceredigion’da buna kimse inanmıyor.” Tekrar Iago’ya döndü, genç adamla ilgilenmiyordu artık. “Lordum, bu genç adamın asıl ailesiyle ilgili elimizde kanıtlarımız var, bize ulaşan yazılı itiraflar var. O bir hilekâr; üstelik siz de onu krallığınızda barındırarak Severn’in kılıcını çekmesi için sebep veri-

yorsunuz. Ayrıca onun sahte beyanını desteklemekle kalmayıp onunla soylu bir ailenizin kızının evliliğini destekliyorsunuz ve bu bizi ziyadesiyle incitıyor. İnanın bana, gerektiği takdirde kralım şahsen gelip bu genç adamı alacaktır. Ve bunu yapacak olursa salonunuz yerinden oynayacaktır.”

Evie konuştuğu, Owen Leydi Kathryn’i inceledi ve onun için içi sızladı. Bu onun düğün günüydü ve Ceredigion’ın gelecekteki kralıyla evlendiğine inanıyordu. Havadaki düşmanlıktan oradaki herkesin de oğlanın masalının doğru olduğuna inandığı açıktı. Fakat Owen’ın bilmediği şey onların da Tunmore’un büyüğü ikna edici sözleriyle kandırılıp kandırılmadığıydı.

Iago kollarını gururlu bir tavırla bağladı. “Leydi Mortimer, kuzenimin Eyric’in bir domuz çobanı olduğuna yemin etmeye hevesli bir grup insanı topladığına şüphem yok.”

“Bir balıkçının oğlu, ama yakın sayılır.” diye Evie hemen cevabı yapıştırdı.

Iago dişlerini gıcırdattı. “Ben bu adamın üzücü hikâyesini biliyorum ve buna inanan tek hükümdar ben değilim. O gaspçı Severn da yakında buna inanmayan tek hükümdarın kendisi olduğunu anlayacak.” Öne doğru bir adım attı. “Tehditlerinizden korktuğumu mu düşünüyorsunuz? Severn bana saldıracak olursa dört farklı krallık ona arkadan saldıracaktır. Böyle olacağını biliyorsunuz. Hepimiz Eyric’in meşru kral olduğuna inanıyoruz. O gayrimeşruluk lakırtısına gelirse. Eredur’un önceki gizli evliliğiyle alakalı kralın etrafa yaydığı hikâye mi?” diyerek homurdandı. “Tam bir kandırmaca. Severn kendi yeğeninin meşru haklarını kısıtlıyor, üstelik onu kendi yatağına atmanın yollarını ararken. Eyric gizleniyordu çünkü amcasıyla mücade-

le edebilmek için çok küçüktü. Fakat artık yetişkin bir adam. İnsanlar onu gördüğünde gerçek krallarına sadakatlerini göstereceklerdir. Sonra da Ceredigion halkı o kamburu paramparça olması için nehre atacaktır!”

“Bunu bana bırak Kuzen.” dedi Eyrice, kralı omzundan tutarak. Evie’nin önünde durdu. Uzun, diri ve krala yakışır bir duruşu vardı. “Ben, olduğumu iddia ettiğim kişiyim. Ben Eyrice Argentine’im. Erkek kardeşim Kingfountain’da sarayda öldürüldü. Fakat ben vicdan azabı çeken bir hizmetli tarafından Kutsal Ana Tapınağı’na götürüldüm ve oradan da Brugia’ya kaçırıldım. Benim hakkım olanı beyan etme zamanım artık geldi. Ve şunu size söz veriyorum Elysabeth Victoria Mortimer; bir gün kralınız olarak benim önümde diz çökeceksiniz.”

O Eyrice Argentine. Fakat doğruyu söylemiyor.

Owen Fountain’ın fısıltısını zihninde hissetti ve dehşetten eli ayağı kesildi.

BÖLÜM ON YEDİ

Lord Bothwell

Nasıl Iago'nun kraliyet sarayı Kingfountain'dan çok daha küçükse konaklama yerleri de aynı oranda küçüktü. Atabyrion'daki birçok lord ve leydi kraliyet düğünü için bir araya gelmişti; o nedenle bütün hanlar, tavernalar ve ambarlar dolup taşmıştı. Evie ve yanındakilere kraliyet dairelerinden tek bir oda tahsis edilmişti. Cibinlikli tek bir yatak odanın hatırı sayılır bir kısmını kaplıyordu; üzerinde bir sürahi su, yıkama kabı ve küçük bir aynanın olduğu küçük bir de şifoniyer vardı. Duvar kaplaması dekoratifti, süslemeler Owen'ın daha önce büyük salonda fark ettiği desende oyulmuş ve işlenmişti. Zemin kalın hasır kaplamaydı; eşikte içeri girerken çıtırdayan kırılmış çam dalları vardı ve hoş bir koku veriyorlardı.

Aralıklı dizilen oturma yerlerine bakılacak olursa birçoğunun yerde küçük bir yer yatağında uyuyor olacağı açıktı. Yatak Evie ve Justine için ayrılmıştı.

Geniş ahşap kapı kapanır kapanmaz Owen, serbest konuşup konuşamayacaklarına bakmak için, gizlice dinlenme ihtimaline karşı odayı araştırmaya koyuldu.

Evie odada yürümeye başladı, yüzünden öfke fışkırıyordu. “Bizzat bunu görmek için buraya gelmiş olmasam Atabyrionluların böyle aptal olabileceklerine inanmazdım.”

“Leydim,” diye seslendi Justine temkinli bir ses tonuyla. Köşede kıyafet değiştirme paneli vardı ama arkasında Evie’nin elbiselerini koyabileceği bir yer yoktu o yüzden Justine de uygun bir alternatif bulabilmek için ortalıkta dolanmaya başlamıştı.

“Huntley Kont’unun kızı için kesinlikle çok üzülüyorum.” diye devam etti Evie, Justine’e ilgisiz kalmıştı. “Burada dönen dolaplardan iğrendim. Zavallı kız! Bu eşleşmeyle babası kızı mahvetti. Bu kadar dar görüşlü nasıl olabilir?”

Owen araştırmaya devam ediyor, bir yandan çalışırken bir yandan da onun söylenmelerine kulak kabartıyordu. Etayne de benzer şeyi odanın diğer tarafında yapıyordu; Clark da oldukça yüksekte olan çatı penceresinin önüne sandığı çekip mandalını açmıştı; böylece dışarısını inceleyebilecekti. Şelalenin sesi temiz havayla birlikte içeriye dolmuştu.

“Kızın babası onu Ceredigion’ın Kraliçesi yaptığına inanıyor.” dedi Justine açıklama yapmak için.

“Tamam, ama onları bu kadar çabuk evlendirerek mi?” dedi Evie kuşkucu bir tavırla “Daha iki hafta önce gelmiş olması lazım, bunu unutmayın. Bize saldırmak için Legault’dan yelken açalı daha çok olmadı ve şimdi Atabyrion’da evleniyor. Çekirge gibi ordan oraya sıçrayıp duruyor.”

“Owen bu yorum karşısında kıkırdayınca Evie de ayağını

yere sertçe vurdu. “Hiç komik değil! Zavallı kız. Çok da güzel. Buna reddetmenin âlemi yok, üstelik böyle varlıklı bir leydiyle evlenmeye bu kadar can atıyor olmasının sebebini görebiliyorum; ancak beyanlarının yalan olduğu ortaya çıkınca kıza ne olacak? Yüzüne bir tane yapıştırmak istedim!”

Owen, adamın iddialarının bir kısmının dayanağı olduğunu biliyordu, ama bunları söyleyemeden kapı tıklatıldı. Clark hâlâ sandığın üzerinde dikiliyordu, bu yüzden cevap vermek için Owen’ın valizin etrafından dolaşması gerekti. Sinsi bir bakışı olan, orta yaşlarda bir adam kapıda dikiliyordu, ancak Owen adamın daha önce gördükleri, casus işareti veren adam olduğunu fark etti.

“Ben Lord Bothwell,” dedi adam hafifçe eğilerek. “Kral beni Kuzey Cumbria leydisiyle konuşmam için yolladı. Kendisi ziyaretçi kabul etmek için şu an uygun mu?” Konuşması düzgündü ve aksanı olmasına rağmen Owen dil konusunda eğitim aldığını söyleyebilirdi.

“Girin,” dedi Evie, mücevherlerini çıkarmak için kopçaları kurcalayan Justine’i yolladı.

Owen’ın Bothwell hakkındaki ilk izlenimi onun fazla yağlı bir adam olduğuydu. Siyah saçlarının çoğunu kaybetmiş ve kalkanları da yağlayıp geriye doğru taramıştı. Gözleri oraya buraya oynayıp duruyordu; Atabyrion saray tarzına uygun giyinmiş olsa da botlarının Ceredigion’dan olduğu besbelliydi. Üzerinde kılıç ve hançer vardı ama üzerleri taşılıydı, yani savaştan çok seremoni amaçlı duruyordu.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra hızlıca odadaki herkese göz gezdirdi, kafasından hesap yapıyor gibiydi.

“Ah,” diye söze girdi, “arkadaşlar burada herhangi bir tuzak ya da benzeri bir şey bulamazsınız. Iago’nun sarayındaki en güvenli oda burasıdır. Bizzat kendim seçtim. Adamlarım istenmeyen kişileri uzakta tutmak için dışarıda koridoru kolaçan ediyorlar.” Zarifçe gülümsemişti. “Sizin gibi Ceredigion’dan gelen böyle asil kişilerle tanışmak benim için bir onurdur. Leydim, bir harikaydınız.” diye iltifatta bulundu Evie’ye, bir yandan da saygıyla eğiliyordu. “Iago’da çok güçlü bir etki bıraktınız, başarılması kolay bir şey değildir.”

Evie kollarını bağladı, kaşlarını çatmıştı. “Onda bırakmaya çalıştığım etki tam bir aptal olduğunu anlamasıydı.”

“Öyle de.” dedi Bothwell kahkahayla. “Aptal, çabuk galeyana gelen, fazla cömert ve şu ana kadar dengesiz bir kral. Ancak hâlâ genç. Buna yormak lazım. Edonburick’deki varlığınız soylular arasında ortalığı karıştırdı. Göreceksiniz. Ona bağımsız bir lord gibi değil de akranız gibi davrandınız. Hatta geminiz, Vassalage, bile örtülü bir ima.” Güldü. “İyi yapmışsınız. İyi düşünülmüş.” Zevkten parmaklarını şaklattı. “Biraz aceleci davrandım. İlk önce, kendimi tanıtayım.”

Derin bir saygıyla eğilerek selamladı. “Ben Severn’ın Iago’nun sarayındaki casusuyum. Aynı zamanda Iago’nun en yakın dostu ve güvenilir adamıyım. Gerçekten aptal biri. Birkaç pohpohlayıcı söz ve bir bakmışsınız bir sincap gibi elinizden yemeye başlamış. Danışmanı olarak istediğim gibi gelip sizi görebilir ve havadisleri ileterek görüşmelerin nasıl bir etki yaptığı konusunda sizi bilgilendirebilirim.” Yanağını kaşıdı. “Burada sarayda bulunduğunuz süre boyunca bir şeye ihtiyacınız olursa beni derhâl bilgilendirmeniz yeterli, hemen gereği yapılacaktır. Iago beni sizin rahatınızın sağlanması konusunda görevlendirdi

ve doğruyu söylemek gerekirse çocuğun neredeyse hiç parası olmamasına rağmen hiçbir masraftan kaçınmamam emredildi! Kraliyet hazineleri hemen hemen boş; soyluların desteği olmadan yıl bitmeden yapmayı planladığı saldırıyı gerçekleştiremeyecektir. Ceredigion'a saldırmayı planladığını bilmelisiniz; gerçi, dürüst olmak gerekirse işgal etse bile iki haftadan fazla sürdüremez. Baskın müfrezesinden ibaret olacaktır. Ciddi bir şey değil."

Evie, bakışlarını yağlı adama çevirmeden önce Owen'a baktı. "İago'nun danışmanısın! Güvenilir adamısın! Ve bize bunları anlatıyorsun! Bu bir ihanet."

Bothwell biraz ürkmüş görünüyordu. "Elbette öyle, leydim. Eğer Iago öğrenirse darağacına asılabilirim. İnanın bana o zekilikte biri değil. Üstad Mancini aldığım risklerin karşılığını fazlasıyla veriyor ve ifşa olmam halinde Ceredigion'da bana bir mevki teklifinde de bulundu. Doğrusu şu ki kelimenin tam anlamıyla sizin müttefiğinizim. Şimdi beraberinizdekiler kim oluyor, peki?"

Clark sandıktan indi. "Ne kadar az bilersen, o kadar iyi." dedi. "Benim adım Clark."

"Evet, evet, sizi duymuştum." dedi Bothwell, tekrar eğilerek. Artan hissi daha tanımlanabilir bir hâl almıştı; Owen bu saray entrikacısını sevmemişti. Adamla ilgili bir şey vardı, aslına bakılacak olursa Owen'ı tiksindiren birçok şey vardı."

"Ayrıca bu Owen Satchel," dedi Clark üzerinde düşünmeden. "Dük Horwath'ın kendi hanesindeki şövalyelerden biri."

"Şövalye olmak için oldukça genç." Bothwell Owen'a bakarak selam verdi tekrar. Owen'ın büyüsunü ona uzatmak için

ihtiyaç duyduğu tek durum buydu, hafif bir serpinti gibi Lord Bothwell'in üzerinden akıp geçmesine izin vermişti. Adam göründüğünden daha zindeydi ve yeleğinin arkasına saklı bir bıçağı vardı ki casus olduğu düşünüldüğünde şaşırılacak bir şey değildi. Savunma noktalarının sınıdığını fark ettiğini gösteren hiçbir belirti vermemişti. "Bu iki kız da yardımcı ve burada kalacaklar. Leydi'nin diğer hizmetlileri ve avukatları şu an için gemide kalacaklar, malum bütün hanlarınız dolu gözüküyor."

"Kalabalık yakında Edonburick'ten gidecektir." dedi Bothwell özgüvenli bir tavırla. "Düğün eğlenceleri sona erdiği gibi. Birkaç güne saray tekrar sessizleşecektir ve o zaman bütün hizmetliler burada kalabilirler. Kral burada çok nadir kalır, her zaman ya avdadır ya boş boş dolanır ya da başka bir eğlencededir. Eğer siz iki şövalye de turnuvaları seviyorsanız hemen bir tane düzenlemeye can atacaktır."

"Buna gerek yok." dedi Clark doğrudan.

Evie öne adım attı. "Bize şu balıkçının oğlundan, Urbick'ten bahset. Ne zaman geldi?"

Bothwell'in gözleri ışıldadı. "Ah, hikâyeyi duymak isteyeceğinize emindim!" Sesi gizemli bir hava yaratmıştı. "Geleli iki haftadan daha az oldu; fakat Legault'tan ayrılmadan önce Iago tarafından davet edildi. Şunu size söylemem gerekir ki, bütün hükümdarlar bu genç adamla dost olmak istiyor çünkü hepsi kralınıza karşı onu kullanmayı umuyor. Oğlan Occitania'da Brugi'da, Legault'da bulundu ve şimdi de Atabyrion'da."

Evie kafasını salladı. "İyi de sınıd mı? İddialarını onaylayacak ya da ona karşı çıkacak konumdaki birisi tarafından sorguya çekildi mi?"

Bothwell kafasını ve parmağını salladı. “O kadar basit değil.” dedi lakayt başka bir gülümsemeyle. “Öncelikle tıpkı bir Argentine gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi? Eredur’u tanıyordum, Severn’i ise yıllardır biliyorum. Gayet benziyor gibi duruyor. Benzer giyiniyor. Hatta Brugia’daki sözde teyzesi de nasıl davranması gerektiğini kesinlikle öğretmiş. Çok iyi hazırlanmış, leydim. İsimlerin, tarihlerin ve önemli figürlerin hepsini aklından söyleyebiliyor. Daha da önemlisi, Iago’nun yaptığı gibi o üzücü hikâyesini dinlediğinizde ona karşı sempati hissetmenize ve Severn’e karşı düşmanlık beslemenize sebep oluyor. İnsanlar bu genç adamın tekrar tacı almasına yardımcı olmak istiyor.”

Evie homurdandı. “Bu doğru olsa bile, kanunen gayrimeşru ilan edildi. Tahta söz sahibi olamaz.”

Bothwell parmaklarını dudaklarında gezdirdi. “Kanunlar zaman zaman değiştirilir, sevgili leydim. Burada Edinburick’te bile Severn’in kendi yeğenini meşru kılmak için kanunda değişiklik yapacağı ile ilgili dedikodular var. Onu ya varisi ya da kraliçesi yapacağına dair, o yüzden başkasıyla evlenmesine izin vermediğine dair dedikodular. Krallar ne isterlerse onu yapabilirler.”

Tekrar eğilerek selam verdi. “Şimdi gitmem gerekiyor. Sürekli, ihtiyaç hâlinde, kısa da olsa ziyarette bulunacağım. Leydim, kral sizi yarın dolaşırken kendisine eşlik etmeniz için davet ediyor. Kral sizden büyülendi! Nehirde Wizr Şelalesi denilen ve kralın size göstermek istediği bir kıvrım var, ayrıca Eyric gittiği için konuşmayı ilerletebileceğinizi umuyor.”

“Gitti derken?” diye sordu Evie doğrudan.

Elini salladı. “Artık genç eşiyle birlikte. Babasının mülklerinin birinde. Merak etmeyin. İzinsiz Atabyrion’ı terk edemez. Kral işlerinin çoğunu dışarıdan yürütür. Iago birkaç dakikadan fazla bir sandalyede oturamaz. Tekrar söylüyorum. Onu etkilediniz. Eşit gibi davranılmaya, özellikle de bir kadın tarafından, kendinden daha genç bir kadın tarafından böyle davranılmaya alışkın değil. Siz onun için fazlasınız, leydim. Lütfen onu Ceredigion’ı işgal etmenin bir felaket olacağına ikna etmeye çalışın.”

“Yani sahte prens bize katılmayacak, öyle mi?” diye sordu Evie.

Bothwell kafasını salladı. “Hayır. Birkaç haftalığına saraydan uzakta kalacaklarını düşünüyorum.”

“Tam olarak nerede olduklarını biliyor musun?” diye sordu Clark açıkça.

Bothwell sırtıttı. “Elbette. Ve istediğiniz takdirde size at temin edip yerlerini tarif edebilirim. İnanın bana Atabyrion’da gidebilecekleri benim bilmediğim tek bir yer bile yok. Sizin hizmetinizdeyim.” Tekrar eğilip selam verdi ve izin istedi.

Kapı kapandıktan sonra Owen kollarını bağladı. Konuşma esnasında Fountain’ın büyüsunü hiçbir şekilde hissetmemişti. Bothwell’in casusluk tarzı ona Mancini’yi hatırlattı. Adama çok güvenmemişti ama yine de bir müttefikin olması yardımcı olacaktı.

“Adamdan hoşlandığımı pek sanmıyorum.” dedi Evie kısaca, burnunu buruşturmuştu.

“Hakkında ne biliyorsun, Clark?” Soran Owen’dı.

Casus ciddi bakıyordu. “Yıllardır Mancini’nin çıkarları için çalışıyor. Bize Piers Urbick’in burada olduğu haberini veren

oydu. Kingfountain'da birkaç sefer bulunmuştu; Mancini'den öğrendiğim kadarıyla orada yaşamaya can atıyor. Atabyrion onun zevkinin çok gerisinde."

Owen başının arkasını kaşıdı, görev zincirinin altını da ovuşturdu. "Daha büyük bir sorunumuz var." dedi. Doğrudan Evie'ye baktı. "Bence Urbick doğruyu söylüyor olabilir. Gayet Eyrice Argentine olabilir."

Söyledikleri buz gibi bir sessizliğe karıştı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Evie bir süre sonra, sesi titriyordu.

"Değilim." dedi Owen. Kaşları çatıktı. "Fakat o konuşurken bir şey hissettim. Fountain benimle konuştu; gerçi verdiği mesaj çok net değildi. Çocuk bir konuda yalan söylüyor ancak kim olduğu konusunda yalan söylediğini zannetmiyorum."

"Of Fountain aşkına," dedi Evie endişeli bir tavrıyla. "Tekrar aynısını yaptım, değil mi?"

Justine gergin ve kaygılı bakıyordu. "Ne yaptınız?"

Ethane Bothwell'le görüştükleri süre boyunca düşünceli bir şekilde sessizliğini korumuştı. Her ne kadar Owen çoktan söylemiş olsa da, rolünün hâlâ Evie'den saklı tutulması gerekiyordu.

"Daha önce bir kez de Dunsdworth'a yapmıştım. Kasıtlı olarak rencide etmiştim. Şimdi de aynısını prence yaptım." Derin bir iç çekti. "Fakat Severn'in... Severn'in bu rakip karşısında geri adım atacağını düşünmüyorsun Owen, değil mi? Bu savaşa kadar gidecektir, öyle değil mi?"

Owen derin bir nefes aldı. "Sanırım, bundan sonraki amacımız o noktaya gitmesini engellemek olmalı."

BÖLÜM ON SEKİZ

Wizr Şelalesi

Edonburick çevresindeki koruluklarda yapacakları keşif gezisi için Owen'a kralın ahırından kahverengi bir at tesis ettiler. Arazi vahşi ve ıssızdı, nehir boyunca uzanan patika hariç bakirdi. Heybetli, kar başlı kartallar yüksek ağaçlara tünemişlerdi. Çok fazla av hayvanı yoktu, gerçi büyük bir ihtimalle atların sesleri hepsini korkutup kaçırmıştı.

Evie, Atabyrion'ın güzelliklerini anlata anlata bitiremeyen Iago ile birlikte en önde gidiyordu; coşkun nehirlerinden, geçitlerinden, kereste ticaretinden, şahinlerinin hızlarının Ceredigion'ın doğanlarını nasıl geçtiğinden bahsediyordu. Owen, Evie'nin yanında ama hafif arkadan eyerinde rahat bir şekilde atını sürüyordu, böylece söylenenlerin çoğunluğunu duyabiliyordu. Bir şekilde Iago'nun hayat neşesi ve konuşmaya olan sevdası Owen'a Evie'nin kendisini hatırlatmıştı. Aslında biraz sinir bozucuydu.

Atları engebeli araziye alışkındı, o yüzden de dağlarda yükseklere kolaylıkla tırmanıyorlardı. Ava giden birliğin Ceredigion tarafında Evie, Justine, Owen, Clark, Etayne ve Sadger adında bir avukat vardı; Atabyrion grubunda ise Kral Iago, iki şövalyesi, bir kuş üstadı, bir avcı, iki avukat ve yiyecekleri yemekleri taşıyan katırların üzerinde birkaç hizmetli vardı.

Diyalog devam ettikçe Owen artan bir gerginlikle dinliyor, şövalye gibi davrandığından konuşmaya dâhil de olamıyordu. Herhangi bir sıkıntı ya da pusu ihtimaline karşı korulukları izliyordu, eldivenli elleriyle tuttuğu dizginler gevşemişti. Enerjisini etrafı kolaçan etmeye harcıyordu ve her kullandığında gücünün biraz daha azaldığını hissetmeye başlamıştı. Hâlâ içinde bol miktarda vardı fakat kendine has tehlikeleri ve tehditleriyle yabancı bir toprakta olmak onu yormaya başlamıştı. Yeterince dikkatli olmazsa bütün büyüsunü tamamen kullanacağını fark etti, daha önce olmasına hiç fırsat vermemişti.

Sabahı şahinle avlanarak, güçlü kuşları daha küçük hayvanları yakalaması için kullanarak geçirdiler. Ne zaman kuşlardan biri süzülüp pençeleriyle bir şey yakalasa Iago büyük bir memnuniyetle haykırıyordu. Avlanırkenki hâli ve tavrı oldukça nazik ve nezaket dâhilindeydi sanki Evie'nin birgün önce söylediği şeylerin hiçbiri ona etki etmemişti.

Öğle vakti yaklaşırken Wizr Şelalesine varmışlardı.

Owen şelaleri görmeden seslerini duymuştu ve itiraf etmek zorundaydı ki ona aklından bir türlü çıkmayan Kuzey'i hatırlatmıştı. Bu şelale birkaç basamakta eğim kazanmaya başlıyor ve su öyle şiddetli çalkalanıyordu ki tek gözüken şey köpük oluyordu. Nehir kıvrılıyor ve keskin dönüşler yapıyordu; takip ettikleri dağ patikasının önünü kesiyordu. Bölge çeşitli türlerde

pürüzlü, volkanik yığıntılardan oluşmuştu. Bakmak, özellikle de doğal olarak ince sütunlara dönüşen ve devrilmiş fayans taşları gibi belli yerlerde dağılan kayalara bakmak çok ilginçti. Yamaçlar hayli dik ve sarptı. Eğrelti otları ve bitkiler patikanın üzerine sarkıyor, şelaleye çıkan dar aralıklardan atların tek sıra hâlinde gitmesini zorlaştırıyordu.

Wizr şelalesi etkileyiciydi, ama bu kadar çok suyun böyle hızla indiğini görmek onu daha önce hiç bu kadar dehşet içinde bırakmamıştı. Bir şeyler yemek için durduklarında tıpkı bir şövalyenin yapacağı gibi Owen Evie'nin atıyla kendisi ilgilendi, cıdağını okşadı, tımarladı.

"Size bu bölümü göstermem lazım!" dedi Iago hevesle, Evie'yi kolundan tutup şelaleye giden dar yolun kenarını işaret etti.

Owen Evie'yi gözünün önünden ayırmak istemiyordu, zaten Clark'ın da kaşlarının çatıldığını fark etti. Atlarını alıp ikiliyi takip etmeye koyuldular. Iago Evie'yi çalılıkların arasına doğru âdeta çeğiştiriyordu.

"Buraya bin kere değilse de yüz kere gelmişimdir." dedi. "Yamacın yan tarafında asılı duran kayaları görüyor musun? Wizr taşları gibi görünmüyorlar mı?"

"Şöyle diyebilirim," diye söze başladı Evie, biraz nefes nefese kalmıştı, "Gözcü gibiler. Yontulmamışlar mı?"

"Sadece nehir tarafından." dedi Iago. "Hep buradaydılar. Eski Wizrlerin kalıntıları! Keşke bugün de var olsalar. Dük Maxwell bir Wizr'i olduğunu söylüyor. Elbette sırf söylentiden ibaret."

Owen yoruma kulak kabarttı.

“Kasvetli ve iç karartıcı günlerde yaşıyoruz. Her şey kanun ve anlaşmalardan ibaret. Geçmişte, Kral Andrew’un zamanında krallıkların aralarında çekişme olduğunda savaşırlardı! Göğüs göğüse çarpışırdın, işleri öyle hallederdin. Öyle olsaydı kendimi gösterirdim. Geçmiş kesinlikle en iyi zamandı. Günümüzde zamanımızı zırvallıklarla harcıyoruz.”

“Ancak savaş sorunları çok nadir çözer.” diyerek karşılık verdi Evie. “Hazineleri siler süpürür, annelere ve dul eşlere keder bırakır.”

“Doğru, ama salgınlar ve hastalıklar da aynı etkiyi yapar. Ağlamak için her zaman yeni bir sebep bulunur. Savaş kesin sonuca ulaştırır. Yiğitliğin nihai sınavıdır. Daha çok bu köpüren sular gibi itici bir güçtür. Ohh, buğuyu yüzümde hissetmeye bayılıyorum!”

Rüzgâr esmiş ve şelaleden üzerlerine biraz buğu serpiştirmişti. Owen yanlarına vardığında onları yamacın kenarında diki-lirlerken gördü; nehir, çok aşağılarında, taş denizinin ortasında akmaya devam ediyordu.

“Haydi, daha da aşağıya inelim.” diye teklif etti Iago, kolundan tutarak.

Korkudan Owen’ın yüreği hopladı. Tepenin biraz daha aşağısında nehir üzerine doğru uzanan bir sürü iri kaya vardı, üstelik hepsi bir veya iki kişiyi alabilecek genişlikteydi. En ufak bir kayma ölümcül bir girdaba diklemesine girmek anlamına geliyordu. Şelale sağlarındaydı ve dinmek bilmeyen bir su seliyle âdeta üzerlerine iniyordu.

Evie aşağıya, aşınmış kaya parçalarına bakıyordu. “Bunu daha önce yaptın mı?” diye sordu.

“Buraya her gelişimde. En iyi manzara onun üzerinde oluyor.” dedi Iago, en uzakta olanı, resmen yamaçtan sarkan kayayı işaret ediyordu. Görüntüden Owen’ın midesi büzüldü. “Cesaretli misinizdir, Leydi Mortimer?” alay edercesine sataşıyordu.

Owen fırlayıp kralı yamaçtan aşağıya kendisi atmak istedi. Kararsızlıkla donup kalmıştı, uyarmak için sesini çıkartmak istiyordu fakat çoktan gözlerindeki bakışı görmüştü; hevesi ve bütün benliğini saran cüreti.

Iago kolunu bıraktı ve sonrasında bir keçi gibi yamaçtan yavaş yavaş indi, adımları kararlı ve tecrübeliydi. Bir alttaki kayaya inip orada dikildi, gelmesi için işaret ediyordu. “Kayalar biraz nemli ancak sağlam botların var. Gel, ben sana yardım edeceğim.”

Hayır, diye geçirdi Owen içinden. Clark omzuna dokundu ve endişeli bir bakış attı, aynı zamanda soru da içeriyordu bu bakışlar: Müdahale etmeli miyiz?

Fakat Owen daha bir şey diyemeden, Evie Iago’nun arkasından dağdan aşağıya inmeye koyulmuştu. Sırıtiyordu; böyle riskli bir şeye cesaret etmiş olmanın verdiği o vazgeçilmez haz vardı. Bastığı yerden emin ve korkusuz bir şekilde, nehrin üzerine sarkan kaya çıkıntısına kadar onu takip etti. Iago, en son kısmı inerken elinden tuttu ve Owen o esnada bir süredir nefes almadığını fark etti.

“O bir manyak.” diye fısıldadı Clark.

“Tam üstüne bastın.” dedi Owen hayretler içinde bakmayı sürdürüyordu.

Iago yukarıya doğru Owen ve Clark’a baktı. “Eğer bize ka-

tılmaya ürkütseniz zahmet olmazsa yiyeceklerden bir çanta aşağıya atabilir misiniz?”

Owen’ın daha fazla teşviğe ihtiyacı yoktu. Yamaçtan aşağıya kendisi inmeye başlamıştı, yüreği ağzında, basamak gibi duran kayaları takip ediyordu; diğer yandan da düşerse ne olacağına dair aklına üşüşen düşünceleri umursamamaya çalışıyordu. Yani, kutsanmış biriydi. Şelaleden düşerek öleceğine tam olarak inanmıyordu. Alt sıradaki kayalardan birine, Evie ile Iago’nun oturduğu kayaya ulaştığında kralın ona hayranlıkla baktığını fark etti. Clark da onun izlerini takip ediyordu, aldıkları gereksiz riskten dolayı korkudan gözleri büyümüştü.

“Cesur şövalyeleriniz var, Leydi Mortimer.” dedi kral, sonra da Owen ve Clark’a başıyla selam verdi.

“Ceredigion erkekleri korkusuzdur. Hatta Dundrennan şelaleleri daha da etkileyicidir.” dedi Evie tatlılıkla, maceranın sıra dışı bir şey olmadığını ima edercesine davranıyordu.

“Öyle olduğunu duydum, öyle olduğunu duydum!” diyerek mırıldandı kral.

“Benim adım Elysabeth Victoria Mortimer.” diye de hatırlatmada bulundu. “Leydi Mortimer benim annem.”

“Peki, annenizin gözlerini mi almışsınız? Rengini tam olarak anlayamıyorum.” diye sordu kral şakacı bir tavırla, albenili bir gülümseme yayılmıştı yüzüne. Owen’dan daha kısa olduğundan onunla aynı boydaydı ve gözlerinin içine bakabiliyordu. Owen ondan daha uzun olmayı hep sevmişti. Kralın sesindeki laubaliği duymak Owen’da yüzüne bir tane patlatma isteği doğurmuştu.

Leydi Mortimer’in gözleri yeşil, demek istemişti Owen ken-

dini beğenmiş bir edayla, annesiyle çok ender karşılaşmıştı. Kal-
dığı yerden nadiren kafasını dışarı çıkartırdı. Kocasının ölümü
onun her şeyden elini eteğini çekmesine sebep olmuştu üstelik
Evie'nin canlılığı ve neşesi onu daha da tüketiyor gibi duruyor-
du. Kızının o canlı ruhundan onda hiç eser yoktu. Dundren-
nan'daki Dük Horwath'ı ziyaret edecek enerjiyi bile kendinde
ara sıra buluyordu, o da genellikle kutlamalardaydı.

“Eğer kendiniz bunu söyleyemiyorsanız bu sizin talihsizli-
ğiniz.” dedi Evie. Sonra da kollarını bağladı ve coşkun suları
hayranlıkla izledi. Şelaleler çok güzel.” dedi.

Atabyrionlu hizmetlilerden biri tepeden Kral Iago'ya bir hey-
be fırlattı, kral ustaca yakaladı. “Yemeğiniz, lordum!” diye ba-
ğırdı hizmetli.

Iago kayanın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu; iştahlı
bir şekilde heybeyi açtı ve yiyecek çıkını çekip çıkarttı: taze
horoz eti, üzüm, ekmek, peynir ve bir sürahi bal şarabı; hepsini
Evie'nin önüne kayanın üzerine Wizr tahtasına dizer gibi dizdi.

Owen bir ses duydu ve dönünce Justine'i yamacın tepesinde
dikilirken gördü, yüzü kireç gibiydi ve Evie'ye dehşet içinde
bakıyordu. Aşağıya gelmek istiyor ama bunu düşünmek bile
onu fazlasıyla korkutuyor gibi görünüyordu. Owen tam ayağa
kalkıp ona yardım etmek üzereydi ki Clark fırlayıp ona yardım
etmek için yamaca tırmanmaya koyuldu. Clark'ın o güçlü kuv-
vetli elini minnetle kavradı, kayadan kayaya geçerek yamacın
ucuna doğru büyük bir zahmetle inerken çenesi korkudan tit-
riyordu.

“Teşekkürler.” diye fısıldadı kız Clark'a, bakışları minnettar
ama gözleri korkudan hâlâ fal taşı gibiydi. Owen'ın yanına otur-

du, tir tir titriyordu, sırtını arkasındaki kayaya vermişti, elinden geldiğince kenardan uzakta durmaya uğraşıyordu. Clark'ın yanakları biraz kızarmıştı, kenara doğru kaymadan önce kıza bıyla selam verdi, ayağını hafifçe sallandırmıştı.

Justine bir kez daha Clark'a baktı sonra da utangaç bir tavırla bakışlarını çevirdi.

Owen fark etmişti.

Başka bir hizmetli ikinci bir yiyecek heybesi fırlattı. Owen yakalayıp yemekleri dağıtmaya başladı, bir yandan da hemen biraz aşağılarında devam eden konuşmayı dinliyordu.

“Size sormam lazım, leydim. Severn gibi bir adama nasıl olup da hizmet edebiliyorsunuz?” Iago ısrarla sordu. “Tahtı ele geçirmek için yaptığı şey sizi rahatsız etmiyor mu? Tahta geçtiğimde ben küçüktüm üstelik soylular babamdan nefret ederdi ancak hiçbir şekilde amcamın hâkimiyeti almasına izin vermezlerdi.”

“Tarihimizi çok iyi anlamamış olmalısınız.” dedi Evie. “Kanın ve savaşın olduğu, gerisinin teferruat olduğu bir tarih. Böyle şeylere can attığınızı söylüyorsunuz fakat bu üzücü bir miras. Sorunuzu cevaplamak gerekirse, Efendimizi tamamiyle yanlış anlamış gibi duruyorsunuz. Krallarımızın tarihini inceledim ve kendisi birçoğundan daha kötü değil hatta çoğundan daha iyi. Birkaç örnekten bahsetmeme izin verin.”

Clark sulu bir elmayı ısırınca Owen'ın dikkati dağıldı. Başka birisini Evie'ye büyük bir ilgiyle yaklaşırken izlemek Owen'ı kıvrandırılıyordu o yüzden de açlık hissetmiyordu. Owen'ın daha yeni yeni yakından tanıştığı kıskançlık adında bir duygu vardı. Adamın biri tarafından kör bir bıçakla bıçaklanıyormuş

gibi hissettiriyordu. Iago'nun kenara bu kadar yakın oturduğunu görmek adamın kayıp düşmesiyle ilgili her türlü hayali beklentiyi Owen'ın aklına sokuyordu.

Owen Justine'e biraz ekmek uzattı, kız kabul etti ama tehlikeli bir konumda olmalarından dolayı ekmeğin kenarından isteksiz isteksiz tırtıkladı. Evie açık sözlülükle konuşuyordu. "Öncelikle, kralın hazinesi taşıyor. Akıllı ticari kararlarda bulundu, varlıklıyla fakiri adil vergilendiriyor ve kazandığından daha azını harcıyor. Krallığın çok az borcu var; üstelik bir borca girdiğinde zamanı geçmeden ödüyor. Birkaç yüksekokul açtı ve halkın eğitim seviyesini artırdı."

"Kendini sevmeleri için insanları yemliyor." diyerek şakayla karışık laf çarptırdı Iago.

"Bu doğru değil. İnsanlar onu sevmiyorlar." dedi Evie konuyu vurgulayarak. "O da bunu biliyor. Fakat buna bakmaksızın onların çıkarları için uğraşıyor. Adil yargılamanın olması için yerel mahkemeleri ve hâkimleri aracı olarak kullanıyor ve kendi kararlarını uygulamaya koyuyor. İhanetle suçlanan birçok kişiyi affetmiş durumda."

Owen da ara ara hâkim olarak seçilirdi. Evie'nin çaktırtmadan yaptığı iltifattan dolayı yanakları kızardı.

Iago parmağını kaldırdı. "Ancak öfkesinin neredeyse kontrol edilemez olduğunu duydum. Hizmetlilerinin önünde bile hırstan gözünün döndüğünü. Dilinin bir hançer kadar keskin olduğunu söylüyorlar. Buna itirazınız var mı?"

"Bu gayet doğru." dedi Evie. "Öfkelidir. Onun da zayıflığı bu, muhakkak. Fakat kendisi hakkında söylenen yalanları, krallığının işlerine yapılan dur durak bilmeyen müdahaleleri

ve ona gösterilen sadakatsizliği düşününce, evet – bu duruma içerliyor. O da diğerleri gibi bir erkektir.”

“O bir canavar.” dedi Iago söylenerek.

Evie başını salladı. “Hayır, değil. Yanlış anlaşıyor. Yeğenlerini o öldürmedi. Bu olayın arkasında lordlarından biri vardı; Severn’ı devre dışı bırakıp tahta başka birini geçirmek istiyorlardı. Hâkimiyet hakkını savaşıla ispat ettiği için elbette saygı duymak zorundasınız, öyle değil mi?”

“O konuda saygı duyuyorum.” diye devam etti Iago. “Fakat kılıcıyla tacını kazanmış olduğundan aynı şekilde kılıcıyla da kaybedebilir. Eyrice Ceredigion kralı olursa muhtemelen çok kazanabilirim.” İddialı bir bakış attı.

Evie de kendi bakışıyla karşılık verdi. “Eyrice başarısız olursa muhtemelen çok daha fazlasını kaybedebilirsiniz. Hâkimiyetin sahibi olan bir kralı desteklemeyi ve onun dostluğunu kazanmayı istemez misiniz? Halkınız için neler sağlayacaktır bir düşünün. Ceredigion ile daha sonra değil, şimdi kuracağınız bir ittifakın size neler kazandıracağını bir düşünün.”

“Onu düşünüyorum.” dedi Iago, sesinden hoşnut olmadığı hissediliyordu. “Eyrice bana minnettar olacak, ben Severn’a değil.”

Evie kafasını salladı. “Beni anlamıyorsunuz. Eyrice kazandığı takdirde bir şeyler kazanmaya bağlıyorsunuz. Ancak kaybettiği takdirde riske attıklarınız çok daha fazla.”

Iago homurdandı. “Riske attığım hiçbir şey yok. Kazanacaklarım hepsi çıkarlarım doğrultusunda.”

“Pek öyle değil. Hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz. Tacınızı da. Eşiniz yok. Çocuğunuz yok. Severn sizinle savaşımaya gel-

diğinde, ki bu işgüzarı desteklemeye devam ederseniz gelecektir de, Atabyrion'ı sonraki fethi ilan edecektir. Sizi yasal olarak kabul etmeyecektir. Siz ortadan kaldırılacak ve yerinize başkası getirilecektir.”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz?” Kıkırdadı, âdeta şaşırmıştı.

“Hayır, sizi uyarıyorum. Sadece kralımı anlamıyorsunuz. O ve büyükbabam daha önce Atabyrion'ı yendiler. Tekrar yeneceklerdir.”

“O... Babamdı.” Sinirli sinirli lafları uzatıyordu. “Ben değildim.”

“Öyleyse babanızdan daha bilgili ve daha mı tecrübelisiniz?” Ceredigion'a savaş açmanın altından kalkabilecek misiniz? Tekrar söylüyorum. Neyi tehlikeye attığınızı bir düşünün.”

Iago kafasını salladı. “Onu hiçbir zaman yapmayacağım. Eğer o şekilde hayat sürdüreceğim olursam kafamı dışarı çıkar-mamam lazım. Şu an burada bu taş üzerinde oturuyoruz çünkü nehirden düşmeye korkmuyorum. Ne kazanabileceğimi düşünüyorum, ne kaybedebileceğimi değil. Daha önce Ceredigion'la ittifak kurmak istedim; ama Severn bana aksi davrandı. Bu yüzden de ben daha yumuşak başlı biriyle anlaşma yapacağım.”

“Ne istemiştiniz?” diye ısrarla sordu Evie.

“Evlilik ittifakı. Kaderleri birleştirmenin yoludur. Prenses Elyse ile evlenmek istedim. Görüyorsunuz, Eyrice'ye istediği kızı verdim. Kathryn'e göz koyduğu an onu almak zorunda kaldı. Onu suçlamıyorum!” Esrarlı bir kahkaha attı. “Ve Eyrice de bana Elyse'i verecek. Siz bile elde ettiğim avantajı görüyorsunuzdur! Akıllı bir kızsınız, neticede. Üstelik Severn'in bana hiçbir zaman istediklerimi vermeyeceğini biliyorsunuz.”

Evie biraz burnunu kaldırdı. Owen bakışlarından onun çok derin düşündüğünü görebiliyordu. Onu söyleme, diye geçirdi içinden. Onu söyleme!

Evie kendini dikleştirdi. “Kral Severn sizin durumunuzu anlıyor. Ve sizinle bir ittifaka girmek için hazırlığını yaptı. Bir evlilik ittifakı.”

Iago ileriye doğru eğildi, heveslenmişti. Elleri neredeyse birbirine değecekti; Owen’ın öfkeden dişlerini sıkmasına sebep olan bir görüntüydü.

“Prenses değil mi? Aaa, tamam. Şimdi anlıyorum. Bu yüzden sizi gönderdi.” Geriye kaykıldı, bunun farkına varmak zihnine yeni fikirler getirmişti. Yeni fırsatlar. Severn yemi oltaya takmış sallıyordu.

“İyi hissetmiyorum.” diye mırıldandı Clark, sesi kusacak gibi çıkıyordu.

Owen adamı süzdü ve Clark’ın boncuk boncuk terlediğini gördü. Kusmak üzere gibi bakıyordu.

“Belki de atlara geri dönmeliyiz.” diye öneride bulundu Justine. “Ben de iyi hissetmiyorum.”

“Ne yediniz siz?” diye sordu Owen casusa, farkındalık bir anda ok gibi saplanmıştı. Clark’ın midesi kasılmıştı; hemen ayağa kalktı, tehlikede olduğunu biliyordu. Owen gözlerindeki baygınlığı, botlarının üzerine sağlam basamadığını fark etti.

Ardından Justine’in çığlıkları arasında Clark kayanın üzerinden geriye doğru sendelemeye başladı.

BÖLÜM ON DOKUZ

Hırsızın Kızı

Owen elini uzatıp Clark nehre düşmeden onu ceketinden yakaladı. Casus kollarıyla dengede kalmaya çalıştı, yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Owen kendi dengesinin bozulmaya başladığını hissetti ve kendini sağlama almak için botunun kenarlarını kayaya saplamaya çalıştı. Ardından Justine de Owen'ı omuzlarından kavradı ve her ikisini de kurtarmış oldu.

Yürek hoplatan bir andı. Tehlike çok da geçmiş sayılmazdı. Clark her zaman ayakları yere sağlam basan, dayanıklı birisi olmuştu; fakat gözlerinde telaşlı, acı dolu bir bakış vardı. Zehirlenmişti; Owen bundan emindi ve Clark'ın bakışına bakılırsa o da biliyordu.

“Ne oldu?” diye haykırdı Evie, çoktan ayağa fırlamıştı.

Clark kayanın üzerinde geriye geçmiş, güvendeydi; ancak vücudu sallanıyordu. Bütün gözeneklerinden terler boşalıyordu.

“Ben de kötüyüm.” diye şikâyet ediyordu Justine, midesini tutarken gözleri bir ileri bir geri kayıyordu.

Casus Owen’ı omzundan tuttu, parmakları omzunu deliyordu. “Hayatımı kurtardın.” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Daha değil,” diye cevapladı Owen endişeyle, içinde bulundukları tehlikeli çıkmazın farkındaydı. Eğer Iago onları zehirlemelerini emrettiyse o zaman onun elinde ya da sarayında güvende değillerdi. Clark’a bir kramp girdi ve dizlerinin bağı çözüldü. Owen ağırlığını yüklenmek için Clark’ın omzuna kolunu doladı; ama yanlarına gelmek için bi üst kayaya tırmanan Evie’den de gözlerini ayırmaya cesaret edemiyordu.

Justine gözyaşlarına boğulmuştu, Clark’ın çektiği acı karşısında yüzü perişan bir hâl almıştı. Yüzü bembeyaz olmuştu ve sanki kış mevsimindelermiş gibi tir tir titriyordu.

“Burada yardıma ihtiyacımız var!” diye bağırdı Owen yukarıdan aşağıya doğru bakan hizmetlilere. Clark’ın ağırlığının çoğunu yüklenebilmek için sırtını kendine doğru kaydırması ve bir sonraki kayaya tırmanmasına yardım etmişti. Şelalenin ve nehrin gürültüsü düşerlerse ne olacağının daimi hatırlatıcısıydı. Atik hizmetlilerin bir kısmı hemen aşağıya doğru yeltenip Clark’ı kollarından kavradılar ve yamacın kenarından çekerek yardımcı olmaya çalıştılar. Owen arkasını döndü ve Justine’e elini uzattı. Kızın avuçları terliyordu o yüzden elinden tutmak yerine bileğinden kavradı. Kız birden yığıldı, gözleri geriye kaydı, fakat Owen kızı düşmeden belinden yakaladı.

“Justine!” Evie korkuyla çılgık attı ve yardım etmek için fırlamaya yeltendi ama Iago kolundan tuttu.

“Düşeceksin! Merak etme, tuttu onu!” dedi kral. Sonra da bağırdı, “Orada öylece durmayın, off! Yardım edin!”

Owen Justine'i tutup omzunun üzerine kaldırdı sonra da bir sonraki kayaya çıktı, birkaç hizmetli yükünü almak için onu orada hazırda bekliyordu. Clark çoktan patikaya çıkartılmıştı ve Owen Justine'i diğerlerine verir vermez hemen Clark'ın yanına fırladı. Hizmetliler Clark'ı çalılarının dibine yerleştirmişti; Etayne de çoktan yanına diz çökmüş göğsünü dinliyordu. Saniyeler sonra Justine de diğer hastanın yanına yatırılmıştı. Owen'ın göğsü, kovana üşüşen arılar gibiydi. Duyguları da üşüşüyordu.

"Zehirlendiler." diye fısıldadı Owen Etayne'e. Gözleriyle çoktan hizmetlileri tarıyor, yüzlerinde suçluluk ifadesi arıyordu. Zehirci aralarında olmalıydı, ortaya bu çıkıyordu. Büyük ihtimalle onlara heybeyi atan değildi ama yine de ilk onu düşündü. Bu adamlardan biri onları öldürmeye çalışmıştı. Ama hangisi?

Iago'yu Evie'ye patikaya çıkmasına yardım ederken gördü, elleriyle kızın belini kavramıştı; üstelik Owen yüreğini dağlayan öfkeyi bastırmak zorundaydı.

"Dudakları mavi." diye mırıldandı Etayne endişeyle. Parmaklarını Clark'ın boğazına doğru soktu sonra da Clark yediği ne varsa ortalığa çıkartırken başını yana çevirdi.

"Yemek yedikleri heybeyi getir." diye fısıldadı Etayne. Sonra da Justine'in yanına fırladı ve aynı şeyleri tekrarladı, orada da ortalığı batırdılar. Hizmetliler iğrenerek geriye çekildiler. Evie Iago'yu itip hemen yardımcısının yanına koştu, üzüntüden gözleri nemlenmişti. Iago yamacın yanına doğru yaklaşırken Owen'ın eli kılıcının kabzasındaydı.

Iago geldiğini görünce korkudan gözleri büyüdü. "Bununla benim hiçbir alakam yok. Fountain adına yemin ederim! Bilmediğim kadarıyla o öğle yemeği hepimiz içindi." Yüzü öfke ve endişeyle değişmişti, bu durum da söylediklerine itimadını ar-

tırıyordu. “Hekimimi alıp gelin!” diye bağırdı şövalyelerinden birine. “Lanet olasıcanın uzakta olduğunu biliyorum! Atına hemen atla!”

“Heybe nerede?” diye sordu Owen, sonra da kayaların üzerinde aşağıda olduğunu gördü.

“Alması için birini aşağıya göndereceğim. Toal! Aşağıya in ve kap getir! Hemen!” diye hızlı bir tepki verdi Iago.

Owen, kurbanların etrafına toplanan kalabalığa döndü, içi birden buz gibi olmuştu. Iago’nun farkında olmadan onun hayatını kurtardığını fark etti. Eğer Owen onu ve Evie’yi izlemekten bu kadar bedbaht bir hâle girmiş olmasaydı o da aynı heybeden yiyecekti. Sonra da üçü birden hastalanacaktı. Kral uzanan bedenlerin etrafındaki kalabalığa katıldı ve elini Evie’nin omzuna koydu. “Bunu kimin yaptığını bilmiyorum.” dedi alçak bir sesle. “Fakat bulup cezasını vereceğim. Size söz veriyorum. Hiç kimse benim onuruma bu şekilde leke süremez. Burada benim emniyetimdesiniz. Kim olduğunu bulduğumda onu mahvedeceğim!”

Owen onun intikam sözlerini çok ciddiye almadı. Fakat Iago’nun tepkisi masum olan birisinden tam olarak beklenen şeydi. Justine ve Clark’ın bedeni artık şiddetli bir şekilde sallanıyordu. Derileri solgun, dudakları mavi görünüyordu. Tam bir umutsuzluk içinde Etayne’e baktı ve yanına çömeldi.

Owen’in bakışlarıyla buluşan gözleri ona odaklanmıştı ve bakışları ciddiydi. “Malzemelerime ihtiyacım var.” diye fısıldadı Owen’a. “Onları Edonburick’a geri götürmemiz lazım.”

“O zaman derhâl geri dönelim!” diye buyurdu Evie, sesi titriyordu.

Owen'ın yüzünün çatıklığı sanki oraya yerleşmiş gibiydi. Hasta yatağında yatan Justine'e bakıyordu. Yanakları öyle parlak ve solgundu ki tıpkı bir ceset gibi görünüyordu; gözlerinin altındaki morluklar ise bu etkiyi sadece daha da artırıyordu. Dudakları bembeyaz ve hafif ayrık duruyordu; o kadar aralıklı nefes alıyordu ki nereden baksan ölü gibiydi. Clark da yanındaki yataktaydı, vücudu hâlâ titriyordu âdeta onu öldürmeye çalışan zehirle kavga ediyordu.

Etayne iki hasta arasındaki sandalyeye çökmüş, bitkin ve ciddi bir tavırla izliyordu. Evie Justine'in yanına oturmuş, elini okşuyordu.

"Atlatacağını düşünüyor musun?" diye fısıldadı Evie Etayne'e. "Bana doğruyu söyle."

Etayne kollarını gerdirdi ve derin bir iç çekti. "Bilmiyorum, leydim. Yapabileceğim her şeyi yaptım. Her ikisine de panzehir verdim; fakat zehir çok uzun zamandır vücutlarında. Onun bünyesi Clark'inki kadar güçlü değil. Bence Clark üstesinden gelecek." Uzanıp küçük komidinin üzerinde duran malzeme tepsisinden soğuk bir bez aldı. "Uyurken bile hâlâ mücadele ediyor." dedi Clark'ın alnını silerken.

Owen elini rahatlatmak için Evie'nin omzuna koydu; kız dönüp yüzünü karnına gömdü ve ağlamaya başladı. Owen kızın saçlarını düzeltti, boğazı düğümlemişti. Justine yıllardır arkadaşlarıydı. Bir hizmetliden ziyade bir kız kardeş gibi olmuştu Owen'a. Böyle acı çekiyor olması hiç adil değildi.

Gece yarısı olmak üzereydi. Iago'nun tabipleri ve ebeleri yar-

dım etmek için ellerinden geleni yapmışlardı ama hangi zehrin kullanıldığını anlamaya yardımcı olan Etayne'in zehirler konusundaki bilgisi ve hızlı karar verebilme yeteneğiydi. Odada onlardan başka kimse yoktu. Iago birkaç sever öfkesini ve iyi niyetini ifade etmek için gelmişti; ancak Evie'nin onunla konuşması ya da daha taziyelerini kabul edesi yoktu.

Owen sırtını ovdukça Evie'nin gözyaşları dinmeye başlamıştı ve kısa bir süre sonra da esnemeye karşı koyamaz hâle gelmişti.

“Sizin yapabileceğiniz çok bir şey yok, leydim.” dedi Etayne Evie'ye. “Belki yanına uzanıp onu sıcak tutabilirsiniz. Vücudunun sıcak kalmasına yardımcı olabilirsiniz.”

Evie bir heves başını salladı ve hemen Justine'in yanına yatağa geçti, kollarıyla solgun, hasta kızı sardı. Etayne sandalyesinden kalktı ve açık pencereye doğru yürüdü, dirseklerini pervaza yaslayıp karanlık gökyüzüne bakmaya koyuldu. Şelalenin uzaktan gelen çağlayan sesi Owen'a evini hatırlatmıştı.

Justine'in saçlarını okşarken Evie'nin göz kapakları ağırlaşmaya başladı ve çok geçmeden günün yorgunluğuna yenik düşüp uyuya kaldı. Owen ağır ağır hâlâ onca battaniyenin altında titreyen ve sallanan Clark'a doğru ilerledi. Her ne kadar yatağa çıkıp arkadaşına sarılma niyetinde olmasa da casusun yanaklarının renk almaya başladığını gördüğüne sevindi.

Daha sonra geri dönüp Evie'nin yanına eğildi, göğsünün düzenli olarak inip çıkışını izliyor, zarar görmemiş olmasına şükreliyordu. Şakaklarına düşen saçları öpmek için belli bir miktar eğildi, dudaklarıyla saçlarını hafifçe sıyırdı; sonra da geri çekilip pencereye doğru ilerledi. Etayne hâlâ gökyüzüne bakıyordu. “Teşekkürler.” dedi en içten şekilde.

Ona baktı, bu minnet karşısında biraz utanmıştı. “İkisinden birini kurtaramayabilirim.” dedi. “Teşekkürlerini yarın sabaha sakla.”

Kafasını salladı. “Yapabileceğinin en iyisini yaptın, Etayne. Ne yapman gerektiğini biliyordun. İşte bu yüzden sana teşekkür ediyorum. Eğer orada olmasaydın, her ikisinin de oldukları yerde boğulmalarını ve şelaleye düşüp ölmelerini seyredecektim. En azından şimdi bir şansları var.”

Hafifçe omuz silkti, yüzünü açık pencereye döndü. Ay, ağaç kümelerinin hemen üzerinde doğan ince bir ışık huzmesiydi. Sonra tekrar Owen’a döndü. “Uzun bir gece olacak, Lord Owen. Bana biraz büyüyü öğretebilir misiniz? Nasıl kullanacağımı gösterebilir misiniz?”

Yorgun ve bitkindi ancak onu bütün gece tek başına uyanık bırakmak istemiyordu. Belki de gece bu kadar geç bir saat olması tesadüf değildi. Ayrıca Ankarete de Fountain büyüsü konusundaki ilk derslerini karanlıkta vermişti.

“Deneyeceğim.” dedi hâlsiz bir şekilde. “İyi bir öğretmen değilimdir. Başlamamız gereken yer, kendi bardağını nasıl doldurabileceğini belirlemek. Onu yapmadan tam olarak büyüyü kullanamazsın.”

“Bardağı doldurmak.” diye tekrar etti başıyla onaylayarak, ağzından çıkan her bir kelimeyi büyük bir ilgiyle dinliyordu.

“Bende, ben küçük bir çocukken başladı. Abimi fayans taşlarını sıra hâlinde dizip sonra da onları devirirken gördüm. Beni tepeden tırnağa büyülemişti ve ben de onun yaptıklarının aynısını yapmaya başladım. Her gün saatlerce taş dizebiliyordum. Bu ne bir yük ne de bir görevdi. Seviyordum.” Güldü.

“Hâlâ yapıyorum. Büyüdükçe Wizr oynamak ya da okumak bende aşağı yukarı aynı tatmin duygusunu yarattı. Strateji oluşturmakla alakalı diye düşünüyorum. Ne olacağını önceden kurgulamak. Bana Fountain’ın gücünü sağlayan şey bu. Gücünü tanımak için Etayne, tutkunu tanıman lazım. Hep düşkün olduğun bir şey var mı? Bir görev gibi görmediğin ya da sana sıkıntı yaratmayan bir iş?”

“Gemideki konuşmamızdan beri bu konuya biraz kafa yoruyorum; sanırım ne olduğunu belirlemiş olabilirim.” Utanmış gibi duruyordu, sanki sözcükleri sesli dile getirmek istemiyordu.

“Ne?” diye sordu dikkatli bir şekilde.

“Bence güleceksin.” dedi.

“Neden? İlginç mi?”

“İnsanların bana gülmesinden nefret ediyorum.” dedi ciddi tavırla.

“O zaman gülmeyeceğim. Söyle.” dedi Owen yatıştırırcasına, korkularını bir tarafa bıraktırmaya çalışıyordu.

“Ben hep kıyafet denemeyi çok sevmişimdir.” dedi tereddütlü bir tavırla.

Owen alnını buruşturdu ve devam etmesini bekledi, meraklanmıştı.

“Gülmedin.” dedi, memnun olmuştu. “Komik geldiğinin farkındayım. Ben küçükken başka bir insan gibi davranırdım. Farklı giysiler giymeye bayılırdım. Fırıncının karısı olduğumu düşünürdüm. Ya da tüccarın kızı. Konsey üyesinin kızı. Büyüdükçe daha fazlasını istemeye başladım. Taklidini yapmayı en

çok sevdiğim kontun kızı olmalı.” Bakışlarını önüne çevirdi, yanakları kızarmıştı. “İnsanları incelemek her zaman gizli bir haz vermişti. Nasıl yürüdükleri. Nasıl hareket ettikleri. Nasıl konuştukları. Küçük kız kardeşim ve arkadaşlarımdan önünde rollerimi sergilerdim ve bana o kişiymişim gibi davranmaya zorlardım, asıl olduğum kişi gibi davranmalarını istemezdim: hırsızın kızı gibi.”

Bu sözler ağzından döküldüğü gibi yüzündeki maskesi düşmüş, gerçek kimliğini ifşa etmişti. Bu gizleme olmadan yılların acısını, alınganlığını, yıllardır sömürüldüğünü ve endişesini görebiliyordu. Önemli biri olmaya, geçmişin utancını gizlemeye olan özlemini görebiliyordu. Öz güveni gitmiş yerine kendinden nefret eden ve hor gören bir bakış yerleşmişti.

“Teşkilata nasıl dâhil oldun?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Dudaklarını bastırdı. “Babam,” dedi sesi alçak ve sinirli çıkmıştı. Sonra derin bir nefes aldı. “Bütün bunları sana anlattığıma inanmıyorum. Daha önce kimse bana hikâyemi sormamıştı. Benden sadece onlar için bir şeyler yapmamı istemişlerdi.” Owen’a göz attı. “Sen hariç. Babam Kutsal Ana Tapınağı’nda çeşme başını bekleyen adamlardan biridir. Ben, annem ve kız kardeşimle tapınağın dışındaki derme çatma bir evde büyüdüm, ancak babam başına geleceklerden korktuğu için gün boyu orada durmak zorunda kalırdı. Beni insanları kandırmak için kullanırdı. Çaldığı kaliteli elbiseleri bana giydirdi. Bana soyluları nasıl izliyeceğimi ve nasıl onlar gibi davranacağımı öğretti. Sonra onlardan ne çalabilirsem. Fıskiyeden bile para çaldım. On iki yaşındayken bir casus tarafından yakalandım. Beni

Mancini'ye götürdüler.” O günü hatırlayınca kaşları çatıldı, bakışları ihtiyatlıydı. “Bana onlara katılma fırsatı sundu. Genç, eğitebileceği birisine ihtiyacı vardı. Şekillendirebileceği birine. Yani, ya öyle olacaktı ya da nehri boylayacaktım! Babamı ve tanıdığım herkesin ölü olduğuma inanması için Mancini nehre başka birini attı. Sonra da beni Pisan’a yolladı.” Omuz silkti, gözlerini hızlı hızlı kırpyordu. Bir süre sonra kendini tekrar topladı. “Görüyorsunuz Üstad Owen, ben Eyric’ten daha sahte-kârım.” Derin bir nefes alıp sonra gözlerinin içine baktı. “Sizin de taklit yaptığınızdan şüpheleniyordum.”

Owen içinin ürperdiğini düşündü. Neyi kastettiğini biliyordu ama ondan bahsetmeyecekti. “Öyle miyim?”

Kesin bir edayla başını salladı. “Şüphem var. Mancini bana hiçbir zaman sizden bahsetmedi, biliyorsunuz. Bana Ankarette’den, gelmiş geçmiş en büyük casustan bahsetti; onun casus teşkilatının başı olmasına nasıl yardım ettiğinden bahsetti. Ama bir kere bile sizden bahsetmedi. Sizinle tanıştıktan sonra neden diye düşünürken buldum kendimi. Bence çünkü Ankarete her ikinize de yardım etti. Küçük bir çocukken Kingfountain’a getirildiğinizde sizin hakkınızda bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Hatta bir keresinde sizi tapmakta bile gördüm gibi geliyor. Kendi başınıza. Sonra da rüyalarında geleceği görebilen küçük bir çocuk kulağıma geldi.” Göz kırptı. “Bu doğru değil, değil mi?”

Owen derin bir nefes aldı. Onunla konuşmak... Çok tehlikeliydi. Onun da kendine ait sırları vardı, bir kısmını daha yeni öğrenmişti. Geçmişiyile ilgili hikâyesine güvenmişti; kızın çok nadir, belki de ilk kez, yaptığını anladığı bir şeydi bu.

Yıllar içerisinde Owen Ankarette ile olan ilişkisini özlemişti; aralarında hiç yalan yoktu ve üstelik onu anlayabilmiş, güçleriyle bağdaştırabilmişti. Ya Evie'yi kaybetmiş olsaydı ne olurdu? Bütün sırlarını paylaşabildiği, güvenebildiği bir dostun olmaması bütün hayatını ızdıraba sokardı. Etayne'in arkadaşlık isteğini paylaşmıştı ama yine de tereddüt hissetmişti; böyle hissetmesinin asıl sebebi de kendisini Evie'nin anlayamayacağı şekillerde de anlayabilecek olmasıydı. Her şeyi paylaşabileceği kişi Evie olmalıydı, Fountain tarafından kutsanmamış olan Evie.

Duygular birer yılan gibi içinde kıpırdanıyordu ve sözcükler bir türlü ağzından çıkmıyordu. Lakin kız ona yalvarırcasına bakıyordu, arkadaşlığa benzeyen en ufak şeye bile açtı; karşı koymadı. Kafasını hayır anlamında sakladı.

Etayne derin bir nefes alıp verdi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi çok alçaktı. "Bunu itiraf etmek sizin için kolay değildir. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim." Sonra da gözlerinin içine baktı, kızın yüzü hassas ve gergindi. "Fountain adına yemin ederim ki kimseye söylemeyeceğim. Yemin ederim."

"Teşekkürler." diye fısıldadı Owen. "Ben de seninle ilgili kimseye bir şey demeyeceğim. Söz veriyorum."

Kız omuzlarını dikleştirdi. "Benden ne isterseniz yapacağım, Lord Owen. Her şeyi. Sadece bana öğretin. Gerçekten kutsanmışsam eğer, bu kimsenin bilmesini istemediğim bir sır olacak. Özellikle de Mancini'nin."

Owen başıyla onayladı.

Kız bir oh çekti, rahatlamıştı. "Peki, gücünüzü nasıl kullanıyorsunuz? Onu nasıl çağırıyorsunuz?"

"Tarif etmesi çok zor." Owen düşünceli bir şekilde konu-

şuyordu. “Ben de doğal bir şekilde gerçekleşiyor gibi. Onu zorlamam gerekmiyor; ancak kendimi ona açmam gerekiyor. Fountain’ı bütün benliğimde hissedebiliyorum. Çağlayan suları olan, durmadan akan bir nehir gibi. Güce ulaşmak istediğimde sadece kendimi ona açıyorum ve akıntının beni sürüklemesine izin veriyorum. Sana göstereyim.”

Derin bir nefes alıp verdi ve kendini Fountain’ın büyüüne açtı, kendinden ona doğru akmasına izin veriyordu. Ve işte yine aynı his olmuştu. Gücünün çekildiğini ama yerine dolmadığını hissediyordu. Bu sefer onun zayıflıklarını anlamaya çalışmıyordu. Sadece nasıl bir şey olduğunu hissetmesini istemişti. Kız gözlerini kapattı, çenesini hafifçe kaldırmıştı ve derin bir nefes aldı.

“Hissedebiliyorum.” diye mırıldandı, “Yağan yağmur gibi.”

“Güzel,” dedi, durumdan hoşnuttu. “Şimdi de onu kullanmayı dene. Gücün sende nasıl bir etki yapacağını bilmiyorum ama içinden akmasına izin ver sonra da dene... Bilmiyorum nasıl... Bana yönlendir.”

Orada öylece dikilirken kızı izledi; gözleri kapalıydı, elleriyle de pencere önü pervazını bastırıyordu. Odaklanmıştı ya da derin düşüncelere dalmıştı demek daha doğrudu. Bir engel ya da zorluk yaşıyor gibi görünmüyordu. Ankarette’in, kendisi küçük bir çocukken Fountain ile ilgili ayrıntıları ona nasıl öğretmeye çalıştığını hatırlamıştı. Öyle sabırlı, ona karşı öyle şefkatli olmuştu ki. Etayne’in hayatı boyunca çok az şefkat gördüğünü söyleyebiliyordu.

“Öyle mi görünüyor?” diye sordu Etayne. “Zihnimde bir kadının yüzünü görüyorum. Senden geliyor. Ankarette Trynewy mi bu?”

Owen irkilmişti. Zihnini mi okuyordu? “Evet, onu düşünüyordum.”

“Hoş biriymiş.” diye cevapladı Etayne, gözleri hâlâ kapalıydı.

Owen, Fountain büyüünün akış yönünün değiştiğini hissetmişti, durgun sulara atılan büyük bir kayanın oluşturduğu bir dalgalanma gibiydi. Bakışlarında da dalgalanma olmuştu ve bu yüzden hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı.

Pencere önünde yanında duran kişi artık Etayne değildi. An-karete’di.

“Fountain aşkına!” Owen şaşkınlıkla nefesini tuttu. Aynı onun gibi görünüyordu!

Etayne şaşkınlıkla gözlerini açınca serap ortadan kayboldu.

“Ne? Ne oldu? Bayılacakmış gibi hissediyorum.” demesine kalmadan sendelemeye başladı ve kız yere yığılmadan Owen’ın onu yakalaması gerekti.

Ceredigion ve Occitania arasında her daim süregelen derin bir düşmanlık olmuştur. Yüzyıllar boyunca Occitania üzerindeki hâkimiyet hakkını sahiplenmek için büyük savaşlar verilmiştir. Bu savaşların en büyüğü ve en ilginç elli yıl önce gerçekleşmişti. Occitania'dan Donremyli genç bir kız sürgün edilen Occitania prensinin sarayına gelerek Fountain'ın kendisiyle konuştuğunu söylemiş ve prensi Rannes tapınağına götürme ve onu orada kral yapma talimatı aldığını beyan etmişti. Ve dediğini de yapmıştı. İşte bu yüzden Fountain tarafından kutsananların büyük işler başarabilecek gücünü hafife almayın.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM YİRMİ

Evi'nin Görevi

Etayne'in sersemliği uzun sürmemişti. Owen yakınındaki bir sandalyeye oturmasına yardım etmiş ve hiç vakit kaybetmeden içmesi için hastaların et suyu çorbalarından biraz bulup getirmişti. Bir yudum almış, hızlı hızlı gözleri kırıştırmış ve sonra da daha uzun bir yudumu kafasına dikmişti.

Owen gözlerinin içine bakarak ısrarla sordu, "Bunu daha önce yapmış mıydın?"

Kız kafasını sallayarak, "Bu ilkti. Nasıl bir anda bu kadar yorgun düştüğüme hayret ediyorum. Sanki nehre atılmıştım. Ve yüzmeye çalışıyordum. Fakat denedikçe alılabileceğimi düşünüyorum."

Owen söylediklerini onaylarcasına başını salladı. "Çok uzun süre yaparsan seni hâlsiz bırakabilir. Ama haklısın Etayne. Denemeye devam ettikçe her seferinde daha da kolaylaşacak." Owen böyle bir becerinin ne kadar farklı şekillerde kullanılabi-

leceğini hayal edebiliyordu, özellikle de Casus Teşkilatının bir üyesi olarak.

“Sanırım, bunu şu an sır olarak tutmalıyız.” dedi Owen ciddi bir tavırla. “En azından Mancini’ye geri gidene kadar.”

Alaycı bir edayla gülümsedi. “Bunu ondan tamamen saklamak konusunda hiç sorun yaşamam. Çünkü nasıl sömürmeye çalışmak isteyeceğini hayal edebiliyorum.”

“Doğru,” diyerek kabul etti Owen. “O zaman bu ikimizin sırrı olacak. Şu an için. Tekrar deneyebilir misin? Yeterince gücün var mı?”

Hevesle başını salladı ve elindeki fincanı yere koydu. “Korktum, hepsi bu. Önce büyüyü hissetmemi sağla. Tekrar çağırabilir misin?”

Owen devreye girdi, Fountain büyüünün içinde birikmesi için hafifçe dalgalanmasına izin verdi. Kız gözlerini kapattı, kendini ona bırakıyordu. Owen kızın gözlerini sımsıkı kapattığını izliyordu, âdeta içten kaynaklanan bir huzursuzlukla mücadele ediyor gibiydi. Daha sonra yüzünde bir ışıldama belirdi ve yüz özellikleri değişti. Bu seferki farklı birisiydi; Gözlerinin çevresinde kırışıklıkları olan, elmacık kemikli, koyu renk saçlı, daha yaşlı ve hoş bir kadındı.

“Şimdi kimsin?” diye sordu Owen merakla, heyecanının anbean arttığını hissediyordu. Evet, kutsanmış başka biri onun büyüyü kullandığını bilecekti, ancak nasıl kullanıldığına dair hiçbir fikri olmayacaktı. Sahip olduğu bu güç gerçekten etkileyiciydi. Kendini azimle farklı gösterme çabalarının bariz bir dışavurumuydu. Yaptığı araştırmaların hiçbirinde daha önce böyle bir güçle ilgili bir şey okumamıştı. Görüntü parlaklaşmış

ve sonra da ortadan kaybolmuştu. Etayne'in bakışları vakurdu. "Annemdi."

Sabah olmadan Clark ateşten kurtulmuştu. Hâlsiz ve solgundu ama geçirdiği nöbetlerin şiddeti ortadan kaybolmuştu. Öğle olmadan da ufak ufak çorbasını yudumlayıp kendi kendine oturur vaziyete gelmişti. Yürümesi mümkün değildi fakat gücünü yavaş yavaş topluyordu.

Zehir tam olarak kendine gelememiş olan Justine'i mahvetmişti. Evie'nin yüzündeki korku ve perişanlık da Owen'ı arkadaşının çektiği acıyı izlemek kadar yıkıyordu. Justine'in siyah ipek gibi saçları, matlatmış ve yıpranmıştı. Normalde soluk olan cildi yeşilimsi bir renk almıştı. Yanakları çökmüş, gözlerinin altındaki morluklar ona korkutucu bir görünüm vermişti. Etayne yapabileceği her şeyi yapmıştı hatta et suyunu zorla boğazından geçirerek onu hayatta tutacak besini almasını sağlamıştı. Fakat zavallı Justine gözlerinin önünde eriyip gidiyordu.

Atabyrion'daki bağlantıları olan casus Lord Bothwell, hastaların durumuna bakmak için öğleyin gelmişti. "Bu suikasttan son derece rahatsızım." dedi yapmacık bir ilgiyle. "Araştırmalarım sonucunda öğrendiklerimi bilmek istersiniz diye düşündüm."

Clark hasta yatağından Owen'a bakış attı, güvensizlik ve öfkeyle kaşları çatılmıştı.

"Ne öğrendin?" diye sordu Owen, elinden geldiğince sabırlı olmaya çalışıyordu. Bütün gece uyanık kalmıştı ve bütün

kemikleri ve içi sızım sızım sızılıyordu. Gözleri, hâlâ Justine'in yatağında oturan ve kızın pelte gibi olmuş ellerini sımsıkı tutan Evie'ye kaydı.

Lord Bothwell kaşlarını çattı. "Bu işin arkasında benim olduğundan şüphelenmiyorsunuz, değil mi?"

"Haddinizi aşma riskine karşı," diye sert bir şekilde söze başladı Owen, "söyleyeceklerinizi bir an önce söyleyip şüpheleri bize bırakırsanız daha iyi olacaktır. Leydimin yardımcısı çok hasta ve bizim de sinirlerimiz çok bozuk."

"Anlıyorum." diye kekeleydi Lord Bothwell, daha çok terden yapış yapıştı. "Sizi temin ederim ki bu sorunu çözebilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Yanınızda... Ebe olarak eğitim almış birisinin olması çok büyük bir şans. Bilgileri kesinlikle çok işe yaradı. Söylediğim gibi, sorunu Iago adına araştırdım. Hizmetlilerinden birinin suçlu bulunması konusunda çok endişeli. Şüphelenilen iki adam var; bunlardan biri dünkü gezintiden beri saraya gelmedi. Nerelerde olduğu bilinmiyor; ancak aradığımız adamın o olduğuna eminim. Şimdi onu arıyoruz ve ihtiyaç olması hâlinde ağzından laf almak için işkence edeceğiz."

Evie bu fikir karşısında rahatsız göründü. "İşkence altında bir adam her şeyi itiraf edebilir. Onun hakkında ne bulabilirseniz bulun ama lütfen barbarlaşmadan önce ona bunu yaptırtan şeyi anlayalım."

Bothwell kırılmıştı. "Bunun Ceredigion'da bir adet olduğunu düşünmüştüm. Özür dilerim, leydim."

Evie başını salladı. "Krallığımızla ilgili aslen doğru olmayan birçok söylenti duyduğunuza şüphe yok."

O sırada kapıya vuruldu ve bir hizmetli açtı. “Majesteleri hastaları ziyaret etmek istiyor.” dedi acemi bir reveransla.

Korkmuş görünen Lord Bothwell başını iyice eğerek selamladı. “Söylediğim gibi,” söze çok farklı bir tavırla devam ediyordu, “Bu sabah keyifsiz olduğunuzu ve dışarıda dolaşmanın sizi cezbetmeyeceğini anlıyorum.”

“Burada mıydın, Bothwell?” diye sordu Iago, hasta odasında ilerleyip Bothwell’in sırtına vururken. “Sana arkadaşlarımızı kimin zehirlediğini bulup adalet karşısına çıkartmanı söylediğimi düşünüyordum.”

“Ben... Ben... Leydi Elysabeth... M Mortimer’a bu görevi bana verdiğinizi söyleme nezaketinde bulunuyordum.”

Iago kaygılı görünüyordu. “O zaman işine bak ve Leydi’yi rahatsız etmeyi bırak. Git.”

Bu ikili ilişki Owen’ın Lord Bothwell’i yeni bir bakış açısıyla değerlendirmesini sağladı. Bothwell’in kendisi ve kral üzerindeki etkisi hakkındaki görüşü büyük ihtimalle abartıydı. Belki de Iago, casusus sandığı kadar boş değildi. Iago gelip Justine’in yatağının kenarında dikildi, yaşadığı duygudan dolayı yüzü kasvetlenmişti. “Off, bu sabah bir iyileşme görmeyi umut ediyordum. Bunu görmeyi değil.” O sırada oturmaya çabalayan Clark’a göz attı. Etayne hemen yanına koşup ona yardım etti. “En azından şövalyeniz iyileşiyor gibi duruyor. Nasılsın, sör?”

“Dünden beri çok daha iyi.” diye cevapladı boğuk bir sesle.

Iago saygıyla başını eğdi. “Krallığınızı şereflendirdiniz. Umarım bir an önce iyileşirsiniz.”

“Teşekkürler lordum.”

Iago Evie'ye doğru döndü, dudaklarını bastırıyordu. "Çok kötü görünüyorsunuz." Evie, bir gün önceki o telaşlı gelişlerinden beri elbisesini değiştirmemiş ve saçlarını taramamıştı. "Gördüğünüz gibi lordum, yardımcım oldukça hasta." dedi dik bir tonla.

Iago elini salladı. "Takılıyorum sadece, hepsi bu. Bütün geceyi hizmetlinizle birlikte uyanık geçirdiğiniz söylendi. Arkadaşınızla demek daha doğru olabilir. Takdire şayan bir durum. Benimle yürüyüşe çıkmak ister misiniz? Bence biraz temiz hava size iyi gelecektir."

Evie kaşlarını çatı. "Korkarım teklifinizi geri çevirmek zorundayım. Justine daha kötü görünüyor ve ben... Şey... Her ihtimale karşı burada olmak istiyorum."

"Sizi hemen çevrede yürüyüşe çıkartacaktım sadece." dedi. "Çok uzaklaşmayacağız, sizi temin ederim, üstelik durumu kötüleşirse gelip hemen bize seslenebilirler. Gelin, Leydim. Benimle yürüyüşe çıkın." Elini uzatmıştı.

Hassas ve düşünceli bir hareketti ve Owen kiskanarak adama gıpta etmişti. Evie bitkin bir hâlde Iago'ya baktı, teklifini kabul edip etmemek konusunda tereddüt ediyor görünüyordu; fakat daha sonra çok da kibar olmayan bir tavırla başını salladı ve yerinden kalktı. Elbisesindeki kırışıklıkların bir kısmını düzelttikten sonra Iago'nun uzatmış olduğu eli kabul edip, Owen'a bir bakış attı; takip etmesi için başını hafifçe eğerek işaret yaptı, zaten Owen çoktan buna niyetlenmişti.

Owen Etayne'e baktı; kız hastalarla orada kalmayı kabul ettiğini sessizce belirtmek için kafasını hafifçe öne doğru eğdi; ikili çevrede yapacakları gezintilerine başlar başlamaz Owen da

onları takibe koyuldu. Iago bina mimarisinin farklı noktalarını gösteriyor, altın örgü tasarımlara Kilttek dokuması dendiğini açıklıyordu. Owen konuşmalara çok fazla dikkatini vermiyordu, onun yerine belli bir mesafede yürümeyi ve ortamı gözlemlemeyi tercih etmişti. Her daim yeşil kalan bitki özlerinin aromasıyla karışan baca dumanının o nahoş kokusu havada asılı duruyordu. Etrafta çok fazla kargaşa vardı; oduncular yakacak odun kesiyor, nalbantlar biley taşlarıyla zımpara yapıyordu, ayrıca çocukların durmaksızın devam eden geçişleri, ortalıkta dolanan kurdeleler ve havlayan köpekler vardı. Iago'nun kıyafetinde onu halkından ayrı kılan, onun o toprakların kralı olduğunu haykıran hiçbir şey yoktu.

“Gerçekten yapar mısınız?” diye sordu Evie krala şaşkınlıkla, Owen'ın ilgisi tekrar konuşmaya kaymıştı, gerçi konuşmanın büyük bir kısmını da kaçırmıştı.

“Elbette!” diye cevapladı Iago, sonra da sesini alçalttı. “Vadi-lerde sık sık dolanırım. Yoksa halkımın sıkıntılarını ve ihtiyaçlarını nasıl öğrenebilirim? Edonburick dışındaki halkın çoğunluğunun nasıl görüldüğüme dair en ufak bir fikri yok, ayrıca seyyahlarla da sıklıkla karşılaşılır. Birçok samanlıkta uyumuşluğum ve çok sayıda pottager ve eşiyle aynı sofradan yemişliğim vardır.”

“Pottager ne?” diye sordu Evie merakla.

“Bahçelerle ilgilenen kişi. Ceredigion'da ne deniyor?”

“Çiftçi, sanırım.” diye cevapladı Evie. “O kelimeyi daha önce duymamıştım.”

“Toprak burada çok kayalık,” diye söze başladı Iago, “Her şey eğimli arazide yetişiyor. Katır veya pulluk çeken atlar

için yer yok. Pottagerlar yapabildikleri kadar toprağı düzeltiyor, pırasa ya da kabak ya da burada ne olursa onu yetiştiriyorlar. Pırasa çorbası benim en sevdiklerimdendir!”

Evie gülümsedi. “Pottegerla kalırken kendiniz hakkında sizi rencide edecek bir şeyler duyduğunuz oluyor mu?”

“Sürekli.” diye cevapladı neşeli bir kahkahayla. “Ama hiçbir zaman kim olduğumu açığa çıkarmıyorum. Iago Atabyrion’da sık kullanılan bir isimdir. Sizin ülkenizdeki James gibi. O yüzden pek şüpheye yer vermez. Ah, işte geldik.”

Bir bank, bir masa ve Wizr tahtasının olduğu üstü kapalı bir sundurmaya yaklaşıyorlardı. Açık havada, taştan çitlerle çevrili küçük bir çiçek bahçesinin yanına kurulmuştu.

“Wizr oynamak için mi beni buraya kadar getirdiniz?” diye sordu Evie emin olamadan.

“Sevmez misiniz? Size öğretebilirim.”

“Evie saçlarının bir kısmını kulağının arkasına atarak düzeltti. “Pek iyi değilimdir.” diye uydurdu. “Ne zaman oynasam kaybederim.”

“O zaman bunu kullanmaya çalışmayacağım.” dedi nazik bir tavırla ve onu banka doğru yönlendirdi. Evie oturdu ve dirseklerini masaya yerleştirdi; Iago oturmak için masanın etrafını dolaşırken Owen’a hızlı bir bakış attı.

Owen derin bir iç çekmek istedi fakat kıkırdamaya başlayacağından korktu. O yüzden onlara kulak kabartarak dikkatini çiçek bahçesine kaydırdı.

“Oyun taşları, gerçek taştan değil ahşaptan yapılmış.” dedi Evie.

“Takımın alışkın olduklarınız kadar etkileyici olmadığını tahmin edebiliyorum. Fakat kurallar yine de aynı. Açık renkleri mi seçtiniz? Ben koyularla oynayacağım.”

Evie Iago’yu dört hamlede alt edince Owen gülümsemesini saklamak için ağzını kapatmak zorunda kaldı.”

“Pekâlâ,” dedi Iago yarı sinirli, yarı neşeli. “Tekrar oynayalım mı?”

“İstiyorsanız elbette,” diye cevapladı uysal bir şekilde.

Bu sefer de Owen’ın öğrettiği taktiği kullanarak altı hamlede yendi kralı.

Owen Iago’ya bakma riskini göze aldı, kralın yüzü asılmıştı. “Mütevazı davranıyormuşsunuz, anlıyorum.”

“Hayır, gerçekten oynadığım zaman çoğunlukla kaybediyorum.” diye cevapladı.

O zaman anlamaya başladı. “Ahh, tamam. Unutmuştum. Siz Lord Kiskaddon ile birlikte büyüdünüz, şu Fountain tarafından kutsanan çocuk. Tekrar denememe izin verin. Lütfen oyunu numaradan vermeyin. Eğer sizi yeneceksem, bunu hak etmek isterim.” dedi ve taşları tekrar bir araya getirdi.

Evie sekiz hamlede yendi.

“Off!” diyerek homurdandı, geriye kaykılmış tahtaya bakıyordu. “Eğer siz bu kadar iyiyseniz Kiskaddon ile oynamanızı seyretmeyi çok isterdim.”

Owen’ın tek yapabildiği koluyla ağzını kapatmak oldu. Arkasını döndü böylece her ikisi de yüzünü görmeyecekti.

“Dürüst olmak gerekirse,” diye başladı Evie, “Wizr oynamayı bana o öğretti. Bu oyunda gerçekten çok yetenekli.”

“Tahmin edebiliyorum.” dedi Iago. Sonra da daha ciddi bir ses tonuyla devam etti. “Dün, ortalık karışmadan önce bana söylediğiniz şey. Krallıklarımız arasında bir anlaşma müzakere etmek için burada olduğunuzu söylediniz. Severn’ın öne sürdüğü maddelerden biri olarak da sizi sunduğunu söylediniz.” Bir süre duraksadı, kelimeleri dikkatli seçmeye çalışıyordu. Owen’ın içi daralmıştı. “Anlıyorum, yani... Aslında sizin Lord Kiskaddon ile nişanlı olduğunuzun dedikodudan ibaret olduğunu tahmin ediyorum. Bunu kralınızı memnun etmek için mi yapıyorsunuz? Yoksa sizin isteğiniz de bu mu?”

Owen’ın içinden yerden toprak parçası alıp Iago’nun kafasına fırlatmak geliyordu. Evie, Owen’ın bu kadar yakınlarında dikildiğini bilerek ne diyebilirdi ki? Büyük ihtimalle bu ona ızdırap veriyordu. En azından bu durumun kendisine verdiği acının yarısı kadar ona da ızdırap verdiğini umuyordu. Bıyık altından ettiği küfürleri içinde tutabilmek için dudaklarını ısıırıyordu; yine de dimdik ve tamamen sükûnet içindeydi.

“Bunu sormanız çok ince bir davranış.” dedi Evie kaçamak bir cevapla, sesi gitikçe daha huzursuz geliyordu. “Fakat bu tür şahsi konuları Wizr oyununun üzerine konuşmak pek tercih edeceğim bir şey değil.”

“Buna da pek Wizr oyunu denmezdi.” diyerek hızlı bir cevap verdi Iago. “Benim öz güvenimi ve gururumu tamamen yerle bir ettiniz. İtiraf etmeliyim ki bu şekilde oyunlara pek düşkün değilim. Bir tahta parçası üzerinde oyulmuş birkaç parça taşı hareket ettirmektense birisine kılıç sallamayı yeğlerim. Wizr’ın bir kişinin beyninin nasıl çalıştığını gösterdiğini söylüyorlar ve bu durumda benim olup olabileceğimden daha zeki olduğunu-

zu göstermiş oldunuz.” Derin bir nefes alıp verdi. “Pekâlâ, Leydi Mortimer, duygularınızdan bahsetmek konusunda pek rahat hissetmiyorsanız, o zaman en azından bana Lord Kiskaddon hakkkında bir şeyler söyleyebilir misiniz? Duyduğum şeylerin hepsi ona gizemli özellikler katan şişirilmiş efsaneler.”

“Muhtemelen hepsi doğru.” dedi Evie, sesinden gülümsediği belliydi.

“O zaman beni kuruntularımın birazından kurtaracak mısınız?” diye sordu Iago, sıkıntılanmıştı. Söze devam ederken sesi daha sakın geliyordu. “Sizinle birlikte olmamı neden kıskanacağını anlayabiliyorum. Sadece çok kısa bir süredir buradasınız fakat ben çoktan sizin neşenizden, zekânızdan ve cesaretinizden etkilenmiş durumdayım. Üstelik bunlar benim hayran olduğum ve hiçbir zaman şeyde... Kuzey’in o buz tutmuş ortamından gelen genç bir kızda bulabileceğimi düşünmediğim nitelikler.”

“Soğuğa alışkın olabiliriz, ancak kanımız sıcak akıyor.” dedi Evie.

“Bunu artık zaten biliyorum. Bana Lord Owen Kiskaddon hakkında bir şeyler söyleyin. Israr ediyorum. Sır olmayan bir şey. Çok şahsi olmayan bir şey. Nasıl görünüyor? Kişiliği nasıl? O da sizin kadar kaba mı?”

Evie gelen soru karşısında kahkaha attı. “Pekâlâ, lordum, eğer sizi memnun edecekse.” bir an duraksadı, kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibi duruyordu. Owen kulaklarına kadar alev alevdi; aynı zamanda da donmuş gibiydi, ani bir ızdırap hissine kapılmıştı. “Owen’ın ağabeyi Kral Severn’in rehinesiydi ve kralı devirmek için kurulan düzene ailesinin de dâhil olmasından

dolayı Ambion Tepesi zaferinin ardından şelaleden atıldı. Ardından kral ve danışmanları ailenin kaderini şekillendirirken Owen da Kingfountain'a rehine olarak gönderildi."

"Çok korkmuş olmalı." diye belirtti Iago düşünceli bir ses tonuyla.

"Öyleydi." dedi Evie. "Büyükbabam Dük Horwath beni Kingfountain'a ona arkadaşlık yapmam için yolladı."

"Ayrıca babanız, Lord Mortimer da Ambion Tepesinde ölmüştü, değil mi?"

Evie duraksadı. "Bunu biliyor muydunuz?"

"Biliyorum. Babanızı kaybetmek. Sizin için çok acı verici olmuş olmalı. Babam öldüğünde ben, çok derinden etkilemişti. Fakat lütfen devam edin."

Kral Owen'ın fark ettiğinden çok daha hassastı. Owen botunun uç kısmıyla bir tutam çimi kaldırttı, ortamın bozulması için bir grup yabani ördeğin tepelerinden çırpınarak geçmesini nasıl isterdi.

"Yani, diyeceğim Owen ile çok yakın arkadaş olduğumuz. Ve o zamandan beri de hep çok yakınız." Durdu; Owen, sözüne devam ederken sesindeki acıyı duyabiliyordu. "Benim için de hâlâ çok farklıdır."

Owen gözlerinin battığını hissetti; bir damla gözyaşı yuvarlandı, kendisinin bile anlamasına fırsat vermeden yanaklarından süzülürmüşü. Çenesini kasti, damlaların durması için yalvarıyordu.

"O zaman Atabyrion'daki bu görev şahsi açıdan size oldukça büyük bir şeye mal oldu." dedi Iago alçak ve sepmatik bir ses

tonuyla. “Kralınıza karşı ve aynı zamanda yüreğinize karşı bir sorumluluğunuz var. Tek söyleyebileceğim Owen Kiskaddon’ın kendini adanmış böyle bir arkadaşına sahip olduğu için şanslı bir adam olduğu. Krallığınızda güçlü bir lord. Occitania Kralı’nı ani bir gece baskısıyla yendiği ve onları tarumar ettiği haberi Edonburick’e kadar gelmişti. Bu, her ne kadar teorik açıdan mümkün olmasa da Wizr’da bir adamı iki hamlede yenmekle eş değer bir durum. Umarım bir gün kendisiyle karşılaşabilirim. Görünümü nasıl?”

“Oldukça yakışıklıdır.” dedi Evie, kendisinden bahsetmekten zevk aldığını Owen’a ses tonuyla hissettiriyordu. “Kahve-rengi saçlıdır ve bir tutam... Hiç taramadığı saçı vardır. Saçları bir hayli asidir.” Tehlikeli sulara dolaşmaktan vazgeçip devam etti, “Çok kibar, düşünceli ve cesurdur. Zayıfların arkasında durur ve kraldan aflarını dilemek için taleplerde bulunur. Kral onun sadık olduğunu bilir ve onun tavsiyelerini ve görüşlerini dinler.”

Owen, söylemeye can attığı şeyi de söyleyebilirdi ve tam şu anda sağ tarafta konuşmamızı dinlemekte. Ama söylemedi.

Owen çaktırmadan yanaklarından süzülen yaşların izlerini sildi, yüreği âşık olduğu kız için alev alev yanıyordu.

“Sanırım bunu size sormak zorundayım.” dedi Iago yumuşak bir sesle. “Bir kişi, insanı ikilemde bırakan sorumlulukları olduğunda onlardan birini seçmek zorunda kalır. Kralın dileğini yerine getirmeye hazır olmasaydınız Atabyrion’a gelmezsiniz diye düşünmemde bir sakınca var mı?”

“Peki, siz o sahtekârı Ceredigion’a geri götürmem için bana vermeye hazır mısınız?”

Iago acıyla derin bir iç çekti. “İnsanı ikilemde bırakan bağılılıkları çok iyi anlıyorum.” dedi kral. “Eyric’e ona yardım edeceğime ve onu koruyacağıma yemin ettim. Ona olan yeminimi bozduğum takdirde size verdiğim yeminleri tutacağıma nasıl inanacaksınız?”

“O sözü çok hızlı bir karar sonucunda verdiniz.” dedi Evie doğrudan.

“Gerçekten öyle. Keşke daha önce gelmiş olsaydınız. Fakat bir yolu olabilir.” Sesi ciddileşmişti. Severn, Ceredigion Kralı olmasaydı o zaman sizin de ona karşı sürdürmeniz gereken bir bağılılık yemininiz olmazdı.”

Iago’nun ağzından kelimeler dökülür dökülmez, Owen’ın zihni çalışmaya başladı.

O esnada hizmetli kızlardan biri hızla avluya koştu. “Lordum, affınızı diliyorum! Leydim! Yardımcınız fenalaşiyor. Nefes alışları sıkıntılı. Ölüyor olmasından korkuluyor. Sizi bulmam için gönderildim.”

Evie Wizr tahtasının başından ve masadan bir hamlede kalkıp hasta odasına koşmaya başladı. Owen da peşi sıra hızla koştu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Son Nefes

Owen kenarda duruyor, Justine'in zorla nefes alışıını izlerken üzüntüden içi parçalanıyordu. Evie ise arkadaşının, dostunun, yatağının kenarına diz çökmüş ellerini tutuyor, gözyaşlarına zorlukla hâkim oluyordu. Atabyrionlu doktor ciddi bir tavırla başını salladı, acizliğin evrensel hareketini yapıp, yani omuz silkip odadan ayrıldı. Clark artık desteksiz oturuyordu; solgun kıza bakarken gözlerinde kasvet ve sıkıntı vardı. Onun yanında ayakta duran Etayne yorgunluktan bitkin görünüyordu. Ceredigion'dan gelen küçük ekip, Justine'in sessiz ve zorlu nefeslerini sükûnet içinde dinliyordu.

Kral hasta odasında onlara eşlik etmemiş, Evie'nin kendi insanları arasında yasını tutabilmesi için fırsat vermek istemişti.

"Lütfen, Justine." Evie yalvarıyordu; yüzü üzüntüden bir deri bir kemik kalmıştı. "Bunu başarabilirsin! Bu illetten kurtulabilirsin! Ne olursun umudunu yitirme. Birlikte yapacağımız daha

çok şey var. Lütfen yaşamak için çabala! Çabalamak zorundasın. Bir uyanabilsen yiyip gücüne tekrar kavuşabileceksin.” Evie elinin tersiyle yanaklarından süzülen yaşları sildi, diğer eliyle hala sıkı sıkı Justine’in o solgun parmaklarını tutuyordu.

Owen Evie’nin böyle acı çektiğini görmekten nefret ediyordu. Ona doğru bir adım attı ve elini omzunun üzerine koydu. Teselliye mümkün kılmayan acıklı bir ifadeyle ona baktı, bastırmaya çalıştığı acısı titremesine sebep oluyordu.

“Onu kaybetmeye dayanamam.” diye fısıldadı Evie. “Dayanamam.”

“Bildğim her şeyi yaptım, leydim.” dedi Eayne yorgun bir hâlde. “Zehir her insanı farklı şekillerde etkiliyor. Clark daha güçlüydü.”

“Hâlâ bir kedi yavrusu gibi güçsüz hissediyorum.” dedi Clark. Ardından kızın hasta yatağına bir kez daha baktı, yüzü fena asılmıştı. “Zavallı kız.”

“Pes edemem; umudumu kaybetmeyeceğim!” dedi Evie hüsranla. “Lütfen, Justine! Sana ihtiyacım var! Senin verdiğin huzura ve arkadaşlığa ihtiyacım var. Benim için çok kıymetlisin. Lütfen!”

Solukları daha belirginleşmeye başlamıştı. Narin göğsünün kabarıp indiğini izlemek acı veriyordu. Aldığı soluklar sessizlik anlarından oluşan boşluklarla kesintiye uğruyordu.

Çekingen bir şekilde kapıya vuruldu. Evie bu kesinti karşısında öfkeli bakışlarını çevirdi Owen da kapıya doğru ilerleyip kapıyı açtı.

Kapının diğer tarafında Lord Bothwell duruyordu, yüzü kıpkırmızıydı.

“Ne var?” diye sordu Owen.

Lord Bothwell ağzını kapattı. “Şey... Aradığımız kişi. Leydinize söyleyin.” Görüntüsünü kasıtlı bir şekilde engelleyen Owen’ın arkasından görebilmek için boynunu eğdi. “Bulundugunu söyleyin. Şelalenin dibinde. Bir balıkçının ağlarına takılmış. Sirtında bir bıçak yarası vardı. Bunun, zehirleyen kişinin hâlâ ortalıkta olduğu anlamına gelmesinden şüpheleniyorum. Dikkatli olun, sür. Leydinizi koruyun. Onu korumak tamamen size kalmış gibi görünüyor artık.”

“Koruyacağım.” dedi Owen. “Sağ ol, Bothwell.” Kapıyı kapatmaya davranmıştı ki Atabyrionlu soylu kapıyı tuttu. “Yardımanın dokunabileceği bir husus olursa?”

“Hanımefendi matemini yalnız başına tutmasına fırsat verdiğiniz için müteşekkir olacaktır.” dedi Owen. Sonra da kapıyı kapatıp adamın görüşünü tamamen engelledi.

Owen kızın hırıltılı nefesinin çıkarttığı sesin sakinlediğini fark etti. Son nefesi dudaklarının arasından çıkıvermişti; kız ölmüştü.

“Hayır! Hayır!” diye acı acı feryat etti Evie, hücum eden o berbat duygu seliyle gözyaşlarına boğulmuştu. Yüzünü Justine’in göğsüne gömerken hıçkırık ve iniltiler kendi göğsünü sıkıştırıyordu.

Owen Fountain’ın içinde kıpırdandığını hissetti. Onu çağırmamıştı fakat nedense içten içe uyandığını hissetti. Eayne birden kafasını kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla Owen’inkilerle buluştu. O da hissetmişti.

“Gitti.” dedi Clark en sonunda, sesi çaresizlikten boğuk çıkmıştı. Owen kapının sürgüsünü çekti, adeta bilinçsizce hareket

ediyor, Fountain'ın yatağa doğru akışını takip ediyordu. Oda-
nın içinde bir şeyler hissediyordu. Justine sessiz ve sakin uzanı-
yordu, geriye sadece bedeninin mumsu kısmı kalmıştı. Ancak
asıl Justine hâlâ onlarla odanın içindeydi ve Owen onun Evie'ye
yönlendirdiği yatıştırıcı düşünceleri hissedebiliyordu fakat Evie
bunları hisetmek için fazla kederliydi. Yavaşça ve temkinli bir
tavırla ileriye doğru adım attı ve Evie'nin arkasında dikildi, ar-
kadaşının bedenine bakıyordu. İçinde bir şeyler büyüyordu.
Fountain'ın suları içinde çağılıyor, dalgalar halinde ona ulaşı-
yordu. Eli ayağı kesilmişti.

Etayne gözlerini Owen'a dikmişti, korkudan kocaman ol-
muşlardı. Ama garip bir durumun olduğunu sezen tek kişi o
gibi duruyordu. Büyüsünün daralan alanının bir anlığına ge-
nişlediğini hissetti, sanki muhteşem bir nehrin suları onu dol-
duruyordu.

Owen karyolanın yanında, Justine'in başında duruyor, daği-
nık, siyah saçlarına bakıyordu. Ne yapması gerektiğini biliyor-
du. Hafızasının derinliklerinde bir yerlerde, Tatton Sarayı'nda
bir hasta odası görüntüsü vardı. Ailesinin matemli seslerini du-
yuyordu. Saç derisinin üzerinde yumuşacık beyaz bir tutamı
olan bir yenidoğan vardı. Kanlı görüntüsüyle bebek, ebenin
kollarında büzülmüş duruyordu. Ankarette Tryneowy'nin, kra-
liçenin zehircisinin kollarında. Onu kurtarabilmek için bütün
bilgisini ve bitkilerin gücünü kullanmıştı ancak yine de yeterli
gelmemişti. Fakat sahip olduğu başka bir güç daha vardı. Onu
elden ayaktan kesecek bir güç.

Owen güçsüz kalacağını biliyordu. Günlerce belki de haf-
talarca büyüsünü toplayamayabileceğini biliyordu. Bu her biri

için ciddi tehlike arz ediyordu. Fakat Evie'nin yürek burkan yaşları ve kendisinin Justine'e karşı hissettikleri onu bunu yapmaya meylettiriyordu. Hatta bunun ötesinde Fountain'ın dileğinin de bu olduğunu hissediyordu.

Owen, bir yandan sinirlerini ve korkusunu dizginlemeye çalışırken yakınlaştı. Elini Evie'nin titreyen omzuna koydu sonra da yatağın üzerine doğru eğildi. Diğer eliyle de Justine'nin alnına düşen koyu saçları çekti.

Evie kafasını kaldırdı, burnu akıyordu, yüzünde üzüntü, keder ve bir nebze şaşkınlık vardı.

Owen'ın öğrendiği bir şey değildi bu, fakat bir şekilde ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ağzını Justine'in soğuk dudaklarının hemen üzerine getirdi. Vücudundan çıkan hiçbir sıcaklık yoktu ama yine de odadaki varlığını ve içindeki Fountain akışını hissedebiliyordu. Ağzının üzerinde hareketsiz durdu, önce kelimeyi hissetti, sonra da telaffuz etti.

"Nesh-ama."

Nefes al.

Owen hafifçe ağzını öptü ve teni onun tenine dokunur dokunmaz Fountain suları içinden çağlayarak Justine'e aktı. Bir anlığına Owen büyüünün girdabına kapıldı, kulakları çınlamış, tırnak uçlarına kadar ürpermişti.

Justine uzun, tir tir titreten, derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı.

Owen kalktı, büyüünün hâlâ akmaya devam ettiğini hissediyordu; gözleri Justine'inkilerle buluştu. O da biliyordu. Ölü

olarak kalmıştı ama Derin Sulara karışmamıştı. Owen onu inişe geçmeden hemen önce kurtarmıştı.

“Justine!” Evie şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Bütün Fountain büyüsü onu terk edince Owen’ın dizlerinin bağı çözüldü. Tamamen boşalmıştı, içi olduğu gibi oyulmuştu; tüy kadar hafif hissediyordu. Gözleri karardı ve düştü.

Owen ayıldığında geçen zaman hakkında hiçbir fikri yoktu. atırdayan şömine ateşinin sesini duydu. Fakat onu uyandıran aralanan pencerenin sesiydi. Dışarıdan hava gelmiş, şelalenin uzaktan ağıltısını getirmişti. Pencere menteşelerinden biri hafifçe gıcırdamıştı, ama belli belirsizdi. Ses onu endişelendirmişti. Owen’ın gözleri demir bir kapı gibi ağırdı. Açık tutabilmek için çabaladı fakat tek görebildiği ince bir ışık huzmesiydi. Oda karanlıktı, yani gece çoktan çökmüştü. Ne kadar zamandır uyuyordu? Hasta odasındaydı. Kokusundan hemen tanıımıştı.

Bir bot sesi duyuldu.

Owen kafasını çevirmeye çalıştı fakat rs gibi sertti. Sadece birkaç derece hareket ettirmeyi başarmıştı. zeri ince arşaşlarla örtülü bir yatakta yatıyor ve aşırı derecede terliyordu. Görev zinciri alınmıştı. Yatağının yanındaki sandalyede asılı durduğunu görebiliyordu, loş ışıkta parıldıyordu. Pencere kenarında bir gölge vardı, odanın geri kalanından daha koyu duruyordu. Gölge hareket ediyordu.

Owen’ın içinde ani bir panik hissi oluştu. Elinde hiç Foun-

tain gücü kalmamıştı. Bardağı tamamen boştu, tek bir damla kalmamıştı. Bu hissi daha önce hiç yaşamamıştı; çünkü kutsanmış olduğunu keşfettiği andan itibaren boşalmasına hiç fırsat vermemişti. Oysa şimdi Fountain'ın fısıltısı bile yoktu. Kolu kesilmiş gibi yoksun ve garip hissediyordu.

Evie neredeydi? Clark ve Etayne neredeydi? Yatağının yanındaki yatakta Justine'in siyah saçını gördü; göğsü usul usul inip çıkıyordu, derin bir uykudaydı. Acı veren bir soluk alıp vermesi yoktu. Derin uykudaki bir kişinin rahat ve hafif soluğuydu bu.

Anılar zihninde yeniden canlanıyordu. Justine öncesinde ölmüştü ama Owen onu kurtarmıştı. O bu sabah mıydı? Yoksa üzerinden bir günden daha fazla mı geçmişti? Midesinin de güç depoları kadar boş olması dışında ne kadar geçtiğini söylemesi mümkün değildi.

Gölge artık açık olan pencereden ağır ağır uzaklaştı ve Owen'ın yatağına yaklaştı. Zeminde hafifçe sürünen başka bir bot sesi duydu; gölge hareketsizleşti. Owen'ın zihnine, onu telaşa sürükleyen başka anılar da üşüştü. Bothwell gelmişti ve ilk şüphelilerinin ölü olduğunu söylemişti.

Bu da demek oluyor ki yiyeceğe zehir koyan kişi hâlâ firar daydı. Üstelik, büyük olasılıkla, Owen'ı daha da telaşa düşüren şey, zehircinin baştan savma gerçekleştirmeye çalıştığı görevini tamamlamak için sinsice yaklaşıyor olmasıydı.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

İhanet

İnsanın elinden bir şey gelmemesi berbattı. Owen kaçma yolu bulmak için odayı taradı; ancak bulsa bile kollarında ve bacaklarında hiç derman yoktu ve çok ağırdılar; geriye kalan gücüyle tek yapabildiği zorla kıpırdamaktı. Konuşmayı denedi ve en azından ağzının çalıştığını fark etti.

“Seni görüyorum.” dedi Owen alçak bir sesle.

Gölge yarı yolda durdu. O derin sessizlik şelalenin açık pencereden gelen sesiyle bölündü.

“Seni gördüğüm gibi.” Gölgeden tanıdık bir ses gelmişti. Senin artık yapmacık gülümsemesi yoktu fakat Owen onu yine de tanımıştı. Lord Bothwell’di.

“Neden buradasın?” diye sordu Owen. Onu oyalamak için bir şey yapması gerekiyordu. Yardım çağırmak için bağırabilir miydi? Birisi oraya ne kadar hızlı gelebilirdi? Kendisini savunamazdı ancak düşmanı bunu biliyor muydu?

“Yeterince açık değil mi?” Alaycı bir tavırla Bothwell cevap verdi. Tekrar yatağa doğru ilerlemeye başladı, gölge olarak kalmaya devam ediyordu; fakat eli hançerindeydi.

“Size yardım etmem için ödeme yapıldı ama hepinizin ölmesini sağlamam için daha fazlası verildi.”

Owen tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. “Hepimizin mi?”

“Yani, ama özellikle Leydi Mortimer’ın. Eğer Atabyrion’da suikasta kurban giderse bu kralınızı Atabyrion’ı işgal etmesi konusunda kışkırtmaktan çok daha fazlasına sebep olacaktır. Bu da ilgisini başka yöne çekecektir.”

“Neyden başka yöne?” Owen ısrarla sordu, evham içini kemiriyordu. Elindense hiçbir şey gelmiyordu.

Gölgedeki adam dilini şaklattı. “Olaylar görüldüğü gibi değil. Şimdi, iyi bir çocuk ol da seni güzelce öldürebileyim. Acısız ve çabuk olacak. Söz veriyorum.” Birkaç adım daha attı; Owen artık yüzünün silik hatlarını görüyordu. O itaatkâr, sokulgan tavırlar ortadan kaybolmuştu. Bothwell’in onu öldürme niyetinde olduğuna şüphe yoktu.

“Şelalede bizimle birlikte değildin. Bizi zehirlemeye çalışan kimdi?” Owen meydan okuyordu okumasına ama terler de alnından süzülüyordu.

“Kaza gibi görünmesi gerekiyordu. Bir yıl önce, Iago Llewellyn’in ev halkından bunun gibi bir fırsatı kollayan bir hizmetliyi kendime bağladım. Ama sen her şeyi mahvettin, ben de onu nehre atmak zorunda kaldım. Eh en azından bu geri kalmış topraklardan ayrılıp daha medeni bir krallığa dönebilirim ben de. Mutlu sabahlar, çocuk.”

Bothwell Owen'ın yatağının kenarında belirdi, loş ışıktaki pis pis Owen'a bakıyordu.

O esnada adamın baldırına bir hançer saplandı.

Bıçak yerinden çıkarken Owen kabzayı tutanın bir kadın eli olduğunu anladı. Kendini yataktan yuvarlamaya çalıştı fakat tek başarabildiği kendini kısmen kaldırmak olmuştu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi küt küt atıyordu; taze kan ona doğru fişkirirken el ve ayak parmaklarının karıncalandığını hissetti.

Bothwell geriye çekilip Justine'in daha önce hareketsiz yattığı yatağa doğru hamle yaptı, hançeri dışarıdaydı ve hazırda bekliyordu. Fakat oradaki Justine değildi. Owen simsiyah saçları gördü ama o anda Etayne'in saçlarının arkasında kalan yüzünü tanıdı. Adamın karnına yumruk indirirken gözleri hırstan alev alevdi. Bothwell geriye düştü, ardından karşı atak yapmak için döndü fakat Etayne hazırlıklıydı. Yataktan fırlamış, elinde hançeriyle arkasından saldırmıştı. Owen da bir şeyler yapmaya çalışıyor, ayaklarını serbest bırakabilmek için çarşafı itekliyordu. İki zehirci gölgelerin arasında yerde kavga ederken homurtular ve lanetler havada uçuşuyordu. Owen, bir hançerin havaya kalktığını, sonra da Etayne'in eliyle adamın bileğini kavradığını gördü. Kallavi bir küfür savruldu, sandalye dingildemiş ve devrilmişti; o esnada birden Etayne ayaklarının üzerine kalkıp geriye çekildi, hançerini elinde tutuyordu. Peruğundaki siyah saçların bir kısmı yüzündeki terlere yapışmıştı. Kendini Owen'ın yatağının yanına kalkan gibi konumlandırdı.

Suratsız adam yerinden kalktı, acıyla iki büklüm oldu. "Çok toysun," diye söylendi. "Çok acemisin. Adını okuldan duymuştum. Eminim sen de Foulcart'ı duymuşsundur. Kılık değiştir-

mede iyisin ancak ben bıçak kullanmada daha iyiyim ve sen de bunu biliyorsun.”

“Kendinden ne kadar da eminsin?” diye sordu Etayne temkinli bir edayla, hançerini artık elinin altında, kollarını göğsüne yakın tutuyordu.

Bothwell ileriye doğru bitkin bir adım attı ama sonrasında yüzüstü yere yığıldı.

“İşte o yüzden seni bıçaklamadan önce hançerime zehir sürmüştüm.” dedi Etayne alaycı bir gülümsemeyle.

Bothwell kıvranıp titremeye başladı.

Etayne adamın bileğine bastı ve sonra elinden hançerini aldı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Owen, derin derin nefes alıp ciğerlerine bayram ettiriyordu. Etayne kendini Justine’e benzetmişti; hatta kızın elbisesini bile giymişti.

“Pisan’da aynı zehir okuluna gittik. Kimliğini gizlemek için farklı bir isim kullanıyormuş.” dedi yanaklarındaki terleri kurularken. “Artık Occitania adına çalışıyor, yani bence öyle. Yüz yüze hiç karşılaşmamıştık yoksa onu tanırdım.”

Etayne düşen sandalyeyi kaldırıp baygın adamı üzerine yerleştirdi. Sonra da adamı el ve ayak bileklerinden ahşap sandalyeye bağlamaya koyuldu, başı yana düşmüş sallanıyordu.

“Kullandığın zehir ölümcül mü?” diye sordu Owen.

“Hayır, felç ediyor. Dövüşmesi zorlaşsın diye onu bacağın-
dan bıçakladım, hem böylece zehir doğrudan kana karışmış
olacaktı.” Hançerini kuşak kayışına yerleştirdi ve sonra da ya-
tağa gelip Owen’ın karyolanın başına yaslanarak oturmasına
yardımcı oldu.

“Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.” dedi, kıza büyük bir minnet duygusuyla bakıyordu. Kız ise, Owen’ın gömleğini düzeltmek için onunla boğuşuyordu.

“Hesaplanmış bir hareketti.” dedi Etayne omuz silkerek. “Clark hâlâ dövülecek durumda değil; sen ise Fountain tüm gücünü çektikten sonra yenidoğan bir bebek kadar güçsüz kalmıştın. O yüzden biz de Justine’in hareket edemeyecek kadar hasta olduğu ve senin de rahatsız olduğun söylentisini yaydık. Ben onun kılığına girdim ve yerine geçtim. Kont’un kızı da güvende. Başka bir zehircinin bunu her ikinizi de öldürmek için kolay bir fırsat olarak değerlendirebileceğini düşündüm ve öyle de oldu. Bothwell tuzağa düştü.”

“Daha önce hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.” dedi Owen, yem olarak kullanıldığı için nasıl hissetmesi gerektiğine emin olamıyordu.

“Onun için bir şeyler yapabilirim.” dedi Etayne. Öncelikle, pencereyi kapatıp sürgüsünü çekti. Sonra da ışığı artırmak için mum yaktı. Bothwell horlamaya başlamıştı, başı ise hâlâ yanda sallanıyordu. Zehirci çantasından çeşitli bitkilerden aldı ve hiç zaman kaybetmeden küçük şifoniyerin üzerindeki et suyu fincanına ekledi. Kaşıkla karıştırıp Owen’ın yanına geldi.

Fincanı dudaklarına yanaştırırken Owen sebze ve tavuk suyu aromasını içine çekti, içindeki küçük mercimek taneciklerini gördü. Bir yudum verdi, Owen da yutkundü, tuzlu et suyunun ve Ankarette’in zamanından tanıdığı bazı bitkilerin tadını aldı. Bunlar ebelerin kullandığı iyileştirici bitkilerdi. Çocukken de benzer bir karışım içmişti.

Ilık et suyundan birkaç yudum daha aldı ve Etayne daha çok içmesi için cesaretlendirince fincanı bitirmeyi başardı.

“İşte,” Nemli ağzını kurulamak için parmaklarını kullanıyordu, “gücünü artık hızlıca toparlarsın.”

Bu kadar yakınında olması Owen’ı rahatsız ve tedirgin etmişti. Kız ona bakıyordu, gözleri başından saçlarının arasındaki beyaz tutama doğru kaydı. Bir anlığına ona dokunacağını düşündü. Daha sonra geriye uzanıp fincanı küçük şifonyerin üzerine koydu.

Etayne zehircinin ceplerini kolaçan etmeye başladı. Bir parça iple boynunda asılı duran şişeyi aldı ve çatalla çıkarttığı tıpayı dikkatli bir şekilde soludu. Sonra da ikinci hançeri almak için davrandı, parmaklarındaki bütün yüzükleri de çıkarttı. Zehir daha yeni eklenmiş olmalıydı yoksa Owen’ın gücü onları tespit ederdi.

Etayne, deri kayışla adamın göğsüne sabitlenmiş bir kese içinde bazı gizli kâğıtlar buldu. Bothwell’in kafası havaya kalktı, gözlerini açıp kapatıyordu. “Ahhh!” diye inledi. Bakışları telaştan çılgına dönmüştü. Sandalyeyi bulunduğu yerde yalpaltacak kadar sert bir şekilde ipleri çekiştirdi. Etayne devrilmesini önlemek için elini adamın omzuna koydu.

“İleriye doğru düşersen, burnunu kırarsın.” diye uyardı Etayne.

“Sen mi kazandın?” diye sordu Bothwell inanmayan bir tavırla. Son derece öfkeli duruyordu.

Etayne küçümser bir şekilde adamın yanağına vurdu. “Olaylar görüldüğü gibi değildir. Şimdi iyi bir çocuk ol ve sakın dur ki seni güzelce öldürebileyim.”

Kızın bariz hakareti karşısında adamın gözleri büyüdü. “Bu iyiydi, Etayne. Ooo, perişan etmek için uyguladığın zehir tam

kararında.” Elini kolunu bağlayan ipleri çözmek için çabaladı, öfkeli öfkeli kaşlarını çatıyordu. “Bana ne verdin? Catspaw?”

“Veregrain,” diye karşılık verdi.

“Bir sonraki tahminim oydu. Ah, şimdi anlıyorum. İlk sapladığın.” Söyleniyordu. “Arkamı sana dönene kadar bekledin.”

Kız omuz silkti, aldığı keyfi belli etmemeye çalışıyordu. “Görünen o ki hâlâ Chatriyon’a hizmet ediyorsun.”

Bothwell kin güden bakışlarla gözlerini kısıtı. “En iyi imkânları sunanlara hizmet ediyorum. Sen de öyle yapmalısın.” dedi üzerine basa basa. “Mancini’nin sana ne kadar ödediği umrumda değil. Chatriyon daha fazlasını verebilir. Senin yeteneklerine sahip bir kızı Occitania’da kimse tutamaz. Ama çocuğu öldür, malum kulağı bizde.”

“Biliyorum.” dedi Etayne. “Teklifin biraz cazip geldi. Ama biraz, tamamen değil yani. Sadakat her şeyimdir.”

O yemin sözü karşısında Bothwell söylendi. “Benimle dalga geçme, Etayne. Sen kendine sadıksındır. Kendi çıkarlarına sadıksındır. Bu daha iyi bir teklif. Ama her ne olursa olsun, sen yine de Ceredigion’a hizmet etmek istiyorsan, o gaspçı düştükten sonra yine yap. Daha da iyisi, krallığın içinden bizim için çalışan bir casus ol. Mancini gibi.”

Etayne kaşlarını çattı. “Üzerinde bazı kâğıtlar buldum.” Kâğıtları havada sallayarak onunla dalga geçiyordu. “Nasıl bir şifre kullandılar merak ediyorum.”

Korkuyla gözleri açıldı. “Geri ver onları.”

Etayne, hayır anlamında dilini şaklattı. “Seni alt ettim, Botwell. Unuttun mu?”

Etayne kâğıtları açarken Owen da izliyordu. “Formian şifresi

mi?” Abartılı bir iç çekişle sormuştu. “Gerçekten mi? Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Adam ipleri zorladı. “Seni göndereceklerini düşünmemiştik.”

“Biz’den kastın krallık mı?” diye dalga geçerek sordu Etayne. Owen kayarak kendini toplamıştı. Bothwell’i tekrar incelemek için Fountain yeteneğini kullanabiliyor olmayı çok isterdi; fakat büyüüne ulaşmaya çalışmak delik bir testiye doldurmaya çalışmak gibiydi. En ufak gücü yoktu.

Bothwell kaşlarını çatı. “Onu tanımıyorsun.”

“O kadar emin olma.” diye cevapladı, hızlı bir şekilde şifreli mesaja göz atıyordu. Şamdanın yakınına getirdi. Genç adam parmaklarını gerdirmeye başlarken Owen da onu izliyordu, bağların dayanıklılığını deniyordu. Canlandığını hisseden Owen döşeginde ileriye doğru eğildi, fakat hareket başını döndürmüştü. Ayaklarını yan taraftan sallandırdı, ama ayağa kalkmaya çalışmanın tam bir aptallık olacağını biliyordu.

Bothwell’in bakışları Etayne’in yüzüne sabitlenmişti. Kız okudukça bakışları daha da karamsarlaşıyordu.

“Bunu kim emretti?” diye sordu, kâğıdı eline vuruyordu. “Chatriyon mı? O kadar aptal olduğunu düşünmüyorum.” Bothwell’in gözlerinden alev fışkırıyordu.

“O ne?” diye sordu Owen, sesi temkinli çıkmıştı. Tamamen zehirciler ve ölümle alakalı bir şeydi. Wizr oynamak gibiydi bu; tek farkı başka biri oyuna bile dâhil olmadan senin taşlarından birini oyun dışı bırakabiliyordu.

Etayne döndü ve endişeyle Owen’a baktı. “Kral Severn’in peşinde bir zehirci var.”

Owen uğradığı şaşkınlıkla nefesini tutmuştu. Bothwell'e döndü. "Kim?"

Genç adamın yüzü gerilmişti. "Ben sadece bana düşen kısmı yaparım." diye pat diye cevabı yapıştırdı. "Ceredigion ve Atabyrion arasında barış olamaz. Bu bir facia olur!"

"Sorusunu cevapla!" Etayne adamı cevap vermeye zorluyordu.

Bothwell'in gözleri Owen'a kaydı. "Eğer beni serbest bırakırsan..." diye teklifte bulundu.

"Seni nehirden aşağıya serbest bırakacağım!" diye tehdit etti Etayne adamı.

Bothwell'in beti benzi attı. "Çirkinleşmeye gerek yok!"

Etayne kafasını salladı. Boşa harcadığımız her an kralımızın hayatını tehlikeye atıyor. Biz ona sadığız, Bothwell. Buna emin olabilirsiniz."

Zehirci homurdandı. "O zaman artık kralınız olmadığını öğrendiğinizde korkuya kapılacaksınız."

Owen adamın boğazına yapışmak istedi. "Peki, o zaman Ceredigion'a kim hükmedecek? Eyrice mi? İnsanlar onu tanımıyorlar bile. Ona güvenmiyorlar. Beyanı doğru olabilir ancak çok uzun bir süredir ortalarda değildi. Halk zaten refah içinde. Severn'in arkasında duracaklardır."

Bothwell kafasını salladı. "Belki de haklısın. Fakat aslında neler olup bittiğini görmüyorsun. Oluşan su buharından şelaileyi göremiyorsun. Sesini duyuyor olabilirsiniz. Ancak göremiyorsun."

"Bulmaca gibi konuşmayı kes." dedi Etayne. "Aslında işimizi

kolaylaştırabiliriz. Biraz banotuna ne dersin? Hımm? Yoksa... Saf itüzümü daha mı iyi olur?”

Bothwell’in gözleri büyüdü ve yerinde sallanmaya başladı. “Ya da doğrudan beni öldürebilirsin!” diye söylendi. “Sana anlattığım takdirde her koşulda ölü bir adam sayılırım!”

“Ancak en iyi yanı,” diye söze başladı Etayne “bize anlattığını bile hatırlamayacak olman.”

“Geri zekâlı!” Bothwell hakaret etmeye başlamıştı. Derin bir iç çekti “Anlatacağım! Anlatacağım!” Kafasını sallıyordu; yenilmişti. “Nasılsa, büyük ihtimalle, benim için artık çok geç. Chatriyon Eyric’in tahta geçmesini istemiyor. O sadece bir piyon. Dikkat dağıtmak için. Chatriyon, o çokbilmiş küçük Kiskaddon’ın elinde oyuncak olup yenilince çok küçük düştü. Biliyorsun, kendi hırslarına ulaşmak için Brythonica’nın peşindeydi ancak artık fikrini değiştirdi. Şimdi daha büyük bir hazinenin peşinde. Ceredigion’ı istiyor.”

Owen kafasını salladı. “Bu hırs değil. Bu delilik.”

Bothwell homurdandı. “Bu doğru olabilir. Ama çok kararlı. Mortimer kızını öldürerek Severn’ı Atabyrion’la savaşa sürüklenme niyetinde. Sonra da Severn’ı zehirleyerek öldürecek ve kambur kralın yeğenini evliliğe zorlayarak tahta hak iddia edecek. Plan bu, Etayne. Hepsi bu. Ceredigion’a karısı aracılığıyla hükmedecek. Tunmore’un görevi ise kızı ikna etmek. Bilmiyorsan eğer, o da kutsanmış biri. Yaşlı adama surat asmasına katkı sağlaması için annesini haftalardır zehirliyoruz. Senin burada, Atabyrion’da olman Etayne,” adam pis pis sırtıyordu, “Tyrell’in krala ulaşmasını sadece daha da kolaylaştıracak.”

Fountain tarafından kutsanan her kişi fevkalade bir güç sergiler, hatta bazen bu birden fazla olur. Bu bilge sırlarını tüm dünyadan saklarlar ama şimdi bahsedeceğim bazı genel kurallar bunun dışında kalır. Başlıca iki güç toplama yöntemini tanımlamak için kullanılan terimler “rigor” ve “vigor”dur. “Rigor” terimi ciddiyeti ve kurallara bağlılığı anlatır. Büyü, bazı güdümlü beceri ya da sıradan işlerin beraberinde özenli ve devamlı olarak gelir. Bu kişiler, çevrelerindeki kişilere kıyasla olağanüstü güçlü bir iradeye ve öz disipline sahiptirler. “Vigor” terimi ise çabayı, enerjiyi ve coşkuyu anlatır. Bir görevi yalnızca hırs uğruna değil, severek yapmak gerekir. Bu iki kavram Fountain büyüünü toplamak için kullanılan ikiz atları ifade eder. Bir kişinin neden birini diğerine tercih ettiği ya da bu iki yöntemin etkililiği arasında bir fark olup olmadığı, bizim gibi diğer insanlar için bir gizem olarak kalmaktadır.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarih

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Camcı

Bothwell gizlice Iago'nun sarayından çıkartıldı ve Evie'nin gemisinde bir hücreye atıldı. Owen'ın niyeti, adamı yanlarında Ceredigion'a götürmek ve Mancini'nin gerçek sadakati konusunda daha fazla bilgi elde etmek için casus başına meydan okumaktı. Adamın söyledikleri Owen'ı huzursuz etmiş; Kral Severn'in tehlikede olması Atabyrion'daki görevlerini yerine getirip eve dönme konusunda kaygılandırmıştı.

Hem Owen hem de Etayne daha önce Tyrell adını duymuştu fakat farklı bağlamlardaydı. Owen bu adı Severn'in yeğenlerinin öldürülmesiyle olan bağlantısından hatırlıyordu; Etayne ise adamı Pisan'da geçirdiği dönemde kulaktan duyma bilgilerle bir nebze tanıma fırsatı bulmuştu. En az Severn'in yaşındaydı; kiralık katil olarak bir ünü, yakışıklı bir yüzü ve ön dişleri arasında hafif bir boşluğu vardı. Şansları yaver giderse bunlar onu bulmaya yardımcı olurdu.

Bothwell'i yakaladıktan sonra Owen ve Etayne diğerlerini plandaki belli hususlar konusunda bilgilendirdi. Clark'ın kralı uyarması ve bir an önce Tyrell'in peşine düşmesi için Kingfountain'a derhâl dönmesine karar verildi. Owen, Evie ve Etayne mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde kendilerine verilen görevi tamamlamak için orada kaldılar.

Etayne, gücünün ve sağlığının yerine geldiğini hissederek Owen'a daha fazla et suyu hazırladı. Ancak Fountain büyüyle hâlâ bağlantı kuramıyordu. Okumak için kitap bulması, Wizr oynaması ya da kendi depolarını doldurmak için bir şeyler yapması gerekiyordu ama bütün bunlar belli bir zaman gerektiriyordu oysa çok zamanı yoktu.

Owen, kendi düşüncelerine odaklanmak için kraliyet köşkünün etrafında kısa bir yürüyüşe çıktı; bacaklarını gerdiriyor, omuzlarındaki kulunçları açtırıyordu. Zihni, üzerlerine doğru gelen çok sayıdaki tehditle meşguldü. Etrafta dolandıkça bir strateji geliştirmeye çalışıyordu. Geçmişte, sorunun kalbine ulaşmak onun için hep çok kolay olmuştu. Bütün gücü çekildiğinden, bir plan kurmak şöyle dursun Occitaniyalıların anlaşılması güç planının tüm ayrıntılarını bile zoraki hatırlıyordu.

Öğle vakti, bir hizmetli gelip Leydi Mortimer'in onu görmek istediğini söyledi. Hemen söyleneni yapıp odasının yolunu tuttu. Kendi bedeni ona yabancı gibi geliyordu.

Odaya girince Clark'ın Etayne ile arkada köşede bir konu hakkında görüştüğünü, Justine'in ise ayakta Evie'nin elbisesinin peşinde dolandığını gördü. İyileşmesi hızlı bir şekilde tamamlanmıştı. Justine Owen'ı görünce yanakları kızardı ve Evie'nin kulağına bir şeyler fısıldadı; Evie hızla dönüp ona baktı.

“Leydim!” dedi resmi bir tavırla.

Evie’nin gözlerinin içi gülüyordu. “Justine söylemeye utanıyor, o yüzden onun yerine ben söyleyeceğim. Owen, kendisinin dün öldüğünü biliyor ve onu tekrar hayata geri döndürdüğünün farkında.”

Owen şaşkınlıkla Justine’e baktı; kızın yanakları daha da kızardı ve başıyla onayladı.

“Neden kendin söyleyemiyorsun anlamıyorum.” diye söylendi Evie üstü kapalı bir şekilde. “Sanki ikiniz daha önce hiç konuşmadınız.”

“Bu farklı, leydim.” dedi Justine süklüm püklüm bir tavırla. Owen’a tamamen hayranlık ve saygı duyduğu belliydi.

“Yapabileceğim ne varsa onu yaptım, Justine.” Owen kızın huzursuzlanmaya başladığını görüyor, kendi de öyle hissetmeye başlıyordu; o yüzden konuyu değiştirmeye karar verdi. “Clark ne zaman yelken açıyorsun?”

Casus bakışlarını çevirdi. “Met zamanı ayrılacağız. Keresteyle açılacak bir tüccar gemisi var, beni açıkta demir atmış bekleyen gemilerimizden birine bırakacak. Gece yarısı olmadan Kingfountain’a varmış olmayı umuyorum. Acaba Bothwell’i de yanımda götürsem mi?”

Erayne kafasını salladı. “Hâlâ çok güçsüzsün. Onu burada bizimle bırakman daha iyi olur. Ağzından alabileceğim daha fazla bilgi olabilir. Ayrıca Owen da esirimizle ilgili belli konuları Mancini ile görüşmek istiyor. Üstelik kafeste bile çok tehlikeli biri.”

Clark dudaklarını bastırdı. “Ben hâlâ yanımda götürmem gerektiğini düşünüyorum. Zehircinin nerede saklandığını be-

lirlememize yardım edebilirse bize onu yakalamak için zaman kazandırır.” Owen her iki durumdaki mantığı da görebiliyordu. Gücünün eksikliğini fena hâlde yine hissetmişti. “Onu yakınımda tutmak istiyorum. Kaçmaya çalışacağına şüphem yok. Etayne, Eyric’in nerede kaldığını öğrenmeni istiyorum. Sanırım Bothwell daha önce Huntley malikânelerinden birinde olduğundan bahsetmişti.”

“Iago’ya sorabilirim.” diye öneride bulundu Evie.

Owen kafasını salladı. “Görevin bu kısmını bile bilmemen gerekiyordu. Iago görüldüğünden daha akıllı birisi. Eğer burada olduğumu bilirse kendimi zindanların birinde bulabilirim.”

“Iago’ya bir şeyler söylememeli miyiz?” diye bastırdı Evie. “Occitanialılar onunla yaptığı ittifakın gizliden gizliye altını oyuyorlar. Onun başarısız olacağına inanıyorlar! Bunu biliyor olması bizim amacımıza hizmet etmez mi?”

“Ne kastettiğini anlıyorum.” dedi Owen. “Occitanialıların planını onunla paylaşmak onun Occitania ile ilgili düşüncelerini etkileyecektir fakat Severn’ı devirmek için Eyric’i desteklemekten alıkoymayacaktır. Iago’nun bu savaşı ne kadar istediğini kendin gördün. Bence senin de bu planın içinde yer aldığın izlenimi yaratmak ona daha fazla zarar verecektir.” dedi. “Eyric’i bize katılmaya ikna etmeyi umuyorum. Fakat bunu başarmazsak başka önlemlere başvurmak zorunda kalabiliriz.” Owen Etayne’e bildik bir bakış attı.

“O zaman rıhtıma doğru yol almaya başlasam iyi olacak.” dedi Clark, Justine’e kaçamak bir bakış attı, Justine ise bu bakış karşısında al al oldu ve gözlerini yere devirdi.

Evie arkadaşının tepkisini fark etti. “Gemide unuttuğum bir

şey var.” dedi. “Justine, bana bir iyilik yapıp benim için onu alıp gelir misin? Gümüş işlemeli mavi bir elbise. O elbiseyi giymek istedim.”

Clark’ın bakışları umut doldu. “Rıhtıma kadar ona eşlik edebilirim, eğer isterseniz Leydim.”

Justine şaşkınlıkla gözlerini kırpıttı, çekingen bir gülümseme dudaklarına yerleşmişti. “Mavi ipek olan mı? Hatırlıyorum. Memnuniyetle sizin için gider alır gelirim. O zaman ben yokken Leydi Etayne size eşlik ederse...”

Etayne resmi bir reverans yaptı fakat gözlerinde alaycı bir ışıltı vardı.

Clark kolunu uzattı ve Justine koluna girdi. Evie’ye duyduğu şükran duygusuyla ışıldayan bir bakış atıp kavalyesiyle ayrıldı.

Arkalarından kapı kapanır kapanmaz Evie iç çekti. “Her ikisi de o kadar sessiz ki bütün yolu konuşmadan yürüyebilirler.” Bir an hüznle arkalarından baktı ve Owen’a döndü. “Yaptığın şey için ne kadar teşekkür etsem az.” dedi bakışları doku-
naklaşmıştı. Gözleri bugün gri ya da yeşil değil daha çok mavi görünüyordu. Owen’ın ellerini tutup sıktı. “Yüreğim az daha paramparça olacaktı. Ama sen gelip onu kurtardın. Teşekkür ederim.”

Owen mahcup olmuştu. “Ne yaptığımın farkında değildim fakat yine olsa yine aynısını yapacağıma eminim. Ama rica ederim.”

Evie ellerine dokundu. “Hâlâ fountain büyüyle bağlantı kuramıyor musun? Bugün biraz bitap görünüyorsun. Kaybolmuş bir ruh gibi. Doğru tasvir edebiliyor muyum?”

Owen başıyla onayladı, içinin daraldığını hissediyordu.

Duygularını çok iyi okuyordu, her zamanki gibi.

“Ben de öyle düşündüm. O hâlde, işine yarayabileceğini düşündüğüm bir şey var bende. Kahvaltıda Iago’dan istedim o da camcısına toplattı. Seni çağtırmamın sebeplerinden biri de bu. Gel de bak.” Şifoniyere doğru götürdü; Owen tahta bir kutu olduğunu fark etmişti. Evie menteşelerini açıp sıra sıra parıldayan dikedörtgen cam fayansları çıkardıkça Owen’ın kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.

“Düşündüm de,” Owen’ın gülümsediğini görünce memnun bir tavırla sözüne devam etti, “sana faydası olabilir.”

Owen cam taşları görünce âdeta titremeye başladı. Susuzluktan ölmek üzere olan ama içmesi için koca bir bardak su uzatılan adam gibi hissediyordu. Ya da yağmur bulutlarıyla buluşan kurumuş toprak gibi. İçgüdüsel, açlık hissedilen bir duyguydu, çocuksu bir merak ve heyecandı.

Evie kutuyu masadan aldı; sessiz bir uyum içerisinde ikili yere diz çöküp taşları dizebilecekleri düz bir yüzey oluşturdu. Camcı çeşit çeşit renk ve şekillerden oluşan bir kutu hazırlamıştı. Owen diz çöker çökmez parçaları yoklamaya başladı ve o anda mutfakta yere diz çökmüş, sekiz yaşındaki çocuk olmuştur tekrar. Âdeta Liona’nın mutfağında pişen ekmeklerin kokusunu alabiliyor, oraya buraya koşuşturan hizmetlilerin seslerini duyabiliyordu. Parçaları düzenlemeye başladığı an ona karşılık veren Fountain’ın kıpırtısını hissetti; ilk güç damlaları içine doluyordu. Evie ise parçaları ona vererek yardım ediyordu, yüzünde ise zafer gülümsemesi vardı.

“Teşekkürler.” Owen sakın sakın nefes alıp veriyordu. O kadar yakın duruyorlardı ki Owen saçının kokusunu alabiliyordu.

Koku Fountain sularını daha hızlı kendine çekiyor gibiydi; ilk defa Evie'nin bir şekilde büyüyle bağlantılı olduğunu fark etmişti. Gerçi bu düşünceye odaklanamıyordu çünkü parmakları taşları ustaca dizerken zihni oradan oraya sıçrayıp duruyordu.

Kutu boşaldıktan sonra Owen Evie'nin ilk sırayı devirmesine izin verdi. Devrilirken camlar farklı bir ses çıkarmıştı; içinde yankılanan, onda merak ve haz uyandıran, çın çın öten bir sestti.

Bir an tekrar o çocuk oldu; her şey basitti, o ve Evie birbirleri için değerli olduklarını biliyorlardı; günlerini ise el ele tutuşarak, sarnıçtan atlayarak, ballı gofretler yiyerek ve güneşte tazelenerek geçiriyorlardı.

Kapı çaldı, o saf mutluluk anını bölmüştü. Owen hemen ayağa fırladı. Hizmetlilerin onu taşlarla oynarken görmesini istemiyorlardı. Herkes Owen Kiskaddon'ın taşlara ve wizr oynamaya karşı tutkusu olduğunu biliyordu. Eğer fark edilirse...

Kapıya daha sert vurulmaya başlandı ve boğuk bir ses "Ben Justine!" dedi.

Etainne kapının kilidini açıp kızı içeriye aldı, ardından hemen kapıyı kapattı.

Justine kıpkırmızı olmuştu ve endişeli görünüyordu. Gideli belki bir saat olmuştu, oysa sadece dakikalar geçmiş gibi gelmişti onlara. Mavi elbise kolunda duruyordu fakat yüzü endişeden şekilden şekle giriyordu. "Size hemen iletmek istedim." dedi Justine, nefes nefese kalmıştı. "Limana az önce Brythonica'dan bir gemi yanaştı. Onların hemen önünden basamakları geri çıkmayı zoraki başardım. Sanırım düşes geldi! Büyük salona gidiyorlar."

Owen ve Evie birbirlerine baktı. Brythonica?

Owen, tez elden başlıklı zırhını ve Horwath'ın ceketini üzerine geçirdi. Evie de üzerindeki elbiseyi mavi ipek olanla değiştirdi, rengi gözleriyle son derece hoş olmuştu. Justine hanımının saçlarını tararken Etayne de taşları hızlıca kutusuna yerleştiriyordu.

Owen yeniden Fountain büyüünü hisseder olmuştu. Fincanın dolmasına daha çok vardı; saray sarnıcında derinliği ölçen taş sütunun en alt seviyesinde gezinen suyla karşılaştırılabilirdi. Neyse ki artık boş değildi.

Evie elbisesiyle kıpırdanıp dururken Justine'e gelen ziyaretçilerle ilgili ardı ardına soru soruyordu; fakat Justine kimin geldiğini tam olarak bilmiyordu. Sadece çevresinden duyduğu söylentileri tekrar edebiliyordu. Düşesin geldiğini düşünen vardı ama Justine gemiden inen soylu bir kadın görmemişti.

Hazır olur olmaz Evie'nin odasından ayrıлып büyük salonun yolunu tuttular. Atabyrion'a geldiklerinde salon düğün için gelen misafirlerle doluydu. Bu misafirler ayrılalı epeyce olmuştu ve artık salonda çoğunlukla hizmetliler ve muhafızlar vardı, bir de yerinde duramayan gergin Iago Llewellyn. Evie'yi görünce şaşkınlık ve mutlulukla gözlerini kırptı, hemen kızın yanına koştu.

"Havadisleri daha yeni aldım." dedi coşkulu bir ses tonuyla. "Brythonica'dan gelen elçi daha yeni vardı. Bu ender ulaşabildiğimiz bir şeref."

"Leydimin bana söylediği de bu." dedi Evie, Justine'i işaret ederek. "Kim olduğunu biliyor musunuz?"

Iago kafasını salladı. “Hiçbir fikrim yok. Bu ziyaret tamamıyla beklenmedik bir şey.” ifadesi tekrar tedirginleşmişti. “Bu arada Lord Bothwell’i bulamıyorum. Onu bugün gören kimse olmamış.”

İfadelerini dışa yansıtmadılar. Fountain gücüne tekrar sahip olmak Owen’ın içini rahatlatan bir histi. Onun varlığıyla çevresindekilerin ifadelerine ve tavırlarına çok daha rahat uyum sağlıyordu. Elinden gidene kadar Fountain’ın ona sağladığı yeteneğin ne kadar büyük ve farklı boyutlarda olduğunu anlamamıştı. Ayrıca Brythonica Düşesi’nin de gelip gelmediğini merak ediyordu çünkü onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı ve hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Elçi geldiğinde onlar büyük salona geleli henüz çok olmamıştı. Ziyaretçilerin geldiğini haber vermek için boruya üfle-diler.

“Brythonica Düklüğü’nden Lord General Brendon Roux!” diye duyurdu heybetli adam.

Owen’ın beklediği kişi o değildi. Aslında kendi rütbesinde ve aynı öneme sahip bir adamın böyle bir göreve gönderilmesine şaşırmıştı, tabi görevin amacı savaş ilan etmek değilse. Dük-lüğün koruyucusu ve düşesin muhafızıydı.

Owen adamı anında tanımıştı. Kısa gri saçları Occitania tarzında taranmıştı; Chatriyon’ın terk ettiği karargâhında Owen ile tanıştığı zamanki kadar ciddi ve düşünceli görünüyordu.

Salona ilerledi; tam bir dava ve görev adamıydı, platformun yanında Iago ve Evie’yi yan yana görünce kaşları çatıldı. O es-nada Owen, lord generalin onu şövalye kılığında da olsa tanı-yabileceğini korkarak fark etti. O yüzden de adamın görüşü dı-

şında kalmanın büyük ihtimalle akıllıca olacağını anladı. Sanki Owen'ın içinden geçenleri duymuş gibi, lord general onun olduğu tarafa baktı. Kaşları kalktı, ama belli belirsizdi, ayrıca tanıdığını ima eden bakışlar yerleşti gözlerine.

Merhaba, lord general, diye geçirdi içinden Owen Fountain aracılığıyla, daha erken hareket etmediği için dişlerini sıkıyordu. Roux'un bir kez daha ona üstünlük sağladığına dair gittikçe yerleşen bir kuşku vardı içinde.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Lord General

Lord generalin Iago karşısında kendisine ihanet edip etmeyeceğini düşünürken Owen'ın midesine kramplar girdi. Kral, Owen Kiskaddon'ın Evie'nin muhafızlarından biriymiş gibi davrandığını öğrendiği takdirde utanacak ve muhtemelen öfkelenecekti. Asıl endişe veren şey ise General'in Atabyrion'daki varlığıydı. Kader Owen ve Roux'u neden tekrar bir araya getirmişti?

"Edonburick'e hoşgeldiniz, lordum." dedi Iago Llewellyn kendinden emin bir tavırla. "Umarım ani bir fırtına çıkmamıştır."

"Yaşanan tek fırtına," diye söze başladı General Roux sert ve kaba bir ses tonuyla, "kendinizi içine atmak üzere olduğunuz fırtına." Kürsüye yaklaşırken sert bir selam çakmıştı. Başıyla Evie'ye de gelişiğüz el bir selam verdi.

"Leydi Mortimer ile daha önce tanıştınız mı?" diye sordu Iago. "Size takdim edeyim."

“Leydi Mortimer’ın kızıyla tanışma şerefine daha önce erişmemiştim.” diye cevapladı kurnaz bir ifadeyle. “Leydim, Brythonica Düşesi Leydi Sinia’nın selamını iletirim. Başınızda herhangi bir şey olmadığı için sizin Atabyrion’dan olmadığınızı fark etmiştim.”

“Evet, değilim, sör.” diye cevapladı Evie temkinli bir tavırla. “Sizin hakkınızda çok şey duydum.”

“Eminim Lord Kikaddon’dan duymuşsunuzdur.” diye cevapladı, cin gibi bir bakış vardı gözlerinde. “Düke selamlarımı iletin. Bunca yolu, leydimin emri üzerine, Kral Iago ile konuşmak için geldim.”

“Konuş o zaman adam.” dedi Iago, kaşları çatıktı. “Daha Leydi Elysabeth’i benimle şahin avına gitmeye ikna etme niyetindeyim. Bize katılmak ister misiniz?”

“Derhal Brythonica’ya döneceğim.” dedi Roux. “Böyle eğlenceye ayıracak vaktim yok. Savaşın eşiğindeyiz, Lordum. Buraya sizi bağlılıklarınızı yeniden düşünmeye davet etmeye geldim.”

Iago’nun kaşları daha da çatıldı. “Leydi Mortimer’ın daha önce yaptığı gibi yani.” dedi düşünceli bir edayla. “Yeterince uyarıda bulunuldu, lordum. Buraya kadar zahmet etmenize şaşırdım.”

“Roux ileri adım attı, sesi ciddi çıkıyordu. “Uyuyan kurdu uyandırdınız.” diyerek üsteledi. “Özellikle de kış ortasında. Kışın çıkan kurtları biliyorsunuzdur, lordum. Uzaktayken konuşması kolaydır. Ancak kulaklarını görüp, hırıltısını duyduğunuzda daha farklı hissedebilirsiniz.”

Iago sıkıntıyla elini salladı. “Severn’in armasının yaban domuzu olduğunu sanıyordum, kurt değil. Yaban domuzu av kö-

peklerinden korkan bir av hayvanıdır. Üstelik bir hayvan havlayabilir, homurdanabilir ya da inleyebilir fakat bu korkmak gerektiği anlamına gelmez.”

Evie’nin gözlerinden alev fışkırıyordu. “Ceredigion Kralı bir hayvan değildir. Böyle bir ifadeyi kabul edemem.”

“Söz gelimi.” dedi Iago sakın sakın.

Owen gözlerini Lord Roux’a dikmiş, Fountain büyüünün en ufak kıpırtısını tespit edecek şekilde bütün duyularını açmıştı. Fakat tek hissettiği salondaki artan gerilimdi.

“Affınızı diliyorum, leydim.” dedi Lord Roux resmi bir şekilde. “Kendi adıma yanlış bir tabir oldu.” Tekrar Iago’ya döndü. “Eğer Ceredigion’ı işgal ederseniz Brythonica’yı da karşınızda bulacaksınız. Leydimin Chatrion’un hırslarından kendini son anda kurtarması bu kadar çabuk unutulmayacaktır. Biz Kral Severn’i desteklemeye hazır bekliyoruz.”

Owen generale karşı birden minnet ve saygı duydu fakat devam eden bir ihtiyat bu hissi böldü.

Iago ters ters bakıyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Düşmanlarınızı artırmamak için, söz, dikkatli olsanız iyi olur. Her ikimiz de Chatrion kendi yaralarını iyileştirmek üzereyken Brythonica’yı savunmasız bırakmayacağınızı biliyoruz. Kiskaddon Occitanialıları bir kereliğine köşeye sıkıştırmış olabilir fakat Chatrion, krallığının olanca gücünü topladığında Westmarch Dükü o küçük numaralarının bir işe yaramadığını görecektir.”

Lord Roux gerçekten güldü. Bir kurdun gülüşünü andırıyordu. “Bence siz ve Chatrion dükün zekâsını fazla hafife alıyorsunuz.” dedi “Ayrıca yeteneklerini de.”

“Fountain tarafından kutsanan birini nasıl öldüreceğimi biliyorum.” dedi Iago tehditkâr bir tavırla. Evie’nin nefesini tuttuğunu hissedince kendini kötü hissederek kıza baktı. “Leydim, düşünmeden sarf edilmiş bir şeydi.”

“Gerçekten öyle, söy.” Evie’nin sinirden sesi titriyordu. Yanaklarının rengi değişmişti. “Erkeklerin derdi nedir böyle? Bütün bu tehditleri bırakın artık.” Kafasını sallıyordu. “Burada gerçeği ele almama izin verin, malum hiçbiriniz bunu yapmayacaksınız. Atabyrion lordum. Leydi Sinia’nın neden Lord Roux’u sizinle konuşmaya gönderdiğini anlayabiliyorum. Kendisi dünya deneyimi olan ve kendisine karşı yoğun engellere rağmen Brythonica’yı başarılı bir şekilde savunmuş, görmüş geçirmiş bir savaş komutanıdır. Onun tavsiyelerine kulak vermelisiniz. Siz genç ve acelecisiniz. Sizi rencide etmek gibi bir niyetim yok, lordum. Kendinizi kanıtlamak için daha çok uzun yıllarınız var. Occitania Kralı da aynı arzuyu taşıyor. Harp meydanlarında büyük zaferler kazanmış geçmiş kralların şanına ve şerefine ulaşmak istiyorsunuz. Ancak kayıp giden hayatları düşünün. Oğullarını ve erkek kardeşlerini kaybedecek acı çekecek anneleri ve çocukları düşünün. Wizr oynuyorsunuz oysa elinizde sadece taşların yarısı kalmış durumda. Kaybedeceksiniz. ”

Iago Evie’ye bakıyordu, kaşları şaşkınlıktan çatılmıştı. “Söyledikleriniz doğru, leydim.” dedi, sesi duygu yüklüydü. Owen savunmacı bir tavır olduğunu düşündü “Aceleciyim, doğru, ama şans cesurdan yanadır. Ayrıca Atabyrion’ın Ceredigion’ın bütün gücüne karşı duramayacağını düşünmekte haklısınız. Ancak biliyorsunuz tahta üzerinde kaç taşın kaldığı önemli değildir; kral düşünce oyun biter. Ceredigion’ın gerçek kralı benim arkadaşım, dostum ve müttefiğim. Meşru hükümdarı

tahtına kavuşturmak suç değildir. İşte o zaman tahtadaki diğer taşlar da ona itaat edecektir.”

Iago tekrar Roux’a dönerken öfkeden dudakları titriyordu. “Üzerinize düşen görevi yerine getiremeden bu kadar yolu boşuna gelmiş olduğunuz için, lord general, üzgünüm. Düşese nerede durduğunu tekrar düşünmesini öneririm. Kendisini kraliçe yapabilecek bir adamı geri çevirdi. Ayrıca Ceredigion yenildiğinde Brythonica’yı koruyacak kimse kalmayacak. Müttefiklerinin daha güçsüz olduğunu ima edebilirsiniz. Şimdi şahin avına gitmek istiyorum. Gidebilirsiniz.”

Lord Roux sert bir selam çaktı, yüzü ifadesizdi. Evie’ye döndü. “Açık sözlülüğünüz için teşekkürler, leydim. Gitmeden önce bana bir dakikanızı ayırabilir misiniz?”

“Elbette, lordum.” diye cevapladı Evie.

“Iago söylendi ve hizmetlisine döndü. “Atımı getirin. Bu salon beni boğuyor.”

Bunu takip eden kargaşa esnasında Owen Atabyrionlu birçok kişinin yabancılar kötü baktığını fark etti, bakışlarında öfke ve kin vardı. Savaş istiyorlardı. Dövüşmek istiyorlardı. Onları aksine ikna etmek için sözden başka bir şey gerekliydi. Evie yandaki küçük çardağa geçerlerken Owen’a kendilerine katılması için işaret etti.

General ses tonunu kasıtlı olarak alçak tutuyordu. “Burada bulunarak çok fazla şeyi tehlikeye atıyorsunuz, lordum.” dedi, ancak gözleri Evie’ninkine sabitlenmişti. “Cesaretinize şüphe yok.”

“Teşekkürler.” dedi Owen.

“Buraya gelip yardım etmeyi denemenize minnettarım.”

dedi Evie. “Atabyrionluların çatışmaya sabitlendiklerini görüyorum.”

“Bir deyiş vardır. Kendi rızası dışında boyun eğenlerin de kendilerine ait fikirleri vardır.” dedi lord Roux. “Bunun katırlarda ve erkeklerde geçerli olduğunu gördüm. Leydim, sizi uyararak zorundayım. Aynı şekilde siz de kralınızı uyarın. Korkarım Severn’ı tahtından etmek için onursuz yöntemlere başvurulacak. Biraz başarma umudu olmadan hiç kimse böyle bir savaşa girmeye cesaret edemez. Kendi filomla bu şehri küle çevirsem yine de dönüp Brythonica’yı savunacak vakti bulabilirim. İşlerin tersine dönmesi durumunda, ki öyle olacağına inanıyorum, Iago Llewellyn aslında kendisinin ne kadar savunmasız durumda olduğunu farkında değil. Severn’ı ve onun kaynaklarını hafife alıyorlar. Siz de ondan kurtulmak için yapabileceklerini hafife alma hatasına düşmeyin.”

Owen sözcüklerin arkasındaki imayı hissetti. “Kralı öldürmek için gizli plan yapıldığını mı düşünüyorsunuz?”

Lord Roux Owen’a hızlıca bir bakış attı. “Her ne kadar kanıtım olmasa da öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Sadık bir müttefik olduğunuzu kanıtladınız.” dedi Evie. “Bence Atabyrion’dan ayrılma zamanımız geldi. Görevim başarısız oldu.”

Lord Roux, Evie’ye baktı sonra da Owen’a. Bakışlarında bir şey vardı. Söylemediği bir şey. Söylemeyeceği bir şey. “O zaman izninizle.” dedi kısık bir sesle ve gitti. Owen bu adamın ne tür zayıflıkları olduğunu merak etti. Ancak Fountain büyüünü böyle açık bir alanda kullanmaya cesaret edemezdi. Bu sadece kendini Roux’a açık etmesine sebep olmayacak aynı zamanda

içini boşaltacaktı; böyle bir şeyi göze alamazdı. Owen, Brythonica'nın desteğinin arkasında sadece minnet duygusu olmadığından şüpheleniyordu.

Hâlihazırda görevin tamamlanmamış bir kısmı daha vardı. Nasıl Chatriyon Eyric'in gelmesiyle Severn'ı tahtından etmek için zehirci kullanıyorsa Severn da aynı şeyi düşmanına yapma peşindeydi. Ağzının kuruduğunu hissetti. Eyric'in Wizr tahtasından çıkartılması gerektiği gayet açıktı ama onu öldürmek istemiyordu. Ayrıca Severn'ın da kendi gerçek yeğenini ölü istemediğine inanması için Owen'a gerekçe vermişti. Eyric'i kaçırıp Ceredigion'a geri götürebilirlerse güç dengesi değişecekti. Owen onu kendi rızasıyla gelmeye ikna edebileceklerine inanmıyordu.

Sonra birden Owen'ın aklına bir fikir geldi, şimşek gibi çakan bir öngörüydü. Bir stratejiydi.

"Leydim," diye söze başladı Owen alçak bir sesle. "Bir fikrim var."

"Duymak için sabırsızlanıyorum." diye cevapladı.

Owen parçaların zihninde bir araya geldiğini görüyordu. Gerçekleşmesi gereken olayların sırasını. Planladığı gibi devrilmesi için taşların nasıl sıralanması gerektiğini. "Sizden Iago'dan Eyric Argentine ile görüşmek için izin istemenizi istiyorum."

"Ne için?" diye sordu Evie, şaşkın bakıyordu.

"Beyanlarını sorgulamak için. Ona Eyric'in çocukluğuyla ilgili bazı gerçeklere ve ayrıntılara ulaştığınızı söyleyin. Yarın onu ziyaret etmek isteyeceksiniz. Bence yanınıza birisini verdiği takdirde ricanızı geri çevirmeyecektir."

"Peki, sen ne yapacaksın?" diye sordu Evie.

Owen gülümsedi. “Eтайne ve benim ona önce ulaşmamız gerek.”

Owen gergin bir hâlde adım atıyor, Clark’ın hâlâ oralarda olmasını diliyordu. Evie’yi korumasız bırakmak hiç içine sinmemişti. O ve Justine etrafta dolanıyor, Iago’nun şahin turundan dönmesini bekliyordu. Owen ve Eтайne Evie’nin odasında birlikte, planın kendilerine düşen kısmı üzerinde çalışıyorlardı.

Odanın içinde dolanmaya devam ederken giysi kabininin arkasından kumaş hışırtısı duydu. Etrafında cereyan eden olaylar her an yeni bir dalgayla onu yerle bir edebilecek bir havuz gibiydi. O sahtekârın oynadığı rolü sona erdirmeye can atıyor, kendi kimliğine kavuşmak ve harekete geçmek istiyordu. Chatriyon, Ceredigion tahtını devirmek amacıyla Eyric’i kullanması için Iago’yu maşa ediyordu. Ancak Chatriyon’un hedefi Elyse ile evlenerek tahtta hak iddia etmekti. Owen tahtada sıralanan taşları görüyordu. Iago kendini beğenmiş ve gururluydu fakat arkada dönen dalavereleri görmüyordu. Tıpkı Owen’ın tahtada görmediği bazı taşların olduğunu fark etmesi gibi.

“İşim neredeyse bitti.” dedi Eтайne. Birkaç dakika sonra Evie’nin elbiselerinden biri ve onun takılarıyla giysi kabininden çıktı. Bir anlığına onu Evie’nin giysileri içinde görmek kalbinin arzusuyla çarpmasına sebep oldu. Owen’ın aval aval baktığından bihaber, Eтайne üzerinde ayna olan küçük şifonyere doğru gitti. Şifonyerin yanında bir sandık vardı – Eтайne’inkilerden biriydi. Kralın zehircisi sandığı açtı ve ihtiyacı olan şeyi bulana kadar

kariştırdı durdu, koyu kahverengi bir peruktu aradığı. Her zaman taktığı, uzun sarı saçlı olanı çoktan çıkartmış ve yerine koyu olanı takmıştı. Etayne, aynada kendine bakarak yüzüne pudra ve kalem uygulamaya başladı. Dudaklarına ve yanaklarına renk verip gözlerinin önünde değişim yaşamasını Owen artan bir hayranlıkla izliyordu. Kız anın büyüüne kendini kaptırmış devam ederken Owen, Fountain'ın kıza doğru gittikçe yoğunlaşarak dalgalandığını hissedebiliyordu. Evie'nin cildindeki lekeleri ve gölgeleri taklit etmek için küçük dokunuşlar yaparak aynada kendine bakarken Etayne'in hareketleri dans eder gibiydi. Bir süre sonra bilinçsizce davranmaya başlamıştı ve Owen kimlik değiştirdikçe kızın kendini kaybettiğini hissedebiliyordu. Owen'ın taş dizerken yaşadığı hissin aynısıydı. Muhteşem bir şeydi ve hatta dürüst olmak gerekirse onun değişimini izlemek çekiciliğin de biraz ötesindeydi. Zihnindeki düşünceleri uzaklaştırmak için kendini zorladı, birlikte gerçekteştirmek üzere oldukları göreve odaklanmaya çalışıyordu.

En son dokunuşu da tamamladı ve ardından Evie'nin ifadelerini taklit etmeye başladı. Bakışları hayat dolu bir hâl kazanmış; elleri ise âdeta heyecandan havalanacakmış gibi hareket etmeye başlamıştı. "Saçına yaptığın şeyi seviyorum, Justine." dedi Etayne, sesi gizemli bir şekilde Evie'ninki gibi çıkmıştı, ses tonu ve vurguları birebir aynıydı. "Bence benimki çok soluk. Keşke benim de tam burada Owen'ınki gibi bir tutam beyazım olsaydı. Ama ne yazık ki hiçbirimiz öyle havalı hoş bir görünüm elde edemeyiz." Aynadan Owen'a bakarken haylaz bir çocuk gibi sırtıttı. Öyle dik dik bakmıştı ki sonunda Etayne'e yakalanmıştı.

"Seni tanıyorum." diye kekeleydi Owen, başıyla da onaylamıştı. "Ama uzaktan beni kandırabilirdin. Sen Evie'den daha

uzunsun fakat kimsenin fark edeceğini düşünmüyorum.”

“Birkaç uyarlama daha yaptım.” dedi Etayne sırtarak. “Yapabildiğimi yaptım.”

Owen kafasını salladı. “Hayır, yapmamışsın. Tamamen her şeyi yapmamışsın. Şimdi de Fountain büyüsünü toplamayı denemeni istiyorum. Burada, bu odada. Evie’yi gördüğüme beni inandırmanı istiyorum. Ankarette’in görüntüsünü benim zihnimden okuduğun gibi. Denediğimde anlayıp anlayamadığımı bilmek istiyorum.”

Heyecan duygusu Owen’ı tepeden tırnağa sarmıştı. Etayne’nin gücünün kullanılabileceği o kadar çok ihtimal, o kadar çok yöntem vardı ki büyüsünün ne kadar ileriye gidebileceğini öğrenmek istiyordu. Güçlerini kontrol etmeyi öğrendiği takdirde çetin bir müttefik olabilirdi. Omuzlarını dikleştirip aynada kendisine baktı.

“Büyüyü nasıl toplayacağım?”

“Daha önce yapmıştın.” dedi Owen.

“Evet, ama tulumba kolu gibi bir şeyi yok ki. Geçen sefer sana karşılık vermiştim. Sen başlatmıştın.”

Owen başıyla onayladı. “Ankarette öldükten sonra büyü konusunda kral benim rehberim oldu. O büyüsünün akışını sağlamak için bazen birisine dokunma ihtiyacı hisseder. Bende öyle olmuyor ama bunu ondan öğrendim. Burada, önümde dur.”

Söyleneni yaptı. Owen, kızın girdiği kılıktan etkilenmemeye çalışarak birkaç defa göz kırptı.

“Bu, kralın bana öğrettiği bir uygulama. Kollarını böyle aç.

Sıkmadan. Güzel. Şimdi de parmaklarını aç. Gözlerini kapat ve hayal et... İçinde akmak için yanıp tutuşan bir nehir olduğunu hayal et. Sular parmak uçlarından akacak.”

“Sana dokunayım mı?” diye sordu, kaşlarını buruşturmuştu. Dokunacağını düşününce Owen’ın tüyleri diken diken oldu.

“Hayır. Sadece... Orada durduğun gibi kal. Bazen gözlerini kapatmak işe yarar. İçindeki suyun aktığını hayal et. Onu serbest bırak, göğsünden, kollarından aşağıya, oradan da parmaklarından dışarıya aktığını hisset. Kendiminkini daha henüz çağırmayacağım. Bu sefer senin harekete geçirmeni istiyorum.”

Ona bu kadar yakın olduğundan kafasındaki terlerin kaşınmaya başladığını hissetti. Duygularını bastırıyor, duruşunu korumaya çalışıyordu. Evie’ye sadıktı. Fakat bu, onunla asla paylaşamayacağı yönüydü. Böyle bir şeyi onunla asla yaşayamazdı.

“Pekâlâ.” dedi Etayne. Gözlerini kapattı ve Owen birden büyüünün kızın içinden aktığını hissetti.

“Hissedebiliyor musun?”

“Evet.” dedi, gülümsüyordu.

“Çok güzel. Şimdi de, onu kullanmanı istiyorum. Senin Elysabeth Victoria Mortimer olmanı istiyorum. Beni inandır.”

Etayne derin bir nefes aldı ve verdi. Bunu yaparken Owen gözlerinin önünde gerçekleşen değişimi izliyordu. Evie’nin boyutuna gelebilmek için hafifçe ufalmıştı; âdeta küçülmüş görünüyordu. Owen kızı izlerken büyüünün kendisine doğru aktığını hissetti, onu karşısındakinin Evie olduğuna inandırmaya çalışıyordu. İnanmak istedi de. Onu görmek yüreğini sızlattı, özlem duymuştu. Ancak büyüünün kendi etrafında ikiye ayrıldığını hissetti, bu aldatmacaya karşı dirençli olmasını sağlıyordu.

Tıpkı Evie'ye benziyordu. Ama o olmadığını biliyordu. Kalbini kandıramamıştı.

"Gözlerini aç." dedi Owen yumuşak bir sesle, gücünün onu kandırmaya yetecek kadar dirayetli olmaması onu rahatlatmıştı. Ancak kutsanmış başka birisini kandırabilirdi, buna emindi. Etayne, söyleneni yaptı ve büyü durakladı.

"Devam etmesini sağla." diye üsteledi Owen.

Büyünün zayıflığı kayboldu ve yanılısama devam etti. Owen kızı omuzlarından tutup yüzünü aynaya çevirdi. Evie'nin yansımasıyla yüzleşmesini sağladı.

"Fountain aşkına!" Etayne saygıyla fısıldadı, sesi hayranlık doluydu. "Herhangi biri olabilirim."

"Fountain tarafından kutsanmış olduğun açık." dedi Owen büyük bir beğeniyle.

"Peki, artık büyüünün sınırlarını hissedebiliyor musun? Büyük devasa bir kap gibidir. Ufalıyor mu? Gittikçe güçsüzleştiğini hissediyor musun?"

Kafasını salladı, büyülenmiş gibiydi. "Ama daha yorulmadım. Şey gibi... Yüzmek gibi. Bunu bir süre daha devam ettirebilirim fakat sürekli olmaz."

"Güzel." dedi Owen. "Geçen sefer görüntüyü sadece bir an koruyabilmiştin."

Etayne düşünceli bir şekilde "Sanırım onun elbisesini giyip takılarını takmak fayda sağladı. Ona benzemek için çok uğraşmam da. Bu sefer bir fark da hissedebiliyorum. Leydi Elysa-beth'i artık daha iyi tanıyorum, onula zaman geçirdim. Onun ses tonunda konuşabiliyorum. Onun gibi davranabiliyorum." dedi. Aynadan Owen'a göz kırptı. "Sizi inandırabildim mi?"

Owen hayır anlamında kafasını salladı. “Gerçek olmadığını söyleyebilirim. Ama bunun sebebi benim de kutsanmış olmam. Başkaları güçlerini kullandığında bunu sezebiliyorum, senin gibi.”

“Büyünüzü benim üzerimde kullandığınız zamanki gibi.” dedi Etayne kurnazca. “O zaman, planınız nedir, Lord Owen?”

Bir süre Etayne’e baktı, son parçaların da yerlerine yerleştiğini hissediyordu. “Eyric’i ziyaret edeceğiz. İkimiz. Oraya şimdi gidiyoruz.”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Ardanaylar

At arabası sallanıp tıngırdadıkça Owen'ın midesi bulandı. Atın arkasında gitmeyi yeğlerdi, Ardanay'ların malikânesine daha hızlı varmış olurlardı üstelik fakat at arabası planın bir parçasıydı. Önde ve arkada kat yerleri olan boğumlu perde-siyle basit yollu bir arabaydı. Kat yerleri açık duruyordu, böylece yandan geçenler göz alıcı güzellikteki Elysabeth Victoria Mortimer'ı görebiliyordu; gördükleri aslında Etayne'di, kralın zehircisi. Owen, binicinin yerinde oturuyordu, konuşmalarına imkân verecek kadar yakınlardı. Elinde kılıcı olan bir hizmetli öncü atlardan birini sürüyor ve kerestelik ağaçların olduğu tepeleri aşarak hızı belirliyordu. Arazi koruluklarla ve ormanlarla kaplıydı. Yol ara ara oyukların olduğu sıkıştırılmış topraktan oluşuyordu.

Etayne henüz Fountain büyüsunü kullanmıyordu ama yine de kılığı uzaktan yeterince inandırıcıydı. Owen'ın kendilerine

yoldaşlık yapmaları ve atlarla ilgilenmeleri için rüşvet verdiği iki hizmetli de at sırtında at arabasının yanında onlara eşlik ediyordu. Owen büyük bir arzuyla onların atlarına bakarken buldu kendini. Yeni evli çiftin tatillerini geçirdikleri Huntley Kontu'nun malikânelerinden birine doğru ormanın gözlerden uzak bölümünde ilerlerken Owen'ın sabırsızlıktan iyice asabı bozulmuştu.

Owen'ın planı basitti. Onları gafil avlamak istiyordu. Evie'nin ertesi gün kralın hane halkıyla birlikte çifti ziyaret etmek istediği şüphesiz kulaklarına gitmişti. Daha küçük bir grubun bir gün önceden varmasıyla çalışanların şaşkınlığını bir düşünün. Etayne Leydi Kathryn ile özel bir buluşma ayarlayacak, Owen'ın Eyric ile yalnız kalması için bir fırsat verecekti. Gerçi Owen, Eyric'in teklifini kabul edeceğine inanmasa da Ceredigion'a kendi rızasıyla gelmeye ikna etmek için uğraşacaktı. Bu esnada Etayne de Kathryn'i etkisiz hale getirip elbiselerinden birini alacak ve sonra da onun kılığına bürünecekti. Beklentileri, Owen'ın muhtemelen başarısız olması, Etayne'in ise hedefine ulaşması yönündeydi. At arabası onları rıhtıma kadar götürecekti, Eyric'i orada Evie'nin gemisinde saklayacaklardı. Owen'ın Eyric'i ikna etmede başarılı olması durumunda o zaman Kathryn'e de onlarla birlikte gitmesi için bir fırsat vereceklerdi.

Cüretkâr bir plandı. Hileye başvurulmuş bir plandı. Ters gidebilecek onlarca şey vardı. Ardanayların malikânesine yaklaştıkça endişeleri de gittikçe artıyordu.

"Leydi Kathryn'in nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?" diye fısıldadı Owen yolcuya omzunun üzerinden.

“Belli belirsiz.” dedi Etayne. “Yüzünü ve tavırlarını iyice kavramam için onu incelemem lazım. Eyric’i ne kadar süre oyala-yabilirsin?”

“Yeteri kadar, diye umuyorum.” dedi Owen şakayla karışık.

Kırbaçlı binici arkasını döndü. “Malikâne ileride!” diye bağırdı, kırbacıyla ileriye gösteriyordu.

Her daim yeşil olan ağaçlar seyrelemiş, yerini heybetli ağaçlar ve çimlerle çevrili gür yeşilliklerin olduğu bir araziye bırakmıştı. Çit yerine ara ara yolu belirleyen, büyük, pürüzlü taşlar vardı. At arabası ağaçları geçip açıklığa varınca Owen, yeşilliklerden oluşan bir ihtişamın ortasında etkileyici taş bir malikâne gördü. At arabası, ana kapının önündeki geniş yuvarlak göbeğe doğru yönelip araba yoluna girerken toprak yol da çakıl yola dönüş-müştü.

Malikâne, her biri grinin farklı tonunda olan dikdörtgen taş tuğlalardan oluşmuştu ve bu tuğlalar yapıya yama işi görünümü veriyordu. Çatıların hepsi eğimliydi ve farklı noktalarda çatı hizasından sivrilen onlarca baca görölüyordu. Bina sadece iki kat yüksekliğindeydi fakat çok uzundu, L şeklinde batı yönünde uzantısı vardı. Yabani sarmaşıklar ve morsalkımlar da dâhil olmak üzere duvarları sarmış çok çeşitli bitkiler vardı. Rüzgâr fırıldaklı bir kule tüm dikkatleri üzerine toplayacak şekilde ön patikada yükseliyor, devasa bitkilerle dolu geniş taş saksılarla çevreleniyordu. Malikânenin en uzaktaki batı yakasında yapı tamamen sarmaşık kaplıydı. Bacası bile yeşile bürünmüştü ama pencerelerin olduğu yerler görüntü sağlamak için kesilmişti. Burası, bütün bacalarında değil, sadece birkaçında dumanın tüttüğü etkileyici, gözlerden uzak bir yerdi.

At arabası göbeği dönüp ön kapının olduğu tarafta durun-

ca Owen temkinli bir tavırla at arabacısı yerinden atlayıp arabanın kapısını açmak için etrafında döndü. Etabne tam kılığa büründüğünden Owen da büyüünün kıpırtısını ve çalkantısını hissediyordu. Malikânenin ön kapısı açıktı ve zayıf, saçları grileşmeye başlayan bir kâhya öne doğru ilerledi. Saçında yer yer hala siyahlıklar vardı, kaşları da aynı şekildeydi. Evhamlı yüzüne yerleşmiş, ince, meymenetsiz bir burnu vardı. Gözleri koyu renkliydi ve ciddi bakıyordu.

Etabne arabadan inerken Owen uzanıp elini tuttu. Kâhya hemen yanlarına geldi. “Sizi yarın bekliyorduk, Leydi Mortimer.” dedi telaşlı bir ses tonuyla. Owen’a hızlı bir bakış attı sonra da bakışlarını tekrar Etabne’e çevirdi.

“Yarın mı?” dedi Etabne neşeli bir şekilde. “Bir yanlış anlaşılma olmuş olmalı. Bugün buraya varabilmek için oldukça uzun bir yolculuk yaptık. İçeriye almayacak mısınız?”

Kâhyanın beti benzi attı. “Elbette, buyurun Leydi Mortimer!” dedi. “Sizi bu kadar erken karşımda görmüş olmaktan kaynaklanan şaşkınlığımı belirtiyordum. Adım Lawson ve size ben eşlik edeceğim.”

“Benim adım da Elysabeth Victoria Mortimer.” dedi Etabne tatlı tatlı. “Leydi Mortimer benim annem olur.”

“Ah, özür dilerim. Ardanaylara hoşgeldiniz!” Gülümsedi, ancak çatık kaşları ve delici bakışları değişmedi. Aşırı derece gergindi; Owen ise bunun sadece misafirlere hazırlıksız yakalanmaktan kaynaklanmadığından şüpheleniyordu.

“Beni takip edin,” dedi Lawson keskin bir selamla ve hızla kapılara doğru geriye yöneldi. Etabne Owen’a baktı, dudakları güvensizlikten hafifçe eğilmişti.

Owen botlarının altından yerin kaydığını hissetti. Tuttuğu adamlara döndü, onlar da çoktan atlarından inmişti. “Arabayı hazır edin.” diye emretti alçak bir sesle. “Sonra da bir yere ayrılmadan etrafta dolanın, ihtiyaç olabilir.”

Adamlar başlarıyla onayladı ve arabayı geldikleri yönden ayrılacak şekilde hazır etmeye koyuldular.

Owen da Etayne ve Lawson’ı takip etti.

Malikâne, Iago Llewellyn’in sarayıyla karşılaştırıldığında daha eski tarzda döşenmişti. Huntley Kontu’nun kendi hükümdarlığına kıyasla dış kaynaklı çok daha fazla varlığının olduğu aşikârdı. Oraya buraya koşuşturan hizmetliler vardı, oluşan kargaşadan gergin görünüyorlardı; fakat Owen bir düzinenin yarısı kadar hizmetli görmüştü, daha fazla değil. Malikâne Tatton sarayından çok daha küçüktü, haliyle çalışan sayısının da daha az olacağını tahmin etmişti.

“Edonburick’ten buraya kadar olan yolculuğunuz nasıl geçti?” diye sordu Lawson omzunun üzerinden.

“Hoştu.” dedi Etayne basit bir şekilde, cevaplarını kısa ve öz tutuyordu.

Kâhya onları sağ tarafa, hızla cilalı ahşap kapıya yönlendirdi. Kapıyı sertçe çalıp sonra da kolu çevirdi.

Lüks mobilyaları ve sarkan mor salkımın kısmen kapattığı büyük bir penceresi olan güzel bir oturma odasıydı. Perdeler açık duruyor, odanın ışıkla dolmasını sağlıyordu. Eyrice ve Kathryn, çoktan orada onları bekliyorlardı. Eyrice’in üzerinde sade bir av ceketi vardı, yakası gevşekti. Üzerinde herhangi bir silahı yoktu, Owen bu duruma son derece sevinmişti. Tedirgin bir tavırla odayı arşınılıyordu, saç başı ise darmadağınktı. Oda-

ya girdiklerinde Eyrice'in bakışları Etayne de sabitlendi fakat gözlerinde yanılığı görebildiğini belirten hiçbir ibare yoktu.

“Leydi Elysabeth.” dedi Eyrice selam vererek. “Sizi eşim, Leydi Kathryn ile tanıştırayım.”

Etayne resmi bir reveransta bulundu, Leydi Kathryn de karşılık verdi; her ikisi de kont kızı olmasına rağmen sanki kendinden rütbe olarak üstte olan birine selam veriyormuş gibi başını eğdi.

Kathryn artık başlığını takmıyordu. Üzerinde güzel, yeşil bir elbise vardı, kesimi mütevazıydı; parmağındaki evlilik yüzüğü ve sade bir çift küpe dışında hiçbir mücevheri yoktu. Saç rengi, Owen zaten fark etmişti, kızıl kestaneydi. Başlığının olmaması, gelişleriyle çifti şaşırttıklarının bir diğer göstergesiydi. Saçları arkadan halka halka örülmüş; ama birkaç tel saç kurtulup alnına düşmüştü.

Kathryn söylendiği gibi çok güzeldi; üstelik ifadesinde en ufak kendini beğenmişlik yoktu. Gözleri ela renkte ve masum duruyordu; Owen, gücünü kullanmadan kapalı bir çocukluk ve hayat sürdüğünü söyleyebilirdi. Dudakları dolgundu ve adeta hüznün izi okunuyordu. Misafirlerine bakarken, kaşları hafif çatılmıştı, endişesini ortaya seriyordu.

“O zevk benim, Leydi Elysabeth.” dedi Kathryn sakın ve alçak bir ses tonuyla. “Ziyaretinizle bizi şereflendirdiniz.”

“Yanlış anlaşılma için çok üzgünüm.” dedi Etayne havai bir tavırla. “Nasıl oldu bilmiyorum lakin böyle şeyler yaşanabiliyor, ne yazık ki.”

“İçecek bir şeyler getirmemi ister misiniz?” Soruyu soran

Lawson'dı, talimat için Leydi Kathryn'e bakıyordu. Owen üstü kapalı bir hürmet sezmişti.

Kathryn hafifçe başını eğerek onayladı ve kâhya arkasından kapıları kapatarak ayrıldı.

"Ani gelişiniz bizi şaşırtmış olsa da," Kathryn söze başlamıştı, "davetsiz değildi. Bu malikâne düğün hediyesi. Babamdan. Burası yeni evimiz." Kendisine hayran hayran bakan Eyric'e utangaç bir tavırla gülümsedi. Eyric yürüyüp elini tuttu sonra da öpmek için kaldırdı.

"Beni tehdit etmek için geldiğinizi düşünüyorum." dedi Eyric Etayne'e, yüzü gittikçe karamsarlaşıyordu. "Eğer amacınız buysa yolculuğu boşuna yapmış oldunuz."

Etayne isteksiz biçimde gülümsedi. "Tam olarak değil. Aslında konuşacak çok fazla şeyimiz var. Ancak Leydi Kathryn ile bir süre yalnız kalmayı rica etsem." Ses tonu biraz alçalmıştı. "Yolculuk esnasında kadınları ilgilendiren bir konuyla ilgili beklenmedik bir şey yaşadım ve beni gafil avladı. Yardımınız gerekli, Leydi Kathryn."

Owen az daha pişkin pişkin sırtıyacaktı ama ifadesini bozmayı başardı.

Leydi Kathryn anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Ah canım benim, elbette. Benimle gelin."

Eyric bir anlığına eşine baktı, ama sonra anlayışla gülümsedi.

"Malum durumların daha önemli olduğu aşikâr. Seni burada bekleyeceğim sevgilim."

Kathryn ve Etayne kol kola girdiler, kapıya doğru giderlerken etekleri hışırıyordu. Kathryn dönüp Eyric'e baktı, sevecen

ve cezbedici bir bakıştı bu; sonra da Etayne'e eşlik edip uzaklaştı. Kapı kapandığında Owen planının ne kadar iyi işlediğine inanamıyordu. Bütün taşlar ayarladığı yere mi düşecekti?

Eyric arkasından bir süre daha baktı, kesinlikle sevdalanmış görünüyordu. Bir iç çekti ve ellerini arkasında bağladı. Owen'a baktı gerçi onu sadece bir şövalye, bir refakatçi olarak görüyordu. Önemli biri değildi. Konuşmaya değer olmadığı kesindi.

"Evliliğiniz adına sizi tebrik ederim, lordum." dedi Owen zararsız bir biçimde.

Eyric tekrar yürümeye başlamıştı, aşkla dolu bakışlar kaybolup yerini endişeli bakışlara bırakıyordu. Bitkin bir ifadesi vardı, yakalanan ve kovalamacadan yorgun düşen birinin yüzü vardı. Güçlü, genç ve hoş görünümüydü. Kocasının ona olduğu kadar Kathryn'in de çoktan ona âşık olduğuna Owen'ın hiç şüphesi yoktu.

Eyric ona bir kere daha baktı. "Teşekkürler." dedi dalgın bir biçimde, kaşları çatılıyordu. Owen pencereye doğru ağır ağır ilerledi, pencereden dışarıya, çevreye bakıyordu. Hoş bir manzaraydı ve puf puf bulutlar onu daha da cezbedici hâle getiriyordu. Ağaçlar hafif esintiyle sallanıyordu. Morsalkımlar pencere camlarına doğru çarptıkça kokusu Owen'ın burnuna geliyordu. Ardından tuttuğu adamlarının birini etrafı kolaçan etmek için dolanırken gördü. Geçerken Owen'a baktı ve tedbirli bir şekilde selam verdi. Owen gülümsedi ve selamına karşılık verdi.

"Leydi Elysabeth'in ne istediğini biliyor musun?" diye sordu Eyric. "Onun sadık bir hizmetkârı olarak bana söylemeyeceksindir."

"Onun hizmetkârı değilim." dedi Owen, ağaçların güzelliklerine bakıyordu. Aralarında sadece birkaç yaş vardı ama Owen

diğer adamın çok daha büyük olduğunu hissediyordu. Her ikisinin de çektikleri olmasına rağmen Eyric'in hayat deneyimi çok daha acı verici olmuştu.

Eyric kafasını kaldırdı. Ürkek bir bakış yerleşti gözlerine. “Sen kimsin o zaman? Sen... Sen yoksa zehirci misin?” Silahlı bir adamla yalnız, ayrıca savunmasız olduğunu birden fark edince sesi korkudan çatallaşmaya başladı.

Owen usul usul büyüüne ulaştı ve Fountain'ın bedeninden yükselip akışına izin verdi. Eyric'i inceliyor, zayıflıklarına bakıyordu ve ardından kitaptaki sözcükler gibi önüne serildiğini gördü. Görevinden men edilen bu prens yufka yürekli bir adamdı. Kılıç konusunda beceriksizdi ve tam anlamda hiç kılıç talimi yapmamıştı. Tepeden tırnağa bütün bedenini korku sarmıştı; bu durum gizemli bir şekilde Owen'a kendini hatırlattı. Eyric yakalanma tehdidinin her an farkındaydı. Owen'dan korkuyordu, basit bir şövalyenin kendisini alt edebileceğinden korkuyordu. Karısını koruyamamaktan korkuyordu.

“Sizin düşmanınız değilim.” dedi Owen, kafasını sallıyordu. Ankarette'in kendisine öğrettiği bir şeyi hatırlamıştı. Riskli bir şeydi, ama yine de denemeye karar verdi. Eyric korkuya kapıldıysa mantıklı ve sakin bir şekilde düşünemeyecekti. Owen'ın onun korkularını gidermeye çalışması, bu genç adamın güvenliğini sağlaması gerekiyordu. Güven sağlamanın en hızlı yolu savunmasız olmaktı.

“Sen kimsin?” dedi Eyric, sesinde bir nebze evham vardı. Kapıya bir göz attı, yüzündeki ifade kaçıp kaçmamaya karar vermeye çalıştığını gösteriyordu.

Owen zincir başlığını aşağıya indirdi, şekle şemale sokamadığı saç yığını serbest bıraktı.

“Beni tanımanız mümkün değil, çünkü çok uzun zamandır saraydan uzaktasınız. Ben Owen Kiskaddon.”

Eyric nefesini tuttu, vurulmuş gibi çıkmıştı nefesi. “Sen... Sen Fountain tarafından kutsanmış birisisin!” Kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

“Öyleyim.” dedi Owen. “Ve siz değilsiniz. Bunu hissedebiliyorum.”

“İago bunu biliyor mu? Bildiğini zannetmiyorum. Öyle olsa bana söylerdi!”

“İago kim olduğumu biliyor olsaydı, büyük ihtimalle onun esiri olurum.” diye cevapladı samimi bir tavırla. “Sırrımı size açacak kadar size güveniyorum. Bunun karşılığında sizin de bana güvenmenizi istiyorum. Bana kim olduğunuzu söyleyin. Yalan söylemeyin. Yalan söylediğinizde bunu anlarım.” diye de ekledi anlamlı bir şekilde. Eyric’in olduğunu iddia ettiği kişi olduğuna emindi fakat bu gerçek o kadar önemliydi ki kendisinden duyup doğrulamak istiyordu.

Genç adam Owen’a baktı kaldı, yüzü şaşkınlığını ele veriyordu. “Bu kadar yolu geldiniz. Buraya gelmek için kendi hayatınızı tehlikeye attınız.”

Owen başıyla onayladı. “Amcanızın emin olması lazım. Söylentilere ya da yazılı kâğıtlara güvenemez. Çünkü kandırmak çok kolay.”

“Amcam mı?” diye tekrar etti Eyric öfkeyle. “Amcam elbette beni istiyor. Ama beni ölü istiyor.”

Owen kafasını salladı. “İstemiyor. Size garanti edebilirim. Bana kim olduğunuzu söyleyin.”

“Ben Eyrice Argentine, Eredur’ın oğluyum. Fountain üzerine yemin ederim.”

Doğru.

“Size inanıyorum.” dedi Owen. “Casus sizin bir balıkçının oğlu, Piers Urbick olabileceğinizi bildirmişti.”

Eyrice başıyla onayladı. “Urbick ailesi beni korudu. Beni büyüttü. Onların kendi çocuğu olduğumu itiraf etmeleri için yüklüce ödeme yapılmış.”

“Bu kandırmaca neden?” Owen ısrarcıydı, aynı zamanda pencereden de uzaklaşıyordu. “Sizin hakkınızda yalan söylemeleri için neden para ödesinler?”

Eyrice gözlerini kıstı. “Sana söylemek zorunda değilim.”

Owen kafasını salladı. “Neden? Neler dönüyor?”

“Bildiginden çok daha fazlası.” Kaçamak bir cevap olmuştu. “Severn’in bildiginden fazlası. Kral olarak kalmasına izin verilemez. İçi boş o tacı giyemez. Tacı ondan almak zorundayım.”

“Alabileceğinizi düşünmüyorum.” dedi Owen doğrudan. “Lord Brythonica Generali kısa bir süre önce Edonburick’teydi, bu ayaklanmanızı desteklemeyeceğini söylüyordu Iago’ya. Ve halk, Eyrice, seni desteklemeyecektir. Chatrion amcana başkaldırmak için sadece seni kullanıyor. Kardeşini evliliğe zorlayarak tahtta hak iddia etmeyi planlıyor.”

Eyrice’in yüzü asıldı. “Sana inanmıyorum.”

“Her iki taraf da seni kullanıyor.” dedi Owen üzerine basa basa. “Bir düşün be adam! Chatrion gücü sırf kendisi için istiyor; Iago da kendi çıkarları adına Severn’in gitmesi için seni kullanıyor. Onların kuklası olmuşsun. İplerini kesmene yardım etmeme izin ver.”

“Nasıl?” dedi Eyrice öfkeli öfkeli. Kaşlarını çatmış, hızlı hızlı adım atmaya başlamıştı, vazolardan birini alıp yere fırlatmak istiyor gibi bakıyordu. “Eğer Severn bana ulaşmayı başarırsa onca yıl önce başaramadığı şeyi bitirecektir. Ben sadece bir çocuktum!”

Owen ileriye doğru adım attı. “Anlıyorum. İnan bana, anlıyorum. Kralın beni öldüreceğini ya da şaleleden atacağını düşünüp korkudan tiril tiril titreyerek Kingfountain’da aylarımı geçirdim. Babam kendisine Ambion Tepesi’nde ihanet etmişti.”

“Ancak onun için değerlisin.” diye lafı yapıştırdı. “Sen kutlanmış birisisin. Elbette senin hayatını kurtarmak isteyecektir. Bense onun rakibiyim. Seni buraya beni öldürmen için gönderdi. Seninle gelmemem durumunda beni öldürmek zorunda kalacaksın. Bunu inkâr edebilir misin?”

Owen ağır ağır nefes alıyor, kendi duygularını sakinleştirmeye çalışıyordu. “Eğer sahtekâr olsaydın.” dedi sakın bir tavırla. “Eğer gerçekten Piers Urbick olsaydın. Ama değilsin. Eyrice Argentine’sin. İlk geldiğimizde seni Iago’nun sarayında ilk gördüğümde kim olduğunu söylemiştin ve Fountain bana bunun doğru olduğunu söylemişti.”

Eyrice’in gözleri büyüdü. “O zaman iddiamın haklılığının farkındasın. Gerçek kralının ben olduğumu biliyorsun!” Bir umut ışığı belirmişti gözlerinde. “Tahtı geri almama yardım edersen saraydaki konumun benzersiz olacaktır. Koşullarını söyle, hepsini kabul edeyim, krallığının yarısını bile vermeye razıyım. Sen benim yanımda olduğun sürece Lord Owen, bunu başarabilirim!” Gözleri ışıldıyordu. “Arzuladığın ne varsa seni onunla ödüllendireceğim.”

Gürleyen bir ses Owen'ın kulaklarında yankılandı. Hırslı yankısıydı bu, daha önce Iago ve Evie Wizr oynarken bir kere daha duymuştu. İhtimalleri gördü, Evie'nin kendisinin olma fırsatını da. Severn iki düklüğü birleştirme konusunda isteksizdi fakat Eyric böyle bir lütufta bulunmaktan mutluluk duyabilirdi. Owen'ı hayatında hiçbir şey bu kadar cezbetmemişti. Önündeki yolu gördü. Fakat bu Severn'a ihanet anlamına gelecekti. Ona yol gösteren ve şu anki rütbesini veren adama ihanet demekti bu. Evie'nin başka bir adamın kalbini çalmasına yardım etmek için onu Atabyrion'a gönderen adama. Owen'ın acıdan yüreği sızladı. İnsanlar bu yüzden isyan ediyorlardı. Hissettikleri buydu.

“Kral yapma kudretinde olan birisi değilim.” dedi Owen kafasını hafifçe sallayarak. “Bu tür insanlara ne olduğunu bilecek kadar tarih bilgim var. Kral olmak istiyorsanız bunu kendi becerilerinizle elde etmelisiniz. Buna da karşı çıkacağım. Hem de şiddetle.”

Eyric burnundan nefes alıyordu. “Dürüstlüğünüz takdire şayan, lordum.”

“Sadakat her şeyimdir.” dedi Owen doğrudan. “Beyanlarınızı tekrar düşünün. Hırslarınızı da. Prens olduğunuzda Yuork Düküydünüz.”

“Amcamın benden kazıyıp aldığı unvan!” diye serzenişte bulundu Eyric.

Owen ileri atıldı. “Peki ya onu tekrar geri verirse? Siz abisinin çocuğusunuz. Biliyorum, bence size ve abinize olanlardan son derece pişmanlık duyuyor. Bunların hiçbirini o yaptırmadı.”

“Hiçbirini mi? Taht hakkımızı gasp etti!”

Owen kafasını salladı. “Anneniz yüzünden. Onun himayesinden sizi zorla almaya çalıştı, oysa babanız sizi amcanızın himayesine bırakmıştı. Tarih bilgin var, Eyrice. Yapılanları geri alamayız. Fakat saraya gelerseniz, kralın sizin hayatınızı bağışlayacağına eminim; üstelik sizi krallığın soylularından biri de yapacaktır. Bilgi ve deneyim açısından eksiklikleriniz var. Bütün hayatınız boyunca hep kaçtınız. Benimle birlikte Kingfountain’a gelin. Sizin adınıza konuşacağım, ayrıca sizi temin ederim, Severn olmasından korktuğunuz canavar değil. Onunla uzlaşın; şu an sahip olduklarınızdan çok daha fazlasını elde edebilirsiniz. Burası güzel bir malikâne. Güzel bir eşiniz var. Taç ile ilgili beyanlarınızı bir kenara bırakın. Benimle geri dönün. Size yalvarıyorum.”

Eyrice hızlı hızlı nefes alıp veriyordu, üstelik yüzüne vahşi bir bakış yerleşmişti. Şakaklarından ter tanecikleri yuvarlanıyordu. “Bir bilsen.” diye mırıldandı.

“Neyi bilsem?” Owen kızgınlıkla üsteledi.

Eyrice Owen’a baktı. “Bu sana söyleyemeyeceğim bir sır.”

Salonun kapısı pat diye açıldı ve kâhya muhafızları içeri yönlendirirken görüldü. “Yakalayın onu! Onu hemen yakalayın!”

Owen bir anlığına kimi yakalayacaklarını bilmiyordu. Ancak sonra Eyrice’in gözlerindeki zafer ifadesini gördü.

“Bana katılma şansın vardı.” dedi Eyrice. “Sen olmadan Severn düşecektir. Ve o düştüğünde sen her şeyini kaybedeceksin

Ceredigion tarihini incelerken Donremyli Hizmetçiyle ilgili ilginç kayıtlar okudum. Doğruyu söylemek gerekirse kız bu toprakların birkaç yüzyıldır şahit olduğu belki de en ünlü kutsanmış insandır. Brythonica ve Occitania arasındaki bir sınır kasabasından gelen köylü bir kızdı. Ceredigion'ın koruyucusu ile Occitania Prensi arasındaki bir çekişmede işin gidişatını değiştirmişti. Hikâyenin en etkileyici kısımlarından biri ise kızın prensle tanışmasının ardından güce kavuşmasıydı. Occitania Prensi kızın kutsanmış olduğuna dair kanıt istemişti. Kız Firebos Kutsal Ana Tapınağı'nı ziyaret ederek yeteneğini sergilemişti. Elini fiskiyeden akan sulara uzatmış ve bir kılıç çekmişti. Kılıç pastan gözükmez bir hâldeyken hafif ovalamayla bütün paslar kaybolup gitmişti. Bıçağın üzerinde beş yıldız vardı. Kılıç hakkında bildiklerimiz bunlardan ibaret. Kız en sonunda yakalandığında kılıcı yokmuş. Kimse de nerede olduğunu bilmiyor. Occitanialılar krallıklarının tekrar işgal edilmesi hâlinde başka bir hizmetçinin kılıçla ortaya çıkacağına ve işgalcileri def edeceğine inanıyorlar. Araştırmalarım sırasında konuyla ilgili tek bir söylentiye rastladım. Buna göre kılıcın Firebos'ta değil, Brythonica'daki ada tapınağında bulunduğu iddia ediliyordu.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Sığınak

Owen'ın cumbadan fırlamasıyla ilk olarak cam kırıntıları ve ahşap parçalar ortalığa saçıldı. Malikânenen kaçmak için en hızlı yolun bu olduğunu fark ettiğinden bilerek cama yüklenmişti. Arkasından yükselen bağırışlar takipçilerinin peşinde olduğunu müjdeliyordu, o yüzden hiç vakit kaybetmeden kılıcını çekti ve malikânenin ön tarafına doğru koştu, atları arabadan ayırmış olmalarını umuyordu.

Fountain büyüsunü kullanarak Etayne'e havadan hızlı bir düşünce yolladı. Gitmemiz lazım. Hemen!

Köşeyi dönerken at arabalarının her iki atının da boşta olduğunu ve elinde kırbaç tutan hizmetlilerin yanlarında dikildiğini gördü; bu ani kargaşayla Owen'ın gözleri dört açılmıştı. Birden ön kapı ardına kadar açıldı ve kılıklı iki adam Owen'ın önünü kesmek için son sürat kapıdan fırladı.

Elinde kırbacı olan hizmetli bembeyaz kesilmişti; ayağını

üzengilerden birine yerleştirip kendini eyerin üzerine kaldırdı, ardından da mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmak için olanca şiddetiyle atı kırbaçlamaya başladı. Owen ve Etayne'e ise artık geride tek bir at kalmıştı.

Şaşkına dönen hayvana doğru ilerlerken kaçmaya fırsat bulamadan atın üzerinden çekilip alınabileceğini fark etti birden, bu yüzden taktik değiştirdi. İki adamdan kaçmak yerine saldırıya geçti. Talim avlusunda geçirdiği onca saatin ona geri dönüşü fırtına gibi olmuştu. En yakınındaki adamın üzerine doğru giderken hiç yavaşlamadı bile ve kılıcını kaldırıp aşağıya doğru hamlesini yaptı. Adamları savunmasız yakalamak için son anda yaptığı taktik değişikliğiyle öne doğru zıpladı, botları adamın midesiyle öyle sert buluştu ki adam ters dönüp yüz üstü yere yığıldı.

Diğer Atabyrionlu Owen'a saldırdı ve kılıçları çarpıştı. Owen iki kez adamın hamlesini savuşturdu, ardından dizlerinin üzerine çöküp adamı bacağından yaraladı. Kan fışkırmıştı, gerçi Owen bacağına tamamen kesmemeye çalışmış sadece kötürüm bırakarak onları takip etmesini engellemişti.

Kathryn'i uyuşturdum. Etayne'den gelmişti. Eyrice'i güçsüz duruma getirmek için eldivenlerine zehir koyacağım.

Hayır, diye düşündü Owen karşılık olarak. Hızla binanın en uzağındaki kısmına göz gezdirdi, kısmen bitkilerle kaplanmış olan kısmına. Çık buradan! Benimle orada buluş. Owen kızın zihnindeki görüntüyü görebildiğini biliyordu.

Bu benim tek şansım olabilir, diye düşündü Etayne öfkeli bir şekilde. Bu görevi sonlandırmadan bırakamam!

Düşüncelerindeki kararlılığı hissedebiliyordu. Pisan'daki en

iyi zehirciler tarafından eğitilmişti ve ilk görevinin hayal kırıklığı yaratmasını istemiyordu. Owen, ayrıca, onsuz ayrıldığı takdirde kızın büyük bir ihtimalle yakalanıp öldürüleceğinin farkındaydı. Ankarette asıl kurbanının karısını yanlışlıkla zehirledikten sonra işkence görmüştü. Acele işe şeytan karışıyordu.

Beni dinle Etayne, diye düşündü Owen. Muhafızlar malikânenin köşesini dönüp ona doğru hızla koşarlarken Owen da ata ulaşip eyerine atlamıştı.

Owen atın hareket etmesini sağlamak için kılıcının düz tarafıyla atın yan tarafına vurdu. Peşindekilerin o kadar yakın olması yüreğini ağzına getirmişti. Çık buradan! Hemen! Senin için geri döneceğim!

Hayır, lordum. Ben bir at çalıp sizinle Edonburick'te buluşurum. Eyric'i alabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Deneme izin verin!

Owen'ın beygiri artık dörtmala gidiyordu, o yüzden Owen dizlerini sıkmış ve atın boynuna doğru eğilerek kendini sağlama almak zorunda kalmıştı. Adamlardan biri son sürat arkasındaydı. Oldukça iyi bir koşucuydu ancak onun bile bir atı geçebilmesi mümkün değildi. Owen arkasına baktı, aradaki mesafenin açıldığını gördükçe gülümsemesi arttı. Adam arkasından küfür savurmuş ve takibi bırakmıştı.

İşler hiç yolunda değil, Etayne. Kim olduğumu biliyorlar. Edonburick'e döner dönmez ayrılıyor. Seni arkada bırakmayacağım. Şimdi bencilliği kes ve dışarı çık! Seni almak için beni oraya getirtme!

Arıkovanı gibi bir sürü olumsuz düşünceyi hissedebiliyordu. Tamam, lordum.

Owen, bir daire çizdi ve saklanmak için atını ağaçlık yere sürdü. Kendini Eyric'e ifşa etmekle doğru bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordu. Dişlerini gıcırdattı, adamın Owen'ın sözlerini kabul edebilmek için amcasından çok fazla korkuyor olmasına öfkeliydi. Sinirliydi ama bu duruma şaşırması gerektiğini de biliyordu. Adama hayatı boyunca Severn'dan korkması ve ona güvenmemesi gerektiği öğretilmişti. Üstelik şimdi Atabyrion'un en varlıklı kontunun kızı olan güzel bir karısı vardı. Kim bilir ona ne sözler vaad etmişti? Kim bilir başkalarına ne sözler vaad etmişti? Hayır, fikrini değiştirmek için çok küçük bir şansının olduğuna inanmak onun için hiç yaşanmamış bir şeydi. Ama onu öldürme fikrini de hazmedemiyordu, özellikle de kralın düşüncelerinin bunun aksi yönünde olduğunu bilirken. Ceredigion için bir tehlikeydi ancak hain değildi. Zayıf da olsa, tahtta hakkı vardı. Etayne gibi Owen da görevinde başarısız olduğunu düşündüğünden içi sıkılıyordu. Savaşın çıkmasını engellemek için gelmişti. Ancak olayların şekillenişine bakılacak olursa, tam tersine büyük bir ihtimalle yeni bir savaşın çıkmasına katkı sağlamıştı.

Neredesin, dedi düşünde Etayne'e ulaşarak. Ağaçlar bir hayalet gibi geçip gidiyordu; at gergin ve asabiydi, binicisine öfkeli öfkeli homurdanıyordu.

Sessizlik.

Endişeden Owen'ın kalbi küt küt atıyordu. Ağaçların arasından konutun bir kısmını görebiliyordu. Atını, zihninden Etayne'e gösterdiği sarmaşıklarla kaplı uç kısma en yakın taraftaki koruluğa çekmişti. Daha da yaklaşırsa görünecekti. Bütün duyularını yoğunlaştırdı, dinliyordu; atların ve adamların ses-

lerini duydu. Ağaçların arasından Eyric'in malikânenin önünde muhafızlarla konuştuğunu görebiliyordu. Seyisler ahırdan atları getiriyordu birer birer. Owen dudağının üzerinde biriken terleri sildi. Eyric de onun peşinden gelecekti. Konuşmaları mırıltı şeklinde duyabiliyordu, fakat bu mesafeden onun bile anlamlandırması mümkün değildi.

Etayne! Tekrar geçirdi aklından, dişlerini sıkıyordu.

Cevap yoktu.

Atı yüksek sesle kişneyince Owen'ın kaşlar çatıldı, sesin duyulmamış olmasını umuyordu. "Neredesin?" diye mırıldandı öfkeli öfkeli, malikâneye bakıyor, altındaki sert eyer huzursuzluk veriyordu.

Ardından sarmaşık kaplı evin arka kapısından sıvıştığını gördü. O esnada çığlık ve bağrış koptu. "Orada! Onlardan biri orada! Şimdi arkadan çıktı! Çabuk olun!"

Girişin etrafını dolanan adamlar hemen koşmaya koyuldular. Muhafızlardan biri atına atlayıp hemen harekete geçti.

Owen Etayne'in koruluğa sızdığını gördü, üzerinde Atabyrion tarzında, solmuş beyaz bir elbise vardı. Kathryn'in elbiselerinden biriydi. Owen dilini büzüp ılık öttürdü; Etayne'in gözleri hemen Owen'ı yakaladı. Yüzüne bir rahatlama yerleşmişti. Owen yarı yolda onu karşıladı. Uzanıp elinden tuttu ve arkasına, eyere yerleştirdi.

"Neden bana cevap vermedin?" Owen söyleniyordu.

Kız kafasını salladı, ifadesi karamsarlaşıyordu. "Seni duymadım. Büyüm... Büyüm yetmedi." Yüzünde bitkin bir ifade vardı ve eyerde hafifçe yalpalıyordu. Owen o zaman anlamıştı. Değiştirdiği kılığı çok uzun süre korumaya çalışırken bütün

gücünü harcamıştı. Zamanla ve yaptıkça kapasitesi artacaktı. Eğer onu arkasında bırakmış olsaydı büyük olasılıkla bilincini kaybetmiş olacaktı.

“Beni dinlediğine sevindim.” dedi belki de biraz fazla kendini beğenmişlik vardı sesinde.

“Ağaçlıkta! Orada!”

“Onları gördüm!”

Sesler Owen ve Etayne’i ürkütmüştü.

Owen derin bir nefes aldı. “Bana sıkı tutun. Edonburick’e Eyric’den önce ulaşmak istiyorum.”

Etayne başıyla onayladı ve kollarını beline sardı, bileklerini tutarak da kendini sağlamlaştırdı. “Teşekkürler” diye fısıldadı. Gözlerinde kendini ele veren, savunmasız bir bakış vardı. Owen kıza gülümsedi ve önüne döndü, aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Aslına bakılırsa, bakışların anlamından korkuyordu. O bir hırsızın, bir tapınak adamının kızıydı. Kendisi ise Westmarch Dükü’ydü.

Kalbi ise bir kontun kızına aitti.

Rıhtıma giden çok sayıdaki ahşap basamaktan inerlerken “Neden bu kadar çabuk ayrılmak zorundasınız anlamıyorum.” diyordu Iago. Evie ve kral önden ilerlerken Owen da birkaç basamak arkadan onları izliyordu. Yarma kadar beklememe konusunda emin misiniz? Eyric ve Kathryn’i kendiniz görmek istiyorsunuz sanıyordum.”

“Öyleydi, lordum.” dedi Evie kaçamak bir cevapla. “Lakin Kingfountain’a acil dönmem gerektiğiyle ilgili bir haber aldım. Bir an önce ayrılmam lazım.”

Iago mutsuz görünüyordu. “Bu ne anlama geliyor? Severn sizi neden bu kadar çabuk geri istiyor? Bugünkü yürüyüşümüzden son derece zevk alıyordum ve ilerleme kaydettiğimizi hissediyordum. Olağanüstü bir kadınsınız. Daha uzun süre kalacağınızı umuyordum.”

“Gitmek zorundayım.” dedi Evie. Endişeli gözlerle Owen’a bakmıştı. Eyric’in konutunda cereyan eden felaketten haberi vardı o nedenle Owen’ın kendini Ceredigion’ın güvenli sularına atma konusundaki isteğinin aynısını o da taşıyordu. Ayrılmak için çok fazla vakitleri yoktu. Iago avunması mümkün olmayan bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Owen’da ona vurma isteği vardı. Etayne kaptana hazırlanmasını söylemek için önden yola çıkmıştı.

İskelelerin uzandığı en alt kısma ulaşmışlardı. Şelalenin sesi iletişim kurmayı zorlaştırıyordu, o yüzden Iago da sesini yükseltmişti. “Sizi tekrar ne zaman görebilirim?”

Evie’nin bu ısrarcı ilgi karşısında tepesi iyice atmıştı. “Bilmiyorum lordum.” Kekelemişti. Üst düzlüklerden bazı sesler yükseldi. Evie yukarıya baktı ve yüzü bir anda soldu. “Pekâlâ, sanırım ilgilenmeniz gereken bazı saray meseleleri var. Misafirperverliğiniz için size teşekkür ederim.”

Iago dönüp yukarıya, rampaya baktı. Adamlar el kol hareketi yapıyor, birbirlerine bağırıyorlardı; ancak kelimeler gürültüye karışıyordu. Iago öfkeyle kaşlarını çatı. Evie gemiye ulaşmak için iskeleden geçmek üzereydi, ama Iago kolundan yakaladı.

Evie birden gözlerini adama çevirdi, yakalanmış olmanın verdiği korkuyla gözleri büyümüştü.

“Bilmenizi isterim ki,” Iago bir adım atıp söze başladı. Nazik bir tavırla elini ellerinin arasına aldı, “Severn’in teklifini tüm samimiyetle düşündüm. Krallıklarımız arasındaki anlaşmayı. Beni nasıl cezbediğini anlatamam.”

Kelimeler Owen’ı huzursuz etmişti. Dişlerini sıktı, kaşlarını da çatmıştı, Atabyrion’dan ve onun kendine özgü geleneklerinden ve modasından uzaklaşmak istiyordu. Kendi krallığına, kendi hükmünün geçtiği yere geri dönmek, kendi armasını takmak istiyordu. Iago ona bakmıyordu, fakat Owen ona hararetli hararetli bakmayı sürdürdü.

Evie sessizdi, yanakları biraz kızarmıştı.

“Eyrice yardım etmek için şerefim üzerine yemin ettim. Sizinle daha öncesinde tanışmış olmayı dilerdim. Ama size söz veriyorum, Leydi Mortimer,” sinsi sinsi sırıtmıştı, “sizi bir dost olarak görüyorum. Eyrice tahta geçtiğinde onunla sizin için konuşacağım.” Elini dudaklarına götürdü. Bakışlarını kıza çevirdiğinde Iago birden çok savunmasız görünmüştü. “Son derece büyüleyici gözleriniz var.” diye mırıldandı alçak bir sesle, Owen ise az daha adamı iskeleden balık kaynayan sulara atacaktı.

“Gerçekten gitmek zorundayım.” dedi Evie, elini geri çekmeye çalışıyordu.

Iago başıyla onaylayıp elini serbest bıraktı. Evie dönüp gitmeye koyuldu. Ardından aceleci bir tavırla Iago ilerledi ve kızı omuzlarından yakalayıp dudaklarını onunkilerine yapıştırdı ve onu oracıkta, iskelede, herkesin önünde, Owen’ın gözlerinin

önünde, öptü. İstenen öpücüklerden biriydi, kızların ayağını yerden kesen, tehlikeli bir kıskançlık uyandıran türdeydi.

Bununla irkilen Evie Iago'yu geri itti. "Lordum!" diyerek azarladı, yanakları al al olmuştu. "Bu... Küstahçaydı!" Eliyle ağzını sildi.

"Biliyorum." dedi Iago, şapşal gibi gülüyordu. "Gözü karayımıdır. Risk alırım. Ayrıca beni hatırlamanızı istedim. Uğurlar olsun, Leydim. Tekrar görüşünceye kadar." Saygıyla selamladı.

Ruhtımdan yükselen ısıklar ve yuhalamalar vardı -çoğu da Owen'ın sinirlerini hoplatıyordu- üstelik Iago Llewellyn bütün bunlardan zevk alıyormuş gibi duruyordu. Owen Evie'ye tekrar döndüğünde ise kız kralın ardından bakıyordu.

Evie derin bir nefes alıp kafasını salladı, ardından Owen ile birlikte bağlantı rampasını çıkmaya başladılar. Evie Owen'a imalı bir bakış fırlattı. "Bu arada, işte bu aynen böyle yapılır." dedi.

Owen donup kalmıştı. Tarifi çok güç duygularla yanıp tutuşuyordu. Kulakları alev alev olmuş, yüzüne kan fışkırmıştı; o öpme sahnesini zihninden hiçbir şekilde söküp atamayacağını biliyordu. Evie'nin ilk öpücüğüydü. Bunu biliyordu. Ayrıca onunla olmamıştı.

Kaptan denizcilere palamarı çözme emri verirken Etayne onlara endişeli bir tavırla yaklaştı. Leydi Kathryn'den aldığı elbiseyi kapatmak için üzerinde bir pelerin vardı.

"Ne oldu?" Owen endişeyle sordu, gözlerindeki ifadeyi görmüştü. Ardanaylardan Edonburick'e varır varmaz hemen ayrılmışlar ve o zamandan beri hiç konuşmamışlardı.

"Bothwell'i kolaçan etmek için ambara inmiştim." dedi

Etayne kulağına alçak bir sesle. “Gitmiş. Onun yerine hücrede Clark’ı buldum. Bağlanmış, ağzı tıkalı ve baygın bir hâldeydi.”

Owen’ın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. “Aşağıda mı? King-fountain’a hiç gitmedi mi o zaman?”

Etayne kafasını salladı. “Zannetmiyorum. Bu da Severn’in çoktan ölmüş olabileceği anlamına geliyor.”

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Mevsimler

Owen, rüzgârla salınarak seyreden Vassalage gemisinin güvertesinde ordan oraya yürüyor, Clark'ın yarasıyla meşgul olan Justine'i izliyordu, özellikle de onu bayıltan ve hafızasını bulan-dıran, kafasının arkasındaki o derin yarayla ilgileniyordu. Etayne'in bakışları, kaçan esirden dolayı endişeli ve korku doluydu. Zehirciler intikam duygularıyla nam salmışlardı, o nedenle kaçan adamdan korkması için elinde çok fazla gerekçe vardı.

Clark ambarda bir varilin üzerinde oturuyor, acıdan yüzünü buruşturuyordu. Geminin sallanan hareketiyle fener bir o yana bir bu yana meyledip duruyordu. Evie evhamlı bir hayranlıkla Justine'in casusla ilgilenişini seyrediyordu.

"Hiçbir şey hatırlayamıyor musun?" Owen ısrarla soruyor, gerginliğini bastırmaya çalışıyordu. Her taraftan köşeye sıkışmışlar gibi hissediyordu; hayatın gerçeklerini bir yana bırak, her oyunda hareket üstünlüğünün karşı tarafta olduğu dü-

şüncesinden hoşlanmamıştı, özellikle de kralın hayatı tehlike-
deyken. Clark, Justine'in özenle yaptığı bakımın verdiği acıya
mükemmel bir sabırla katlanmıştı, gerçi bir yandan parmak-
ları varilin kapağını deliyor, bütün sinirleri ellerinin üzerinde
belirliyordu. "Bana kimin vurduğunu görmedim. Oradaki ka-
feste yerde kıvrılıp yatan biri vardı." Ellerinden biriyle işaret
etti. "Uyandırmak için seslendim ve ardından arkamdan vur-
dular. Hatırladığım bir sonraki şey, ağzım tıkalı, ellerim bağlı
bir şekilde başımdaki bu uğultuyla uyanışım. Ceredigion'a geri
döneceğim gemiyi kaçırdığımı biliyorum. Ben ortalarda gö-
zükmeyince kaptan kesin bensiz yelken açmıştır." Efkârlı bir
şekilde somurtuyordu. "Bu olaydan sonra beni tekrar Duns-
dworth'a göz kulak olmakla görevlendireceklerdir." Buruk bir
şekilde söylendi. "Ama bunu hak ettim ben."

"Saçmalık." dedi Owen çenesini ovarken.

"Önemli olan," Evie yatıştırmak için söze girdi, "seni öldür-
memiş olmaları." Justine birden kafasını kaldırdı, gözlerini çılgınlar
gibi kırpıştırıyordu. Biraz yüzü kızardı, sonra tekrar işine
döndü.

"Teşekkürler, genç bayan," diye mırıldandı Clark Justine'e.

"Neredeyse halloldu." diye cevapladı Justine, utanmış görü-
nüyordu.

"Birisi bizi salak yerine koyuyor." dedi Owen uzun bir du-
raksamadan sonra. "Sorun şu ki bize zarar vermek isteyen çok
fazla kişi var. Kralın çok sayıda düşmanı var."

"Kendi yeğeni de dâhil." dedi Etayne karamsar bir şekilde.

Evie zehirciye baktı. "Eyric'i görmeye gittiğinizde başka ne-
ler oldu bana anlatın."

Owen diken üstündeymiş gibiydi, yumruğunu direklerden birine indirdi. Başını öne eğmiş olan Etayne'e baktı. Görevinde başarısız olduğuna inanıyordu. Üstelik Mancini'nin kendisine ne yapacağı konusunda da endişeli olduğunu Owen anlayabiliyordu. Owen'ı ise daha çok casus başının asıl bağlılığını öğrenmek evhamlandırıyordu. "Eyric'in olduğunu söylediği kişi olduğuna inanıyorum." diye belirtti Owen. "Ayrıca Severn'in onun Atabyrion'da öldürülmesini istemeyeceğini de biliyorum." Kesin bir tavırla kafasını salladı. Eyric'in hayatta kalması Fountain'ın mucizesinden başka bir şey değil. Kralı tanıyalı yarı ömür oldu, onunsa başı hâlâ prenslerin ölümleriyle dertte. Üstelik Leydi Elyse de kardeşinin yaşadığını öğrenince çok sevinecektir. Hayır, onun hayatını bağışlamakla doğru bir şey yaptık."

Etayne'in gözlerindeki ve dudaklarındaki ifade, aksini anlatıyordu. "Ancak tahtta hak iddia etmek için Ceredigion'a saldıracaktır. Buna şüphenez olmasın."

"Benim yok." dedi Owen, ona katılarak. "Aynı zamanda Iago Llewellyn'in de işgalde ona katılacağına inanıyorum. Onun gururunu zedeledik ve o onurlu bir adam." Son yorumuyla Evie'ye taş atmıştı.

"Aynı zamanda umutsuz biri." dedi Evie, misilleme yapmadan taşı kabullendi. "Krallığı maddi açıdan batağın içinde; soylularının hepsi dolap çeviriyor. Lakin Iago düşmanının kudretinin farkında değil. Kumar oynayan bir adam gibi. Büyük kazanmak için büyük oynuyor. Ancak sonuçlarının şansa bırakılacak türde olmadığını fark etmiyor. Söz konusu olan şey cesaret. Ve bu konuda Iago'nun Severn ile aynı kulvarda olduğunu düşünmüyorum. Ama bu tehlikeyi neden göze aldığını da

anlıyorum. Kafasındakilere göre ödülü çok büyük. Soylularının parmağında oyuncak olmaktan kurtulma fırsatı.”

Owen adamdan şahsen hoşlanmamıştı ama Evie’nin yaptığı değerlendirmeye katılıyordu.

“Pekâlâ, Mancini’nin söylemeyi sevdiği gibi: şans oyununda zarı iki taraf da atabilir.”

“Eğer ölü olursan zar atamazsın.” dedi Etayne, derin düşüncelere dalmıştı, Severn’ın karşı karşıya olduğu tehlikenin sadece savaş meydanında olmadığını hatırlatmıştı hepsine.

Bu yorum hepsinin bir anlığına umutsuzluğa kapılmasına sebep oldu.

“Elimden gelenin hepsini yaptım.” dedi Justine bir süre sonra, kullandığı havluya ellerini siliyordu.

“Teşekkür ederim, leydim.” dedi Clark naçizane bir tavırla.

Övgü karşısında gülümsedi sonra da kendi odalarına doğru hanımını takip etti. Evie Owen’a kendilerine katılması için işaret yaptı; Owen da söyleneni yaptı. Ambardan çıkmak için kulanılan basamaklar dik ve dardı, güverteye çıktıklarında hava kararmıştı. Yıldızlar camdan yansıyor, ateş böcekleri gibi parıldıyordu. İkinci kaptan, rüzgârı arkalarına aldıklarından dönüş yolculuklarının daha kısa süreceğinden bahsetmişti. Ertesi gün akşam yemeğinden önce Kingfountain’a varmayı umuyordu.

Evie’nin odası Owen’a çok küçük görünmüştü. Gemi, ambardaki kafes gibi sıkış tepişti fakat asıl mevzu fiziksel boyut değildi. Owen huzursuzdu. Hayatının gittikçe kısıtlandığını ve daraldığını hissediyordu; özgürlüğüne kavuşmak için yükümlülük ve görev zincirlerinden kurtulmayı arzuluyordu. Fakat ihtiyatsız bir isyan eylemiyle elde ettiği her şeyi kaybetmeyi göze alamazdı. Sadakat her şeyiydi.

“Tedirginsin.” dedi Evie iç çekerek. Justine Evie’nin mücevherlerini çıkartmasına yardım ediyordu.

“Başka bir adamı sevdiğin kadını öperken görmek her gün karşılaşılan bir şey değil.” dedi Owen hoşnutsuzlukla.

Evie derin bir nefes aldı. “Talihsiz bir şeydi. Lütfen bundan zevk aldığımı düşünme.”

“Bu yolculukta zevk aldığım çok az şey oldu.” dedi Owen. Böyle bir anda duygusal davrandığı için kendini yumruklamak istiyordu. “Somurttuğum için beni bağışla.”

“Seni suçlayamam.” dedi Evie, dudaklarının kenarına yerleşmiş küçük bir gülümseme vardı. “Iago’nun senin önünde senin hakkında konuşmasına katlanmak zorunda kaldın! Her geçen gün Iago’nun benim üzerime titreyişini ve bana yalakalık yapışını seyrettin. Sana yüklenen, adil olmayan bir yükü.”

“Senin huzursuzluğun benimki kadar büyük değilmiş gibi davranmayalım.” diye söze devam etti Owen, anlayışlılığının yönünü çeviriyordu. “Her ikimiz için de kolay bir görev değildi. Atabyrion Kralı kadar nazik olamadıysam üzgünüm.”

Evie baktı ve kafasını salladı. “Sen her zaman benim en yakın ve en can dostum olacaksın, Owen. Senin acın benim acım. Senin ve senin hislerinin beni ne kadar derinden etkilediğini bilmeden aramızda bir anın bile geçmesini istemiyorum.” Evie iç çekti, bakışları gittikçe daha da tasalanmıştı. “Sence... Sence Severn beni onunla evlenmeye zorlayacak mıdır? Ceredigion’ı işgal etmesi durumunda Severn’in onunla hâlâ bir ittifak kurmak isteyeceğini düşünmüyorum.”

Owen kahkaha attı. “O zaman yapmasını ummak için bir al sana bir sebep!”

“Ciddi ol.” diye çıkıştı Evie. “Kazanamayacağını biliyorsun.

Bunun farkına varmak için fazla küstah ve burnu havada. Kışkırttığı adamı tanımıyor. Ama yine de Severn'ın beni Iago'yle evlendireceğini düşünüyor musun? Olaya tarafsız bakmak için konunun fazla içindeyim.”

“Peki, benim içinde olmadığımı mı düşünüyorsun?” dedi Owen, birden fazla ciddileşmişti. “Seni kaybetmek benim en büyük korkum. Üzgünüm ama Iago Llewellyn'in seni hak ettiğini düşünmüyorum. Onun sana ihtiyacı var, sadece bağlantılarından dolayı değil, aynı zamanda mal varlığından dolayı. Senin bilgeliğine ve sağduyuna ihtiyacı var. Her şey onun lehine. Sen ona onun deli gibi ihtiyaç duyduğu istikrarı sağlayacaksın. Bencilce bir güdülenme söz konusu değilse seni baştan çıkarma çabalarının içten olduğuna dair hiç şüphem yok.”

İltifatlar karşısında Evie kızardı. “Bütün bu sözleri sarf ediyor olman çok kibar bir davranış.”

“Hepsi doğru.” dedi Owen homurdanarak. Yüreğindeki sızı gittikçe derinleşiyor, hatta neredeyse nefes alışını zorlaştırıyordu. Biraz patavatsız olmaya çalıştı. “Zaten o Atabyrion başlıklarından birini seni takarken hayal etmekte oldukça zorlandım. Gayet komik görünürdün.”

Evie kahkaha atmaya başladı; Owen'ın kulaklarına bir melodi gibi geliyordu.

Bir süre birbirlerine baktılar, ortak bir acının iyileştirici etkisini hissediyorlardı. Evie, kendisine sarılmasını istiyordu. Owen gözlerindeki bu ihtiyacı görebiliyordu fakat aynı zamanda harekete geçme konusundaki isteksizliğini de görmüştü. Owen'ın ikna edilmek için başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Owen küçük odayı geçerek Evie'ye doğru ilerledi; Justine'i ürkütmüştü, Evie

ise Owen'ın kucığına koştı. Owen ise onu göğsüne bastırarak sımsıkı kucakladı, kollarının arasında titreyen bedenini hissediyordu. Saçları hoş kokuyordu, kollarının altında kalan saçlarının yumuşaklığını da hissedebiliyordu. Yanaklarını Owen'ın göğsüne ve boğazına bastırmıştı.

“Bize ne olacak?” diye fısıldadı, gözyaşları yüzünden sesi boğuk çıkmıştı.

“Bilmiyorum.” dedi Owen, adeta kalbi paramparça olmuştu. Owen kızı uzun süre kollarında tuttu, anın tadını çıkarıyordu; geminin sallantısı, ne zaman sevgilisi yakınında olsa içini kaplayan huzur. Onu öpmek istiyordu -başını kaldırıp öpmek istiyordu- ama Iago'nun dudaklarının onu ilk öpen olduğu düşüncesiyle kendini yiyip bitirirken olmazdı. En azından Iago'nun Lord Kiskaddon'ın kendi krallığına kadar geldiğini öğrendiğinde öpücüğüne gölge düşeceğini bilmek Owen'ı tatmin ediyordu.

“Geç oluyor.” dedi Justine, her ikisine de harap bir hâlde bakıyordu. Evie geri adım attı, yüzünde biraz utangaç bir ifade vardı. Elbisesinin önündeki kırışıklıkları düzeltti. Gözleri o an çok daha maviydi.

“Eyric ve Kathryn sende ne uyandırdı?” diye sordu Evie meraklı meraklı. “Huntley malikânesinde onlarda tanıştığın zamandan bahsediyorum.”

Owen belli bir süre düşündü, anıları zihninde canlandırıyor-du. “Birbirlerine çok âşık olduklarına eminim.” dedi ve devam etti. “Onları birlikte görmenin özel bir yanı vardı. Görünürde siyasi bir evlilik olabilir fakat ikilinin birbirine derinden bağlı olduğuna şüphem yok. Ayrıca Kathryn'ın Eyric'e ve onun hikâ-

yesine inancının tam olduğuna inanıyorum. Aşkları etkileyici.”

Evie’yi sözler memnun etmiş görünüyordu fakat ardından endişeli bir ifade o görüntünün yerini aldı. “Eyric kral olursa o zaman ne olacak?” diye fısıldadı.

“Bir kral devrildiğinde her zaman ne oluyorsa o olacak.” diye cevapladı Owen kaygılı bir şekilde. “Kralın gözdelerinin görev başında kaldığı çok nadir görülmüştür. Büyükbaban ünvanını kaybedecektir. Ben de öyle. Severn yenilirse kaybedeceğimiz daha çok şey olacak.”

“Sen de Eyric’in taçtan daha azına razı olacağını düşünmüyorsun?”

Owen başını salladı. “Öyle bir teklifte bulundum ve beni tersledi. Severn’a güvenemez. Amcası hakkında ona öğretilen onca şeyden sonra yani. Adamdan korkuyor. Hatta büyük ihtimalle ondan nefret ediyor. Eyric’in tekrar Yuork Dükü olma sözüyle kenara çekileceğini sanmam. İstedığı ya hep ya da hiç.”

Evie’nin sinirden kaşları çatılmıştı. “O zaman büyük bir ihtimalle her şeyini kaybedecek.”

“Ya da biz kaybedeceğiz.” dedi Owen doğrudan.

Evie dudaklarını sımsıkı bastırıyordu. Owen yüzündeki bu ifadeyi daha önce de görmüştü. Küçümsenmemesi gerektiği konusunda uyarı niteliğinde bir kararlılık ifadesiydi.

Ertesi gün, gökyüzü yoğun bir şekilde gri bulutlarla kaplanmıştı. Owen boynunu eğmiş, rüzgârın o buz gibi dokunu-

şunu hissediyordu. Kısa bir süre sonra üzerine pelerin almak için odasına gitme ihtiyacı hissetti. Denizcilerin herbiri ellerini ovuşturup hohluyordu; bu soğukta halatlara asılmakta ve düğüm atmakta zorlandıkları belliydi.

Owen Evie'ye bakmaya gitti; onu ve Justine'i yukarıda güvertede kaptanla konuşurken buldu.

"Kingfountain'a ne kadar kaldı?" diye sordu Owen, Vassalage'ın yardığı çalkantılı denize bakıyordu.

"Orada," dedi kaptan, gözlerinde garip bir ifade vardı. Kaptanın sol gözünde küçük bir yara vardı ve yanağını doğru iniyordu. Belli belirsizdi ve Owen daha önce fark etmemişti.

Owen ilerideki kararı daha iyi görebilmek için elini alnına götürdü. Şaşırmıştı.

"Bu çok garip." dedi Evie, kafasını sallıyordu. "Kingfountain'ın bu mevsimde böyle erken karla kaplandığını daha önce hiç görmemiştim. Kışa daha iki ay var."

Kingfountain sarayı ve etraftaki ağaçlar yeni yağmış ince bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Owen kışı daha önce de orada geçirdiğı olmuştu, gerçi kışlarını çoğunlukla bu kadar soğuk olmayan Westmarch'ta geçiriyordu. Bu ise alışılmadık, erken gelen bir kar fırtınasıydı.

"Daha önce böyle görmüş müydün?" diye sordu Owen kaptana.

Kaptan kafasını salladı. "Denizde geçirdiğim yirmi yıl boyunca hiç böylesine denk gelmedim." dedi. "Kingfountain'ı daha önce bu zamanda bu kadar beyaz görmemiştim."

Owen'ın zihninde bir hatıra canlandı. Aynı anda Founta-

in'in hafif çalkantısını hissetti. Severn'in çok uzun süre önce sabah kahvaltısında Dickon Ratcliffe'e söylediği bir şeydi bu. Owen konuşmalarını duyacak kadar yakınlarındaydı. Bu hatıra sürekli zihnini meşgul ediyordu.

“Tutulmayı hatırla, Dickon? Karımın öldüğü gün gerçekleşen tutulmayı. Ondan da beni mesul tutmuşlardı.” Daha sonra sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. “Gerçi bu benim işim olabilirdi. Malum o gün ruhum kapkaranlıktı. Ne de olsa, ben kutsanmış biriyim.”

Doğru, diye fısıldadı Fountain.

İlk kar taneleri sessizce güverteye düşmeye başlamıştı.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Hain

Hizmetli kar kaplı pelerini Owen'ın omzundan alıp eşikte silkeledi. Kingfountain Sarayı'nın iç kısmı havayı dumanla dolduran maltızlarla aydınlatılmıştı, bu da ortama gerçek dışı, masalsı bir görünüm katıyordu. Ceredigion'a geri dönmüş olmak rahatlama sağlamıştı, lakin aynı anda gerçekleşen bütün bu ciddi değişimler Atabyrion'ın kendisi kadar tuhaf hissettirmişti. Owen taht odasına doğru ilerlerken, yolda Mancini ile karşılaştı. Adamı görmek Owen'ın yüzünü ekşitmişti.

“Dönüşünüz tam zamanında oldu.” dedi casus başı. Stresli ve uykusuz görünüyordu. “Başınızın Edonburick'te belaya girmiş olmasından korkuyorduk, dönmüş olmanız bu korkumuzu bertaraf etti.”

“Başımız belaya girdi.” dedi Owen öfkeli öfkeli, ılık havayı derin derin içine çekerek yolculuktaki üşümesini gidermeye çalışıyordu. “Justine ve Clark zehirlendi. O özel gezintide yenilen

yemeğe dâhil olmadım yoksa az daha ben de kurban olacaktım. Zehirciyi yakaladık fakat sonra elimizden kaçırdık. Ve o kişinin Lord Bothwell'in ta kendisi olduğunu bilmelisin. Foulcart adıyla zehirci okuluna gitmiş.”

“Bothwell mi?” diye sordu Mancini. “Bize ihanet mi etti? Onun sadakatini kazanmak için yaptığım onca ödemedenden sonra mı?”

Owen Mancini'nin bu kadar şaşırmış olmasından etkilenmişti. Krala içini dökmek için bir fırsat bulana kadar casus başıyla ilgili şüphelerini kendine saklayacaktı.

“Kral nasıl? Occitanialıların onu zehirlemek ve Leydi Elyse'i kandırmak için yaptığı plandan kralı haberdar etmek için Clark'ı önden yolladık. Ama Clark pusuya düşürüldü ve etkisiz hâle getirildi. Yani her türlü beladan nasibimizi aldık, Dominic.”

“Zehirci mi yollamışlar?” diye sordu şaşkınlıkla. “Öyle birini görmedik, zaten casuslardan birine sarayda iş isteyenleri araştırıyorum. Kral oldukça dinç ama iyi hissetmiyor. Yeğeniyle ilgili konuyu biliyordur. Kaçtığı haberi sana nasıl bu kadar çabuk ulaştı?”

Owen küçümseyen bir bakış attı. “Fountain'ın kutsadığı biriyim ben.” Severn'ın hâlâ hayatta olduğunu duymak içini rahatlatmıştı.

“O zaman, lütfen şu karı durdur.” diye espri yaptı Mancini. “Sıradan halk nehrin donmasından korkuyor. Bunun tapınakta yarattığı korkuyu hayal edebiliyordur.”

“Neden ki?” Owen sormuştu.

“Kutsal Ana efsanesini biliyordur. Tapınağın sağladığı

hakların su durana kadar devam edecek olması. Şelale daha önce hiç durmadığından, en azından geçen bin yıl içerisinde, hakların ebediyen süreceğine inanılır. Tapınak adamları dokunulmazlıklarını kaybedeceklerini düşünüyorlar. Batıl inançlı aptallar.”

Owen, bu yaptığını hor görerek kafasını salladı. “Elyse ne zaman kaçtı? Ve nasıl kaçtı? Kaçırıldı mı?”

“Hayır, kaçırıldığına inanmıyorum, ama tamamen emin de olamıyorum. Annesinin cenaze töreninden sonraki gün ortadan kayboldu.”

“Dul kraliçe öldü mü?” diye haykırdı Owen. “Atabyrion’da onu yavaş yavaş zehirlediklerini öğrendim.”

Mancini umarsızca omuz silkti, taht odasına giden kapılara yaklaşıyorlardı. Kapılar kapalıydı ve her iki tarafa konuşlanmış muhafızlar mızrak taşıyorlardı. Casus başı işaret etti ve muhafızlar selam verip kapıları açtılar.

“Öldüğünde sizin ayrılmanızın üzerinden çok fazla geçmemişti. Aylardır hastaydı. Ölümü ise Leydi Elyse’i fena sarstı. Bana göre, Deconeus Tunmore, Chatriyon’ın evlilik teklifini kızı kabul ettirmek için annesinin ölümünü ve kızın daha sonraki yasını kullandı. Kız tapınaktan tebdili kıyafet kaçırılıp sonra da o sabah yelken açacak bir Occitania ticaret gemisine bindirildi. Bu ihanet karşısında kralın öfkesini tahmin edebiliyorsunuzdur. Onu daha yakından takip etmesini söylemiştim. Herhangi bir mesafeden! Fakat ona güvendi, kendisini asla terk etmeyeceğine yemin etti. Yani, kız kaçtı ve kızın azalan ümitleri ve kralın onu eş olarak alma konusundaki isteksizliği düşünüldüğünde ben onu suçlayamıyorum. Öfkeli, evlat. Daha önce

hiç görmediğim kadar öfkeli hem de. Burada olman büyük bir nimet, çünkü bizim hiçbirimizi dinlemiyor.”

Owen eşiği geçerken yutkundu, endişeden midesi kabarıyordu. Mancini şöminenin yan tarafına yerleşti, kulak misafiri olmak için yeterince yakındı. Owen Severn’ı tahtına çökmüş bir vaziyette gördü, bitkin ve darmadağın görünen bir adamdı karşısındaki. Saçları daha da grileşmişti ya da mutsuz tavrından öyle görünüyordu. Düşüncelere dalmış bir hâlde sessizce oturuyor, siyah eldivenli eliyle alt dudağıyla oynuyordu. Fenerlerden çıkan ışık tıraşsız çenesini ve dağınık saçlarını ortaya çıkarıyordu. Kafasında tacı vardı ki bu son derece alışılmadık bir durumdu çünkü dışarıda merasim gerektiren olaylarda nadiren takardı. Başının çevresindeki metal halka altın yerine mat demirden yapılmış gibi duruyordu.

Tahtın olduğu yükseltiye yaklaşık bir dizinin üzerine çöktü. Kralın gözlerine bakınca demirlerin arkasına hapsedilmiş cehennemî gördü. Bu kadar hareketsiz oturuyor olması içindeki patlamaların dışı diğer türlü vurumuydu. Gözleri Owen’a kaydı, bir anlığına, onu tanımamış gibi geldi.

“Owen?” diye sordu kral boğuk bir sesle.

“Döndüm, lordum.” diye cevapladı. “Fakat korkarım böyle bir talihsizliği önlemeye yetecek kadar erken olmadı.” Mancini’nin gitmiş olmasını dilerdi böylece şüphelerini aktarabilirdi, fakat uygun zaman o an değildi.

“Demek duydun?” dedi kral doğrudan, sesi kontrol etmeye çalıştığından gergin çıkmıştı.

“Lordum, plandan Atabyrion’da haberim oldu.” diye cevapladı. “Size haber göndermeye çalıştım, ama başarız oldum.”

Kralın yüz ifadesi değişti. İpe asılı bir kukla gibi tahtından kalktı. “Sen mi? Yaşadığım şüphe ve çektiğim azap içimi kemirdi durdu. Hatta senin bile o planın içinde olmandan, ya da zarar görmüş olmandan endişe duydum. Ama sen şu an buradasın ve karşımda diz çökmüş duruyorsun. Ayağa kalk, dostum. Bir daha karşımda diz çökmene gerek yok.”

Owen yavaşça ayağa kalktı, gözleri kraldaydı, adamın duygularının derinliğini hissediyordu. “Ne oldu?” İsrarla sordu, sesini alçak tutmuştu.

Büyük salonda hiç hizmetli yoktu. Salon mezar odası gibi hissettirmişti. Kral aşığıya indi ve kolunu Owen’ın omzuna doladı, fırın benzeri şömineye doğru ilerledi. Owen’ı aniden ter bastı fakat Severn sıcığa alışkın görünüyordu. Severn alevlere dikti gözlerini, akı yerinde değildi.

“Annesi sağlığını yitirdikçe,” diye söze başladı kral, “saraya daha az gelir olmuştu. Bu beni harekete geçirmedi. Son günlerinde annesini rahatlatmanın yollarını arıyor olması son derece normaldi. Bir keresinde yanıma geldi. Gece geç vakitti; çok bitkin ve çok bitap görünüyordu. Rahat etmesini sağlamak adına yapabileceğim çok az şey vardı çünkü ben annesinden, annesi de benden nefret ediyordu. Yine de sert hiçbir söz sarf etmedim ve acısını anladığımı gösterdim. Elyse” -ismi yüreğini acıtıyor gibi duruyordu, o yüzden de söylemekten kaçınıyordu- “onu evlenmeye zorlayıp zorlamayacağımı sordu. Uzun bir süre önce öyle bir şeyi asla yapmayacağıma söz vermiştim. Sessizdi ve bu sefer de onun evlenmesine izin verip vermeyeceğimi sordu. Kendisinden olan herhangi bir çocuğun bazıları tarafından tah-tın varisi olarak algılanabileceğini anladığından bahsetti.” De-

rin derin alevlere bakıyordu, yumruğunu ağzına götürmüştü.

“Siz ona ne söylediniz?” diye sordu Owen, yanağından süzülen terleri kuruluyordu.

Kralın gözleri takılmıştı. “Ona gerçeği söyledim. Evlenmesine izin vermeyeceğimi. Şu an için. Sonra da ona onun benim varisim olduğunu söyledim. Bana bir şey olduğu takdirde tahta geçeceğini.” Yüzünü buruşturdu. “Ertesi sabah gitmişti.”

Şömineden dönerek uzaklaştı, yüzü hırstan yanıp tutuşuyordu. “Kraliçesi yapacağına söz verdiği o küstah Chatrion için beni terk etti. O sümüklü isyancı kendi elleriyle, kendi kılıcıyla tek bir adam bile öldürmedi! Onun aracılığıyla Ceredigion’da hak iddia etmeyi düşünüyor bir de. Önüne yatıp beni öylece ezip geçmesine izin vereceğimi zannediyor.” Gözlerindeki bakış, sesinin tonu ürkütücüydü. “Ziyafeti için kolay lokma olmayacağım. Bu yaban domuzunun dişleri var ve hepsine o dişleri geçireceğim.”

“Lordum,” ihtiyatlı bir şekilde Mancini araya girmişti. “Lord Owen’ın getirdiği havadisleri daha duymadık. Sahtekârdan, Piers Urbick’den ne haberler var? Kralın düşmanı öldü mü?” Owen bakışlarını casus başından krala çevirdi. “Doğruyu söylediğine ikna oldum. Lordum, anlatayım. Mancini’nin casuslarının, onun ailesi olduğunu iddia eden bazı insanlar bulduğunu biliyorum. Fakat bunun kasıtlı bir kandırmaca olduğunu düşünüyorum. Kendisiyle karşılaştım, lordum. Bir kereden daha fazla. Kutsanmış biri değil. Hatta anladığım kadarıyla çevresindeki kimse değil. Vardığımızda bugün kutlamalarına katılmak için tam zamanında oradaydık.”

“Düğün mü?” Mancini nefesini tutmuştu.

“Evet. Iago Llewellyn onu Huntley Kontunun kızı, Leydi Kathryn ile evlendirmiş. Şu an yaklaşık iki haftadır evliler. Atabyrion’ın bütün soyluları Eyric’in beyan ettiği kişi, yani bir Argentine olduğuna inanıyor. Yani sizin yeğeniniz. Ben de öyle olduğuna inanıyorum.”

Severn şaşkınlıkla Owen’a baktı kaldı. “Nasıl hayatta kalmış? Neden daha önce geri dönmeye çalışmamış? Beyanının büyük oranda kuşkulu olduğunun farkında olman lazım!”

“Eğer kendiniz bizzat tanışmış olsaydınız,” diye söze başladı Owen, uzanıp kralın omzuna dokunmuştu, “bence siz de aynı sonuca ulaşırdınız. Sizden korkuyor, lordum. Sizin hakkınızda söylenenlere inanıyor. Benimle dönmeye ikna etmeye çalıştım. Aslında onu kaçırmayı planlıyordum ancak Kathryn’in kâhyası konuşmamıza kulak kabartmış olmalı ki beni yakalatmak için adam gönderdi. Ben de Etayne ile kaçtım, ardından da hiç vakit kaybetmeden geri döndük. Iago’nun benim ikili oynadığımı öğrendiğinde bundan hoşnut olacağını sanmıyorum.”

“Nasıl hissettiği umrumda değil.” Severn cevabı yapıştırmıştı. “Yakalanmak yerine kaçmakla akıllıca davranmışsın. Senin emniyetini sağlamak için her türlü fidyeyi öderdim, Owen. Şimdi altınlarım cebimde kaldığına göre onun yerine hem Atabyrion’a hem de Occitania’ya saldırabilirim.”

Owen kafasını salladı. “Edonburick’e saldırmanıza gerek yok. Iago kendisi buraya gelecek. Kendini kanıtlayamamış olmaktan çok muzdarip ve gözü kara biri. Bence teklifiniz ona cazip geldi. Elysabeth’e... hayran kaldı. Ama bence Eyric tacı takınca da onu elde edebileceğini umuyor. Saldırmaya geliyorlar.”

Severn kaşlarını çattı. “Bırakalım gelsinler. Hepsi gelsin. Krallığımı savunabilirim. Bu koyun sürüsü kana susadıysa onları boğazlarına kadar kana boğacağım. Adamlarının ziyan oluşunu, hanelerinin yanıp kül oluşunu izleyecekler. Anaların ağlayışlarını dinleyecekler.”

“Dahası var.” dedi Owen hevesli bir şekilde. Kralın içinde gittikçe alevlenen öfkeyi hissedebiliyordu. Bütün kötü havadisleri tek seferde vermemek en iyisiydi.

Severn inanmayarak kaşlarını kaldırdı.

“Sizinle savaş meydanında yüzleşmek gibi bir istekleri yok.” dedi Owen. “Iago’nun sarayındaki casusumuz Lord Bothwell’in Foulcart adıyla Pisan’da eğitim gören bir zehirci olduğu ortaya çıktı. Amacı hepimizi öldürmek ve Ceredigion ile Atabyrion arasındaki savaşı körüklemektir. Ondan, sizi öldürmek için kurgulanan başka bir plan daha olduğunu öğrendik. Chatriyon’ın tuttuğu zehirci burada sarayda. Bothwell’e göre Occitania Kralı Eyric’in tahta geçmesini istemiyor. Bence Bothwell haklı. Eyric’i ve Kral Iago’yu sadece ilginizi kuzeyde tutmak için kullanıyor. Brythonicalı Lord Roux’da bunu doğruluyor. Iago’yu sizi karşısına almaması için uyarmaya Edonburick’e geldi.”

“Roux orada mıydı?” Mancini çok şaşırılmış bir hâlde sormuştu. “İnanmıyorum!”

“Bizzat geldi.” dedi Owen krala, casus başına da başıyla cevap vermişti. “Ben onu tanıdım, o da beni tanıdı. Bence o da Fountain’ın kutsadıklarından, lordum. Ayrıca düşesin hâlâ müttefikimiz olduğunu bildirdi.”

Severn Owen’a hayretler içinde bakıyordu, nihayet öfkesi yavaş yavaş dinmeye başlamıştı. Elini bir baba tavrıyla Owen’ın

boynuna koydu. Sonra da sırtına vurdu. “İyi iş çıkardın, evlat. Kralına çok iyi hizmet ettin ve şereflendirdin. Bu sebeple, seni ödüllendireceğim. Kendini Eyric’e ifşa ederek büyük bir risk aldın. Lakin neden yaptığını anlayabiliyorum. Onu ikna etmeye çalıştın, değil mi? Kendi rızasıyla dönmeye ikna etmeye çalıştın.”

Owen başıyla onayladı. “Çalıştım. Ona düklüğün sözünü verdim. Çocukken bir zamanlar sahip olduğu düklüğün.”

Severn gülümsedi. “Vaadinin karşılığını verecektim. Ama şimdi bir düklük kazanmak yerine her şeyi kaybedecek. Kayın-pederine şans diliyorum, malum bu gençleri artık kendi hazinesiyle doyuracak. Of, bu ironi beni mahvediyor! Kendini müttefiğim ve dostum olarak kanıtlamış olsaydı benim meşru varisim olabilirdi. Oysa o ulaşamayacağı ödüle sarkıntılık ediyor. Daha çocuk.” Kral kafasını salladı. “Üstelik söz dinlemeyen türden. Günlerdir ilk defa neşeli hissediyorum. Avlandım ve köşeye sıkıştırıldım. Kurtlar ayağımın dibinde acı acı havlayıp duruyor. Ama asıl olması gerekenler bende. Savaş gemilerim ve bir ordum var. Ve düşmanlarım bunu korktukları yaratığın gazabına uğradıkları zaman öğrenecekler, kanlı dişleri hissedecekler. O zaman savaşa. Seve seve.”

Kolunu Owen’ın omzuna dolayıp onu tahtına doğru ilerletti. Mancini’ye işaret etti. “Şimdi de bana Horwath’ın torununu al getir. Onun o zerafetine ve neşesine ihtiyacım var. Benden büyük salonun ortasına bir balık havuzu yapmamı istese onu bile yapabileceğimi söyleyebilirim!” Kral kahkaha attı, belki de haftalardır ilk kez oluyordu bu, Owen’ın sırtına vurdu. “Aferin evlat. Aferin.” Sonra da daha ciddi bir tavır takındı. “Ah, Man-

cini. Tunmore'un da yemekte bize katılmasını sağla. Yemek yemeyeli iki gün oluyor. Eminim acıkmıştır."

Kralın ne ima ettiğini anlayınca Owen'ın gülümsemesi kayboldu. Tunmore tapınaktan çoktan çıkartılmıştı.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Derin Sırlar

Owen ile casus başı Mancini yanyana yürüyor, tutsakların tutulduğu kuleye giden casus tünellerinin derinliklerine doğru ilerliyorlardı. Karanlık koridorlar buz gibiydi ve Owen, nefes verdikçe oluşan küçük buhar bulutlarını görüyordu. Kötü bir şey olacağına dair derin bir his vardı içinde ve bu his Kingfountain'ı çevreleyen kış bulutlarından daha yoğundu.

“Sonunda onu ikna ettin.” dedi Owen, öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. Adama hâlâ güvenmiyordu ancak o an için Mancini'nin aynı tarafta olduklarına inanması gerekiyordu.

“Kimi ne yapmaya ikna ettim?” diye sordu Mancini. “Açık konuş genç adam. Her gün birçok ikna edici şey yapıyorum.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun.” diye pat diye cevap verdi Owen. “Tunmore'u tapınaktan çıkartmaktan bahsediyorum.”

“Yıllar önce yapmış olmamız gerekiyordu.” dedi Mancini

umursamadan. “Adam bu süre boyunca Kutsal Ana’dan iş çevirdi durdu. İhaneti neden karşılıksız kalsın?”

“Nasıl yaptın?”

Mancini taşıdığı feneri diğer eline alıp daha yukarıya kaldırdı. “Orada yeterli miktardaki paraya her şeyi yapabilecek adamlar var.” Tıpkı senin gibi, diye düşündü Owen içten içe. “Yarı düzine adam Tunmore’u pusuda beklerken birisini de hademeyi oyalamakla görevlendirdim. Brandanın altında, bağlı ve ağzı tıkalı vaziyette el arabasıyla çıkartılıp doğrudan saraya getirildi.” Parmaklarını şaklattı. “Kolayca halloldu.”

“Severn’i buna nasıl ikna ettin?”

Mancini söylendi. “Onu ikna etmem gerekmedi. Elyse’in yaptıklarını öğrendiğindeki öfkesini görmem lazımdı. Onu bu kadar kızgın daha önce gördüğümü hiç zannetmiyorum, Ratcliffe’in hain olduğunu öğrendiğinde bile böyle değildi. Elyse’in ihaneti özellikle şahsi bir meseleydi çünkü ona çok fazla güvenmişti.” Casus dönüp Owen’a bilmiş bir bakış attı. Senin ihanetin bile onun bu kadar zoruna gitmezdi. İntikama ihtiyacı vardı. Ve kızın aklına Chatrion’u sokan Tunmore’du.”

“Severn’in onu şaleleden atmamış olmasına şaşırdım.” diye mırıldandı Owen.

“Her ikimizin de bildiği üzere, Fountain tarafından kutsananlarda öyle bir cezalandırma yöntemine güvenilmez. Kral, Donremyli Hizmetçinin infazının ayrıntılarını araştırmak için Polidoro’yu görevlendirdi. Tunmore’un ölü kalacağından emin olmak istiyor.”

Owen’ın içindeki kasvetli his daha da kötüleşti. Tunmore’a karşı en ufak acıma hissi yoktu lakin adamın tapınaktan zorla

çıkartılması bir şekilde yanlış gelmişti. Ehemmiyetsiz bir intikam için eski bir âdeti yok saymak doğru gelmiyordu. Fountain ile alakalı bazı geleneklerin batıl inançtan ibaret olduğuna inansa da Fountain'ın gerçek olduğunu biliyordu ve rencide edildiğine dair acayip bir his vardı içinde.

Koridorun sonunda onları bekleyen casuslar vardı.

“İyi akşamlar, Üstad Mancini.” dedi içlerinden biri.

Mancini feneri birisine verdi. Owen’a yan bir bakış attı. “Muhafızı düzenli olarak değiştiriyorum ve hücrelerini saat başı inceletiyorum. Adam iki gündür ne uyudu ne de bir şey yedi.”

Owen’ın içi sızladı.

“Kralın emri üzere oldukça rahatsız bir durumda.” diye ekledi muhafızlardan biri, yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı.

“Bu akşam kral, Tunmore’un akşam yemeğine katılmasını istiyor.”

Diğer adam kıkırdadı “Ne servis edecek? Sıçan yahnisi mi?”

“Tart eşliğinde.” diye hemen cevap verdi Mancini. “Kapıyı açın.”

Muhafız ağır demir kapının kilidini açtı ve soğuk bir hava akımı oldu. Owen ve Mancini birlikte kuleye çıkmaya koyuldu. Rüzgâr karanlık boşlukta inliyor, adeta ağıt yakıyordu. Kulağa kederli bir adamın iniltileri gibi geliyordu, düşüncesi bile Owen’ı ürpertmişti. “Severn’in onu serbest bırakacağını düşünüyor musun?” diye sordu Owen Mancini’ye.

“Hah, hayır! Ne de yapmasını tavsiye ederim. Hayır, adam ölecek. Severn’in o konuda yatıştırılması mümkün değil. O değişti, oğlum. Elyse ona ihanet edince onda bir şeyler koptu. Ya

da başka türlü mü anlatayım? Konumu aniden ve çarpıcı bir şekilde değışti.”

“Nasıl yani?” diye ısrarla sordu Owen, vicdanını rahatsız eden his gittikçe büyüyordu. O Severn olarak bildiğı adama sadakat yemini etmişti. Ya Elyse’in ihaneti onu öyle derinden yaralamış ve bu adam artık Owen’ın hizmet edemeyeceğı bir adam olduysa? Owen’ın varlığı, rütbesi ve elindeki her şey bu adama sadakati sayesindeydi. Hepsini tehlikeye atmayı göze alabiliyor muydu? Kralına ihanet etmeyi göze alabiliyor muydu?

“Birçok yönden, birçok.” dedi Mancini. “Başlarda, onun için en itici güç Chatriyon’a suikast düzenlemektir. Fakat artık öfkesi durulduğundan onu bizzat mahvetmeye kararlı. Occitania’yı işgal etmeyi ve o valedin krallığını darmaduman etmeyi planlıyor. Böyle bir teşebbüse bütçe ayırmak birkaç yıl kemerleri sıkımayı gerektirebilir; ama yine de onu tahtından etme, tahtını çekip alma konusunda kararlı. Ona tekrar güvenmeyecek. Bu olaydan sonra tekrar birisine güvenebileceğ mi bilmiyorum. Kahretsin, bu inilti rüzgârdan mı Tunmore’dan mı geliyor?”

Sesi nihayet kendisi de fark etmiş gibiydi.

Kulenin en tepesine ulaştıklarında kapıda gergin bir tavırla oradan oraya yürüyen iki muhafız daha vardı.

“Delirmiş gibi iniliyor.” dedi muhafızlardan biri evhamlı bir şekilde.

“Çenesini kapatmasını yoksa ağzını bağlayacağımı söyleyerek onu uyardım ama anlamsız sesler çıkartıp duruyor. Delirdi, kesin!”

“Kapıyı açın.” dedi Mancini ciddi bir tavırla.

Muhafız kilide anahtarı yerleştirip kapıyı açtı.

Kulenin çatı arası buz gibiydi. Hücredeki bütün pencereler açıktı, donmuş odada yer yer kümeler hâlinde birikmiş karlar vardı. Hiç yatak yoktu, boş maltız devrilmmişti; pis, saman döşek dışında odadaki tek eşya kötü kokulu lazımlıktı.

İlk başta, Owen Tunmore'u göremedi fakat iniltiiler onu, çift kanatlı pencerenin önünde daha önce fark etmediği bankta dikilen adama götürdü. Kollarıyla pencere kenarını kavramıştı. Berbat bir ses çıkartıyordu, bakışları umudunu yitirmişti.

"Sen ne... İn oradan... Sen ne yapıyorsun, be adam?" Mancini rüzgâra karşı bağırıyordu.

Tunmore'un yüzü sulusepken kar olmuştu. Saçları dikilmişti, derisi gri bir görünüm almıştı. Gözleri Owen'da sabitlenince çılgın bir bakış yerleşti gözlerine.

"Aaahh!" adam inliyordu, genç adamı da hemen tanımıştı. "Çok geç değil! Çok geç değil! Fountain'a şükürler olsun! Çok geç değil!"

Owen, anlamlandıramadan Tunmore'a bakıp kalmıştı.

"Ben ölü adamım. Suları gördüm. Derin Suları tattım, bu yüzden çok geç olduğunu sandım. Ama sen buradasın. Sen Fountain'ın kutsadıklarındansın! Korkunç Ölü Adam geliyor! Ceredigion'a geri dönüyor! Tacı o takmak zorunda, çocuk. O takmak zorunda!"

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye sordu Mancini sinirli sinirli.

Owen yüreğine bir şeyin saplandığını hissetti, sıkıştırmıştı. Soğuk bir el, bir bıçaktı. "Kim?" diye belirtti Owen. "Eyric Argentine?"

Tunmore'un yüzü acıdan buruştu. "Korkunç Ölü Adam değil o! Bileceksin. Onu bileceksin! Sen onun bir parçasısın! Ona

hizmet ettin sen. Ona hep hizmet ettin! Sadık ol, o gerçek kral Kiskaddon.”

“Kral Kiskaddon!” diye bağırdı Mancini şaşkınlıkla, fakat Owen casus başının yanlış anladığını biliyordu.

Tunmore’un yüzünde telaşlı bir bakış vardı. “Çok geç değil! Hâlâ çok geç değil! Sandık! Çocuk, sandık! Onu hareket ettirmelisin yoksa hepsi kaybolacak! St. Penryn’deki fiskiyeye götür onu. Oradaki sular laneti susturacak. Yap bunu, çocuk! Hepsi kaybolup gitmeden yap!”

“Abuk sabuk konuşup duruyor.” diye fısıldadı Mancini.

“Korkunç Ölü Adam kim?” diye sordu Owen, o sırada Tunmore’a doğru bir adım atmıştı. “Tanıyor musun?”

“O geliyor! Dönüyor! Eskiden olduğu gibi olacak. Sen onun şampiyonusun. Gerçek kral!”

Sözleri, kale kulesini etkisi altına alan ve kar tanelerini içeri taşıyan rüzgârın gürültüsüyle kesintiye uğradı. Owen karla karışık yağmur serpintisine karşı yüzünü kapattı.

“Alın onu!” diye askerlere bağırdı Mancini. “Atlamadan tutun!”

Fakat artık çok geçti. Owen, kısıtçı gözleriyle, Tunmore’un pencere pervazına çıkışını izledi. Pencereye fırladı, şaşkınlıktan bakakalmıştı, kalbi ise yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Rüzgâr kale kulelerini yarıp geçiyor, beraberinde kar girdaplarını taşıyordu. Aşağıya, iç kale avlusuna bakınca yassı taşların üzerine serili ezik bedeni gördü.

“Kendini öldürdü mü?” diye bağıırıyordu Mancini, Owen’ı omzundan tutup çekerken. Casus başı aşağıya bedene baktı,

tiksintiyle kafasını salladı; sonra da askerlerine hızla aşağıya inip bedeni saklamalarını emretti.

Owen aşırı yükseklikten başının döndüğünü hissetti; ayrıca deconeus'un sözleri onu tepetaklak etmişti.

"O ne saçmalıyordu?" diye sordu Mancini huzursuz bir ses tonuyla.

"Son sözlerini duymadım. O sana... o sana kral mı dedi, evlat?" Owen'ın omzunu daha sıkı kavramıştı. "Öyle dediğini düşünüyorum. O bir deconeus. Kehanet miydi o?"

Owen Mancini'nin hatasının farkındaydı fakat ne söyleyeceğini kestirmek için kafası fazla karıştı ve içi sızlıyordu.

"Hezeyan geçiriyordu." diyebildi en sonunda Owen kafasını sallarken. "Onu buraya koyarak delirttin."

Ancak genç adam Kutsal Ana'daki fiskiyede suların içinde sandığı gördüğünü hatırlıyordu. İlk kez sarayın altındaki sarnıç sularında gördüğü sandıktı bu. Kafası karışmış ve sarsılmıştı, ama içinden bir ses Tunmore'un sözlerinin anlamsız abuk sabuk sözler olmadığını söylüyordu.

"Belayı artırmaya mı çalışıyordu yani?" diye sordu Mancini. "Senin içine isyan tohumları mı yerleştirmeye çabalıyordu? Böyle bir şeye kalkışması beni şaşırtmazdı. O adam tam sinsi bir yılan. St Penryn ile ilgili bir şey dedi. Westmarch'daki bir tapınak o, değil mi?"

Owen, casus başının o kısmı duymamış olmasını dilerdi. "Evet." diye cevapladı. Owen'ın hâkimiyetinde kenarda, köşede kalmış, kıyı boyundaki bir balıkçı kasabasıydı. Balıkçılar kıyıya düzenli olarak ilginç şeyler çıkartırlardı; kalkanlar, paslı miğferler ve at nalları.

Penryn topraklarıyla ilgili geçmişte yaşanan bir şeyler vardı. Owen, kuzeyde çok fazla vakit geçirdiğinden bunu çok iyi bilmiyordu. Ancak tarih hakkında geniş bilgiye sahip iki kişi tanıyordu. Evie'yi ve saray tarihçisi Polidoro Urbino'yu görmek zorundaydı.

Ancak öncelikle krala düşmanının kendini kuleden atarak öldürdüğünü ve yemeğe katılamayacağını söylemeleri gerekiyordu.

Kingfountain'da geçirdiğim süre boyunca Ceredigion'ın ilk kralı hakkındaki efsaneden daha yaygın ama daha gelip geçici başka bir efsane bulamadım. Bu efsaneyi kovalamak tıpkı hayalet kovalamak gibiydi. Belgelenen çok az şey vardı; üstelik belgelerin çoğunluğu yüzyıllar öncesine aitti ve daha önceki kaynakların kopyalarıydı. Efsane çok uzak bir geçmişti betimliyor. Güçlü Wizrların bu toprakları arşınladığı zamanlarmış. Cesaretin en önemli meziyet sayıldığı zamanlarmış. Genç bir adamın, Andrew adındaki kutsanmış bir delikanlının parçalanmış krallığı bir araya getirip Ceredigion'ı mahveden savaşları ve kan gölünü sona erdirdiği bir dönemmiş. Bu genç adam büyük ve güçlü bir kral olmuş, belki de kralların en güçlüsü ve kendisine tavsiyede bulunan Wizrları varmış. Sihirli bir Wizr takımı olduğu bile söyleniyor. Oynandığı takdirde savaşların sonuçlarını ortaya seren, milliyetlerin kaderini belirleyen bir takım. Kral Andrew öyle zeki biriymiş ki tek bir oyun haricinde hiç kaybetmemiş, gayrimeşru oğluyla oynadığı oyunmuş o kaybettiği de. Kral Andrew bundan kısa bir süre sonra yenilgiye uğramış; dünyayı karanlığa gömen bir yenilgiymiş. Ama büyük Wizr Myrddin'in Andrew'un bir gün döneceğine dair bir kehaneti varmış. Bu kehanet Korkunç Ölü Adam diye anılmakta.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM OTUZ

Leoneyis

Owen yere diz çökmüş, devasa taş kulenin son parçalarını düzenliyordu, o kadar hassastı ki çoktan tıngıldamaya başlamıştı. Fountain büyüsunün içine doğru aktığını, daha önceki kuraklığını giderdiğini hissediyordu. Justine yan tarafta el işi yapıyordu, arada da yerde oturan Evie ve Owen’a göz atıyordu, son taşlara o kadar yoğunlaşmışlardı ki başları neredeyse birbirine değecek gibi duruyordu.

Tunmore ile kuledeki yüzleşmesinin her ayrıntısını Evie ile paylaşmıştı. Sözcükleri sesli dile getirmek düşüncelerini elekten geçirmesine, bildiklerini ve bilmediklerini toparlamasını mümkün kılmıştı. Bulmacayı çözmek için eksik parçalarının olduğunu biliyordu.

“Severn Tunmore’un ölümüne nasıl bir tepki verdi?” diye sordu Evie, son taşı eline tutuşturuyordu.

Owen kafasını salladı “Şaşırmıştı ama kahrolmamıştı. Hatta

adamin tepeden aşığıya düşüşüne sevindiğini bile söyleyebilirim.”

“Ama ona bana söylediğin şeyi söylemedin. Sandıktan bahsediyorum.”

“Hayır, Mancini de söylemedi. Casusun tapınağı izlemeye alacağına eminim. Gerçi Mancini Fountain’ın batıl bir inanç olduğunu düşünüyor. Hazineyi o göremez. Tunmore da gittiğine göre onu görebilen tek kişi ben olabilirim. Bence Mancini Tunmore’un sözlerini deli bir adamın intihar öncesi saçmalıkları olarak değerlendirdi.”

“Ama sen daha da fazlası olduğunu düşünüyorsun.” dedi Evie alçak bir sesle. O anda gözleri renk değiştiriyor, gümüşten maviye maviden yeşile dönüyordu. Derin düşüncelere dalmıştı.

“Çok sinir bozucu!” diye şikâyet etti Owen. “Bütün bu imalar ve sırlar insanı deli ediyor. Eyric’le yüzleştiğimde ona bir şeyler söylendiğini anlamıştım. Bir efsane? Bir sır? Ne olduğuna emin değilim. Ama bu onu derinden etkiledi. Üstelik beni de ona katılmam konusunda etkilemeye çalıştı. Ama daha fazlasını bilmeden nasıl böyle bir şey yapabilirim? Birilerinin oyuncacı olmaktan hiç hoşlanmam.”

“Biliyorum,” dedi Evie ağırbaşlı bir şekilde. Uzanıp eline dokundu. “Kimse hoşlanmaz. Tunmore’un söyledikleri konusunda ihtiyatlı davranacak kadar akıllısın. Olması muhtemel bir tehlikenin yaklaştığını ve bunu engelleyebilecek tek kişinin sen olduğunu ima etmiş. Bu da doğal olarak seni meraklandırıyor ama tuzak da olabilir.”

Owen Evie’nin gözlerinin içine baktı. “Kelimenin tam anlamıyla bu bilgi yüzünden canından oldu. Taşındığı bir yük gi-

biydi, fakat bana neden olduğunu açıklamadan ne yapmam gerektiğini söyledi. Onu dinlersem, sandığı St Penryn'e taşırsam bu beni daha büyük bir oyunun içine sokmayacak mı? Ama krala söylersem, o ne diyecek? O da kutsanmış biri. Hazinesin peşine düşecek mi?" Owen kaşlarını çattı ve kızgınlığını dizginlemeye çalıştı. "Ankarette'in söylediği bir şeyi hatırlıyorum. Dunsdworth'un babasının sularda hazine gördüğünü ama buna sahip çıkamadığını söylemişti. Bu da onu delirtmiş ve boğulmuş."

"Onu almaya uğraşırken sen de az daha boğuluyordun." diye hatırlattı Evie.

"Hayır, boğulmuyordum!"

Evie kafasını salladı, çileden çıkmıştı. "Çok iyi hatırlıyorum, Owen. Senin için endişelenmiştim. Suyun altında çok uzun süre kalmıştın. Yaptığın şeyde bir terslik vardı. Bunu hissedebiliyordum."

Owen kaşlarını çatmaya devam ediyordu; ama sözlerinin haklılık payı vardı. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Evie. Kafam çok karışık. Krallığımız üç adam tarafından işgal edilmek üzere: Eyric, Iago ve Chatriyon bizimle – aynı zamanda bir diğeriyle-Severn'in tacı için kavgaya tutuşacak."

"Iago tacı istemiyor, ama devam et." dedi Evie kısaca.

Owen kıskançlıktan duyduğu ani sancıyı derinlere gömdü. "Peki, ama adam bir şey istiyor. Varmak istediğim nokta işgal edilmek üzere olduğumuz. Fakat aynı zamanda olan başka bir şey daha var. Göremediğimiz bir şey. Tahtada hamlede bulunan bir oyuncu daha var. Geçmişle alakalı bir şey var ama bugünü etkiliyor. Tam ortasında da bu Korkunç Ölü Adam efsanesi var.

Sana daha önce, Ölü Adamla ilgili Fountain'ın fısıltılarını duyduğumu söylemiştim. Onları hâlâ duyuyorum. Bir şekilde bu kehanetin bir parçasıyım.”

Evie gözlerini kırpı. “Korkunç Ölü Adam sen misin?” diye sordu.

Owen baktı kaldı. “Bunu neden soruyorsun? Tabii ki değilim.”

“Bunu yine de düşün. Çok uzun süre önce bir hikâye anlatmıştın. Ölü doğmuştun. Ama sonra tekrar hayata döndün. Tıpkı Edonburick'te Justine'i eşikten döndürdüğün gibi. Bu güç sende var, Owen. Bu bir batıl inanç değil. Gerçeğin kendisi. Onu gördüm. Belki de o kehanetin hayata geçmiş hâli sensindir.”

Owen bakmaya devam etti, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Fountain'ın bütün çevresini sardığını hissediyordu, içindeydi. Sonra fısıltısını duydu.

Korkunç Ölü Adam sen değilsin. Ama onu ilk görenlerden biri sen olacaksın.

Owen'ın içi ürperdi; Evie tetikte ona bakmayı sürdürüyordu. “Ne var?” diye sordu.

“Ben değilim.” dedi, kafasını sallayarak. “Fakat Fountain bana gelmek üzere olduğunu söyledi. Ayrıca onu ilk görenlerden biri olacağımı da.”

Oda sakinleşmiş ve sessizleşmişti. Justine bile tığ işini bırakmıştı. Gözlerine gölge düşmüş ve ciddileşmişti, sarayda hüküm süren hava kadar kasvetliydi bakışları.

“Severn'e söyleyemem.” diye fısıldadı Owen. “Henüz değil. Daha fazlasını bilmem lazım.”

Evie başıyla onayladı. “Polidoro’yu görmeye gidelim. Geldiğinden beri Kral Andrew’un efsanelerini inceliyor. Daha önce de dediğim gibi St. Penryn hakkında hiçbir bilgim yok fakat onun olabileceğini düşünüyorum.” Duraksadı ve devam etti. “Ona ‘öngörülerinden’ bahsetmemen gerektiğini düşünüyorum, eğer doğru kelime buysa. Severn’a karşı derin bir sadakat duygusu besliyor. Ona tamamen güvenebileceğimden emin değilim.”

“İyi bir tavsiye. Haydi Polidoro’yu görmeye gidelim. Görevini yerine getirecek misin?” diye sordu, bütün taşları devirecek başlangıç taşını işaret ediyordu.

Evie gülümsedi ve gerekeni yaptı.

Polidoro Urbino, ilginç ve gergin bir herifti. Uzun boylu ve zapzayıftı, kaliteli maddelerle iyi kaplanmış bir derisi vardı, her zaman düzgünce arkaya taranmış parlak kahverengi saçları ve zeki bakışlı gözleri vardı. Severn’in en sevdiği renk olan siyahtan daha canlı renkleri olan Pisan’a özgü saray kıyafetlerini giyiyordu; kulağa her an nefes nefeseymiş gibi gelen tiz bir sesi vardı. Birçok süslü sözleri ve meraklı yapısı olan bir adamdı; Evie’ye hayranlık ve saygı beslediği aşıkardı. Owen, yakınındaki sandalyede oturan Justine’e sımsıcak gülümsedi ve başıyla selam verdi.

“Size söylüyorum lordum, Leydi Elysabeth Victoria Mortimer bütün bu devasa krallıktaki en akıllı canlı.” diye söyledi sessizce; memnun ve coşkulu bir gülümseme yüzüne yerleşirken

Owen'ın elini şiddetle sallıyordu. Abartılı jestlerle Evie'yi de selamladı. "Kral Severn'ın krallığında cevheri olduğu kesin. Ben de Donremyli Hizmetçi Kızın saraydaki kayıtlarının üzerinden geçiyordum, ilginç bir hikâye. Sizin de onları okumak isteyeceğinizi biliyorum, sevgili leydim. Bu düşük rütbeli saray tarihçisini ziyaret etmeye vakit ayırdığınız için çok memnunuz. Size yardımcı olabileceğim herhangi bir husus varsa istemeniz yeterli, bunu biliyorsunuz."

Evie bu yoğun pohpohlanma karşısında sıırıtmaya başlamıştı. Justine gözlerini devirdi. "Üstad Urbino, sizden isteyeceğim bir şey var. Bence sizin bilginiz Owen ile düştüğümüz bir anlaşmazlığı çözmemize yardımcı olacak."

Polidoro tekrar eğildi. "Emrinizdeyim, leydim. Deyim yerindeyse siz ikiniz harikülade bir çiftsiniz." Duruşunu düzeltti ve dudağına hafifçe dokundu. "İkinizden her zaman etkilenmişimdir. Böyle birbirine benzeyen iki insan arasında nasıl bir anlaşmazlık olmuş olabilir?"

"Aslında coğrafyayla ilgili bir soru." dedi Evie. "Owen bana St. Penryn tapınağının Westmarch'da olduğunu söyledi fakat ben onun bir zamanlar Occitania içinde yer aldığını söyleyerek buna karşı çıktım. Bu konuyu bizim için açıklığa kavuşturabilir misiniz?"

Owen Evie'nin soruyu ustaca ele alışına bayılmıştı.

"St. Penryn, St. Penryn," diye mırıldandı tarihçi, hafifçe dudağına dokunuyordu. Sonra dilini şaklattı. "Korkarım, sevgili leydim, bu maçta ikiniz de puan alamıyorsunuz. Her ikiniz de yanılıyorsunuz."

Owen merakla tarihçiye bakmayı sürdürdü. "Düklüğümün

haritasını gördüm söy ve St. Penryn tapınağını orada gördüğümme oldukça eminim.”

Polidoro kafasını salladı ve kart bir gülümsemede bulundu. “Tapınağı orada gördüğünüze şüphe yok, lakin haritanız Leoneyis topraklarını da gösteriyor muydu? Elbette göstermiyor. Hepsi sular altında kaldı.”

Owen bir an kalbinin duraksadığını hissetti. “Ne dediniz?”

Tarihçi başını şiddetli bir şekilde aşağı yukarı salladı. “Krallık kayboldu. Leoneyis Kral Andrew efsanesinin bir parçasıdır. Kral Andrew’un gayrimeşru oğlu tarafından katledildiği yerdir. Gerçi, tam anlamda katledilmedi. Ölümcül yaralar aldı. Bedenini bir kayığa koyup şelaleden gönderdiler. Bundan kısa bir süre sonra Leoneyis topraklarını sel bastı. Sadece birkaç kişi hayatta kalmayı başardı. St. Penryn tapınağı daha yüksek bir yerdeydi ve sadece oraya kaçan insanlar hayatta kaldı. Bugün tapınakların koruma sağlamasının sebeplerinden biri de budur! Etkileyici, değil mi?”

“Kutsal Ana’nın tapınak ayrıcalıklarının bu tarihe uzandığını söylüyorsunuz o zaman, öyle mi?” diye sordu Owen. Hikâye ilginç bir şekilde Edonburick limanına gemileriyle girdikleri sırada yaşadığı öngörüyle benzerlikler taşıyordu. Sular altında kalmış daha kaç şehir olduğunu merak etti.

Tarihçi başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, bu tür uygulamalar daha önce de vardı. Büyük sel felaketinden hayatta kalanlar inancı güçlendirmeye yardımcı oldu. Westmarch kıyısındaki balıkçıların suyun altında kalan evlerdeki nesneleri çekmeye devam ettiklerini duymuştum. Bunların ticaretinde uzmanlaşmış satıcılar var. Brythonica’da alıcıların yüklü miktarlarda ödemeler yaptıklarını duydum.”

“Brythonica mı?” diye sordu Evie, Owen’dan önce davranmıştı.

“Gerçekten. Düşes iyi bir tarihi eser koleksiyoncusudur. Herkesin bunu bildiğini düşünürdüm. Kral Andrew’un en iyi şövalyelerinden birinin Leoneyisli olduğunu biliyor muydunuz? Kralın karısıyla ilişki yaşadığı için Brythonica’ya sürülmüş.”

“Bu tarihi bilgiye nereden ulaştığınızı bana söyleyebilir misiniz?” diye sordu Evie, sesinde yoğun bir meraklılık söz konusuydu.

“Tarihi bir bilgi değil, Leydim Elysabeth. Kral Andrew’un gerçek olduğunu söyleyen muhakkak bir sürü kişi var, lakin gerçek bir kral olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Bütün bu efsaneler eğlencedir. Hepsi bu. Fakat konuya ilgiliyseniz, size Occitanialı bir şair önerebilirim. Buralarda bir yerde çevirisi olacaktı diye düşünüyorum; bulduğumda size getireceğim.”

“Teşekkürler, Üstad Urbino.” dedi Evie hoşnut bir gülümsemeyle.

“Gördüğünüz gibi, her ikiniz de yanılmışsınız. St. Penryn teknik anlamda Westmarch kıyısında yer alsa da aslında Leoneyis’in bir parçası olarak değerlendirilir. Kral Andrew’un kaderiyle yüzleştiği yerdir ve ayrıca...” memnun bir kahkahayla devam etti sözlerine, “tekrar döneceğini söyledikleri yerdir. Umarım hikâyeyi eğlenceli bulmuşsunuzdur.”

“Kesinlikle,” dedi Owen, Evie’ye manalı bir bakış atmıştı. Üç genç, tarihçinin odasından ayrıldı, uzaklaşırlarken adamın kendi kendine attığı kahkahaları ve mırıldandığı şarkıları dinliyorlardı.

Owen sesini alçalttı. “Sarnıçtaki hazinenin tarihi bir görünümü vardı.”

Evie, tehlikeli bir bakış fırlattı. “Leoneyis’i sel bastıktan sonra mı oraya geldiğini düşünüyorsun?”

“Sanırım öğrenmek istiyorum.” dedi Owen. “Elbette sarnıcın daha henüz buz tutmadığını varsayıyorum.”

“O kadar soğuk olduğunu düşünmüyorum.” diye karşılık verdi Evie.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Justine endişeli bir şekilde. “Kulağıma pek hoş gelmedi bu duyduklarım.”

Owen Evie’ye baktı. “Ona anlattın mı?”

Evie başını salladı. “Bizim sırrımızdı. Unuttun mu?”

Owen Justine’e döndü, “Yükseklik korkun var mı?”

BÖLÜM OTUZ BİR

Sarnıç

Kardaki ayak izleri, Kingfountain Sarayı'nın duvarlarla tecrit edilmiş bölümündeki sarnıç ağzının kenarına kadar gidiyordu. Hava dondurucuydu ve iri kar taneleri sonbahar yaprakları gibi aşağıya süzülüyordu. Owen sarnıç ağzında oturmuş aşağıya bakarken suyun kendi çocukluk dönemindekine kıyasla daha derin olduğunu fark etti. Sarnıç iyi dolmuştu.

“Dundrennan'ın yanından akan Vairn Nehri'nden daha soğuk görünüyor.” dedi Evie, titrememeye çalışıyordu.

“Siz ikiniz de aklınızı mı yitirdiniz?” diye uyardı Justine. “Su tam anlamıyla buz gibi! Suyun içinde donmadan birkaç saniyeden fazla kalamazsınız. Bir daha nasıl çıkacaksınız?”

Owen başıyla duvarın sarmaşık kaplı kısmını gösterdi. “Orada bir kapı ve o kapıya çıkan basamaklar var.” Gergin bir şekilde aşağıya suya bakarken derin bir iç çekti. “Gerçekten soğuk duruyor.”

“Leydim.” dedi Justine, kafasını sallıyordu. “Bu saçmalık. Büyükbabanız buna asla müsaade etmezdi. Kenardan uzaklaşın.”

Evie isyankâr bir bakış attı. “Bir iyilik yap ve bize battaniye getir. Sanırım ihtiyacımız olacak.”

“Siz bunu...”

Evie uzandı ve Owen’ın her iki elini de aldı. “Birlikte? Daha önce yaptığımız gibi? Ratcliffe öldü, o yüzden bizden kurtulmaya çalışacak birisinin olacağını düşünmüyorum.”

Owen titrek bir nefes aldı.

“Birisi sizi öldürmeye çalışıyor, öyle mi?” dedi Justine, yüzü bembeyaz oluyordu. “Lütfen Leydim, bunu yapmayın!”

“Haydi,” dedi Owen, ellerini sıkıyordu. Deliğin tepesinde karşılıklı dikilirken aynı anda adım attılar ve sarnıca atladılar.

Soğğun yarattığı etki Vairn’dekinden daha beterdi. Kesinle daha beterdi.

Dondurucu acı keskin iğne gibi giysilerinin içine işleyip her bir tarafından batarken Owen’ı neredeyse soluksuz bırakmıştı. Bir anlığına gözü karardı ve onun şokuyla bayılmış olmaktan korktu. Kendisini kaskatı tutmuş ve düşüşün sağladığı ivmeyle dibe inmeye çalışmıştı. Soluk almak için yanıp tutuşuyordu, ciğerleri temiz hava için çıldırıyordu; beklediğinden daha kısa sürede botlarının sarnıç zeminine sert bir şekilde değdiğini hissetti. Elbette şu an çocukken olduğundan çok daha uzundu. Göğsündeki hava çoktan onu yukarıya çekmeye başlamıştı, o yüzden birkaç hava boloncuğunu serbest bırakıp hızlı hızlı göz kırpmaya başladı, suyun bulanıklığında görmeye çalışıyordu.

Hazine hâlâ oradaydı.

İçleri parayla dolup taşan ağzı açık sandıkları gördü. Üzerlerinde değişik işaretleri olan tırtıklı kalkanlar vardı, armaları tanıdık değildi. Bunlar gerçekten Leoneyis'ten mi kalmıştı. Elinde bir asılma hissetti, Evie yukarıya yüzmesini işaret ediyordu.

Bir şey çıkartması gerekiyordu, hazinenin gerçek olduğunu gösterecek bir şey. Kimse göremese de onun görebildiğini gösterecek bir şey. Uzun parçalanmış kutuyu gözüne kestirdi, kapalı durmasını sağlayan ipler ve düğümlerle birlikte bir kılıç büyüklüğündeydi. Tepesine yerleştirilmiş bir sembol vardı. Bir yerlerden tanıdık geliyordu.

Al onu. İhtiyacın olacak.

Fısıltı Fountain'dan gelmişti. Owen tekrar yukarıya doğru hareket ettiğini fark etti ve birkaç hava boloncuğu daha bıraktı. Elini Evie'den kurtardı ve kutuya ulaşmak için kollarını kullandı. Soğuktan kramp girmişti, üstelik bakışlarındaki kararmaların da arttığını hissediyordu. Dişlerini sıkıp hızlı hızlı kulaç attı ve kutunun çevresinde duran ama tepki vermeyen parmaklarını kapatmaya çalıştı. Kavrayamadı. Donmuş parmakları hiçbir şekilde karşılık vermiyordu. Ancak Owen azimliydi. Uzun kutuyu kendine doğru kaydırmak için kollarının ön kısmını kullandı ve sol koluyla yan tarafına sıkıştırmayı başardı. Sağını kullanarak da yüzeye doğru kulaç attı. Kutunun ağırlığı ve havasız ciğerleri onu geriye batma tehdidiyle karşı karşıya bırakıyordu ama yine de saniyeler sonra yüzeydeydi, hızlı hızlı nefes alıyor ve soğuktan tir tir titriyordu.

"Bu-u-ra-a-ya!" diye kekeleyerek seslendi Evie. Onu gömleğinden yakaladı ve ikili taş basamakları hızlı hızlı yüzerek çıktı.

“İyi misiniz?” diye haykırdı Justine sarnıç deliğinin tepesinden. Sesi endişe ve evhamdan tiz çıkmıştı. “Yardım çağırmaya gidiyorum!”

“Hayır!” diye bağırdı Evie. “Sa-a-de-ce bat-taniye ge-e-tir!”

“Hemen dönerim!” diye bağırdı Justine ve ortadan kayboldu.

“Ço-o-k so-o-ğuk-tu.” diye fısıldadı Evie, şiddetli bir şekilde titriyordu.

“Bir önce-e-ki daha ço-o-k... hoşuma gitmiş-ti-i.” diye sırttı Owen.

Parmakları şimdi biraz daha iş görüyordu. “Bunu görüyor musun? Ben kutu hayal etmiyorum, değil mi?”

“Hayır, gerçek.” dedi Evie, başını hızlı hızlı sallıyordu; gözleri kocaman açılmıştı. “Önce-e bu-u-ra-dan çıka-a-lım. A-ateşe ihtiyacımız va-a-r.”

Owen itiraz etmedi. Kutuyu vücuduna bastırıp diğer eliyle de kızın koluna girdi ve basamaklardan çıkmasına yardım etti. Casus mandalı, donmuş parmakları ve titreyen vücuduyla biraz zorluk çıkardı ama yine de açmayı başardı. Omzuyla kapıya yüklenmesi gerekti ve o itmeyle karın içine daldılar, birbirlerini sımsıkı tutuyorlardı. Evie gökyüzü kadar solgun görünüyordu, dudakları ise soluk maviydi. Dışleri konuşurken zangırdıyordu ve ne zaman birbirlerine baksalar ikisi de kahkahaya boğuluyordu. Bu Owen’a çocukluğunu, Evie’nin arkasından fıskiyeinin çevresinde düşene kadar koşturduğu zamanları hatırlattı. Belki de Evie de aynı şeyleri hatırlıyordu. Gözlerinde, Owen’ın onda görmeye bayıldığı o yaramazlık ışıltısı vardı. Sarnıca ulaşmak için kullandıkları, ılık koridora çıkan açık kapı girişine ulaş-

tıklarında Owen Evie'nin çıkmasına yardım etti. Justine elinde battaniyelerle onlara yaklaşıyordu bile, Evie'yi sarıp sarmalar-ken adamakıllı azarlamayı ihmal etmedi.

Owen kutuyu pencereden aşağıya indirdi, sonra da kendisi tırmanmaya çalıştı, vücudu o kadar titriyordu ki Owen hükmedemiyordu. Bir hoplayışla kendini yerde yuvarlanmış hâlde buldu, gülmekten karnına ağrılar girmişti.

“Yerde yuvarlanmaktan vazgeç, Üstad Owen.” dedi Justine, şaşkın bakışı çattığı kaşlarına gölge düşürüyordu. Owen'ı da battaniyeye sardı ve birlikte hızla Evie'nin odasına koyuldular. Odaya vardıklarında ateşe odun atan hizmetli bir kız vardı; her ikisi de hemen ateşin önüne çöktü, ateşin arka arkaya çıkarttığı çıtırtıların tadını çıkartıyorlardı. Hizmetli kız yan yan onlara bakıyordu; bu durum Evie'nin tekrar kahkaya patlatmasına yetti. Owen da dayanamayıp ona katıldı.

Justine ise arkalarında kolları bağlı bir şekilde odayı arşınılıyordu. “Leydim, sizi bir an önce bu ıslak giysilerden kurtarmamız lazım. Elbisenizi mahvettiniz. Değiştirme kabinine gelin. Üstad Owen siz o ıslak giysilerle oturabilirsiniz, hiç umrumda değil.”

“Ben iyiyim.” dedi Owen, kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Evie gülümsedi ve yerinden kalkıp değiştirme kabinine doğru acele etmeden önce Owen'ın omzunu sıkmak için duraksadı.

“Büyükbabanız bunları bir bilseydi,” Justine azarlayan bir fısıltıyla konuşuyordu.

“Ona söylemezsen iyi olur.” dedi Evie. “Gizli yerimizi bilen tek kişi sensin. Ve gizli kalmaya devam etmeli, Justine.”

“Bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz.”

“Kutuyu sakın açma!” diye bağırdı Evie kabinin üzerinden. “İplerini kurcaladığını duyabiliyorum! İşim neredeyse bitti.”

Elbette haklıydı, o yüzden aceleyle kabinden çıkıp gelene kadar yaptığı şeyi yapmayı erteledi. Justine Evie’nin kafasını havluya sarmaya çalışıyordu ama Evie onu uzaklaştırıp bir hışım Owen’ın yanına diz çöktü, nemli saçları hoş bir şekilde dağılmış, yüzüne düşmüştü.

“Suya düşmüş sıçan gibi görünüyorsun.” dedi Owen pis pis sırtarak.

“Suya düşmüş sıçan sensin.” diye karşılık verdi. “Aç şunu!”

O esnada kapıya sert bir şekilde vuruldu sonra da hemen açıldı. Mancini odaya dalınca ikisi de şaşkınlıkla baktı kaldı. Kutuyu saklayacak vakit yoktu.

“İşte ikiniz de oradasınız.” dedi Mancini öfkeli bir şekilde, bir yandan da ilerlemişti. “Şu hâlinize bak! Sanki... Sanki şeyde... Yüzmüş gibisiniz.” Suçlu bakışlarından, Owen’ın ıslak giysilerinden ve Evie’nin darmadağın saçlarından dilinin ucuna gelen kelimenin doğru olduğunu anlayınca cümleyi devam ettirmedi.

“Ne oldu?” diye sordu, casus başı onları bu kadar çabuk yakaladığı için sinirlenmişti.

“Dışarıda dondurucu soğuk var ve siz ikiniz yine sarnıçta mı oynadınız?” Mancini şaşkın şaşkın bakıyordu, sonra cin bakışları önlerinde uzanan kutuyu fark etti. “O önünüzdeki ne? Ne var o kutunun içinde?”

“Bilmiyorum.” dedi Owen. “Daha açmadık. Sen neden buradasın?”

“Çünkü ben sizi kralın yanına çağırmak için ortalıkta dört dönerken siz sırlıslıklam bir halde avare avare sarayda dolanıyordunuz! Jack Paulen Doğu Stowe’dan kar fırtınası haberleriyle geldi. Kral bir an önce sizi görmek istiyor, Owen. Benim de paylaşacağım haberler var. Ama o kutunun içinde ne var? İçi bir kılıç alacak kadar uzun görünüyor. Açın hadi. Nereden buldunuz onu?”

Owen casus başına yeteri kadar güvenmiyordu fakat nasıl itiraz edeceğini de kestiremiyordu.

“Devam et, Owen. Aç şunu. Biz yanlış bir şey yapmadık.” Evie Mancini’ye umursamaz bir bakış attı. Bazen çok iyi bir oyuncu oluyordu.

Owen öne doğru başını eğdi, hevesi kaçmıştı; kutuyu kapalı tutan deri bağcıkları çözmeye başladı. Kim bilir ne kadardır suyun altında olmasına rağmen deri şaşırtıcı derecede sertti. Tokalar paslanmıştı fakat pas kolayca siliniyor, parlak metali ortaya çıkıyordu. Owen bağlardan biriyle uğraşırken Evie de diğeri çözmeye uğraşıyordu, çok geçmeden çözülmüşlerdi. Owen kutu üzerindeki işaretleri incelerken dudağını ısırılmıştı. Daha yakından bakınca kuzgun başına benziyordu. Brythonica’nın sembolü değil miydi bu?

Owen deri kaplı kutunun ağzını araladı, menteşeler biraz gıcırdadı ve açılırken pasları döküldü.

“Kılıç kını mı?” dedi Mancini hayal kırıklığıyla. “Hepsi bu mu?”

Gerçekten de kılıcı olmayan bir kılıç kınıydı.

Fakat alelade bir kın değildi bu. Deriden yapılmıştı, ahşap bir kılıfın etrafını sarıyordu ve ona uygun geniş bir kemere elde

dikilmişti. Kabza muhafazasında da kutunun üzerindeki desenle aynı mührü taşıyan kuzgun başı vardı. Kın eskimişti ve üzerinde kan lekeleri vardı. Birkaç deri bağ dekoratif amaçlı düğüm yapılmıştı. Mükemmel bir el işçiliği vardı ve oldukça eski duruyordu. Uç metal kısmı ise telkâri işiyle son buluyordu.

Owen kutuya uzanıp kını kaldırdı. Deri eline ılık gelmişti, saklı durduğu o soğuk yer düşünüldüğünde bu onu şaşırtmıştı. Kutunun iç kısmında hiçbir su lekesi ya da sızıntı izi yoktu, bu da hiç mantıklı gelmiyordu.

“Sadece kın.” dedi Owen. Hangi kılıcın kını acaba?

Hizmetçi Kızın kılıcının, cevap gelmişti.

“Bunu nereden buldun?” diye sordu Mancini, ses tonu sorgulayıcı ve ciddiye. “Sarnıçta mı?”

Justine nefesini tutup ağzını kapattı. Evie tiksintiyle gözlemini devirdi.

“Ben cevabımı aldım.” dedi Mancini, kıza bakıp pis pis gülüyordu. “Siz çocukken suyun altında bir hazine olduğuna dair bir şeyler söylemiştiniz. Size inanmamıştım. Sarnıç boşaldığında ben de oradaydım. Zavallı bedenlerinizi düşmekten ben kurtardım. Bunu da unutmayın. Fakat sarnıç zemininde hiçbir şey yoktu. Florin bile yoktu.”

“Zeminde hazine vardı ama.” dedi Owen, dönmüş casus başına bakıyordu. “Sadece sen göremiyordun.”

“Ama sen görebiliyordun.”

Owen başıyla onayladı.

“Tunmore’un saçmaladığı şey o muydu? Kutsal Ana fiskiyesine hazine mi bırakmış?”

Owen cevap vermedi fakat vermesi gerektiğini biliyordu. “Bırakmış. Sandığı gördüm. Ama açık değildi. O bunun gibi uzun değildi. Yaklaşık şu boydaydı.” Ellerin omuz genişliğinde açtı.

Mancini ağzını ovaladı. “Bütün bunlar çok ilginç ve oldukça merak uyandırıcı. Batıl inançları olan biri değilimdir, bildiğiniz gibi. Fakat kılıçlar ve fiskiyelele alakalı bir iki efsane benim de duymuşluğum vardır.” Evie’ye bakıyordu. “Siz de biliyorsunuzdur.”

Evie başıyla onayladı. “En önemlisi Kral Andrew efsanesi. Bir dükün gayrimeşru oğluymuş. Fountain’ndan bir kılıç çekip almış ve onu Ceredigion tahtını ele geçirmek için kullanmış.”

Mancini uzatmadan kafasını salladı. “Peki, diğeri?”

“Diğeri daha yakın zamana ait. Donremyli Hizmetçi kız Oc-citania’daki bir fiskiyelele kılıç çekip almış ve onu Ceredigion’ı alt etmek için kullanmış. Kimse bu kılıçlara ne olduğunu... Ya da aynı kılıç olup olmadıklarını bilmiyor.”

Casus başı dudaklarını bastırdı. “Çok ilginç. Pekâlâ delikanlı. Kurulanıp kralı görmeye gitsen iyi olur. Paulen burada, dediğim gibi; ayrıca kral, krallığı savunma stratejisi konusunda sana danışmak istiyor. Ben de bir yere kısa bir ziyarette bulunup size katılacağım. Uzun sürmez.”

Owen ses tonunu beğenmedi. “Nereye gidiyorsun, Mancini?”

Casus başı esrarengiz bir bakış attı. “Seni ilgilendirmez. Sen de sırlarını kendine saklıyorsun, oğlum. Taht salonunda görüşürüz. Severn’a zehirci Tyrell hakkında havadislerim olduğunu söyle. Etayne onu köşeye sıkıştırdı. Görünüşe göre beş gün önce Brugia’dan gemiyle geldi. Daha başka haberlerim de ola-

cak. Merakını canlı tutmak en iyisi.” Mancini boş kına bakıp burun kıvırdı. “Kılıcın kendisinin olmaması çok yazık. Kral bir efsaneyi tam da şu anda kendi lehinde kullanabilirdi. Kesinlikle bir mucizeyi kullanabilirdi.”

BÖLÜM OTUZ İKİ

Casusun Düşüşü

Taht odasına gitmeden önce Owen kuru kıyafetlerle üzerini değiştirdi. Yeni kını beline bağladı ve kendi kılıcını içine yerleştirdi. Bunu yaparken Fountain'ın kendini belli edip etmeyeceğini merak ediyordu, ama hiçbir şey olmadı. Yine de deri işi olan bir şeyin bu kadar uzun süre su altında kaldıktan sonra böyle mükemmel bir vaziyette kalmış olması imkânsız olmalıydı.

Saçı nemli ve dağınık olmasına rağmen Owen taht odasına doğru yola koyuldu. Jack Paulen hâlâ oradaydı, kral ise gergin bir tavırla odada yürüyordu.

Owen'ın Doğu Stowe Düküyle ilgili hoşlanmadığı şeylerden biri adamın ciddi anlamda kendisinden uzun olmasıydı. Hatta kraldan bile bir miktar uzundu; üstelik yakışıklı bir yüzü ve uzun, dalgalı, kahverengi saçları vardı. Jack Owen'ın yaşının iki katıydı ve kendisinden daha genç bir eşi ve iki küçük çocuğu

vardı. Dükülüğünün arması ayı ve budanmış bir ağaç gövdesinden oluşuyordu, atalarından miras kalan bir amblemdi. Ayının ağızlığı vardı ve budanmış dallarla kaplı uzun bir ağaca zincirlerle bağlıydı. Ayı ağaç gövdesine dönüktü ve ön ayaklarıyla uzanmış, dik bir şekilde ağaç gövdesini tutuyordu. Bir adamın ayı gibi acımasız, ilkel bir yaratığı alt edebilme yeteneğini, gücü ve kudreti temsil eden bir semboldü. Jack uzlaşmacı olmak için her türlü gerekçeyi barındırıyor olmasına rağmen -yakışıklı bir adam ve krallığın birkaç dükünden biri- Severn'ın alaycı öfkesine sahipti. Kral Owen'ı görünce yürümeyi bıraktı, fakat hâlâ aklı başka yerlerdeydi. "İşte geldin, evlat. Gelmen zaman aldı."

Owen yorumu cevapsız geçiştirdi. Kafasını resmi bir tavırla öne eğerek selam verdi. "Mancini havadislerin olduğunu söyledi."

"Var fakat şu lanet olası fırtına yok mu, yolların bu hâlde olması geciktirdi. Jack Doğu Stowe'dan geldi, sana kendisi anlatsın."

"Selam, Jack." diyerek başını eğdi Owen.

Doğu Stowe Dükü Owen'a kızgın, sert bir bakış attı. Hiçbir zaman yakın olmamışlardı çünkü Owen'ın sadakatının Kuzey'e ve Dük Horwath'a olduğu kesindi fakat bu bariz düşmanlığı açıklayacak, geçmişlerine ait hiçbir şey yoktu. "Yollar acınacak halde, lordum." dedi, Owen'dan ziyade krala hitap ediyordu. "Hem soğuktu hem de zorlayıcıydı. Lakin havadisleri derhâl duymak isteyeceğinizi biliyorum."

"Kısa kes, be adam." diyerek öfkeli bir şekilde araya girdi Severn. "Owen'ın fikrini almak istiyorum."

Jack karşısındakini hafife alırcasına gözlerini kısıtı. "Sizi

memnun edecekse Majesteleri.” Tekrar Owen’a baktı, köpürüyordu. “Haberler Atabyrion’dan. Görünüşe göre siz ve Mortimer kızı ziyaretiniz esnasında suları bulandırmışsınız. Sizin de onunla birlikte gittiğinizi kral az önce söyledi. Bunu bilmiyordum.” Owen içerlediğini hissetmişti. “Ticaret gemilerimizden biri, Iago Llewellyn’in soylularını saraya çağırdığı ve gemilere erzak yükledikleri haberini ulaştırdı. Savaşçılara dağlardan inip Ednburick’te toplanma çağrısı yapılmış. Huntley Kontu da başı çekiyor. Malikânelerinden birini mahvettiğinizi duydum.”

Owen söylendi. “Tek bir pencere. Başka ne var?”

Dük zorla gülümsedi. “Sınır ötesinden gelen havadisler hep abartılı olur. Aynı hatayı ben de yapmamaya çalışacağım. Gemilerimizi limanda durdumaya çalıştılar fakat bu yolunu bulmuş. Liman savunma güçleri ateş açmış ve gemi ciddi zarar görmüş ama yine de kaçmış. Iago’nun bizi uyarmalarını istemediği belli, bu da gösteriyor ki, krala da söylediğim gibi Atabyrion vakit kaybetmeden saldırıya geçme niyetinde.”

Owen bakışlarını Severn’a çevirdi, o esnada başını sallıyordu.

“Benim de düşüncem o yönde, Owen. Sen de aynı mı yorumluyorsun?”

Owen kollarını bağladı ve derin bir nefes alıp verdi. “İkinize de katılıyorum.” dedi gergin bir şekilde. “Yapmaması konusunda onu uyarmıştık.”

“Siz mi? yoksa Leydi Elysabeth mi?” diye sordu Jack, meydan okuduğu açıktı.

“O, elbette. Fakat Eyrice ile ben kendim konuştum. Atabyrion Kralı yaptığı ittifaka çok fazla yatırım yaptı. Eyrice Huntley Kont’unun kızıyla evlendi. Krallıktaki hazinenin çoğunluğu-

nun sahibi bir soylu. Onlarla yaşanacak bir savaşı önleyebileceğimizi zannetmiyorum.”

Jack dudak büktü. “Benim düşüncelerim de aynı. Lordum, Doğu Stowe kıyılarının kontrolünü yapan gemilerim var. Güçlü kaptanlarımız var ve geniş bir ağ gerebiliriz. Atabyrionluların kumlarımıza dokunmalarına dahi izin vermeyiz, söylüyorum size. Onlarla denizde savaşalım.”

Severn söylediklerini dinledi ve ardından Owen’a döndü, Jack’in ters ters bakmasına sebep olmuştu.

“Stiev Horwath’ı uyardınız mı?” diye sordu Owen diğer düke. “Doğu Stowe gibi Kuzey’e de kolaylıkla saldırabilirler.”

Jack şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Fakat Doğu Stowe Düklüğü Atabyrion’a en yakın olan. Ben... Ben de düşündüm ki...”

“Diğer bir değişle, hayır. Söylemedin.” Severn alay ederek söylemişti. “Haberleri bana ulaştırma zaferini elde edebilmek için koşarak doğrudan buraya geldin, ama krallık yerine kendi düklüğünü düşündün.”

Jack’in yüzü öfke ve küçük düşürülme nedeniyle bembeyaz kesilmişti. Afallamıştı.

Owen araya girdi. “Hayır, doğrudan buraya gelerek doğru olanı yapmış. Böyle bir anda, ben de onu farkına varmadan atlardım.”

“Olası değil.” diye homurdandı Severn, Owen kralın o sivri dilini göstermemiş olmasını dilerdi.

“Ne olursa olsun.” dedi Owen öksürerek, konuşmanın akışını değiştirmeye çalışıyordu. “Dük Horwath’a derhâl haber verilmesi lazım.”

“Aynı fikirdeyim. Torununu göndereceğim. Biraz kar kıza etki etmeyecektir. Halkın fırtınadan şikâyet edişini dinlemelisin. Beni tiksindiriyor. Sarayı beyazlara bürünmüş görmek hoşuma gitmişti oysa.”

Owen Jack’in hâlâ köpürdüğünü fark etti, krala bakarken gözlerinden alevler fışkırıyordu.

“Hemfikirim. Evie’yi bir an evvel büyük babasını uyarması için kuzeye göndermek mantıklı geliyor.

“Burada elim kolum bağlı beklemeyeceğim.” dedi Severn, tekrar yürümeye başlamıştı. “Eğer Eyric tacımı istiyorsa kendi kan gölümde yerde yatarken başımdan alması gerekecek. Iago’dan ya da ağabeyimin oğlundan korkmuyorum. Beni dinleyip benim yanımda yer alsaydı çok daha iyi yerlerde olacaktı. Bence Kuzey’e gitmeliyim. Onlar bana daha sadıktır, üstelik saldırıya uğramamız hâlinde krallığı korumak için insanlar akın akın gelecektir.”

Owen kafasını salladı.

“Aynı fikirde değil misin?”

“Atabyrion’ın nereye saldıracağını bilmiyoruz. Ayrıca bize yol gösterecek herhangi bir rüya da görmedim. Benim tavsiyem, lordum, eğer dinlemeye değer bulursanız, farklı bir strateji oluşturmak.”

Kralın gözleri ışıldadı. “Seni çağırmamın sebebi bu evlat. Savunma planlarımızı yapmanı istiyorum.”

“Fakat gemilerim hâlihazırda zaten bizi savunuyor!” dedi Jack aksi bir tavırla.

Kral ona bakmakla yetindi, cevap vermeye tenezzül etmedi.

Owen diğer dükü kendisinden korumaya çalışmaktan vaz-

geçti. “Aynı zamanda büyük bir ihtimalle gemileriniz birbirleriyle iletişim kurmak için fazla dağınıktır. Iago bir filoyla gelecektir ve ağlarınızı yırtıp geçecektir. Halkı denizci; üstelik savaşçılar da. Güçlü saldıracaklardır. Eyrice kendisine yol açmak için sizin önden öldürüleceğinize inanmış durumda, lordum.

Occitania bunu halletmek için bir zehirci yolladı! Sizi hareket hâlinde tutmak daha iyi olacaktır. Beestone kalesine gidin. Krallığınızın tam ortasında.”

“Westmarch’a daha yakın.” diyerek taş attı Jack.

“Coğrafyanızı bilmenize sevindim, lordum.” dedi Owen. “Karaya nereden çıkacaklarını tahmin edemediğimizden onlar ayak basar basmaz karşılık vermeye hazır olmak zorundayız. Bırakalım Iago şehirlerimizden birini işgal altına almaya çalışsın. Ne olacağını görmesine fırsat verelim.”

Kral gaddar bir tavırla güldü. “Sonra da etrafını kuşatarak üzerine çökelim.”

“Önce kaçmasını engelleriz,” diye ekledi Owen. “Krallığımız içinde onu hapsederiz. Ardından da aptalca bir bahse girmenin neye mal olacağını ona öğretiriz.”

Kralın gülümsemesi pis bir sırıtsa döndü. “Senin düşünce tarzını seviyorum, evlat. O hâlde senin planın da Westmarch’a dönüp güçlerini toplamak ve hazırda beklemek. Bütün dukler aynı şeyi yapacaktır. Iago ayak basana kadar beklemek ve sonra...” Aniden ellerini şaplattı, Jack’i ürküten keskin bir ses çıkmıştı. “Sineği iki elinin arasına alarak yakalamak gibi.”

Owen midesinin bulandığını hissetti. Zihninde Iago’nun Evie’yi öptüğü düşüncesi aniden canladı. Yani, Iago’nun ölmesi durumunda aralarındaki rekabet de sona erecekti. Fakat yine

de... Daha büyük bir planın parçası olarak Iago'nun sadece başarısız olması için Ceredigion'a saldırmasını sağlamak adil gelmiyordu. Atabyrion Kralı hatalı bir bilgiyle hareket ediyordu.

"Canını sıkın şey ne?" diye sordu kral Owen'a, kaşları çatılıyordu.

Owen kafasını salladı. "Söyleyemeyeceğim bir şey." dedi, şüphelerini kelimelere dökmekte zorlanıyordu. "Üzerinde düşünmem için bana bir miktar süre verin."

"Nasıl istersen," dedi kral. Yanına gelip sevecen bir tavırla Owen'ın omzuna vurdu. Sonra da düke döndü. "Doğu Stowe'a geri yelken açın, lordum. Bu kar fırtınası devam ederse yollar çetin olacaktır. Hizmetinizdekileri, size sadakat borcu olanları toplayın ve savaşa hazırlanın. Git şimdi."

Sert bir yollama şekliydi; Jack Paulen dimdik bir selam verdi, yüzünden kıskançlığı ve gücenmişliği okunuyordu. Krala nefret dolu gözlerle bakıyordu, Owen'ın beklemediği bir şeydi bu. Bu bakış küçük düşürülmenin ötesindeydi; adamın bakışlarında ölüm vardı.

"Seninle Mancini hakkında konuşacağım." dedi kral Owen'a, Jack'e arkası dönüktü. Owen gözlerini Jack'in yüzünden ayıramıyordu – gittikçe kabaran duygularına odaklanmıştı. Fountain'dan gelen uyarıcı bir dalgalanma hissetti ve gücünün odaya sızmış olduğunu fark etti.

Kral da bunu hissetmiş gibi görünüyordu çünkü kafasını kaldırmış elini hançerinin kabzasına koymuştu.

Owen kralın etrafında dolandı ve hemen Jack'in yanına geçti, elini adamın omzuna koydu. "Ne yapıyorsun?" alçak bir sesle sormuştu.

Jack'in omzuna dokunur dokunmaz Fountain'ın suları yön değiştirmiş gibi geldi, büyük bir kaya parçasına çarpıp ikiye ayrılan bir nehir gibiydi. Jack birden gözlerini kırpı, ifadesindeki öfkesi kayboluyordu. "Ben... Ben iyi hissetmiyorum." diyerek kekeleydi Jack, alnından boncuk boncuk ter boşanmıştı. Fountain'ın gücü taht odasının kapısından sızıyordu. Owen ve Jack'in bulunduğu yere doğru akıyordu fakat niyetindeki güçlülük Owen orada dikildiğinden kırılmıştı. Etayne'in Tyrell'in kutsanmış olduğunu söylediğini hatırladı.

"Geliyor..." diye söze başladı Owen.

"Kapı ağzından." diye ekledi Severn.

Her ikisi de silahlarını çekti ve taht odasının kapalı kapılarına doğru hamle yaptı.

"Kapıları açın." diye emretti kral orada dikilen muhafız askerlere.

Fountain'ın akış hissi bir anda kayboldu. Muhafızlar kapı kollarına yapışıp açıldılar. Kapılar açılırken ortam curcunayla doldu. Hizmetliler ve askerler koridorlarda tam bir kargaşa içinde bir aşağıya bir yukarıya koşuşturuyordu. İnsan sürüsü vardı, o kadar kalabalıktı ki Fountain büyüsunü kimin çağırdığını anlamak imkânsızdı ancak Owen girişe yaklaşınca kapı pervazının kendisinde büyü artıkları hissetti.

Clark kalabalığı yarıp ileriye atıldı, yüzü kasvetliydi ve terden rengi değişmişti.

"Ne oluyor?" diye sordu Owen o hengâmenin üzerinden, casus içeriye dalıp kapıları kapattı, gürültünün bir kısmı kesilmişti.

Clark kapıya dayandı. "Lordum," dedi krala dönerek. "İn-

sanlar sokaklarda isyandalar. Sarayın kapıları kilitlenip sımsıkı kapatıldı; ayrıca muhafızlarınız çağrıldı.”

“Ne sebeple?” diye çıkıştı Severn, bakışları öfkeli ve deliciydi. “Bana kılıcımı getirin! Ne oldu?”

Clark kapıya yaslandı tekrar, nefes nefeseydi. “Lordum, Mancini öldü. Kutsal Ana Tapınağı’na gitmiş. Yanında birkaç casus da varmış. Oraya vardığında deconeus onu herkese ifşa etmiş. Tunmore’u alıkoyarak tapınağın ayrıcalığını yok saydığını söylemiş. O... O Tunmore’u pencereden sizin bizzat attığınızı söylemiş!”

“Yalan bu!” Owen bağırıyordu.

“Onu o güruha söyle.” dedi Clark kafasıyla işaret ederek. “Mancini’yi yakalayıp nehre attılar.”

Severn dehşete düşmüştü. Ağzından hayır kelimesi döküldü.

Clark şiddetli bir şekilde başını salladı, Owen korkudan karnına kramp girdiğini hissetti. “O kalabalık onu nehre attı, lordum. Şelaleden aşağıya sürüklendi gitti. Bir arkadaşım kenardan düşerken görmüş onu. Şimdi de saraya doğru yol alıyorlar. Sizi şehirden çıkarmamız lazım. Kalabalık buraya geliyor!”

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

İntikam

Owen Severn'a baktığında kralın bastıramadığı duygularının yüzünü taşa çevirdiğini gördü, Fountain'ın kıpırtısını odaya yayıyordu. Kralın gözleri âdeta çakmak taşı gibiydi dudakları ise iyice büzülmüştü.

"Tacımı bir güruha bırakırsam," diye söze başladı Severn, hızla haykırışa dönen gergin, zor kontrol edilen bir ses tonu vardı. "O zaman onu takmayı hak etmiyorum demektir. Fountain'a yemin olsun, bu ayaktakımının önümde diz çökmesini sağlayacağım!" Jack Paulen'ı ceketinden yakalayıp adamı iteledi. "Kaleye git ve dövüşecek yürekli ne kadar adam varsa topla. Her bir kâhyayı, dolandırıcıyı, hatta oduncum Drew'u bile. Avluda toplanıp kapıları açıyoruz." Owen'a döndü. "Zırhımı ve atımı istiyorum. Bu saraydan beni kendi rızamla asla çıkaramayacaklar. Yanımda mısın, evlat?"

Owen kralın cesaretine ve cesurluğuna hayran kaldı. Ne

olup bittiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu fakat içgüdüleri ona Severn'ın haklı olduğunu söylüyordu. Bu güruhtan kaçarsa tekrar dönmesine izin verilmeyecekti. Ancak kan dökülecekti. Kala-balıklar güce güçle karşılık verirdi, tatlı sözlerle değil.

“Sadakat her şeyimdir.” dedi Owen ciddi bir tavırla, eli kendi kılıcının kabzasını kavradı.

“Bu onun kanıtı.” Korkudan titreyen Jack'e baktı. “Neden hâlâ orada dikiliyorsun be adam?” diye gürledi; düğ de telaşla kapılara koştu.

Owen Clark'a döndü. “Saraydaki bütün casusları topla ve silahlandır. Kralla birlikte dövüşüyoruz ve sen de bana yardım ediyorsun, en son casusa kadar her biri bizimle hareket edecek. Limandan kimse ayrılmayacak. Tek bir gemi bile yelken açmayacak. Limanı kapat Clark. Derhâl!”

“Baş üstüne.” dedi Clark gizemli bir şekilde ve odadan fırladı. Dakikalar sonra aklıbaşında hizmetlilerden birkaçı ellerinde kral ve Owen için getirdikleri zırhlarla geldi. Severn yaverlerine karşı çok sabırsızdı; fakat onun bütün sözlerine rağmen zırh yeleşini ve altlığını üzerine geçirmesine yardımcı olmayı başardılar. Owen zırh yeleşini kuşandı ve miğferini taktı, bu sefer kendi armasını taşıyordu. Kral kendi hazırlıklarını tamamlarken Owen da açık kapı aralığından bakmaya gitti, gözüne lentolardaki siyah lekeler takıldı. Tahtanın üzerinde daha önce orada olmayan bir leke vardı; kanlı bir karışım oraya sürülmüş gibi görünüyordu. Yersiz ve uğursuz bir şeydi, o yüzden hizmetçilerden birini temizlemesi için biraz sabun ve su almaya yolladı.

Salonun girişinden yaklaşan Evie'yi izledi göz ucuyla, yüzü kıpkırmızıydı. Justine de onu takip ediyordu.

“Şehir ayaklanmış.” dedi hararetle bir şekilde. Owen’ın yanında eşikte duraksadı, sonra da krala baktı. “Onlarla çarpışacak mı?”

“Ne yapmamı bekliyordunuz, leydim?” diye hızla cevap verdi Severn, her hareketine metal zırhın tınlaması eşlik ediyordu. “Güruh takımının adaletine mi bırakayım kendimi? Şelaleden yuvarlanırsam en azından boğulurum parçalara ayrılmazsam tabii.”

Evie ona bakmayı sürdürdü. “İnsanlar korkuyor, lordum. Kardan dolayı batıl inançları gün yüzüne çıktı. Tunmore’u tapınaktan alarak buna sizin sebep olduğunuzu düşünüyorlar!”

“Mantıksız ve aptalca bir sürü şey düşünebilirler.” diyerek karşılık verdi Severn. “Onların tek anlayacağı dil şiddet.” Owen’a çevirdi bakışlarını. “Vakit geldi.”

Evie Owen’ın kolunu yakaladı fakat bakışları krala sabitlenmişti. “Onları öylece öldürmeyin, lordum. Paniklediler, erken bastıran kış fırtınaları onları korkuttu. Önce onları sakinleştirmeyi deneyin.”

Severn’in yüzü öfkeyle şekil değiştirdi. “Benim kasap olduğumu düşünüyorlar.” dedi, sesi nefret doluydu. “Koyunlar bile kurttan kaçır.”

“Siz bir kurt değilsiniz.” diye üsteledi Evie. “Siz bir adamsınız. Yanlış anlaşılan bir adam. Düşüncelerini destekleyecek eylemlerle onların korkularını beslemeyin. Eğer siz aşırı öfkeliyseniz bırakın sizin adınıza Owen konuşsun! Tunmore atladığında o da kuledeydi! O şahit.”

“Bize inanmayacaklardır.” dedi kral kafasını sallayarak. “İnsanlar neye inanmak isterlerse ona inanırlar. Onlardan korkmu-

yorum. Ölümden korkmuyorum.” diye söylendi, gözleri yanan ateşle birlikte alev alevdi. “Ölümü seve seve karşılarım.” Fakat ardından duraksadı, onun sözlerini düşünüyordu. “Olur da dinlemezlerse onları itaat etmeye mecbur bırakacağım.”

“Öyle yapın lordum.” dedi Evie, Owen’ın kolunu serbest bırakmıştı. Yanakları al aldı. “Sadece tam olarak anlamadığımız şeylerden hoşlanmayız. Oldukça ikna edici olabilirsiniz, lordum. Önce onu deneyin. Sözlerinizle etkileme yeteneğinizi kullanmaya çalışın önce.”

Kral derin bir iç çekti. “Benim yeteneğim sadece bire birken işe yarıyor. O kadar çok insanı ikna edemem.”

“En azından deneyebilirsiniz.” diye yalvardı Evie.

Kral acıyan bakışlarla baktı kızı, sanki onun çok toy olduğunu düşünüyordu. Düşüncelerini duymak için Owen’a baktı.

“Onun değerlendirmesine güveniyorum.” dedi Owen. “Olabilecek en kötü şey, insanların sizi evinizden sürükleyip nehre atması olur. Bunun dışında ne varsa zafer sayılır. Lakin olur da siz nehri boylarsanız, ben de boylarım. Ondan da sağ çıkmayı bile başarabiliriz.”

Kral sözcükler karşısında pis pis sırıttı. Daha sonra yüzü sertleşti. “Doğru diyorsun evlat.” Ardından da taht odasından elinde kılıcıyla çıktı.

Saray avlusu beyaz yaban domuzu armalı kıyafetleri olan askerlerle doluydu. Owen’ın armasını taşıyan da birkaç asker var-

dı, daha az sayıda da olsa Doğu Stowe arması bulunan askerler bile vardı. Askerler kralın bu ayaklanmayı bizzat bastırma niyetinde olduğunu öğrenince cesaret kazandılar ve majestelerinin arkasında toplanıp yerlerini aldılar. Kirli kar yassı taşların üzerine yığılmıştı; ahırdan sorumlu delikanlılar da tırmıkla bunları temizliyordu. Yeni kar taneleri uçuşuyor, siyah ceketlerinin üzerine yapışarak gümüşümsü bir görünüm veriyordu.

Owen'ın beygiri huysuzlanarak yer değiştiriyor ve soğuktan kişniyordu. Kalabalığın sesi kale kapısının arkasından bile duyulabiliyordu, şelalenin uzaktaki gümbürtüsünden bile daha yüksekti gelen ses. Severn savaş atının üzerinde oturuyordu, yüzü sert ve kararlıydı. Tacı tutması için özel olarak tasarlanmış bir miğfer vardı başında – Ambion Tepesi'nde taktığı yıpranmış miğferin aynısıydı. Fakat bugün Owen kralın yanında yer alırken o vahim günde Owen'ın babası farklı bir tercihte bulunmuştu.

Evie de oradaydı, Owen'ı kızdırsa da, büyükbabasının armasını taşıyan bir grup adamla birlikteydi. Böyle bir aksiyondan uzak kalamazdı, üstelik bir leydinin olmasının şiddeti önlemeye yardımcı olabileceği konusunda ısrarcı olmuştu.

“Kapıları açın!” diye bağırdı kral o şamatanın ortasında. “Fakat kale demirlerini kaldırmayın. Ben emredene kadar olmaz.” Sağına ve ardından soluna baktı. “Ben emri verdiğimde harekete geçiyoruz. Kılıçlarınız keskin. Cesaretiniz denendi. Bunlar bizim topraklarımızın insanı; ancak ya teslim olacaklar ya da gazaba uğrayacaklar. Tercih onların.”

“Emredersiniz, lordum!” diye bağırdı nizamiyedeki komutan. Her iki taraftan dörder adam kapıların açılmasına yardım

ederek, allak bullak olmuş bir insan sürüsünü ortaya çıkardı. Atının üzerinde Kral Severn'ı görür görmez bağrıışları çığlığa dönüştü. Atılan taşlar avluda yuvarlanıyordu. Sopa ve çomaklar kale kapısının demir parmaklıklarında tıngırdıyordu.

Kral, kendini duyurabilmek için öfkeli kalabalığa bağırdı fakat güruh gittikçe daha da gürültülü, daha da saldırgan bir hal aldı. Adamların bazıları hayvansı güçleriyle kale kapılarını açmaya çalışıyor, demirleri kaldırmaya uğraşıyordu.

“Dinlemiyorlar bile.” diye küçümsercesine söylendi kral. Owen kralın elinin kalkmaya başladığını fark etti, kapıların açılması ve saldırıya geçilmesi için işaret vermeye hazırdı. Gerçekleşmesi an meselesi olan kıyımın yarattığı çaresizlikten midesi bulanıyordu. Karşısındaki topluluk kudurmuş durumdaydı, doğru, fakat kaç tanesi harp meydanında hayatta kalmayı başarmıştı daha önce? Kaç tanesi zırhlı savaşçıların sebep olduğu acıya ve çirkinliğe alışkındı?

Ardından Evie'nin atı girişe doğru ilerledi; kız kendini kralın önüne konuşlandırırken Owen de dehşet içinde onu izliyordu. Hareketi herkesi, isyancılar da dâhil, tam anlamıyla ürkütmüştü; ön sırada olanlar onu görünce bir şekilde sessizliğe gömülmüştü.

“Aptal kız!” diye homurdandı Severn, Owen gibi beygirini o da öne doğru ilerletti.

“Buna bir son verin!” dedi Evie, net ve güçlü bir ses tonuyla. “Bir an önce buna son verin! Kan dökülmeden evlerinize geri dönün. Ailelerinizi düşünün! Çocuklarınızı ve kız kardeşlerinizi düşünün! Derhâl saraydan geri çekilin, hiçbirinize zarar gelmeyecektir!”

“Kral tapınağı çiğnedi!” diye haykırdı biri ve anında bağrışlar tekrar yükseldi. Çığlıklar ve naralar geliyordu kalabalıktan, ses o kadar yüksekti ki Evie’nin duyulabilme ihtimalini yok ediyordu. Owen gururunun zedelendiğini ve paniklediğini hissetti. Kız tamamen korkusuzdu... Üstelik tamamen korunmasızdı da.

Biri demir parmaklıklara doğru bir sopa fırlattı, o da Evie’nin atının ön bacağına çarptı. Hayvan şaşkınlıkla geriledi, Owen Evie’yi eyere tutunmaya çalışırken izledi. Sonra da atın nalları buz üzerinde kaydı ve hem at hem de kız yere düştü. Owen’ın nutku tutulmuştu, yeterince hızlı hareket edemedi. Eyerinden atlayıp, hemen onun yanına fırladı.

Kız taşların üzerinde hareketsiz yatıyordu, yüzü bembeyazdı; Owen’ın yaşadığı acıyla kalbi sıkıştı ve panik bir hâlde yanına diz çöküp kızın başını kaldırdı ve kollarının arasına aldı.

Kale kapısının demir halatları gıcırdıyordu; Owen demir dişlerin oyuklarından yukarıya çıktığını gördü. Birden isyancı ayaktakımı korkuyla geri döndü, üzerlerine doğru gelen gazaptan kurtulmak için birbirlerini eziyorlardı. Okçuların mazgallı siperlerden serbest bıraktığı yaylarının sesleri geldi ve ardından bir ok yağmuru kalabalığın üzerine inmeye başladı. Owen Evie’nin başını kucakladı, çaresizlikten yüreği sızlıyordu. Öfkeyle feryat eden kral parmaklıkları ilk aşan oldu, savaş meydanında kendini kanıtlamış atlar da arkasından sırayla onu takip etti. Beyaz domuz flaması kar yağışlı esintide dalgalanıyordu. Owen Evie’nin saçlarını okşuyordu; hissettikleri yüzünden yüreğine taş oturmuş gibiydi. Ölmüş müydü? Kulağını ağzına götürdü, etrafındaki o kargaşanın ortasında ufacık da olsa bir nefes duymak ya da hissetmek istiyordu.

Onun hayatını kurtarmak için sahip olduğu büyüyü son zerresine kadar kullanırdı. Fountain büyüsunü çağırmaya başladı, onu içine çekiyordu. Kafatasında kırık var mıydı? Peki ya boynu? Görebildiği hiç kan yoktu fakat kafasının arkasında bir şişlik hissediyordu.

Owen kızın dudaklarının kulağını öptüğünü hissetti. “Ben iyiyim, şaşal çocuk. Daha önce de attan düştüm.”

Owen kafasını kaldırıp ona baktı, loş ışık altında gözleri griydi. Evie hızlı hızlı göz kırptıyordu, kollarında kendine gelirken yüzüne gülümseme yerleşmişti.

Konuşabildiğine bile inanamıyordu, bu solgun yanaklarla olamazdı. Evie oturdu, Owen’ın omzunu tutuyor, kapıya doğru hücumla geçen atlar tarafından ezilmemek için ayaklarını göğsüne doğru çekiyordu. Okların patırtısı duyulmaya devam ediyor ve artık kalabalığın peşine düşmüş olan askerlerin neşesi yükseliyordu.

Elini Owen’ın yanağına koydu. “Kralın yanına git. Hemen git.”

Owen kafasını salladı. Omzunda bir el hissediyordu fakat kim olduğunu görmek için bile bakmamıştı “Seni bırakmayacağım.” dedi, son derece kararlıydı.

Evie gözlerini kırptı ve ona aptalca davrandığını anlatan bir bakış attı. Elini yanağında gezdirmeye devam etti. “Atımdan düştüm, Owen. Bu ilk defa olmuyor. İyi olacağım. Ama senin kralın yanına gitmen lazım. Hepsini katletmeden önce onu dizginlemen için bu gerekli.” Gözleri onunkinin içinde kaybolmuştu. “Zıvanadan çıkmış durumda şimdi. Çok ileri gitmeden onu durdur.” Başparmağını alt dudağının hizasında gezdirdi.

“Etainne bana yardım edecektir. Ben iyi olacağım.”

Owen arkasına baktı ve omzunda duran elin Etayne’e ait olduğunu gördü. Owen’ın bakışları altında Etayne ileri adım atıp kanamayı durdurmak için yarasına baskı uyguladı.

“Onu saraya geri götüreceğim.” diye söz verdi Etayne.

Owen’ın içindeki ikilem büyüyordu fakat Evie’nin haklı olduğunu da biliyordu. Her zaman haklıydı zaten. Geriye dönüp baktığında onun müdahalesinin ayaklanmayı sekteye uğrattığını anlamıştı. Her ne kadar kazayla olsa da gürültücü kalabalığın kaçmasına sebep olmuştu, yaptıkları şeyin utancı dank etmişti.

Evie’ye baktı, kalbi neredeyse paramparça olacaktı. “Seni seviyorum.” diye fısıldadı.

Evie gözlerini kapattı, lezzetli bir şeyin tadını çıkarıyormuş gibi gülümsüyordu. Sonra tekrar açtı gözlerini ve yanağına dokundu. “Nihayet.” dedi tatminkâr bir iç geçirişle.

Böyle mühim olayların cereyan edeceği bir zamanda sarayda olacağımı hiç tahmin etmezdim. Bence doğası gereği suçlu olan tapınak adamları tarafından galeyana getirilen şehrin daha batıl inançlı kesimi, kelimenin tam anlamıyla Severn'i nehre atarak monarşiyi devirmeye çalıştı. İsyan ağır kar koşulları ve Severn'in şövalyelerinin çelik gibi sağlam cesareti karşısında son buldu böylece çabaları da korkunç bir başarısızlığa uğramış oldu. Tüm şehirde asayiş sağlandı ve insanlar evlerinde tutuluyorlar. Kutsal Ana topraklarındaki herkes, deconeus ve hademe hariç, çıkartıldı. Bu toprakların koruması altında yaşayan, kanunları yok sayan adamlar kaçıp sinsice tavernalara ve karanlık deliklere daldı. Kral, tam da şu anda Dük Kiskaddon ile birlikte tapınakta. Bu olay çok hızlı bir biçimde yayılacaktır. Sonuçlarının neler olacağını kimsenin bilmesi mümkün değil.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Kutsal Ana

Şiddet sona ermiş, ayaklanma bastırılmıştı. Sokaklar boşaltılmıştı ancak kar yığınları üzerinde Owen'ı rahatsız eden kırmızı lekeler kalmıştı. Kaç kişinin öldüğünü bilmiyordu lakin donan cesetlerin görüntüsü rüyalarına girecekti.

Kutsal Ana Tapınağı'nın içini daha önce hiç bu kadar boş görmemişti. Owen'a her daim devasa boyuttaki Wizr tahtasını hatırlatan ana ön girişteki siyah ve beyaz fayanslar artık tapınaktan kaçan yüzlerce sakinin eşyalarını taşıırken ve çıkmaya acele ederken düşürdüğü döküntülerle kirlenmişti. Owen, sırt kısmı kopmuş bir kitabı botuyla hafifçe dürttü. Bu görüntü sadece Owen'ın evham ve umutsuzluğunu daha da artırdı.

"Hükümdar lordum," dedi Deconeus krala titrek bir sesle. "Kutsal Ana Tapınağı'ndaki ibadetler konusundaki niyetiniz nedir? Topraklar yağmalandı. Adamlar kaçmadan önce kapabildikleri kadar çok parayı fiskiye sularından aşırmanın peşine düştüler." Sesi kederden derinleşmişti.

Owen kopuk kitabı yolundan çekip krala katıldı. Deconeus ve hademe yaşını başını almış adamlardı; cübbe ve pelerinlerinin içinde yenilgiye uğramış ve mahvolmuş görünüyorlardı.

“İçimi karartmayın, beyler.” dedi Severn alaycı bir ses tonuyla. “Ayrıca burada ne olup bittiğini bilmiyormuşum gibi davranmaya son verin.” Geniş, boş alanı gösteriyordu. “Tapınak her zaman bir yanılğı olmuştur. Hayal âlemi.”

Deconeus’un acı çeken ifadesi gaddarlaşmıştı. “Anlamadığınız bir şeye bulaştınız lordum.”

“Öyle mi?” diye sordu Severn sinirli bir tavırla. “İnsanlar üzerinde egemenlik kurmak için onların korkularını körük-lüyorsunuz. Ben tapınağı kaldırmadım, Deconeus. Burada himaye altına aldığınız zalimler kendi istekleri doğrultusunda kaçtılar çünkü Fountain’ın onları benden korumayacağına inanıyorlardı.”

“Buna inanmıyorlardı çünkü casusunuz Ely Deconeus’unu alıkoydu!” dedi hademe, âdeta bağılıyor gibi çıkmıştı sesi.

Severn bakışlarıyla adamı delmişti, Owen ise bir adım daha yaklaşmıştı. Kralın tapınağın içerisinde kan dökkeğine inanmıyordu. Ama yine de tam ikna olamamıştı. Hademe böyle küstahça konuşmakla aptallık yapıyordu.

“Deconeus Ceredigion’a ihanet ettiği kanıtlanmış bir haindi.” dedi kral kin dolu bir tavırla. “Üstelik o Occitania’daki düşmanlarımızla plan yapmaya devam ederken siz onu burada onca yıl barındırdınız. Yeğenimin aklını çelmeye çalıştığını ne kadar zamandır zaten biliyordunuz. Böyle bir ihanet karşısında sizi masum ilan edeceğimi düşünemezsiniz.”

Bariz bir korkuyla Deconeus'un gözleri büyüdü. "O konuyla ilgili hiçbir bilgim yok!" Nefesini tutmuştu.

"Buna inanması gerçekten çok güç." dedi Severn dilini şaklatarak. "Bildğim tek şey, sizin de bu gizli planın bir parçası olduğunuz. Benim başarısız olmamı, atılmamı bekliyordunuz. Ah, inkâr etme zahmetine girmeyin, her ikiniz de!" diye azarladı Severn, karşı çıkmak üzere olduklarını görünüşü. "İhanetleri cezalandırma konusunda kendimi yeterince tuttum. Gereğinden fazla nazik davrandım."

Hademe bayılacakmış gibi görünüyordu. "Bize ne olacak?" diye sordu Deconeus kısık bir sesle.

Severn küçümseyerek pis pis sırıttı. "Yerel mahkemeleri beklemek zorunda kalacaksınız şimdi siz, değil mi? Ne yazık ki karıştırdığınız haltlar beni savaşın ortasına sürükledi. Atabyrion saldıraya geçecek üstelik Chatriyon'un, Lord Kiskaddon'ın ondan zorla aldığı toprağı geri almak için bunu bahane olarak kullanacağına hiç şüphem yok. Eğer düşmanlarım benim aynı anda iki savaşı idare edemeyeceğimi düşünüyorlarsa bu beni tamamen hafife aldıklarını gösterir. Mancini'ye Tunmore'u aldırttım fakat onu kuleden ben atmadım. O kadar aptal olduğumu mu zannediyorsunuz? Ne dediğı belirsiz o korkak, ölüme kendisi atladı. Lord Kiskaddın benim şahidimdir çünkü o da oradaydı ve onu bunu yaparken gördü. Mancini öldü, sizin yüzünüzden, üstelik en ihtiyaç duyulduğu zamanda. Bunu asla unutmayacağım beyler. Sözlerime inanın." Bakışlarını yukarıya, kubbeli tavana çevirdi, vitray camlardan içeri süzülen parlak ışığı inceliyordu. "Askerleri tapınak girişine görevlendireceğim. Burası ibadethane ve siz burasını haydut yatağına çevirdiniz.

İnsanların burada ibadet etmelerine izin vereceğim fakat şimdilik. İşledikleri suçlar için fiskiyele para atarak vicdanlarını rahatlatmalarına müsaade edin. Fakat her gece ziyaretçileri yollayacaksınız. Hayatınız pahasına burası her gece bomboş kalacak. Adamlarım girişleri kilitleyecek.” Her ikisine de ciddi ve öfkeli bir bakış attı. “Yeterince açık mı beyler?”

“Evet, majesteleri.” Sözcükler hademenin ağzından zor çıkmıştı, uysalca selamını verdi.

“Kesinlikle.” dedi Deconeus.

“Bizi yalnız bırakın.” dedi Severn sertçe ve iki yaşlı adamın ayaklarını sürüyerek uzaklaşmasını izledi, ayakkabıları fayans taşlarına çarpıyordu.

Severn ana fiskiyeinin kenarına doğru yürüdü ve suya baktı. Owen da fiskiyeeye doğru giderek ona katıldı, hazineleri çalmak için fiskiyeinin içine dalan adamların botlarından arta kalan çamur ve çerçöpü görebiliyordu. Yüreği sızladı. Daha önce orada gördüğü sandığı aradı gözleri. Tam olarak nerede olduğunu hatırlıyordu. Çamurda, fiskiyeinin kenarına nereden sürüklenerek getirildiğini gösteren çizgi şeklinde iki iz vardı.

Çoktan gitti. Kutsanmış başka biri onu almış olmalıydı. Owen öfkeden dişlerini sıkıyordu. Tırabzana ellerini yerleştirip gözlerini kirli suya dikti, hissettiği tek şey tiksintiydi.

“Çok mu serttim, evlat?” diye sordu Severn elini Owen’ın omzuna koyarak. “Çok ama çok sinirliydim. Hepsini köprüden aşağıya fırlatabilirdim. Ama yapmadım çünkü sen buradasın. Üzerimde sakinleştirici bir etkin var. Birçoğu benim kanunlarıma başkaldırıp tapınağın korumasında caka satan adamlardı.” Başını kaldırıp fiskiyeinin tepesindeki bilgelik heykeline baktı. “Bu bina

kutsal kabul edildiğinde niyetin bu olduğunu sanmıyorum.”

“Deconeus’a ne yapacaksınız?” diye sordu Owen. Hademeden bahsetmeye gerek bile duymadı.

Kral uzaklara dalmıştı. Sonra dudakları hiddetle titremeye başladı. “Sanırım duruma bağlı evlat, bu kargaşadan sağ salim çıkıp çıkamayacağıma bağlı. Iago ve Eyrice onların peşinden gitmem için beni kışkırtıyorlar lakin ipleri elinde tutan Chatrion. Occitania bizim ezeli düşmanımız. Benim yeğenimi benden aldı ve bunun yüzünden onu asla affetmeyeceğim. Asla. O bir kraliçe olmayı hak ediyor.”

Owen Severn’in yüzündeki duygu karmaşasını izledi. Elyse’i özlediği besbelliydi. Fakat ihaneti acı veriyordu ve yarası gittikçe derinleşiyordu.

“O size ihanet etmedi, lordum.” diye fısıldadı Owen. “Bundan eminim.”

Owen’in bakışıyla buluşan gözlerinden öfkeden alev fışkırıyordu. “Tunmore’un hatası.” dedi Owen. “Yeteneğini biliyorsunuz. Fountain onu yazı konusunda kutsamış. Yeğeniniz fevkalade bir insan. İkimizin de ona hayran olduğunu biliyorum. Saraya geldiğimde bana dost eli uzatan ilk kişiydi. Ama siz onunla bir çıkmazın içindeydiniz. Uygunsuz olacağı korkusuyla kendiniz evlenemediniz ancak sadece ağabeyinizin gayrimişru çocuğu olarak anılmaktan çok daha fazlasını hak ediyor. Durumu gittikçe umutsuzlaşıyordu. Ve ardından annesi öldü, büyük ihtimalle zehirle öldürüldü. Bütün bu olaylar bir araya geldi ve onu güçlü birinin kötü emellerine karşı savunmasız bıraktı. Gözü dönmüş birinin.”

Owen Severn’in kirpiklerindeki gözyaşlarını gördü fakat

onları atmak için duyduğu istek aşırı güçlüydü. “Bana gelmeliydi.” dedi boğuk bir ses tonuyla. “Gelmeliydi! Ona hayattaki herkesten çok daha fazla güvendim. Senden bile daha fazla.” diye ekledi hüzünlü bir tavırla, çenesi titriyordu. “Bana o bile ihanet ettiyse artık kimseye güvenemem. Ağabeyim Eredur benim onu katiyen yarı yolda bırakmayacağını biliyordu. Sadakatin benim için her şey olduğunu biliyordu.” Severn’ın yüzünün asıklığı yürek burkucuydu, Owen’ın içini acıtmıştı. “Onun gibi kimsem yok. Bundan böyle yok. Pekâlâ, umarım Elyse yeni kocasıyla mutlu olur. Uzun süre elinde tutamayacağı kocasıyla, malum Occitania’yı ezip geçme niyetindeyim ve onu Ceredigion’a bağlayacağım. Aynısını Atabyrion’a da yapacağım. Hâlâ benim bir canavar olduğuma inanıyorlarsa beni dönüştürdükleri şeyden hoşnut kalmayacaklar.”

Sözcükler Owen’ı ürkütmüştü. “Siz bir canavar değilsiniz!” diye üsteledi fakat krala ne olduğunu görebiliyorduk. Olmadığı kişi olması için üzerindeki daimi baskı üstün geliyordu. Ankarrette’in Severn’ın karakteriyle ilgili yaptığı muhakeme ne kadar acayıptı. Kral değişiyordu, üstelik dönüşü olmayacak şekilde. Arkadan öne doğru devrilen bir taş gibiydi. Fakat bu taşı kolaylıkla düzeltmek mümkün olmayacaktı.

“Şimdi beni dinle.” dedi Severn, Owen’a dönmüştü ve gözlerinde gaddar bir kararlılık vardı. “Krallığımı savunmaya hazırlanmak için Beestone’a gideceğim. Amir bir stratejist olarak senin tavsiyeni dinliyor ve sözlerine değer veriyorum. Iago’nun bana saldırmasına izin vereceğim ve anlık bir zafer duygusunu tatmasını sağladıktan sonra akıncı müfrezesini yerle bir edip diz çöktüreceğim. Onu öldürmek içimden gelmediğinden sana

Westmarch'a gidip Occitania'dan aldığın bölgeyi elinde tutmanı emrediyorum. Etayne'i de yanında götürmeni istiyorum."

"Peki ya zehirci arkanızdan gelirse!" Owen şaşkınlıktan kekelemişti.

Bakışları donuktu. Belki de içten içe ölmeyi diliyordu. "O tehditle yıllarca yaşadım. O oyunun burada önünü kestik. Casus raporlarının tümü kargaşa esnasında şehirden kaçtığını gösteriyor. Büyük bir ihtimalle sinsice Occitania'ya döndü. Benim endişelendiğim şu esnada sensin. Chatriyon'un kendisinin gelmesi durumunda onu zehirlemesini emredeceksin. Westmarch'ı tek başına savunmak zorundasın, Owen. Senin yardımına göndermek için adam ayıramayacağım. Bunun üstesinden gelirsin, evlat, güvenime layık olduğunu kanıtlayacaksındır. Beni başarısızlığa uğratırsan Fountain sana acıyacaktır."

Owen, kralın parmakları omzunu delerken isteğinin itici gücünü zihninde hissetti. Kralın şakasının olmadığını biliyordu. Ve çocukluğundan beri ilk defa hayatının bu adam karşısında tehlikede olduğunu hissetti.

Yutkundu, elini hançerinin kabzasına koydu ve cesaretini topladı. "Sizi başarısızlığa uğratmayacağım, lordum." dedi ciddi bir tavırla.

"O zaman bir an önce git. Vaktini boşa harcama. Westmarch'a var." Owen içten içe çatışma yaşıyordu. Evie'nin iyileşip iyileşmediğini görmek istiyordu fakat kralın gözlerindeki bakış Owen'ı sınıadığını gösteriyordu. Dük Horwath Ambion Tepesi Savaşı'nda kendi oğlunu, Evie'nin babasını kaybetmişti. Ama kuzeye gidip kızını ve torununu teselli etmek yerine Owen'ı almak için Tatton Sarayı'na gitmişti. Kral her ne kadar dile geti-

remese de kendisinden yapmasını beklediği şeyin bu olduğunu biliyordu.

“Etain’e bana katılması için haber yollayın, lordum.” dedi Owen, son derece kararlı bir tavırla, artan huzursuzluğunu belli etmemeye çalışıyordu. “Bir an önce yola çıkayım.”

Kral kıvanç duyduğunu hissettiren bir gülümseme takındı. “Yolun açık olsun, evlat. Fountain seni korusun.”

Kralın eli omzunda, siyah ve beyaz fayanslı holden tapınak kapılarına doğru yürüdüler. Eşikten geçerlerken Owen bütün bulutların kaybolduğunu ve bir uçtan bir uca ufka kadar mas-mavi gökyüzünün kapladığını fark etti. Buz ve karlar çoktan eriyip damlamaya başlamıştı.

“Fırtına geçmiş.” dedi kral, sesinde ince bir alay vardı. “Hepsi buydu işte. Sırf fırtına.”

Ancak karın dinmesine sebep olan şeyin başka bir şey olduğuna dair farklı bir his vardı Owen’da. Kutsal Ana fiskiyesinden esrarengiz bir şekilde kaybolan sandığın dâhil olduğu bir şey. Bunun yanı sıra Owen’ın onu ve aynı zamanda onu oraya götüren kişiyi nerede bulabileceğine dair bir fikri vardı. Batıya gidecekti fakat Tatton Sarayı’na ya da elde ettiği yeni topraklarındaki Averanche başkanını görmeye değil. Hayır, Owen doğrudan St. Penryn tapınağına gidecekti.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

St. Penryn

Buz gibi kış havası hâkimdi. Owen eli hançerinin kabzasında, şafak vakti askerlerinin kaldığı karargâhta dolanıyordu. Kılıcı, Kingfountain'daki sarnıç sularından çekip aldığı örgülü deri kının içindeydi. Ona garip bir huzur hissi veriyordu. Gök-yüzü griydi ve alçak kar yığınları yeryüzünü kaplamıştı. Dalgaların yakınlarından gelen kıyıya çarpma sesini duyabiliyordu.

Çadırını ve içindeki ılık mangalı geride bırakıp sürtünmeyele genişleyen kumlu patikayı takip ederek suya doğru yürüyüş yaptı. Zihni, karmakarışık planlar ve saman altından yürütülen entrikalar yüzünden şüphe ve endişelerle doluydu. Wizr oyunu gibi hissettirmişti; yalnız tahtadaki bütün parçaları ve onları hareket ettiren gizemli elleri göremiyordu.

Patika aniden son buluyor, dik bir şekilde aşağıya meyledip dalgaların kıyıya çarptığı süprüntülerin önüne çıkıyordu. Köpüren deniz etkileyiciydi; deniz yosunları ve denizkestaneleri ile

kaplı çıkıntı taşlara çarpan, bir inip bir yükselen dalgalar hâlinde geliyordu. Kumsal dümdüz ve altın sarısıydı, kumlar ince ve pürüzsüzdü. Kuzeye doğru baktığında biraz ileride St. Penryn tapınağını gördü. Tapınak yamaca karşı inşa edilmişti; her bir yüzünde birçok kemerin olduğu yüksek, sağlam bir yapıydı. Kalın korkuluklar da destek sağlıyordu, ayrıca ön cephenin her iki yanında, üçgen şeklinde çatısı bulunan ikiz kuleler vardı.

Owen botunun birini iri bir kaya parçasının üzerine koyup gözlerini yapıya dikti. İnşaasında kullanılan taşlar farklı renklerdeydi, bu da alacalı bir görünüm veriyordu. Tarihi bir yapıydı, varlığı Ceredigion krallığından çok öncesine uzanıyordu.

Burası ayrıca Owen'ın tuzağını kuracağı yerdi.

Aklı Evie'ye kaydı, çok sık olan bir şeydi zaten. Ağzından en son çıkanlar aşkını ilan ettiği sözcükler olmuştu. Sözcükler içini cayır cayır yakmıştı, Severn'in onları ayrı tutmaya devam edeceği korkusu da cabasıydı. Bir yanı Iago Llewellyn'in yaklaşan savaşta katledilmesini istiyordu. Bencil bir düşünceydi, lakin pişmanlık da duymuyordu. Evie'yi o adama kaptırma ihtimalini düşündükçe yüreği daha da sızlıyordu.

Çok sayıda taş sıralanmıştı. Fakat bütün bu taşlar başkası tarafından sıralanmıştı; şekli bilen, hedeflediği şeyi bilen birisi tarafından. Owen düşündükçe bütün bu pusun ve gölgelelerin arkasındakinin Brythonicalı General Roux olma ihtimali olduğundan şüphelenmeye başladı. Owen uzun süredir onun Fountain tarafından kutsanmış olduğundan şüpheleniyordu. Elbette, Brythonica Düşesi en hünerli en akıllı adamları kendi hizmetine almıştı, etkileyici kahramanlıkları gerçekleştirebilecek adamları. Roux, Owen'ın Chatriyon ordusuna saldırdığı

akşam oradaydı. Uyarı mesajıyla birlikte Edonburick'e gelmiş ve Owen'ı ve diğerlerini tam zamanında orada yakalamıştı. Yoksa ziyaretinin başka bir sebebi olabilir miydi? Bothwell o noktadan sonra kaçmıştı neticede. Owen bunu daha önce etraflıca düşünmemişti ama Tunmore'un generalin bir müttefiği olabileceği ihtimalini düşündü. Kılıfta kuzgun işareti bulunması hazinenin Brythonica ile bağlantılı olmasından mı kaynaklanıyordu? Eğer öyleyse, Roux'un bundan haberdar olması ve sandığı kendisinin almaya çalışması mantıklı gelecekti. Ancak Owen'ın bildiği kadarıyla general geliş gidişlerini gizleme zahmetine hiç girmemişti ve kendisiyle diğerleri arasında somut bir bağ yoktu. Diğer taraftan Tyrell yetenekli bir zehirciydi, Bothwell ise onu kralın peşinden yollanan adam olarak tanımlamıştı. Onun bir hırsız olduğunu gösteren daha fazla kanıt vardı fakat bu doğru cevap olduğu anlamına gelmezdi.

Owen tapınağın duvarlarına bakıyordu, kaşları ise iyice çatılmıştı. Owen Tunmore'un Kingfountain Kutsal Ana Tapınağı'na sakladığı sandığın St. Penryn'e getirildiğine ikna olmuştu. Tapınak duvarlarına ve karargâhındaki çadırların üzerine yığılan kar da önsezilerinin bir diğer kanıtıydı. Fırtına kıyı şeridini daha sonra vurmuştu. O sandığın içindeki bir şeyin buna sebep olduğunu kesin kez biliyordu. Yıllarca sarayda saklı kalmış dahi olsa gelişen son olaylar içinde her ne varsa onu tetikleyecek bir etki yapmıştı. Havayı bile etkileyecek yeterli güçteydi.

Patika üzerinde yaklaşan botların sesi duyuldu, Owen dönünce sisin içinden çıkan elçisini, Farnes'i gördü. Şafak yavaş yavaş söküyordu. Martıların çığlıkları havadaki sessizliği bölüyordu.

“İşte buradasınız, lordum.” dedi Farnes burnunu çekerek, soğuğu geçiştirmek için kollarını ovuşturuyordu. “Bu tarafa doğru gezintiye çıktığınızı söylediler. Adamlarınıza yakın dursanız daha iyi olur, bence yani. Bu yamaçlar tehlikeli olabilir.”

Üzerine doğru eğildiği kayadan uzaklaşıp birkaç basamak daha aşağıda Farnes’in yanına geldi. “Ne havadisler var, Farnes?”

“Casus kız geldiğinde haber verilmesini istemiştiniz. Kız şu anda sizin çadırınızda.”

“Teşekkürler.” dedi Owen başıyla. Etayne’i göreceği için teşekkür ediyordu, Evie’nin sağlığıyla ilgili haber almayı umuyordu.

“Ayrıca Averanche’dan haber geldi.” diye devam etti Farnes, gözünde bir ışıltı vardı. “Haklıydınız, lordum. Occitania birliklerinin şehre doğru yaklaştığı haberini verdiler. Şehir savunmasında yedi yüz adamınız var. Ordumuzun geri kalanı varıncaya kadar şehri ellerinde tutabilirler.”

Owen kafasını salladı. “Averanche’a gitmiyoruz, Farnes. Benden tam olarak yapmamı istedikleri şey bu. Ben ordumu St. Penryn yakınında tutuyorum.”

Farnes alnını kırıştırdı. “Peki, neden?” diye sordu, kafası karışmıştı. “Burada hiç düşman yok. Üstelik tahkimat da yok.”

“Şimdilik.” dedi Owen gülümseyerek.

Farnes daha da allak bullak olmuştu. “Siz... Rüya falan mı gördünüz lordum?”

Owen elini ağzına götürdü. “Bir nevi öyle diyebilirsin. Burada kalıyoruz. Bırak Chatrion bir süre Averanche ile kafasını meşgul etsin. Bu süre zarfında arkasını kollamak için tetikte

olacaktır. Zaten onun asıl amacının bu olduğunu düşünmüyorum.” Owen çadırına doğru patikadan aşağıya ilerlemeye başladı. Adamlar kar birikintilerinin arasında bulundukları yerlerden gevezelik yapıyorlardı. Yakınlarda han veya taverna yoktu. Neredeyse acınacak koşullardaydılar fakat onlar Westmarch’ın adamlarıydı. Karargâh boyunca çadırına doğru aralarından geçerken gözlerindeki saygıyı ve kararlılığı görebiliyordu.

Ayak ve el parmakları soğuktan hissizleşmişti; Owen da yumruğunu açıp kapatarak eldivenlerinin altından parmaklarını gerdirdiyordu. Farnes’a dışarıyı kolaçan etme emrini verdikten sonra kendisi de ılık çadırına daldı, yüzüne çarpan sıcaklığı hissetmişti.

Etayne iki büyük heybe önünde diz çökmüş, bağlarını çözüyordu. Owen içeri girince kız döndü ve onu gördü; yanakları hafif kızarmıştı, ardından da tutuk bir gülümseme belirdi yüzünde. “İyileşiyor.” dedi Etayne, ilk sorusunu sormadan cevaplamıştı, Owen minnettardı.

“Fountain’a şükürler olsun.” diye bir oh çekti Owen, alnını ovuşturuyordu bir yandan da. “Büyük bir ihtimalle, olduğundan daha kötü görünüyordu.”

“Ben kendim diktim.” dedi Etayne. “Kaşında küçük bir yara izi kalacak fakat sadece dikkatli bakılırsa. Ben Kingfountain’dan ayrıldığımda o da Kuzey’e gitmeye hazırlanıyordu.”

Owen çadırın içini arşınlamaya başladı, gergin ve endişeli hissediyordu. “Kral sana emirlerini iletmi mi?” diye sordu kısık bir sesle.

Etayne başını öne eğdi. Yüzü aşırı ciddiye; başını sadece bir kere salladı. “Sizi bugün Tatton Sarayında bulacağımı sanıyor-

dum fakat St. Penryn'e doğru atınızı sürdüğünüzü söylediler." Ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. Bir orduyu getirmek için viran bir bölge burası. Peki, neden?"

Owen Evie ile kafasındaki düşünceleri tartışabilmeyi dilerdi ancak orada değildi. Etayne de o ana kadar ona sadık olduğunu göstermişti ve yaptığı akıl yürütme mantıklı değilse ona doğruyu söyleyeceğine inanıyordu. "Sana güvenebilir miyim?" diye sordu alçak bir sesle.

Etayne'in duruşu değişti ve kız ileri adım attı. "Benden ne dilerseniz onu yaparım." diyerek samimi bir cevap verdi.

Owen sözlerinde bir davet hissetti fakat o konuyu sürün-cemede bıraktı. "Şu an Fountain büyüündeki gücün ne durumda?" diye sordu. Atabyrion'a yaptığımız yolculuktan sonra kendini toplayabildin mi?"

Kız tereddütsüz onayladı. "Günbegün güçleniyorum."

Owen kıza gülümsedi. Sonra da dudaklarına parmaklarıyla hafif hafif dokundu, planın tamamı konusunda ona güvenip güvenemeyeceğine karar veriyordu. Ankarette en önemli becerinin muhakeme yeteneği, yani başkalarının niyetlerini ve güdülerini tartabilme yeteneği olduğunu söylerdi. Etayne ile olan ilişkilerinde hırsızın kızının daha önce çok fazla kötü muamele gördüğünü ve kendisine güvenilmediğini, bu sebeple de ilgiye ve onaylanmaya aç olduğunu öğrenmişti. Owen ona bir araç gibi değil de bir insan gibi davranarak zaten bunu ona vermişti. Ona karşı gittikçe artan bağlılığını, sadakatini fark etmişti. Mancini'nin ölümüyle, artık kimseye tabi değildi. Owen onun kendisine casus başına olduğundan çok daha sadık olacağına emindi.

Gözlerinin içine baktı. “Iago’nun yakın bir süre zarfında saldırıya geçeceğini biliyorum. Buraya değil, ya Kuzey’e ya da Doğu’ya. Bence istikametinin Doğu Stowe olma olasılığı daha fazla çünkü Evie’ye ya da büyükbabasına doğrudan saldırmak istemeyecektir. Düklüklerden biri, bilemedin ikisi Iago’nun saldırısını tek başına püskürtebilir. Bu nedenle tehdit Atabyri-on’dan gelmeyecek. Tehdit burada olacak.”

Etayne düşünceli görünüyordu. “Nasıl yani?”

“Iago’nun saldırısı hedef şaşırtmaca.” diye açıkladı Owen. “Bu güçlerimizi uzaklaştırıp Westmarch’ın önünü açacak. Bence Eyrice’in karaya çıkacağı yer de burası. Ceredigion tahtında hak iddia edeceği yer. Burası Kral Andrew’un öldüğü yer.” diyerek St. Penryn’in olduğu yönü işaret etti. “Bu bölge bir zamanlar kuru topraklardı, Etayne. Burada başka bir krallık vardı. Leoneyis adında bir krallık. Şimdi ise suyun altında, denizin içinde.”

Etayne şaşkınlık ve korkuyla dudaklarını büktü. “Hepsi boğuldu mu?”

“Aslında,” Owen yürümeye devam ediyordu. “Kral Andrew’un döneceği ile ilgili bir kehanet var. Krallığını kurtarmak için dönmesi beklenen yer burasıydı. Bu kehanetin ismi Korkunç Ölü Adam. Eyrice o kişi değil. Fakat birçoğu o olduğuna inanıyor. İşleri yoluna sokması için ona büyümlü bazı kutsal emanetleri getiriyorlar. Belki de gerçek anlamda. Occitania planının bir parçası, gerçi Chatriyon’un kendine pay çıkartma niyetinde olduğuna eminim. Brythonica’nın da aynı düşüncede olabileceğine inanıyorum. General Roux’a güvenmiyorum. Burada anlamlandıramadığım bir şeyler dönüyor. Kimsenin açıklaya-

mayacağı bir şeyler. O nedenle beklenmedik şekilde davranmayı planlıyorum. Ayrıca Roux'a kendini ifşa edeceği bir tuzak kurmayı planlıyorum. Sezgilerim doğruysa şu an Brythonica'da değildir. Gemiyle buraya geliyordu." Owen, yeri vurgulamak için işaret parmağını boş avcuna sapladı. "Ve biz de onu bekliyor olacağız."

Etayne'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Lord Owen, Atabyrion'dan gelen saldırıyı bertaraf etmeye tek bir düklüğün yeteceğini söylediniz. Fakat geçen sefer, Chatriyon ile yüzleştiğinizde, tek başınıza değildiniz. Dük Horwath da sizinleydi. Şimdi ise Occitania ve onun en güçlü düklüklerinden biriyle kendi başınıza mücadele etmekten bahsediyorsunuz."

Owen başıyla onayladı. "Biliyorum. Cezbedici bir hedef olacağım, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Sizi ezip geçecekler!" dedi Etayne, evhamlı bir şekilde göz kırpyordu.

Gülümsedi. Onların tarafında olduğunu düşünürlerse başka." diye cevapladı alçak bir sesle. "Ankarette bana bir keresinde böyle bir hikâye anlatmıştı. Ceredigion'ın daha önceki krallarından biri ve ona karşı ayaklanan soylularla alakalıydı. Soylular kralı alt etmek için bir ordu kurmuş ardından da kralın oğlu, prens onlarla bir barış görüşmesi yapmış. O kadar ikna edici olmuş ki sonunda isyancı orduyu dağıtmış. Ardından da prens hepsini yok etmiş. Bana da aynı teklifle gelebilirler. Ne Chatriyon'a ne de Eyrice güvenme gibi bir niyetim yok, ama her ikisini de onlara güvendiğime inandıracam. Eyrice bana güç teklifinde bulunmuştu. Onu kabul etmeyi planlıyorum."

Etayne gülümsedi, gözleri parıldıyordu. "Çok kurnazsınız."

Owen önünde saygıyla eğildi. “Fakat sana ihtiyacım var, Etayne. Planımın işlemesi için senin başka birisi olman gerekiyor. Heybelerine bakabilir miyim, lütfen? Bir şeyi getirdiğini umuyorum. Görevinin ne olduğunu bildiğimden getireceğine güvendim.”

Etayne’in kaşları kalktı ve gülümsedi, onun bildik, güzel gülümsemelerinden biriydi. “Sanırım kim olmamı istediğinizi biliyorum. Ve evet Lordum. Elbisesini getirdim.”

İnsan bu günlerde duyduğu şeylere neredeyse hiç güvenemiyor. Fakat söylenenler doğruysa, işte o zaman Kral Iago Llewellyn gerçekten Ceredigion'ı işgal etmiş demektir. Birlikleri Aberthwist'e ayak basmış ve Kingfountain'a giden güzergâhtaki köyleri yakıp yıkmaya başlamış. Doğu Stowe'dan mülteciler yollara düşmüş. Bir kısmı Kingfountain'a güneye yöneliyormuş, çoğunluğu ise kralın ordugâhının kurulu olduğu kuzeyde toplaşıyormuş. Söylenenler bunlarla sınırlı değil, Westmarch'tan gelen haberlere göre Occitania Kralı oradaki mülklerimize saldırmış ve Dük Owen hainlik yapıp Occitania ile birlik olmuş. Söylediğim gibi bu haberlere neredeyse hiç güvenmiyorum.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM OTUZ ALTI

Hile

Farnes hızlı hızlı Averanche'dan gelen haberleri açıklarken Owen bir yandan onu dinliyor bir yandan da kızarmış gözlerini ovuşturuyordu. Gelen haberler kötüydü ve gittikçe de kötüleşiyordu. Hiçbir şey yapmamak Owen'ın ordusunu huzursuz ediyordu. Dövüşmek, saldırmak, bir şeyler yapmak istiyorlardı, St. Penryn tapınağının buz tutmuş viraneliğinde kamp yapmak değildi istekleri.

Farnes'in saçları darmadağınktı, parmaklarını hışımla arasında gezdirdi. "Averanche kuşatmaya birkaç gün katlanabilir, bilemediniz iki hafta katlansın, bundan kurtulma umutları kalmadığında geri dönüş yapıp Chatriyon ile anlaşma yoluna gidecektir!"

"Kuşatmayı kaldıracağız." dedi Owen zorlukla, elçisine kararlılıkla bakıyordu. "Fakat dayanabildikleri kadar dayanmak zorundalar. Ne kadar yiyecekleri var?"

Farnes kafasını salladı. “Erzakları rahatlıkla iki hafta yetecektir. Komutan Ashby o konuda endişeli değil, erzakları pay ediyor, o daha çok bize ihanet eden yerli halk konusunda endişeli. Mesela başkan.”

Owen dudağına vurdu. “Ashby’ye güveniyorum. Emirlerle uyacaktır. Kaleyi desteklemek için denizden erzak temin edin.”

“Tamam fakat Occitania gemilerinin şehri abluka altına alması an meselesi.” diye sözlerine ısrarla devam etti. “Onlara yardım etmeye ne zaman geleceğinizi söyleyeyim?”

“Zaman veremem, Farnes. Buradaki durum riskli. Chatriyon’un beni Averanche ile kışkırtmaya çalıştığını biliyorum ama ben sazanlık yapıp yeme atlamayacağım! Beni buradan uzaklaştırmaya çalışıyor. Eyric’in ayak basacağı yer burası. Biliyorum. Sabırlı bir avcı gibi beklemekte kararlıyım.”

“Ama ne zaman lordum?” Farnes adeta yalvarıyordu. “Ancak kuşatma altındakiler kurtarılmaya umudunu yitirirlerse bocalayacaklardır. Occitanialılar güçlü bir ekiple geldiler. Şehri tekrar geri alacaklardır ve bunu yaptılar mı Westmarch’ı zorlayacaklardır. Adamlarımızı gemilerle çekip onları buraya getirmemiz daha ihtiyatlı olmayacak mıdır? Chatriyonla kendi topraklarımızda yüzleşebiliriz.”

Erayne araya girdi. “Lord Owen, kendisine inananları yarı yolda bırakmayacaktır.” dedi dokunaklı bir şekilde. “Chatriyon başkana ve şehri teslim edenlere acımayacaktır.”

Owen kızın ifadelerine şaşırılmıştı, ona bir bakış attı, benimsediği kılığı anlıyordu. Hatta ses tonu, aksanı bile inandırıcıydı.

Farnes kızardı. “Saygısızlık etmek istemedim, leydim.” dedi, telaşlanmıştı. “Sadece zamanımız tükeniyor. Birlikleriniz bu-

rada huzursuz. Batıya gitmek için eyleme geçtiler, burası için değil. Bekledikçe daha fazla şeyi tehlikeye atıyorsunuz.”

“Averanche’i yarı yolda bırakmayacağım.” dedi Owen. “Ashby’ye sözlerimi ilet. Ona elindeki son adama kadar şehri tutmasını söyle. Güvenlerini boşa çıkarmayacağım.”

Farnes dudaklarını bastırdı. “Pekâlâ, lordum.” Başını eğip selam verdi ve çadırı terk etti.

Owen ağır ağır yürümeye başladı, çadırın içinde hâkim olan gerilimi hissediyordu. Ceredigion’ın kaderi havada asılıydı. Sarayın ordusundan aldığı haberlere göre Severn Iago’nun cesaret edip iç kesimlere girmesine ses çıkarmıyor, çok az direniş olduğunu düşünmesine, daha da derinliklere uzanabileceği düşüncesine kapılmasına fırsat veriyormuş. Ardından Horwath geri hamle yapmamaları için arkadan yollarını kesecek; Severn’in ordusu da Iago’yu arada sıkıştırıp tepesine inecekmış. Severn’in kazanacağına dair Owen’in tereddütü yoktu. Masasına doğru yürüyüp orada bulunan haritaya baktı, parmaklarını Westmarch ile Occitania arasındaki kıyı şeridinde gezdirdi. İki krallık arasında en önemli noktada V şeklinde bir girinti vardı. Burası bir zamanlar Leoneyis krallığına aitmiş. Owen Brythonica sınırına baktı ve kafasını salladı. General Roux neredeydi? Ne yapıyordu? Sanki gölgede, önce Owen’in hamle yapmasını bekliyor gibiydi. Bu düşünce isteksizce dişlerini gıcırdatmasına sebep oldu.

Etain yanına gelip “Endişeli görünüyorsun.” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Parfümü bile ona onu hatırlatmıştı.

“Burada çok uzun süre kalamam.” diye iç geçirdi Owen, parmağıyla haritayı gösteriyordu. “Eyric bir an önce gelmezse

Averanche'e gidip kuşatmayı kaldırmam gerekecek. Haklıydın... Onları yarı yolda bırakmam. Fakat hareket etmeye zorlandığımı düşünmekten kendimi alamıyorum. Bir şeyler yerine oturmuyor. Ve bunun Brtyhonica ve düşesin gerçek müttefikleriyle alakası olması lazım."

Etagne gülümsedi. "Ve aynı zamanda yanılmış olmak da istemiyorsun. Hata yaptığını kabul eden hiçbir adam tanımadım."

Owen sırtıttı. "O da var. Ama haklı olduğumu biliyorum. St. Penryn ile ilgili önemli bir şey var. Bilmediğim bir şey. Fakat kokusunu alabiliyorum." Owen kızın girdiği kılığa bakıp takdir eden bir ifade takındı. "Büyünü kullanmadan bile aynı ona benziyorsun."

Etagne iltifat karşısında gamzesini çıkartarak gülümsedi ve zarif bir şekilde başını salladı.

Owen bir kadeh alıp yılanmış şaraptan kendine koydu. Tadına bakıp yüzünü buruşturdu ve hızla yerine geri koydu. "Şu zehirciden bahset. Ayaklanma sırasında Kingfountain'dan kaçandan."

"Tyrell." dedi Etagne. "Brugia'dan tapınak hademesi kılığında gemiyle geçip Kutsal Ana'yı ziyaret etmiş. Denizcilerden biri dişlerinin aralıklı oluşundan bahsetti ben de o sayede o olduğunu anladım. Kutsal Ana tapınağı ile saray arasındaki bir handa kalmış. Ben onun konakladığı yeri bulmadan çok önce o kaleye sızmış. İsyanı başlatan ve kralın Tunmore'u kuleden attığı söylentisini ortaya yayan oymuş. Kutsanmış olduğunu biliyorum. Gücünü kullandığını hissettim."

Owen kaşlarını çatarak başını salladı. “Gücünün ne olduğunu düşünüyorsun?”

Burnunu buruşturdu. “Gücüyle nefret aşıyor. Kullandığı bir iksir var. Kapı girişlerine sürdüğü bir losyonun içinde olduğu bir kutu taşıdığı haberi ulaştı. Kapıdan geçen kişi, onun zihnindeki adama karşı derin bir nefret beslemeye başlıyor. Başkalarının zihnini uyuşturarak cinayet işliyor, hedefindeki öldürmelerini sağlıyor. Tahmin ettiğimiz gibi, hedefindeki kişinin Severn olduğu açık. İnsanları isyana sürükleyen şey sadece fırtına değildi. Yağlarından birazını tapınağın girişlerine de sürmüş.”

Owen kıza baktı kaldı. “Zavallı Jack de ondan etkilenmiş. Hiç mantıklı gelmemişti ama yine de kralı öldürmek istediğini düşünmüştüm.”

Etayne anlayışlı bir bakış attı. “İyi ki Fountain büyüsü sende işlemiyor, Owen; yoksa ona uyup kralı öldürme niyetine girebilirdin.”

Owen alçak sesle kıkırdadı. “Yani isyan başladığında onu az daha Kingfountain’da yakalayacaktın. Sandığı tapınaktan alıp St. Penryn’e buraya getirmiş olabilir.”

“Senin inancına göre yani.” diye cevapladı hızla. “General Roux’a ne diyorsun?”

“İkisi birden olamaz, değil mi? Bana kalırsa Tyrell yaptı, sandığı Eyric’e götürmeye çalışıyor. Bir şekilde fark yaratacak. Anlamlandıramadığım bir şekilde önem arz ediyor.”

“Neden tapınağa gidip onu şimdi geri almıyorsun?” diye sordu Etayne.

Owen hayır anlamında kafasını salladı. “Çünkü önce ka-

famda çözeceğim, Etayne. Düşmanlarımdan ve planlarından bihaber olmaktan sıkıldım. Eğer onların yanındaymışım gibi davranırsam bütün planı bana açabilirler.”

Koşarak yaklaşan botların sesi geldi ve Farnes içeri daldı, kıpkırmızıydı. “Lordum!”

“Ne oldu?” diye sordu Owen hemen.

“Eyric’in gemisi az önce tapınağa yanaştı! Dört balıkçı gemisi. Şu an tapınakta! Haklıdınız!”

Owen içinde umut tohumlarının yeşerdiğini hissetti. “Git Ashby’ye ilet,” dedi Owen, “Ona derhâl geleceğimi söyle.”

St. Penryn tapınağına giden ana yoldan aşağıya doğru yürürlerken Owen önlerini aydınlatmak için meşale tutuyordu. Tapınağın çevresindeki bölgenin yanı sıra yol boyunca da gizlenen casuslar vardı, zaten Farnes’ı Eyric’in geldiği konusunda harekete geçiren de onlar olmuştu. Owen Clark’ı özlemişti fakat o Evie’yi korumak ve onunla Justine’i güvenli bir şekilde Kuzey’e geri ulaştırmakla görevlendirilmişti. Owen Clark’ın göreve itiraz edeceğini hiç düşünmemişti, ne de olsa bu görev onu sevdiği kadına yakınlaştıracaktı. Victor adında bir casus sıkıntılı bir tavırla bekliyordu, üzerindeki dilenci çapullarıyla elindeki bardağı sallıyordu. Owen duraksadı ve içine atacak para bulmak için keseyi yokladı.

“Kaç tane?” diye fısıldadı Owen. Etayne, elbisesini ve saçını kapatan kalın gümüş rengi bir pelerin giyiyordu. Yüzü tapınağa dönüktü o yüzden Owen kızı sadece profilden görebiliyordu. Sis içerisindeki bir cisim gibi görünüyordu.

“Yüz adam, onu soruyorsanız.” dedi casus hırıldayarak, bozukluklar içine girince bardağı şingırdatmıştı. “Tapınağın uç

noktasına savaş bayrağını astılar. Güneş ve Gül. Bütün karar-gâhlardan adamlar geliyor, bayrağa geliyorlar. Gerçi kaçmak için hazırda kayığı da bulunuyor ama askerler yine de bayrağı hazırda bekleyen kılıçlarıyla koruyorlar. Aa, bir de eşi leydi de onunla birlikte.”

“Kathryn mi?” diye sordu Owen şaşkınlıkla. “Peki, Huntley Kontu?”

Paçoz casus omuz silkti. “Konttan eser yok.”

“Sağ ol.” dedi Owen, sonra da Etayne’in dirseğine dokunup tapınağa doğru yola koyuldular. Fountain büyüünün kızın etrafında kıpırdanmaya başladığını hissetti.

“Daha değil.” diyerek uyardı. “Yakınımda kal. Tyrell oradaysa buna sebep olanın ben olduğumu sanmasını istiyorum. Hepsi kutsanmış olduğumu biliyor.”

Patika birkaç basamakla yukarıya doğru kıvrılıyordu, bu basamakları çıkıp tapınağın arazisine yöneldiler. Tapınağın çevresi taşlarla çevriliydi, üzeri benek benek paslanmış demir kapı girişi gösteriyordu. Kapıdan geçtiler; ayak sesleri yerde yankılanırken Owen büyüünü toplamaya başlamıştı. Tapınağın etrafında meşaleyle dolaşan başkaları da vardı; rüzgâr ve deniz sisi öyle kuvvetliydi ki Etayne’in kapşonunu alıp götürmekte adeta. Bir eliyle Owen’ın koluna girdi ve diğerini de pelerininin kapşonunu tutmak için kullandı.

Hademe onları ana kapıda bekliyordu.

“Lord Kiskaddon, Leydi Elyse.” diyerek sıcak bir karşılamada bulundu, fakat sesinde gergin bir tını da vardı. “Sizi bekliyorlar. Fıskiyeğe doğru beni takip edin.”

Kapıdan geçince Etayne kapşonunu indirdi.

Owen ondan süzülen büyüü hissedebiliyordu, bir meltem gibi zararsızdı. Kız aynı leydi Elyse gibi görünüyordu. Onun elbiselerinden birini giyiyordu, saçları ise kralın yeğeninin tercih ettiği tarzdaydı. Owen kendini telaşlı ve gergin gösteriyor, durmadan geldikleri yöne bakmayı sürdürüyordu; ihanetten şüpheleniyor gibiydi. Etayne'in değişimi muhteşemdi.

Fıskiye'nin kenarında bir ışık çemberi vardı ve suyun şapırtısı sesin taşınmasını önlemeye yardımcı oluyordu. Owen Eyric'i hemen tanıdı, fakat bu sefer yaldızlı zırhı ve beline bağlanmış kılıcı vardı. Kılıcının topuzu parıldıyor, parlatılmış zırhı ise üzerine tam oturuyordu. Leydi Kathryn ise koluna girmiş yanında dikiliyordu. Çok güzel görünüyordu fakat aynı zamanda bitkin ve endişeliydi; yaklaşırlarken gözleriyle onları süzüyordu.

Yanlarında birkaç adam daha vardı, bunlar arasında Deconeus ve örgülü saçları ve hırpani görüntüleriyle Atabyrion'dan gelen savaşçılar da vardı.

Yaklaşırlarken Owen'a bariz bir hoşnutsuzlukla bakıyorlardı. Deconeus'un tam arkasında dikilen, üzerinde hademe cübbesi olan başka bir adam daha vardı. Ön dişlerinde rahatlıkla fark edilebilen bir boşluk vardı. Uzun boyluydu, kızıl kahve saçları ve lekeli cildi vardı. Cübbesi kaslı duruşunu saklamaya yetmiyordu. Legault gibi duruyordu ve Owen ondan gelen Fountain büyüünü hissedebiliyordu. Adam Owen ve Etayne'e cin cin bakıyordu, yaklaştıkça kaşları hafif çatılmış, yüzü ise asılmıştı.

Fıskiye'nin kenarına dekoratif amaçlı bir masa getirilmişti, Owen masanın üzerindeki sandığı gördü, kapağı açılmış yana düşmüştü. Yüreği meraktan küt küt atıyordu. Hepsi kutunun etrafına toplanmıştı, ama Owen ve Etayne'in geldiğini görünce dönmüşlerdi.

“Abla!” diye bir solukta seslendi Eyrice, masum bir sevinçle. Kathryn kolundan çıktı ve Eyrice ileri atılarak kardeşini çok uzun zamandır görmeyen bir adamın sıcaklığıyla Etayne’i kucakladı. Etayne hiç çaba harcamadan coşkulu kardeş rolüne girdi ve hatta uzun süredir kayıp olan “kardeşini” kucaklarken inandırıcı gözyaşları döktü. Owen bu kandırmaca yüzünden neredeyse suçluluk hissedecekti fakat bunun zehirci Tyrell’da işe yaramayacağını biliyordu.

Owen ilerledi ve leydi Kathryn’ın elini tuttu. Nazik bir tavırla selamladı. “Malikânenizden ayrılmadan önce camı paramparça ettiğim için, leydi Kathryn, lütfen beni affedin. Umarım beni affedersiniz.”

Kadın yoğun bir bakış attı, öfke dışında başka hiçbir duygu okunmuyordu. “Söz konusu durumlar düşünüldüğünde bunun ters olduğunu düşünmüyorum. Bizi kandırdınız, Lord Kiskaddon. Bizi tekrar kandırmak için gelmediğinize inanıyorum.”

Kadının özellikle o esnada ne kadar savunmasız olduğunu düşününce sözleri Owen’ın yüreğine saplanmıştı.

Eyrice Etayne’i geri alıp etrafında döndürdü. “Canım, benim canım ablam!” diye mırıldandı, kafasını sallıyordu. “Elli yıl da geçse seni tanırdım. İşte o, sevgilim.” dedi Kathryn’e geri dönerek. “Onu nerede olsa tanırım.”

Leydi Kathryn dudaklarını büzdü. “Siz öyle diyorsanız öyledir lordum.” Sesi şüpheciydi. Eyrice Etayne’in elini tutarken “Sizi St. Penryn’e getiren nedir?” diye sordu adeta neşeli denebilecek bir tavırla. Sizi burada görmeyi ummuyorduk. Kesinlikle çok hoş bir sürpriz oldu!”

Owen Kathryn’ın eline hafifçe dokundu, daha sonra bakış-

ları Tyrell'in bakışlarıyla kesişti. Zehirci oldukça rahatsız görünüyordu, hatta neredeyse sessizce kıvranıyordu. Owen en sonunda açık sandığa bakmaya fırsat buldu.

Wizr takımıydı, fakat sıradanlıktan çok uzaktı. Owen sadece bakarak Fountain büyüünün varlığını hissedebiliyordu.

Tahtası küçüktü, yaklaşık Owen'ın iki karışı kadardı. Tahtası gri kahverengi taşlardan yapılmıştı, koyu renkteki kareler mermer, daha açık renkte olan kareler ise cilalanmış başka bir taşlandı. Takımdaki figürler tipik özellikteydiler, sadece her birisi küçük, minyatür el yapımı tasvirlerdi. Kral, örneğin, tahtında oturuyordu -tıpkı Owen'ın kendi takımında olduğu gibi- ancak her taş yüz ve ifadeyle birlikte oyulmuştu. Krallardan biri öne eğilmiş, çenesini yumruğunun üzerine dayamıştı. Taşların her biri oldukça ayrıntılıydı ve yüzlerce yıl önce yapılmış gibi görünüyordular, yıpranmışlardı ve biraz çatlaklar da vardı üzerlerinde. Tahta çoktan kurulmuştu, hatta oyunun ortasındaymış gibi görünüyordu. Çıkartılan birçok taş tahtanın yanlarındaki küçük oyuklara yerleştirilmişti.

Owen'ın taşlarla ilgilendiğini görünce öfkeden Tyrell'in yüzü değişti. "Lordum," dedi tedirgin bir tavırla. "Kardeşinizi ziyaret etmek için vaktiniz olacak. Hamlenizi yapmanız gerekiyor. Oyunu oynayın."

Owen içinde huzursuzluk hissetti. Eyrice mest olmuş, Etayne'e hayran hayran bakıyordu, çevresindeki gerilimin hiç farkında değildi. Elini öpüp tatlı bir tavırla gülümsedi. "Chatriyon beni hâlâ destekliyor mu kardeşim?" Meraklanmıştı. "Evlendiğinizi duyduğumda Ceredigion tahtını kendisi için isteyip istemediğini merak etmeye başladım. Lord Owen daha öncesinde öyle söylemişti."

“Oyun lordum.” dedi Tyrell öksürerek.

Eyric onu tersledi. “On yıldan daha fazla bir süredir ablamı görmedim, Tyrell. Bir dakika.”

Owen sırtıtmamaya çalıştı, Etayne’in Elyse’in mimiklerini usta bir şekilde taklit edişini gururla izliyordu. Sesi bile aynıydı.

“Lordum, sevgili kocam.” dedi Kathryn yalvaran bir tonla, gittikçe daha da endişeleniyordu.

Sözleri büyüyü bozmuştu. Eyric dönüp eşine baktı, sonra da itaatkâr bir tavırla başını salladı. Masaya dönüp bakışlarını tahtaya çevirdi. Owen taşların sıralanış şeklinden gidişatı belirleyememişti fakat baktığında her iki tarafın da birbirine denk ve savunma vaziyetinde olduğunu söyleyebilirdi. Tahtadaki taşları hızla zihnine kazıdı, daha önce oynadığı oyunlardan gidişatı çözümlemeye çalışıyordu.

“Sizin sıranız.” diye tekrarladı Tyrell, adeta çırpınıyordu.

“Fakat bu oyunu çok iyi bilmiyorum.” dedi Eyric huzursuzdu, gözlerini dikmiş oyuna bakıyordu. Eli taşların üzerinde gezindi.

“Bu oyun neyin nesi?” diye sordu Owen, kutuya bakarken Eyric ile omuz omuza duruyordu.

“Göreceksin.” dedi Tyrell düşmanca. “Lordum, hangi taşı seçtiğiniz önemli değil. Taşları hareket ettirip ettiremeyeceğinizi görmemiz lazım sadece.”

Owen zihninde Fountain’ın kıpırtısını hissetti.

Hareket ettiremez. Fakat eşi yapabilir. Rahminde Korkunç Ölü Adamı taşıyor. Varisi koru. Owen şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve o an ilk kez Kathryn’in elinin nazikçe karnında durduğunu fark etti.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Sadakat

Etayne Owen'a kaygılı bir bakış fırlattı. Fountain'ın sesini duyup duymadığını bilmiyordu. Korkunç Ölü Adamın doğmamış bir çocuk, Eyrice Argentine'in oğlu olduğunu öğrenmiş olmak Owen'ı sersemletmişti. Yakın zamanda omuzlarına yüklenecek olan sorumluluğun ağırlığını hissetti. Ankarette'in onu koruduğu gibi onun da bu bebeği koruması gerekecekti. Eyrice elini sandığa uzatıp Wizr takımındaki taşlardan birini hareket ettirmeye çalıştı. Ancak taş inatla direndi; zorladıkça Eyrice'in yüzü endişeyle buruştu.

"Hareket etmiyor." dedi Eyrice, kaygılıydı.

Zehirci Tyrell kaşlarını çatı, başarısızlığın farkındaydı, kanıt ortadaydı. "Çünkü kral olarak daha tanınmıyorsunuz, o yüzden." dedi, "Amcanızın tahtında hak iddia ettiniz ancak onu henüz elde etmediniz. O kutsal tacı taktığınızda taşları hareket ettirebileceksiniz, lordum. O zamana kadar olmayacaktır." Tyrell kapağı süratle tutup Wizr takımının üzerine kapattı."

Leydi Kathryn kocasının kolunu tuttu, endişeli bakıyordu. “O hâlde bu doğru. Fethederek hükümdarlık hakkını elde etmek zorundasın. Sevgili kocam, senin için korkuyorum.”

Sevecen bir bakış attı sonra da alnına düşen saçını düzeltti. “Fountain yardımcım olacak Kate. Şimdiye kadar yanıma getirdiği müttefiklere bak.” Bakışlarını tekrar Elyse ve Owen’a kaydırды ve bakışlarını Owen’da sabitledi. “Bu sefer bana katılmaya mı geldiniz?” diye sordu. “Daha önce teklifimi elinizin tersiyle itmişsiniz. Desteğinizi seve seve kabul ederim lord düküm. Sizi ablam mı ikna etti?”

Owen yüz ifadesini kontrol etmek zorunda olduğunu biliyordu etrafında onca şey olup biterken bu çok zordu. Somurtkan bir tavır takınmaya çalıştı. “Leydi Elyse ona yüz çevirince kral çok değişti. Şimdi apayrı bir adam oldu. Kutsal Ana Tapınağı’nın kurallarını çiğnedi, insanlar az daha onu nehre atıyordu.” Owen Tyrell’a bakma riskini göze aldı, tepkilerini tartmaya çalışıyordu.

“Lord Owen’ı ben ikna ettim,” dedi Etayne, sesi ve vurgulaması Elyse’in aynısıydı. “haklı gerekçemize dâhil olması için. İtimat edeceğin birisi olmadan onun desteğine güvenmeyeceğinizi biliyordum. Evine hoş geldin, kardeşim. Taç senin hakkındır.”

Duygu yoğunluğundan Eyric’in dudakları titriyordu. “Bizim olanı geri alacağım kardeşim. Severn Amca adımıza, ailemize ve mirasımıza leke sürdü. Ağabeyimi ve beni öldürmesi için peşimize casus taktı ve Lord Bletchley de işi bitirmesi için kutsanmış biri olan Tyrell’ı görevlendirdi. Fakat Fountain onun beni öldürmesine mani oldu. Onun yerine beni Brugia’ya ka-

çırdı. Deliliği bütün krallığı etkisi altına almadan tahtı o canavarın elinden alma vakti geldi. O tacı hiç takmamalıydı.”

Etayne Owen’ın koluna dokundu. “Onun öfkesini sadece Lord Owen yatıştırabiliyor. O değişince onun yanında, vicdanım rahat bir şekilde, durmaya devam etmem mümkün değildi. Kardeşim, Occitania’ya kocamın yanına dönmem lazım.”

“Ayrılmadan önce, leydim,” Tyrell araya girdi, sesinde uyarı ve inançsızlık vardı. “prensime, kız kardeşinize bir soru sormanızı öneririm. Sadece sizin ve onun bildiği bir şeyi.”

“Tyrell, o benim kız kardeşim.” dedi Eyrice homurdanarak. “Sanki hiç ayrılmamışız gibi onu tanıyorum.”

Owen Tyrell’in Fountain büyüsunü hissettiğini biliyordu, fakat büyük ihtimalle kimden geldiğini belirleyememişti.

“Prens Elyse’i iyi biliyorum.” dedi Owen. “Ben Kingfountain Sarayı’nda büyüdüm. İnanın bana, Üstad Tyrell, sahtekâr olsaydı bilirdim.”

“Buna eminim.” dedi Tyrell, yüzünü ekşiterek. Öfkesi gözlerinden fışkırıyordu. Owen içinde fokurdayan Fountain’ı hissetti.

Leydi Kathryn endişeyle gözlerini kısıtı, Eyrice yumuşak hareketlerle eline dokundu. “Can sıkırmaya gerek yok, sevgilim. Tehlike gerçek ama Severn tapınağı çiğneyip geçtiğinden insanların benim etrafımda toplanacağına inanıyorum. Sabırlı bir çobana ihtiyaç duyan koyunlar gibi sürüler halinde peşime takılacaklar. Sen de benim kraliçemsin.”

Owen elini sandığın üzerine koymak istedi. Orada masanın üzerinde duruyor, âdeta korunmasızlığıyla Owen’ı huzursuz ediyordu. Bir bulmaca, bir gizemdi ve bunu çözmek istiyordu.

Ancak Tyrell'in buna izin vermeyeceğine şüphesi yoktu.

Kathryn şüpheyle bakıyordu. "Kocam, amcan kurnaz ve açığız biri. Lord Owen'ı bir kere bizi kandırmak için yollamıştı. Aynısını tekrar niye yapmasın?" Duraksadı, -eli karnını sımsıkı tutuyordu- "Ona güvenebiliriz, fakat yakalanırsan olacaklar konusunda endişeliyim. Seni kaybetmeye dayanamam." Bakışı o kadar sevecen ve narindi ki Owen'ı yapmak üzere olduğu şey konusunda pişman etti.

"Eğer yakalanırsam," diye söze başladı Eyrice, sesini alçaltmıştı. "Ne olacağını daha önce konuşmuştuk. Söyleyeceğim şu. Cesaretli ol sevgili. Ölümü şaşırtmanın zamanı geldi. Iago Llewellyn bir kere ve ebediyen olmak üzere bizi bu canavardan kurtarabilir. Rüzgâr bizden yanayken artık ona karşı harekete geçmeliyiz. Başka şansımız olmayacak."

Doğruydu.

Eyrice Owen'a döndü. "Amcamın ordusu nerede?"

"Kendisi Kuzey'de."

Eyrice sertçe başını öne doğru salladı. "Orası her zaman en büyük destek kalesi olmuştur. Lakin ben de bir zamanlar Yuork Dükü'ydim. Oradaki insanlar, diğer herkesin yaptığı gibi onu yüzüstü bırakacaktır. Zaten Ceredigion'a hükmetmek için yaratılmamıştı. Ve şimdi bu yanlış düzeltme zamanı."

"Beni tut." diye mırıldandı Kathryn kaygılı bir hâlde, kocasının koltuğunun altına sokulmuştu. Çift o tarafa doğru ağır ağır ilerledi, Owen'ın ise yüreği sızladı. Bakışlarını uzaklaştırmak zorunda kaldı, bu sefer de Tyrell'la göz göze geldi. Öfke-den adamın yüzü değişmişti. Sebebinin tahmin etmek son derece kolaydı: Ortılığı karıştırma çabaları sonuçsuz kalmıştı çünkü

Owen'ın büyüsi diğerlerinin büyüünü saptırmıştı. Owen'ın varlığında kendisi aciz kalıyordu ve bunu kendisi de biliyordu.

“Gelin lordum.” diye ısrar etti Tyrell, adeta mızıkliyordu. “Askerlerinizi toplayalım. Şu ana kadar elimizde iki yüz adamımız var ve her gün daha da fazlası gelecek. Ne kadar erken harekete geçerse insanlar o kadar çabuk Güneş ve Gül etrafında toplanacaktır.”

“Kesinlikle katılıyorum.” dedi Owen, ileri adım atarak. “Biraz ileride çadırım var. Leydi Kathryn ile yemekte bize katılmaya ne dersiniz?”

Eyric hayır anlamında kafasını salladı. “Leydim ben ona tacı getirene kadar tapınaktan ayrılmayacak. Benim yokluğumda Fountain sana göz kulak olacaktır.” Kadının çenesine dokunup sevgi dolu bir öpücük verdi. Leydi Kathryn ise gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

“Senin için geri döneceğim sevgilim. Yemin ederim.” Owen ve Etayne’e döndü. “O zaman karargâhınızda toplanalım. Askerlerinize hitap etmek istiyorum. Sorumluluğunu aldıkları haklı davayı görmelerine yardımcı olmayı umuyorum.”

“Lordum, bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum.” dedi Tyrell kafasını sallayarak.

“Gel, Tyrell. Gölgede yeterince saklandım. Artık aydınlığa çıkma vakti.” İlgisini Deconeus’a kaydırmadan önce Kathryn’e son bir bakış attı. “Efendim, en kıymetli cevherlerimi size emanet ediyorum. Onlara iyi bakın.”

“Bakacağım, Majesteleri.” dedi Deconeus kocaman bir gülümsemeyle. Leydi Kathryn’in Owen’a yakaran bir bakışı vardı.

Owen dönmek üzereydi, bakışlarına daha fazla tahammül edemiyordu fakat kolundan yakalandı.

“Teşekkür ederim.” diye fısıldadı. Hızlıca gözlerini kırptı. “Çok fazla şeyi tehlikeye attığınızın farkındayım, Lord Owen ve bu iyiliğinizi unutmayacağım. Huntley Kontu’nun kızı olarak müteşekkirim. Babam cömert bir şekilde sizi ödüllendirecektir.”

Owen’ın dili damağı kurumuştı. “Teşekkür ederim, Leydi Kathryn. Fakat bunu ödül için yapmıyorum.” Gözlerinin içine bakıyordu, orada gördüğü güvenin hayatı boyunca hafızasından silinmeyeceğini biliyordu. O sorun değildi; gerçekleştirmesi gereken bir görev vardı. Fountain ona Eyric’in oğlunu korumasını söylemişti. Babasını savunmasını söylememişti. Ancak buna rağmen, bu hala acı verici bir çelişkiydi.

Tyrell sandığı kolunun altına aldı ve hepsi birlikte tapınaktan dışarıya yürümeye koyuldu. Owen sandığın arkasında gizli bir hançerinin olduğunu hissetti; ama adamda zırh yoktu, bu nedenle de asıl kendisi bıçaklara karşı oldukça savunmasızdı. Gece soğuk ve pusluydu. Adamlar hemen meşalelerle yaklaştılar ve Atabyrion savaşçılarından oluşan bir ayaktakımı etraflarını koruma amaçlı çevreledi. Bazıları Eyric’in adını neşe içinde bağırıyor, diğerleri ise Güneş ve Gül sancaklarını yukarı kaldırıyor. Eyric yumruğunu kaldırdı ve gülümsedi. Yakışıklı bir adamdı, üstelik gerçek bir prens gibi görünüyordu.

Uzaklardan gece kuşunun ötüşü duyuluyordu.

Kapıya ulaşınca Tyrell karanlığa göz ucuyla baktı, bitkin ve sinirleri yıpranmış görünüyordu. “Lordum, diğer muhafızlarınız nerede? Onları almayacak mıyız?”

“Sadece bir yemek Tyrell.” dedi Eyrice söylenerek. “Bu gece leydimle birlikte tapınakta kalacağım. Askerler benim konuşmamı duydu mu, haber daha hızlı yayılacaktır. Güven bana, eski dostum.”

Tyrell gittikçe çıldırıyordu. Kapıyı geçmenin tehlikeli olduğunu biliyordu fakat rüzgârın tersine döndüğünü hissediyor gibiydi.

Owen Eyrice baktı, çıkmasını istiyordu.

“Hava soğuk.” dedi Etayne titreyerek, kapşonunu başına geçirmişti. Owen soyunduğu kimliğinin kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığını merak ediyordu.

“Kesinlikle.” dedi Eyrice, kollarıyla sarmıştı onu. “Seni mangalın başına geri götürelim. Haydi Tyrell. Somurtmayı bırak. Gidelim.”

“Lordum,” Tyrell sızlanıyordu. “İçimde kötü bir his var...”

Eyrice, adamın ahmaklığına kafa sallayarak tekrar söylendi ve ardından kapıdan çıkarken Etayne’i de beraberinde sürükledi. Tyrell eşikte oyalandı, sandığı vücuduna sımsıkı yanaştırmıştı. Öfkeli ve kızgın bakışlarıyla Owen’ı deldi geçti ama Owen karışık bir ifade takındı, hafifçe omuz silkti ve Eyrice’i takip etti. Tyrell dişlerini gıcırdatıp tapınaktan ayrıldı.

Owen’ın karargâhına doğru puslu havada ilerliyorlardı, botlarının çakıl patikada çıkarttığı ses kulaklarına geliyordu. Kalbi, paramparça olmuş olsa da, küçük bir umut kırıntısı barındırıyordu. İşe yarayacaktı. Biraz daha ileriye, sadece biraz daha!

Dilenci elinde bardağıyla yolun kenarında oturuyor ve bardağı sallayarak içindeki bozuklukların tıngırdamasını sağlıyordu. “Sadaka, lordlarım! Sadaka!”

Eyric cüzdanını açtı ve büyük bir altın para çıkarttı. “Al bakalım, temiz kalpli adamım. Talihin dönüyor.”

Para bardağın içinde tak etti. “Teşekkürler, lordum. Sizin de.”

Atabyrionlu savaşçılar yavaşça meşalelerini indirdi ve ceketlerini serbest bıraktılar, böylece altlarındaki Owen’ın hanesine ait armayı ortaya çıkarmış oldular: mavi zemin üzerinde üç geyik başı.

Owen men edilen prene soğukkanlılıkla döndü. “Eyric Argentine sizi alıkoyuyorum.”

Prensin yüz ifadesindeki korku ve şaşkınlık da Owen’ın zihnine sonsuza dek çıkmamak üzere kazınmıştı.

“Nasıl... Nasıl?” Eyric nefesini tutmuştu, çenesi ise titriyordu.

Sandık yere düşmüştü. Ani bir hareketlilik oldu ve Owen Tyrell’in hançeri kalbine doğru çektiğini gördü.

Etainne yaptığı hamleyi engelledi ve nefesini kesmek için elinin düz kenarıyla Tyrell’in boğazına yapıştı. Adamın bileğini büktü; Tyrell yüz üstü düşerken casusların bir kısmı onu bağlamak için hızla oraya koşmuştu. Nefret dolu bir öfkeyle yakalanan Tyrell nefes almak için çırpınıyor ve onu zapt edenlere karşı direniyordu. İki casus da -birisi bardaklı dilenciydi- Eyric’i yakalamıştı.

Etainne kol ağzından küçük bir şişe çıkartıp tıpasını açtı ve hiç vakit kaybetmeden Tyrell nefes almak için ağzını açtığı anda içine akıttı. Owen kızın yaptıklarını izledi. Bunu yapmasını zaten o emretmişti. Başka bir zehirciyi daha esir tutma riskini göze alamazdı, özellikle de Tyrell gibi yetenekli ve ölümcül olanı.

“Ne yapıyorsun? Ne yaptın?” diye çığlık attı Eyric, onu zapt edenlere karşı direniyordu. Kandırıldığını anlayınca deli gibi

ağlamaya başladı. İç savaş yaşanmayacaktı. Daha dakikalar önce canlı olan umut ışığı ayaklar altına alınıp söndürülmüştü.

Tyrell'dan gelen boğulma sesleri gittikçe daha sarsıcı oluyordu, neticede ağzına ne tür bir zehir verildiğini anlamıştı. Etayne geri adım attı, kızın büründüğü kimliği kaybolmuştu, sadece mağrur, soğuk ifadesi kalmıştı, yine de hâlâ Elyse'e benziyordu.

Saniyeler içinde Tyrell yığıldı. Ölürken Fountain'dan son bir tıslama ve son nefesi duyuldu.

Owen Tyrell'in kuma attığı sandığa doğru yürüdü ve yerden onu aldı. Ne kadar ağır olduğu karşısında şaşkınlığa uğramıştı; fakat sandık koltuğunun altına tam oturmuştu.

Etayne ona baktı, gözleri meşale ışığında parılıyordu.

"Bana... Bana ne... Yapacaksınız?" Eyrice kekeliyordu, yüzü bembeyaz olmuştu.

"Sizi amcanıza teslim edeceğim." dedi Owen serinkanlılıkla. "Tabii Chatriyon'la işimizi hallettikten sonra. Sizi gözümün önünden ayırmayacağım, bana güvenin bayım."

Öfkeden Eyrice'in yüzü asılmıştı. "Sen, sen de tıpkı onun gibisin!"

Owen kelimelerin gerçeklik payını kenara itti. Tutuk konuşmak istemiyordu, sonuna gelmişken olmazdı. Seçtiği yolu değiştirmek için artık çok geçti. Doğru şeyi yaptığını ummak dışında elinden bir şey gelmezdi. Atabyrion'daki uyarılarıma kulak vermeniz gerekirdi. Şimdi elde edeceğiniz şey o zaman elde edebileceğinizden çok daha az olacak."

"Ceredigion'ın meşru kralı benim." dedi Eyrice titreyerek.

"Hayır." diye kısaca cevapladı Owen. "Siz sadece piyondunuz."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Wizr

Ilık çadırına varıncaya kadar Owen sandığı koltuğunun altında taşıdı. Zafer onu heyecanlandırmıştı ve işin açıkçası işlerin bu kadar yolunda gitmesine şaşırmıştı. Owen, Tyrell nefret yayma yetisinin kendisi karşısında işlevsiz kaldığını fark edince olmadık bir şey yapmaya kalkışacağından endişelenmişti.

“Tebrikler lordum!” dedi çakma dilenci casus, sırtıyordu.

Eyric çadıra girdi, bitkin ve kaygılı görünüyordu; onu Etayne takip etti, üzerinde hâlâ Leydi Elyse’in elbisesi vardı.

“İşin daha bitmedi.” dedi Owen. “St. Penryn çevresine casus yerleştirmeni istiyorum. Bu ayaktakımına dâhil olmak için oraya gelen her kim varsa tutuklanıp Beestone Kalesi’ne gönderilecek.”

“Sahtekârı götüreceğiniz yer orası mı?” diye sordu casus, Eyric’i çığına çeviren alaycı bir bakış atmıştı.

“Yok, hayır.” dedi Owen gülerek. “O benimle geliyor. Avenirançe kuşatmasını kaldırdıktan sonra onu Kral Severn’a bizzat kendim takdim edeceğim. Kayıklar ne âlem?”

Casus hızla başıyla onayladı. “Emrettiğiniz gibi hallettik. Atabyrion’dan gelen kayıklar artık pek denize açılmaya uygun değil lordum. Sabah olmadan gemilerimiz St. Penryn sularını abluka altına alacak. Sizin izniniz olmadan kimse gelemaz de gidemez de.”

“Peki ya karım?” diye sordu Eyrice, siniri sesini etkiliyordu.

Owen ona döndü. “Leydi Kathryn’e ne olmuş?”

“O da bizle gelecek mi?” diye sordu, yerinde duramıyordu.

Owen alnını buruşturdu. “Tapınaktan ayrılacağını zannetmiyorum. Ya sen?”

Eyrice hayır anlamında kafasını salladı. “O ayrıcalığa hâlâ saygı gösterip göstermeyeceğini bilmiyorum. Gösterecek misin?” diye sordu iğnelercesine.

Owen soruyu duymazdan geldi ve komutanına döndü. “Yolda olduğumuzu Ashby’ye haber et. Şafaktan önce hareket etmiş oluruz. St. Penryn’i muhafaza edecek yeterli sayıda adamı bırak. Bir de krala yeğeninim elimizde olduğu haberini bildir.”

“Emrederseniz lordum.”

“Bizi yalnız bırak.” dedi Owen, sandığı en yakınındaki katlanır masanın üzerine yerleştiriyordu. Eyrice ve Etayne dışındaki herkes odayı terk etti.

Alıkonulan prens, keyifsiz bir şekilde gözlerini ovuşturarak kamp sandalyesine çökerken mağlup görünüyordu. “Tyrell’i neden öldürdün?” Sesi üzgün çıkmıştı.

“Ona öldürmek demek pek doğru olmaz.” diye karşı koydu Etayne. “Zehirli bir hançerle Owen’ın üzerine gitmişti!”

“O sadece beni korumaya çalışıyordu.” diye iç geçirdi Eyrice. “Beni kendi aptallığımdan korumaya çalışıyordu.” Başını kaldırıp Etayne’e ters bir bakış attı. “İşinde iyisin zehirci. Kız kardeşim olduğuna yemin edebilirdim. Şimdi bile ona benziyorsun ama aradaki farkı söyleyebilirim. Tapınaktayken beni tamamen kandırmıştın. Sarıldığında beni bıçaklamadığın için şanslı sayılırım.”

Etayne soğuk ama muzaffer bir bakış attı ve zarifçe selam verdi.

“Demek seni Bletchley’den kurtaran Tyrell’di, öyle mi?” diye sordu Owen.

Eyrice sevimsizce olumlu anlamda başını salladı. “Garip gücünü çıkarıcı bir tipi galeyana getirip bizi boğmaya ikna etmek için kullandı. Fakat Tyrell yastıkların üzerine bir toz sürmüştü. Bizi bayıltacak türde bir şey.” Bakışlarını yere devirdi, gözleri dalıp giderken bütün vücudu ürpermişti. “O adam yastığı yüzüme kapattığında yaşadığım hissi hiçbir zaman unutmaya-çağım. Nefes alamadım fakat rahatsız edici bir şey vardı, bir çeşit koku. Bayılmışım. Bedenlerimizi sarayın altındaki sarnıca atmışlar.” Kafasını salladı. “Ben çok az yüzme biliyordum. Ağabeyim hiç bilmiyordu. O tekrar kendine gelemedi ve orada boğuldu.” Sesi düşmüştü.

Owen ona baktı, sözlerinin doğru olduğunu hissediyordu. “Sonra ne oldu?” Owen üstelemişti.

Eyrice başını kaldırıp ona baktı, gözleri kan çanağı gibiydi. “Tyrell benim için geri döndü. Ağabeyim öldüğü için kahrol-

muştı. Sarnıçta bir kayık vardı. Beni gizlice Kutsal Ana Tapınağı'na soktu oradan da Brugia'ya gidecek olan bir gemiye. Artık bir prens değildim. Fakat bir gün döneceğime söz verdiler. Korkunç Ölü Adam kehanetinde verilen söz gibi. Ölen kralın tekrar geri geleceği sözü.”

Owen çenesini ovuşturdu. “Ama Korkunç Ölü Adam sen değilsin.”

Eyric hüzünlü bir şekilde omuz silkti. “”Hayır. Şu an sadece ölü bir adamım.” Yüzünü elleriyle kapattı, omuzlarını eğip hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı.

“Amcan seni öldürmeyecek.” dedi Owen. “Atabyrion'dan benimle birlikte dönmüş olsaydın çok daha iyi durumda olacaktın. Zamanla, sana güvenebilirdi. Belki seni varisi bile yapardı.”

Eyric, sözlerin ardından başını kaldırıp baktı, gözleri yaş doluydu. “Buna inanacağımı mı düşünüyorsun? Kuzenim Dunsdworth'a ne yaptığını duydum. Böyle bir onursuzluğa katlanmaktansa şelaleden atlamayı tercih ederim.”

Owen derin bir iç çekti. “Amcan sana Yuork Düklüğü'nü iade edecekti. Oysa şimdi ikinci kez krallığını işgal etmeye ve onu tahtından indirmeye kalktın. Güvenebileceği pek dal bırakmadın.”

“Onun sözüne güvenmek için bir sebebim yok!” diye cevabını yapıştırdı. “Ne de senin sözüne. Atabyrion'a beni kandırmaya geldin! Ve sonunda başardın. Tebrikler lordum.” diye de ekledi aşağılarcasına. “Ama karım benden daha zeki. St. Penryn'de kalacaktır. Annemin tapınakta acısını yaşadığı gibi o da orada kalacaktır. Orada... Şeye kadar kalacaktır.” Kendini birden tuttu, gaf yapmak üzere olduğunu fark etti. Fakat Owen sırrı zaten biliyordu. Fountain ona söylemişti.

“Neye kadar?” diye üsteledi Owen.

“Hiçbir şeye.” Eyrice suratını asmıştı.

“Bebek doğana kadar mı?” diye sordu Owen alçak bir ses tonuyla ve Eyrice’in kafası tam bir şaşkınlıkla yukarı kalktı.

“Sen ne biçim bir Wizr’sın?” adam nefesini tutmuştu.

Owen gülmemeye çalıştı. Ertayne’in gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmıştı, fakat hiçbir şey demedi.

“Fountain’ın kutsadığı birisiyim.” dedi Owen rahat bir şekilde. Eline bir bardak aldı ve ardından şüphe duyarak içine baktı, zehirlenme tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadığını merak etmişti. Aklına bir anda, yıllarca bu korkuyla yaşayan kral geldi. Bardağı bırakıp sandığa doğru yürüdü. Owen mandallarını açıp kapağı kaldırıncaya Eyrice’in gözleri hissettiği tedirginlikle büyüdü.

Owen Wizr takımına bakarken ondan yayılan gücü hissetti. Bu tarihi emanete bakmak bile ona yorgun ve aciz hissettirmişti. Tapınaktan ayrıldıklarından beri taşların konumları değişmemişti, bunun farkındaydı. Taşların üzerindeki oyulmuş yüzler tamamen duygu yüklüydü.

“Bu ne?” diye sordu Owen, dizilimdeki şemayı anlamlandırmaya çalışıyordu. İlk algıladığı şey bir dizi piyonun her birini engellediğiydi; sanki iki usta Wizr oyuncusu, teslim olmak istemiyor, her bir taşı büyük bir ihtimamla savunuyordu. Koyu renkli tarafın Wizr taşı eksikti, bu da genellikle oyunun kısa bir süre sonra sonlanacağına delalet ederdi. Ancak koyu renkli taraf, açık renkli tarafın Wizr’ının kolaylıkla tahtanın diğer tarafına geçmesini engelleyecek şekilde bir savunma stratejisi

geliştirmeyi başarmıştı. Taşları inceledikçe Fountain'ın coşan hissiyatının farkındaydı.

Kolundaki dokunuş onu ürküttü ve göz kırparak bakışlarını oyundan çekti. Etayne endişeyle ona bakıyordu. Kendisinininkinden çok daha etkili başka bir güç karşısında savunmasız hissetmek Owen'ı sarsmıştı. Sandığın kapağını kapattı. Etayne sabitlenmiş bir şekilde ona bakmayı sürdürüyordu. "Korkunç Ölü Adam sen misin?" diye sordu.

Owen şaşkınlıkla göz kırptı. "Neden öyle dedin?"

"Wizr takımına bakma şeklinden dolayı. Sanki seninle konuşuyor gibiydi." Owen kafasını salladı, ama Etayne devam etti. "Çok acayıptı. Herkes senin hikâyeni duymuştur. Bebekken hayata tekrar nasıl döndürüldüğünü. Bütün Ceredigion'da keşfedilen, Fountain'ın kutsadığı en genç insan olduğunu. Herkesin beklediği kral sen misin?"

Yürüttüğü mantık onu memnun etmişti. "Değilim." diye cevapladı doğru bir şekilde. Fountain ona Eyrice'in oğlu olduğunu söylemişti. Bu bilgi içinde düğümlenmişti, tıpkı varisin güvenliğini sağlaması konusunda verilen talimat gibi. Sandığı geri işaret etti. "Bu ne?"

Eyrice'in yüz ifadesi düştü. "Söyleyemem."

"Söyleyemez misin yoksa söylemeyecek misin?"

Küçümseyen bir sırıtma belirdi Eyrice'in dudaklarında. "Ta-pınağa dönmeme izin verirsen, eşime dönmeme izin verirsen, sana söyleyeceğim. Bizi ayırma."

Owen kafasını salladı. "İmkânsız."

Eyrice manidar bir şekilde omuz silkti. "O zaman ben de sana

yardım etmeyeceğim. O oyunun gücü var. Sadece gerçekten onu anlarsan.”

Owen tahrik edildiğini fark etti. Taktik değiştirdi. “Kız kardeşin hakkında ne biliyorsun? Chatrion’a kendi isteğiyle mi gitti yoksa kaçırıldı mı?”

Adam ellerini kaldırdı. “Söyleyemem. Lord General Roux, Occitania ve Atabyrion arasındaki ittifakın hiçbir sonuç veremeyeceği konusunda Iago’yu uyardı. O adam kurnaz ve akıllı biri. Onun söylediklerine kulak assaydık bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti.”

“Eğer beni dinlemiş olsaydın,” diye söze başladı Owen sinirli sinirli “daha iyi durumda olacaktın!”

Eyric kaşlarını çatı. “Kız kardeşimle konuşmadım. Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum. Ama gönül rızasıyla yaptığına inanıyorum. Amcamın onu ustalıkla tutsak ettiği hapishaneden kurtulması için tek fırsattı. Orası tam bir hapishaneydi, lordum. Parmaklıklarının ne kadar gösterişli olduğu önemli değil. Kız kardeşim anneme bu kadar bağlı olmasaydı çok uzun süre önce terk etmiş olabilirdi. Birçoğunun yaptığı gibi yapıp onu terk etmek istemedi.” Yaşadığı duygu yoğunluğundan sesi gitmişti. “Ailemin neler çektiğini hayal bile edemezsin.”

“Bu çekilenler yanlış tercihlerden kaynaklanmış gibi geliyor bana.” diye cevapladı Owen. “Anneniz Severn’in görevini yerine getirmesini engellemeye çalıştı. Severn’in babanıza sadık olduğunu fark ettiği kesin. Sadakatinin onu kendi zihninde zaten engellediğini.”

Eyric suratını astı. “Annemin işin derinliklerinin farkında olduğunu zannetmiyorum, hayır. Ya da onun kendi çıkarlarını

güvenceye almak için neler yapabileceğinin farkında olduğunu. O masum değil Owen. Onu desteklediğiniz için siz de değilsiniz. Sen onun süs köpeğisin. Onun kutsanmış, minik eniği. Bir köpek gibi sana da tekme atmaya başlayana kadar bekle.”

Etayne hızla öne hamle yaptı, Eyrice’in yüzüne bir tane yapıştıracak gibiydi.

“Etayne,” dedi Owen, ondan önce davranıp onu engellemişti. “Sanırım misafirimiz yorgun. Ona bir içecek kap getir.”

Korkudan Eyrice’in gözleri açıldı.

Darmadağan olmuş tutsak kısa süre içinde yün battaniyeyle kaplı paletin üzerinde horlamaya başladı. Owen kamp sandalyesinde oturmuş burnunun kemerine baskı yapıyor, bir yandan çözemediği gizemleri çözmeye çalışıyordu: Etayne Elyse’in elbisesini çıkarıp kendininkilerden daha basit yollu bir elbise giymişti. Owen’ın arkasından yaklaştı ve elini omzuna koyup başparmağıyla gergin kaslarına daireler çizerek masaj yaptı.

“Hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Owen, kızı omzunun üzerinden bakış atmıştı.

Alaycı ifadesini gizlemeye gerek duymadı. “O bir kukla, Owen. Asil bir kandan geliyor olabilir fakat ipleri başkasının elinde.”

“Ama kimin?” dedi Owen. “Tunmore’un onu kurtardığını ve önce Brugia’ya oradan da Legault’a gönderdiğini iddia ediyor. Peki, ama Tunmore kime çalışıyor? Herkes Eyrice’in Ere-

dur'ın oğlu olduğuna inanıyor. Fakat sanki bir aptal olduğu için hepsi onun Ceredigion'ı yönetmesini istiyor gibi.”

Etagne teessüm etti. “Herkes sizin kadar akıllı değil, lordum. Kralımız da dâhil.”

Ses tonunda bir ima vardı. Owen bakışlarını yüzüne çevirdi ve attığı bakışı gördü. Tam bir teslimiyet ifadesiydi. Bakışı, Sen Ceredigion Kralı olabilirsin. Ben sana yardım edebilirim, diyordu.

Cezbedici bir şeydi ve çıranın üzerindeki kıvılcımlar gibi içinde harekete geçen çıtırtıları hissetti. Ancak bu hisse yenik düşerse bir daha asla Evie'nin gözlerinin içine bakamayacağını biliyordu. Bakışı, teklifi ve onu rahatlatan parmakları -hepsi bir arada onu tamamen huzursuz etmişti, o yüzden taburesinden kalktı ve yürümeye başladı. Kızın eli, indirmeden önce bir an havada asılı kaldı. Zihni hıyanet içeren tahriklerle allak bullak olmuştu ama kafasını salladı, kendine hükmetmeye çalışıyordu.

“Kral Mancini'nin yerine sizce kimi seçecek?” diye sordu Etagne alçak bir sesle.

Bu neredeyse Owen'ın aklından çıkmıştı. “Zavallı Dominic.” dedi. “Nehre atıldığını ilk duyduğumda bunun bir yalan olup olmadığını merak ettim. Ama sen onu atılırken gördün, değil mi?”

Etagne başını salladı. “Onu kurtarabilmemin imkânı yoktu.” dedi. “Her şey çok hızlı gelişti. Bence Mancini tapınağa bir şey aramaya geldi. Lakin o oraya varınca Deconeus onu öfke ve düşmanlıkla ele verdi. Tyrell'in işi olduğu kanısındayım, şimdi de öyle düşünüyorum. Eyrice'in bize anlattıklarıyla uyuyor.” Etagne bir adım daha yaklaştı. “Mancini'nin ölmüş olmasına

üzülmüyorum. Pek hoşnut olmayan bir şekilde o da bu planın bir parçasıymış gibi geliyor.” Bakışları çok şey anlatıyordu ve Owen onunla Casus başı arasında olumsuz bir şey yaşandığı hissine kapılmıştı. “Kralın sizi seçeceğini düşünüyor musunuz, lordum?” Bakışlarında beklenti vardı, sorgulayıcı bir beklenti.

“Hiçbir fikrim yok.” dedi Owen buhranlı bir iç çekişle. “Tüm bunlar önümüzdeki iki hafta içinde hayatta kalıp kalmayacağımıza bağlı olabilir.” Owen’ın bakışları ciddiydi. “Kralım nasıl isterse ben öyle hizmet edeceğim. Ben Mancini gibi değilim.” dedi rahatlatıcı bir şekilde.

Başını salladı. “Gerçekten değilsiniz. O çok... Bencildi.” dedi ve cümleyi orada bırakıp uzaklaştı. Tekrar konuşmaya başladığında sırtı Owen’a dönüktü. “Kralın sizin Leydi Elysa-beth’le evlenmenize izin verme niyetinde olduğunu sanmıyorum.” dedi omzunun üzerinden. “Mancini’nin onu aksi yönde ikna ettiğini biliyorum. Kral sizi hâkimiyet alanını genişletmek için kullanacak. Bu sizin kalbinizi kırıyor olsa bile.

Owen, devasa bir koçbaşıyla vurulan kale kapısıymış gibi hissediyordu. Sözleri karşısında sarsılmıştı, doğru olmalarını istemiyordu fakat kızın söylediklerinde haklı olmasından korkuyordu. Korku kemiklerine kadar işlemişti. Oysa elinden bir şey gelmediğini hissetti, krala zarar vermeden Evie ile ayrılığının önüne geçmesi mümkün değildi.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye boğuk bir sesle fısıldadı Owen.

Etayne tekrar arkasına baktı, âdeta utangaç bir tavırla. Gergin bir hareketle elbisesini düzeltti. “Konuşurlarken kulak misafiri oldum.”

“Üstelik onlar senin orada olduğunu bilmiyorlardı.” dedi Owen, buruk gülümsemesini gizlemeye çalışıyor fakat başaramıyordu.

Etagne omuz silkti. “Eredur Ceredigion’a hükmederken kardeşine birçok hoş olmayan şey yaptırdı. O koşullarda gerekli olan şeyler. Severn’in sadakatini sınavan şeyler.” Dönüp Owen’ın gözlerinin içine baktı. “Size de bunu yapacaktır, lordum. Sizin sadakatinizi kırılma noktalarında sınavacaktır.”

Owen dişlerini gıcırdattı, yüzünün alev alev olduğunu hissediyordu.

Etagne gözlerini kıstı. Sesi fısıltıdan ibaretti. “Ama şunu unutmayın Lord Owen. Ben size sadığım.”

Endişeli bir şekilde havadisleri bekliyoruz. Kralın ordusu Taunton Kasabası'nda Iago Llewellyn ile karşı karşıya geldi. Kar fırtınasında savaştılar. Kimin kazandığına dair henüz bir haber yok. Bazıları kralın ihanete uğradığını ve yenik düştüğünü söylüyor. Ambion Tepesi Savaşı'ndan beri böyle bir belirsizlik krallıkta hüküm sürmemiştir. Ya Westmarch Dükü Taunton'da olsaydı, acaba o zaman ne olurdu? Fakat dük Occitania ordusuna katıldı. Owen Kiskaddon'ın krala ettiği ihanet bir utanç tablosu olarak varlığını sürdücektir.

- Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Ceredigion Kraliçesi

Haritaya bakarken Owen nabzının hızlandığını ve karnının korku ve endişeyle burulduğunu hissetti. Ordusuna geri dönerken geçirdiği zorlu yolculuktan dolayı fiziksel olarak yorgundu ancak onu bekleyen haberler canını çok sıkıyordu. Tekrar haritaya baktı, durumun bir rüyadan ibaret olmasını dilerdi. Onu uykudan uyanmaya zorlayan, kalbini küt küt attıran kâbuslardan biri gibiydi.

“Chatriyon’ın kaç adamı var?” diye sordu Owen tekrar, zor yutkunuyordu.

“En az yirmi bin.” dedi Komutan Stoker. “Bizim dört... Bilemediniz beş bin. Averanche savunmalarını zorlamaya devam ediyorlar ama Occitania ordusu savaşa hazır durumda. Karargâhları disiplinli ve gece gündüz duran muhafızları var.”

Owen haritaya bakıyordu. Chatriyon’ın işleri şansa bırakmadığı açıktı. Yaşadığı yenilginin ardından ordusunun büyük

bir kısmını harekete geçirmişti. Bu sınır çatışması değildi. Topyekûn bir savaştı. Oyuna dâhil olan çeşitli güçlerin büyüklüklerini ve oluşumlarını gösteren metal işaretlerle kaplı haritaya dokundu Owen.

“Peki, Brythonica birliklerinin, limanı abluka altına aldığını ve burada... Ve burada kamp kurmuş birlikleri olduğunu söylüyorsun, öyle mi?”

“Aynen öyle lordum. General Roux onlara önderlik ediyor.”

“Ve askerleri tam orada, bizim ile Chatriyon’ın arasında mı yani? Her iki tarafta da olabilir.” diye ekledi Owen çok net olmayan bir ses tonuyla. “Herhangi bir haber yolladı mı?”

“Sadece bir tane. Lord General, Brythonica’nın yanınızda olduğunu bildiren bir mektupla elçisini yolladı. Occitania hatına saldırırsanız lordum, Roux’a bize yandan destek olması için mükemmel bir fırsat vermiş olursunuz.”

“Onu net bir şekilde görüyorum,” diye homurdandı Owen “Kaç askeri var?”

“İki bin. Üç de olabilir. Limanda demirli gemilerinde daha fazla askeri de olabilir.”

Owen dişlerini gıcırdattı. “Kesin bir şey söylemenin imkânı yok yani?”

Görevli casus, Kevan adındaki adam, kafasını salladı. “Yeteri kadar yaklaşmıyoruz. Roux’un filosu Averanche’e herhangi bir yardım ulaştırmamızı engelliyor ve ayrıca güvertede ilave asker varsa bile mürettebatla dönüşümlü hareket ettiğinden bilmiyoruz. Lordum, bir tuzak olduğu açık. Averanche’deki Ashby’nin adamlarıyla irtibat kesildi. Westmarch’a geri çekilmeyi ve savu-

nacağımız toprakları seçmemizi öneriyorum. Hepsini kaybetmeyi göze almaktansa beş yüzünü kaybetmek daha iyi.”

Owen Kevan’a baktı ve kaşlarını çatı. “Komutan Ashby’yi yalnız bırakmayacağım.”

Komutan Stoker sinirli görünüyordu. “Bunu ben de önermem, lordum. Kralın ordusu arkamızdan gelip yarıda destek çıkacak olsaydı belki bir şansımız olabilirdi, ancak gelmiyor.”

“Kral fırtınanın ortasında Iago Llewellyn’le karşı karşıya.” dedi Owen, dudaklarını ovuşturuyordu. Çadır kanadı hareket etti ve sert suratlı Farnes içeri girdi, bir felaketten payını almış gibi görünüyordu.

“Ne var, Farnes?” diye sordu Owen elçisine.

“Occitania elçisi biraz önce vardı. Hatırlıyorsunuzdur. Anjers.” En son karşılaştıklarında Anjers Owen’ı seferinden vazgeçirmek için rüşvet vermeye kalkmıştı. Çadırındaki askerler yüzlerini astılar. Etayne’in yanında olmasını dilerdi, fakat o, o esnada başka bir çadırda Eyric’e göz kulak oluyor, planlarını başkasıyla paylaşmadığına emin oluyordu.

“İçeri yolla.” dedi Owen.

Anında Anjers, başını yeterince eğerek içeri girdi, böylece daha önce yaptığı gibi çadır kanadına kafasını çarpmadı. Üzerinde gösterişli Occitania kıyafeti vardı ve yaklaştıkça yüzündeki alaycı ifade belli oldu.

“Bu kadar çabuk mu geri döndün?” diye iğneleyici bir soru sordu Owen.

Anjers öfkeden kıpkırmızı kesildi. “Hala kendinizden bu kadar eminsiniz demek, Lord Kiskaddon?” diye karşılık verdi

laubali bir ses tonuyla. “O halde kralınızın Taunton Savaşı’nda öldüğü havadisini henüz almadığınız kesin.” Ellerini bir araya getirip ovuşturuyor, Owen’a buyurgan bir bakış atıyordu. “Majesteleri Kraliçe Elyse artık Ceredigion’ın meşru hükümdarıdır. Kingfountain’ı almak için şehre doğru kendisi ilerlerken askeri güçlerinizi bizimkilerle birleştirmenizi aksi takdirde ölüm cezasına çarptırılacağınızı iletmemi emretti.”

Owen kendi komutanlarının yüzlerindeki sıkıntılı ifadeyi görebiliyordu. Kendi ifadesini ise doğal tutmaya itina ediyordu. “Bu haberi benden önce sizin duymuş olmanızı, lordum, biraz garip buluyorum. Bu üzücü haber nereden geldi?”

“Haber,” diye söze başladı Anjers hor görürcesine, “zehircimizden geldi. Adamı eminim tanıyorsunuzdur, malum sizi Atabyrion’da atlatmıştı. Kuşlar atlardan daha hızlı gider, lordum.” diye ekledi küçümser bir tavırla. “Ya sizinle ya da sizi ezerek ilerleyeceğiz. Rütbenizi ve topraklarınızı korumayı istiyorsanız o zaman Kraliçe Elyse’in otorotesine bir an evvel boyun eğmeniz gerekecek. Aksi takdirde ihanet sayılacaktır.”

“Kendisi gerçekten ordunuzda mı?” diye sordu Owen. “Onu bizzat görüp onunla konuşabilirsem belki bu masala ikna olabilirim.”

“Her koşulda! Benimle gelip memnuniyetle onu görebilirsiniz.” dedi Anjers. “Fakat ona zarar vermeyi ya da onu taklit etmeyi, isteyen bu kadar kişinin arasına onu getirecek kadar aptal olduğumuzu düşünmeyin.” diye ekledi üzerine basa basa. “Cevabınız nedir lordum? Bu oylanmadan dolayı gittikçe sabırsızlanıyorum. Meşru kraliçenize itaat edecek misiniz?”

“Meşru kraliçeme seve seve itaat edeceğim,” diye cevapladı Owen saygıyla eğilerek. “İtaat edecek bir kraliçem olduğunda

elbet. Bu haberi iletmek için zahmete girdiniz, teşekkür ederim. Kısa süre içerisinde cevabımız tarafınıza iletilecek.”

Anjers burnundan soluyordu, çadırdan ayrılmadan önce topuklarını birleştirip Owen’a selam verdi. O gider gitmez Owen tuttuğu nefesi verdi.

“Kral gerçekten öldü mü?” diye sordu Stoker gergin bir fısıltıyla. “O Atabyrionlu köylü çocuğuna yenilmiş olacağına inanmam!”

Owen yumruğunu haritanın üzerine koydu. Çocukluğundan beri üzerinde kafa yorduğu bir savaş bilgisi vardı. Son birkaç yüzyılın bütün büyük muharebelerinin kayıtlarını okumuştı. Bütün içgüdüleri bunun bir hile olduğunu haykırıyordu. Severn ölmüş olsaydı, casusu ona bunu iletmiş olurdu. Ancak Mancini’nin ölümüyle haberlerin alınmasında ve iletilmesinde kargaşa ve karışıklık yaşanmış olması da akla yatıyordu.

Harita üzerindeki taşlara bakıyordu, kendisine ait küçük çivi topluluğundan Occitania’nın devasa ordusuna kaymıştı gözleri. Doğrudan yapılan bir mücadelede işler Owen’ın lehine değildi. Yerini seçmemişti. Tatton Sarayı’ndan uzaklaştıkça ikmal hatları uzayacaktı. Vereceği kararın omuzlarındaki ağırlığını hissederek yüzünü buruşturdu. Severn öldüyse o zaman savaşımaya devam etmek ihanet anlamına gelecekti. Bunun yanı sıra, Elyse ülkesini ve insanlarını bilmeyen Eyric’ten çok daha iyi bir hükümdar olurdu. Elyse’e itaat edecekti lakin kralın cesedini gördükten sonra.

“Ne yapacağız lordum?” Stoker evhamlı bir şekilde baskı yapıyordu.

“Dışarı.” dedi Owen dik bir tonla. “Düşünmek için süreye ihtiyacım var. Hepiniz, dışarıya!”

Komutanlar, Owen'ı karargâhın insanı sersem eden sessizliğinde bırakarak çadırı terk ettiler. Haritaya baktı ve kendini Fountain büyüüne açtı. Bu durumu nasıl kendi lehine çevirebilirdi? Gece baskını tahmin edilecek ve önlenecektir. Chatriyon ikinci kez aynı hataya düşmezdi. Etayne'i kralı öldürmesi için karargâhlarına göndermeye çalışabilirdi fakat bunu kesin bekliyor olacaktardı. Zonklayan şakaklarını ovdu, kendisine doğru çağlayarak akan Fountain'ın kıpırtısını hissediyordu. Harita üzerinde Brythonica güçlerini temsil eden simgelere bakıyordu. Brythonica ile ittifakı gerçek olsa General Roux'un o noktada olması gerçekten Owen'ın işine yarayacaktı. Ancak lord generalin gerçek bir müttefik olduğuna güvenemiyordu. Owen ile ilk karşılaşmalarından itibaren daima işin içindeydi ve kendisine ait sebebini bilmediği güdülerle hareket ediyordu. Üstelik her seferinde nerede, ne zaman bulunması gerektiğini biliyormuş gibi görünen esrarengiz bir yapısı vardı. Hayır, hayır... Owen ona güvenemezdi. Ama onu sınayabilirdi.

Fountain Owen'ın zihnini doldurmuştu. Zihninde canlanan bir Wizr tahtasını görüyor gibiydi. Adeta sanki Ankarette orada, onunla çadırın içinde, derin sulardan ona yol gösteriyor gibi hissetmişti. Gözyaşlarıyla boğazının düğümlendiğini hissetti. Ona Wizr'ı öğreten, hızlı ve akılcı bir şekilde rakibini nasıl yeneceğini gösteren oydu. Fakat oyun oynarken ona başka bir ders daha vermişti. Rakibin seni tehdit ettiğinde ona karşılık vermenin en iyi yolu tehdidine tepki vermek değildi, oyunu çevirip yeni bir tehdit oluşturmaktı. Wizr oyununu almanın yolu kralı ele geçirmektir. Strateji, Owen'ın zihninde ilk güneş ışınlarının dokunuşuyla açan bir çiçek gibi açılmıştı.

Owen Etayne'e kafasındaki planı açıklamıştı ve vereceği tepki için yüzüne bakıyordu. Planın tamamını kavrayınca kaşlarını kaldırdı. "Occitania'nın başkentine, Pree şehrine mi yürüyeceksin?"

Owen başıyla onayladı. "İkmal hattına lüzum yok, adamlarım Chatriyon'ın kendi ordusunu desteklemek amacıyla yolladığı yük arabalarından faydalanırlar. Daha da önemlisi, bu onu bize, yani Kingfountain'dan uzağa çekecektir. Bu da Severn'a zaman kazandırır."

"Fakat ya Severn gerçekten ölüyse?" diye sordu, hâlâ söyleyecek söz bulamamıştı.

"Öyle olduğuna inanmıyorum." diyerek kafasını salladı. "Öyle olsa duyardık. Krala ordusunu buraya getirmesi için zaman vermemiz lazım. O zaman Occitanialıları aramızda sıkıştırıp yakalamış oluruz. Ayrıca bu yöne ilerleyerek de," Owen haritayı işaret ediyordu, "Occitanialıları Roux'un adamlarıyla aramızda tutmuş olacağız. Bize yandan saldırma fırsatı olmayacak. Eğer bizim yanımızdaysa bu Occitanialıların ciddi anlamda canını acıtacak. Bunu beklemiyor olacaklar."

"Ama sadece birkaç bin adamımız var." dedi Etayne kafasını sallayarak. "Bu planda çok fazla risk var, Owen."

"Çok daha küçük bir ordu Occitania'yı yıllar önce Azinkep'te mağlup etti. Onu unutmamışlardır, kesin. Arkada yolu kesecek destek birliği bırakacağım, böylece askerleri arkadan daireler hâlinde getirmeceğim ve sürekli gelen destek varmış izlenimini yaratacağım. Savaş tamamıyla algı meselesidir, Etayne. Eğer bu orduyla karşı karşıya geleceksek bunu kendi seçtiğim

mevkide yapmak istiyorum. Kendi koşullarımızla, onlarınkiyle değil.”

“Ya çok aptalsınız ya da çok zeki.” diyerek kafasını salladı Etayne.

“Bunu ne zaman yapacaksın?”

“Hemen.” dedi Owen. “Roux her seferinde benden bir adım önde görünüyordu. Bu sefer onu hazırlıksız yakalamayı umuyorum. Komutanlara içeri girmelerini söyle. Karargâhı derhâl terk ediyoruz. Yaptığımız şeyi gizlemek için de bütün çadırları kurulu bırakacağız. Hava hâlâ aydınlıkken harekete geçmek istiyorum.”

Komutanlar, Owen’ın böyle cüretkâr bir taktik planladığını öğrenince şaşır kaldılar ama ordunun derhâl harekete geçmeye hazır olacağı garantisini de verdiler. Açıklardaki bulutlar gökyüzünde kıpırdanmaya başlamıştı, sisin veya deniz fırtınasının habercisiydiler.

Owen kılıcını beline bağladı, üzerine zırh yeleğini geçirdi ve sancaktarına başıyla onay verdi. Farnes, Occitanialılara Owen’ın onlara katılmayacağı kararını bildirmesi için önden gönderilmişti. Fakat planlarına dair hiçbir ikazda bulunmayacaktı.

Ordusunun ince bölükler hâlinde ilerleyişini izlerken Owen’ın karnına endişeyle kramp girdi. Occitania kuvvetlerinde de hareketlilik vardı; birlikler savaş düzeni alıyor, öncü birlikleri oluşturmak için askerler toplanıyordu.

Rüzgâr iyice şiddetlenmişti, flamaları ve bayrakları sert bir şekilde dalgalandırıyor. Havada toprak ve pislik kokusu vardı. Owen en son ne zaman banyo yaptığını hatırlamıyordu.

Owen komutanlarıyla birlikte birliğine önderlik ediyor, atlı

okçuların bir kısmı ise yolu açmak için önden gidiyordu. Casus da ordunun Averanche'den dönüp Pree'ye giden ana yola geçeceği dar, ağaçlıklı bölgeden bir yol tutturmuştu. Yağmur hafif hafif atıştırmaya başlamış, Owen ve atına birkaç damla düşmüştü bile. Bulutlar kararmıştı, tepelerindeki gökyüzünde hareket hâlindeydiler. Serpinti çok geçmeden sağanağa dönüştü. Owen yoluna amansız devam ediyor, havanın ruh hâlini bozmasına müsaade etmemeye çalışıyordu. Bir saat içinde yollar çamur olmuş ve tıkanmıştı; adamlar ise homurdanmaya başlamıştı.

Uzaklarda gökyüzünde şimşek çaktı, ardından da hafif bir gök gürültüsü duyuldu.

Pree'ye giden ana yola ulaşmışlardı, daha geniş bir asker birliğini kaldırabilen bir yoldu bu. Artık Occitania ordusunun yan kanadındaydılar, ikmal hatlarını kesiyor ve başkentlerine giden yolu engelliyorlardı. Owen, dev bir el başının üzerinde dolanıyormuş gibi hissetti, âdeta Wizr taşını bırakıyor ve kasvetli bir ses tonuyla, tehdit diyordu.

Dakikalar sonra, sırlıslam olmuş pejmürde casus, Pree yolundan atının üzerinde bağırarak geliyordu. "Lordum!" diye bağırdı taşkın sularının üzerinden. Yüzü çamur içindeydi.

"Ne havadisler var?" diye bağırdı Owen.

"İkmal arabaları çamura saplandı." dedi, gittikleri yolun aşağı tarafını göstererek. "Uzunca bir süre bize yetecek miktarda. Fakat bir sorun var, lordum. Onlara el koymamamız için Averanche'den gelen birkaç bin Occitania askeri var yolda. Bir saat içinde karşımıza çıkacaklar!"

Bir sonraki hamlenin ona karşı yapılacağına dair tuhaf bir hisse kapıldı Owen.

BÖLÜM KIRK

Avarenche Savaşı

Owen'ın ilk savaşı Averanche yakınlarındaki bir vadide yağmur fırtınası altında gerçekleşmişti. Owen'ın askerleri başka bir yol üzerinden önlerine geçince Occitania ordusunun hareketi kısıtlanmadı. Taşlar devrilmeye başlamıştı ve artık onları durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Owen okçularını yolu kesecek şekilde yerleştirdi ve ilerleyen birlikleri arka arkaya ok yağmuruna tuttu. Yağmur görüşlerini bulanıklaştırsa da karşılarındakilerin sayısı çok olunca okçuların ıskalaması neredeyse mümkün değildi. Okçuların arkasında ise sıra sıra mızraklı askerleri vardı, hepsi taarruza hazırды.

Çarpışma başladı mı, gidişatını kontrol etmek ya da tahminde bulunmak imkânsızdı.

Owen harbin iğrenç gerçekliğini hissetti, birbirinin beynini patlatmaya çalışan öfkeli adamlara atfedilen o büyük şanı. Occitanialı askerler bitmek tükenmek bilmiyordu, insan seli taşlı karaya dalga dalga vurmaya devam ediyordu. Geriye kaçmak

yoktu, geri hamle yapmak da. Çamurlu yol çarpışmanın etki-
siyle al kana boyanmıştı. Bunlar adam değildi; bunlar kesen ve
kalkanları ve mızraklarıyla paramparça eden pislik heriflerdi.
Owen çok geçmeden kaç kişiyi öldürdüğünü sayamaz hale gel-
di; fakat kılıcı kendine ait bir uzvuymuş gibi geliyordu. Yılların
talimi, avluda geçirdiği zahmetli saatler sonunda meyvesini ve-
riyordu. Bitkin düşmüştü fakat dur durak bilmiyor, adamlarını
devam etmeye, yağmurun ve demirin verdiği eziyete katlanma-
ya zorluyordu. Boğazları kurumuştur, oysa buna hiç vakti yoktu.
Aynı anda her yerde olmak zorundaydı. Ne zaman birisi ona
saldırsa, bir anlığına saldırıgana odaklanıp karşısındaki adamın
zayıflıklarını ölçmek için büyüsunü kullanıyor, sonra da onun
atağına karşı siper alıp hızlı bir şekilde onun işini bitiriyordu.
Her vuruşunda içinde kabaran gücü hissediyor ve hamleleri
inanılmaz bir güç açığa çıkarıyor gibi duruyordu.

Owen yüzündeki çamuru ve yağmuru kuruladı, yolun aşı-
ğısında devam eden kıyıma bakıyordu. Askerleri ceset ve yaralı
adamlarla kaplı arazinin ortasında, yolun üzerindeki konum-
larını korurlarken kir pas içinde, berbat bir görünümdeydiler.

“Lordum!” diye bağırdı arkasından birisi. Komutan Sto-
ker’dı bu. Komutanın kılıcından kanlar damlıyordu.

“Kaç kişi var?” diye söylendi Owen, bir sonraki asker top-
luluğu yaklaşıyordu. Atı, inleyen adamdan ürkmüştü, Owen
da âdeta şaha kalkan atının dizginlerini sıkıca tutmak zorunda
kalmıştı.

“Lordum!” diye seslendi Stoker, yüzünde güller açıyordu.
“Brythonicalılar! Occitanialılara arkadan saldırıyorlar! Chatri-
yon’ı aramızda sıkıştırdılar! Üzerimize doğru o yüzden bu kadar

çok geliyorlar. Onlarla emniyetleri arasındaki tek engel biziz!”

Owen şaşkınlıktan öksürdü. General Roux mu saldırıyordu? Chatriyon’ın ordusuna mı saldırıyordu?

“Emin misin, Stoker?” diye sordu Owen ısrarla. Buna inanmak istiyordu. Lakin bunun doğru olacağına güvenmiyordu.

“Armalarında Kuzgun var!” dedi Stoker, başıyla onaylayarak. “Adamları meydanda! Chatriyon bize döner dönmez başladılar. Bu şansları biraz eşitliyor, lordum! Bu fırtınada dostu düşmandan ayırmak zor!”

Tepelerinde şimşek gökyüzünü ikiye ayırdı, çatırtıları gök kubbeyi inletti. Owen gözlerini korumak için kolunu kaldırmıştı ve o an koluna bir ok saplandı. Acı dirseğinden bileğine doğru yayıldı. Bütün kolu uyuşmuştu, fakat kolunu tam o esnada kaldırmamış olsaydı ok boynunu delip geçecekti... Belki de daha kötüsü olacaktı ve bunu fark ettiğinde şaşkınlıktan serseme döndü.

“Lordum!” diye bağırdı Stoker yaşadığı şokla birlikte.

Ok sapı, koluna saplanan bir ocak demiri gibi hissettirmişti, Owen acıyla küfretti. Kolu kırılmış mıydı? Kılıç tuttuğu kolu olmadığı için şükretmişti. Okçu onu aradan seçip bulmuştu. Ardından garip bir hissizlik kolunu boylu boyunca sarmaya başladı ve omzuna kadar uzandı. Bedeninin kaskatı kesilmeye başladığını hissetti.

Zehir. Kanındaydı.

Owen Stoker’a döndü, hızlı hızlı göz kırpyordu. “Etayne! Beni Etayne’e götür!”

Owen’ın gözlerine siyah bir perde iniyor gibiydi, bir de eyer-

den kaymaya başladığını hissetti. Düşüyordu. Yüz üstü çamurlu zemine kapaklandı ve boğulmaya başladı.

Owen sanki arı kovanının içindeymiş gibi hissediyordu. Göz kapaklarının ötesinde ışık vardı; çekiştirmeleri, itip kakmaları hissediyordu. Aniden bütün o arılar sol kolunu sokmaya başladı. Dişlerinin arasında bir şey vardı, kolundaki batmalar berbat bir hal aldıkça o da ağzındakini ısırdı.

Kafasını salladı, kendini uyandırmaya çalışıyordu, ardından gözlerini açtı. Etayne üzerine abanmıştı, kanvas kumaşa çarpan yağmur damlalarının patırtısıyla dolan küçük bir çadırın içindeydiler. Uyanır uyanmaz o arı kovanı hissi kaybolmuştu.

“Kıpırdama.” dedi Etayne, hararetili hararetili kolunun üzerinde çalışıyordu. Aşağıya baktı ve kurguladığını düşündüğü iğnelerin tam anlamıyla gerçek olduğunu gördü, Etayne hayvan bağırsağından yapılmış iplik ve bir kürek kadar körelmiş görünen bir iğneyle kolunu dikiyordu.

Diğer koluyla yarı ısırılmış ok sapını ağzından aldı. “Çok acıtıyor!” dedi kulağı tırmalayan bir ses tonuyla, sesi yorgunluktan o kadar kalındı ki artık çatallaşarak çıkıyordu.

Etayne endişeli bir bakış attı. “Ay sarmaşığıydı.” dedi. “Okun ucunu onunla kaplamışlar. Seni öldürmeye yeterdi... Hem de hızlı bir şekilde. İyi ki çaresini biliyorum.”

“Ne oldu?” diye sordu Owen, oturmaya çalışıyordu fakat Etayne onu tekrar portatif karyolanın üzerine geri itti.

“Savaş sona erdi.” dedi, kendine özgü gülümsemesi vardı yüzünde. “Sen kazandın.”

“Ben orada bile değilken nasıl ben kazanmış olabiliyorum?” diye sordu Owen, kafasını sallayarak. Oturmaya tekrar yeltendi fakat kız onu yine geri itti.

“Dinlen, Owen. Şu esnada ayağa kalkmaya çalışırsan kendini kusmuk gölünün ortasında bulma ihtimalin çok yüksek. Ben dikişlerini bitirene kadar kıpırdamadan dur.”

Owen sakinleyip geri yattı, Etayne kolundaki işine devam ederken o da bir yandan söyleniyor bir yandan da inliyordu. Etayne işini bitirip yaranın etrafına merhem sürdü, ardından da kumaş parçasıyla sarıp küçük düğümler yaparak bağladı. Yarındaki kamp masasının üzerinde duran kanlı oku fark etti, baş kısmının büyüklüğü içini ürpertti.

“Kolum kırıldı mı?” diye sordu.

“Hayır ama ok derine gitmiş.” diye cevapladı. “Ağrın için sana bir şeyler vereyim.”

Owen kafasını salladı. “Ağrıyla başa çıkabilirim. Aklımın yerinde durmasını istiyorum. Komutan Stoker nerede?”

“Çadırınızda General Roux’la konuşuyor.”

“O nerede?” diye sordu Owen etrafına bakınıyordu. “Eyric nerede?”

“Burası Eyric’i sakladığım çadır. O şimdi senin çadırında, Stoker ve Roux’la birlikte. Sen kazandın Owen. Occitania ordusunu yendin. Bunun için ne kadar fidye alacaksındır biliyor musun?” Başını sallayarak büyük bir hazla bakıyordu Owen’a. “Bu savaş sonunda ne kadar varlıklı olacaksın biliyor musun? Kaç tane arazinin sana verileceğini?”

“Chatriyon nerede?” diye directti Owen.

Etainne olumsuz anlamda kafasını salladı. “Hiç burada ol-

madı. Bütün generallerini ve komutanlarını seni alt etmeye göndermiş. Kendi canından olmaktan korktu kesin. Bu süre boyunca hep Pree'deymiş.”

Owen tekrar oturmaya çalıştı ve bu sefer Etayne ona yardım etti. Kolu çok ağrıyor, onu iksiri almayı reddettiğine pişman ediyordu. Hızlı hızlı gözlerini kırpıttı, durumu yavaş yavaş idrak ediyordu. Savaş sona ermişti. O kazanmıştı.

“Senin için bıraktıkları gömleği bulayım.” dedi Etayne. Owen o an beline kadar çıplak olduğunu fark etti. Kan leke- li, ezilmiş zırhı çadırın ortasında yerde duruyordu. Etrafta çamur ve kir lekesi olmuş çapıtlar ve içinde kirli su olan bir kap vardı. Kendi vücuduna baktı ve temizlenmiş olduğunu gördü. Etayne, bakınmasının sebebini anlamış görünüyordu, hafif bir şekilde kızarmıştı; ardından giymesi için bir gömlek bulma telaşına kapıldı.

Etayne giyinmesine yardım etti, kollarını geçirmeye çalışırken özellikle hassas davranmıştı.

Etayne boynundaki çapraz bağları iliklemeyi bitirince “Teşekkürler.” dedi Owen. Kız giymesi çok daha kolay olan keçe yeleğini getirdi ve ardından ayağa kalkmasına yardım etti. Bir süre ayakları yalpaladı, başı döndü, az daha düşmesine sebep oluyordu ancak Etayne onu ayakta tutmak için oradaydı. Sen- delemeden durmayı nihayet başardığında kız onu dikkatlice süzdü ve üzerine çamur sıçramış bir çiftçidense daha çok bir lorda benzemesi için üzerinde ufak tefek düzeltmeler yaptı. Daha sonra da kınını ve kılıcını beline bağladı, Eli yatkın ve be- cerikliydi. Bu kadar yakınında durması, onu giydirmesi Owen’ı huzursuz etmişti. “Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim

demek istemiştim.” dedi Owen, her ne kadar kız gözlerini kaçır-
cırsa da Owen bakışlarını yakalamaya uğraşıyordu.

Etagne, hafifçe kafasını salladı, sözlerini duymazdan gelmiş-
ti. “Fırtına hâlâ devam ediyor. Pelerine ihtiyacın var.”

Owen bir kez daha onun kendisine karşı arkadaşlıktan ve
minnettarlıktan çok daha fazlasını hissettiğini sezdi. Onu bir-
likte olabilecekleri fikrinden uzaklaştırmanın yapılacak tek adil
şey olduğunu düşündü. O esnada, yani... Tam da hayatını kur-
tardıktan sonra, böyle yapmak merhametsizlik olacaktı. Dirse-
ğinde peyda olan ağrıyla homurdandı.

Etagne bir pelerin aldı, Owen’ın omuzlarına atıp kapşonu-
nu başına geçirdi. Kendisi de yağmura çıkmaya hazırlanınca
Owen’ı yağmurla ıslanan karargâhın içinden komuta çadırına
götürdü. Ana kapının dışında iki savaş bayrağı vardı, Altın ve
Kuzgun. Her ikisi de sırlıslıklamdı.

Owen çadıra girerken başını eğdi. İçerisi alacakaranlıktı ve
dopdoluydu; Owen içeride Komutan Ashby’yi ve Averanche
başkanını hemen belirledi. Ayrıca çamurlu gömleği hâlâ zır-
hının üzerinde olan Generak Roux’u da tanıdı. General âdetla
sitemkâr bir bakış attı, sanki Owen’ın toplantıya bu kadar geç
gelmesi onu rahatsız etmiş gibiydi.

“Sizi böyle zinde görmek ne güzel.” dedi Roux samimi bir
tavırla ama bakışları bitkindi.

“Teşekkürler, Lord General.” dedi Owen. “Müdahaleniz
için, yine, daha iyi bir zamanlama olamazdı.” Her ne kadar bu
olay tamamıyla onların lehine gelişmişse de Brythonicalılarla
ilgili onu rahatsız eden bir şey vardı. Eyric’in çadırın bir köşe-
sinde sessizce oturup konuşmaları dinlediğini fark etti.

General başıyla dimdik bir selam verdi. “Düşes verdiği sözleri tutar.” dedi.

Komutan Ashby ileri atıldı. “Lordum, Lord General Averanche’i günlerce destekledi. Şehrin tedarığının iyi bir şekilde sağlandığından emin olmak için fiçılar dolusu erzak temin etti. Kuşatma altındaydık, lakin krallar gibi yedik! Çok daha uzun süre dayanabileceğimizi size bildirmek istedim ancak girişteki askerleri geçemedik.”

Owen Brythonicalılardan bu kadar çok kuşkulandığı için bir nebze suçluluk hissetti. Ancak cömertliklerini duyduktan sonra bile huzursuzluk hissediyordu.

Başkan özellikle rahatlamış görünüyordu. “Sözlerinizi tuttuğunuz ve bizi yarı yolda bırakmadığınız için Lord Kiskaddon size minnettarız.”

Averanche halkı sizi şehrinizde ağırlamayı arzuluyor lordum. Bu fırtınadan kurtulmak için karargâhtan kaleye geçmenizi teklif etsem?”

Başkanın sözlerinin ardından büyük bir gürültüyle şimşek çakıp Owen’ı gafil avlayıp kaskatı kesince Owen gülümsedi.

“Teşekkürler, Lord Başkan fakat teklifinizi geri çevirmek zorundayım.” dedi Owen, kafasını sallayarak. “Bu ıslaklıktan kurtulmayı ben de çok arzuluyorum fakat zafer haberimizi Kral Severn’a iletmek için derhâl yola koyulmalıyız. Zafer kutlamamızın zamanı geldiğinde yapılacağına emin olabilirsiniz. Böyle bir hadisede düşesin teşriflerine nail olmayı umabilir miyim?” Owen Roux’a ciddi bir bakış atmıştı.

Generalin yüzü kusursuz bir ifade takınmıştı. “Kendisi Brythonica’dan çıkmayı çok nadir göze alıyor, Lord Kiskaddon.

Tahmin edebileceğiniz gibi onun durumunda çok fazla tehlike var, yani ciddi bir kaçırılıp esir edilme riski var. Beni kendisi adına barış şartlarını ve fidye dağılımını görüşmekle yetkiledirdi, gerçi Westmarchlı müttefiklerimize karşı cömert olma kendisinin alışkanlığıdır. Eşit bir düzenleme yapacağımıza emimim, öyle değil mi?”

“Aynen.” dedi Owen, düşes ile ilgili merakının gittikçe arttığını hissediyordu. Sol kolu iyice ağrımaya başlamıştı ve alnının terlemeye başladığını hissetti. Bu muhabbetin artık sonlanmasını istiyordu.

General Roux bir süre Owen’ın yüzünü inceledi, kendini alamamıştı. “O zaman Lord Başkan’ın konukları olarak buradan ayrılıp kaleye sığınıyoruz. Sizin de izniniz varsa eğer.”

“Elbette.” dedi Owen, başıyla onaylayarak.

“Sizi ağırlamaktan son derece memnun oluruz, lordum.” dedi başkan, hevesle sırtıyordu. Nüfuzlu misafirler ağırlamaktan zevk duyan bir adama benziyordu.

“Komutan Ashby,” diye seslendi Owen. “Arkada kalacak garnizonun gerekli ihtiyaçlarını karşılayın. Komutan Stoker, Farnes kaydadeğer rehinlerin sayımına başlasın. O iş tamamlanıncaya kadar konuyla ilgili beni Kingfountain’da bilgilendirin. Ben ve kralın yeğeni,” göz ucuyla Eyric’e bakıyordu, “ona katılacağız.”

General Roux hafifçe kafasını eğdi, gitmek üzereydi.

Owen işaret ederek onu durdurdu. “Lordum, topraklarımdaki savaşlarla ilgili herhangi bir şey duydunuz mu? Anjers Severn’in öldüğü konusunda ısrarcı davrandı fakat numara olduğu kanısındayım.”

Lord generalin hafifçe kaşları çatıldı. “Kralınızın hayatta olması için Fountain’a dua ediyorum.” dedi esrarengiz bir tavırla. “Topraklarınızda casusum yok lordum. Benzer bir saygıyı sizden de görmek bizi memnun edecektir.” Ses tonunda belli belirsiz bir serzeniş vardı.

“Düşese saygılarımı iletin.” dedi Owen.

General başıyla onayladı. Ardından gözleri, içinde eski Wizr tahtasının olduğu sandığa kaydı. Dudaklarını bastırdı. “Lordum, belki de” diye söze başladı alçak bir ses tonuyla “belli bir değeri olan eşyaları kolaylıkla çalınamayacak yerlerde bırakmayı isteyebilirsiniz.”

Sonra da çadır kanadının altından başını eğerek çıktı. Tercih ettiği kelimeler Owen’ı meraklandırmıştı. Komutanlar çadırdan ayrılıp bir kez daha fırtınaya dalmaya hazırlanırken Owen sessizce sandığa ilerledi. Wizr takımının kaybolmuş olabileceği korkusuyla dikkatlice kapağı kaldırdı. Taşlar hala oradaydı, bozulmamıştı.

Biri hariç.

Bir hamlenin yapılmış olduğunu fark edince Owen’ın ağzı kupkuru olmuştu. Beyaz taraftaki piyonlardan biri Wizr taşıyla yer değiştirmişti. Parıldayan taşta bakarken kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Tahtanın sol el tarafındaydı. Piyon artık çıkartılanların konduğu, yan taraftaki tablaların birindeydi.

Biri çadırına gelip taşı mı oynatmıştı? Yoksa hepsi kendi kendine mi hareket etmişti?

Kral Severn Argentine, zaferi kucaklamış ama soğuktan da donmuş olan ordusuyla Kingfountain'a geri döndü. Fountain'ın onu koruduğuna ve onun Ceredigion'ın gerçek kralı olduğuna dair artık akıllarda hiçbir şüphe yok. Iago Llewellyn'in güçlerini sadık arkadaşı, Horwath Dükü'nün yardımıyla alt etti; dük, Iago'nun geri çekileceği yolu kesip önemli soylularıyla birlikte Iago'yu yakaladı, yakaladıklarının arasında en zenginleri, Huntley Kontu da var. Iago ile Atabyrion'ın Kraliçesi olacak ve krallıklarımız arasında yeni bir ittifakın temellerini atacak Leydi Elysabeth Victoria Mortimer'in evlilik hazırlıkları sürerken tutsaklar kraliyet sarayında tutulmaya devam ediyor. Çok fazla kan dökülerek yapılmış bir ittifak bu. Şimdi de Ceredigion'ı işgal etmeye gelmiş olan devasa Occitania ordusunu yerle bir eden Dük Kiskaddon'ın gelmesini bekliyoruz. Aldığı başarı, Occitanialıların Azinkeep'te aldığı mağlubiyetten bu yana en beklenmedik ve en belirleyici zaferlerden biri olarak kayda geçiyor. Taraf değişikliği ve ihanetiyle ilgili bütün söylentiler boş çıktı.

—Polidoro Urbino, Kingfountain Saray Tarihçisi

BÖLÜM KIRK BİR

Atabyrion Kraliçesi

Sert rüzgârların estiği bir sonbahar günüydü ve Owen bitap düşmüş atını Kingfountain Sarayı'nın kale kapısının altından geçiriyordu. Dış avluda atından inerken şehir boyunca kalabalığın attığı neşeli çıgıllıklar hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Eyrice atının üzerinde hareketsiz oturuyor, saray kulelerine ve kule uçlarına içinde korku ve sıla özleminin olduğu bir bakışla bakıyordu. Owen'ın sol kolu ağrıyordu. Ewayne belirli aralıklarla sargısını değiştirmiş; atını sürerken de onu bir deri parçasıyla göğsüne sabitlemişti. Üzerindeki pelerin kolunun eğriliğini gizliyordu ve ister istemez usul usul, sıkıcı bir şekilde Severn'in kendi gölgesine dönüştüğüne dair kasvetli bir düşünceye kapılıyordu.

At bakıcılarından biri Eyrice'ye elini uzattı, ilk başta dikkati ani bir şekilde bozulunca göz kırptı ve baktı ama sonra elini tutup attan indi. Arkasından Ewayne gözüktü, gözleriyle olası

bir tehdide karşı çevredekileri tarıyordu. Baş hareketiyle Owen Eyric'e göz kulak olmasını ifade etti, Etayne de küçük bir baş hareketiyle anladığını ima etti.

Açlıktan midesi kazınmasına rağmen Owen o kadar yorgun ve midesi bulanmış hissediyordu ki ağzına hiçbir şey atamayacaktı. Kralın Iago Llewellyn ile yaptığı ittifakın ve bu ittifakın bedelinin haberi ulaşmıştı. Evie'yi sonsuza kadar kaybettiği acı gerçeği onu sarsmıştı. Occitanialılara karşı aldığı zaferin kralın ona gönlünden geçeni bahşetmeye yeteceği umuduna sınırsız bağlanmıştı oysa. Ancak saraya dönerken arşınladığı her kilometre içindeki acıyı tazeliyordu; en büyük korkuları gün yüzüne çıkmak üzereydi.

"Lordum," omzunun üzerinden duyduğu ses Justine'indi. Yaklaştığını görmemişti ama şaşırmamıştı da, kendi zaten bedbaht durumdaydı. O da hüznü görünüyordu, bu Owen'ın yüreğine saplanan bıçağı daha da derinleştirmişti.

"Burada mı?" diye sordu Owen boğuk bir ses tonuyla. "Düğün hazırlıkları sürüyor mu?" Ümitsiz bir şekilde aksini duy-mak istiyordu.

Justine'in yüzü hafif pembeleşmişti. "Sürüyor, lordum. Ben-den... Sizinle bizzat konuşmak istediğini söylememi istedi. Kralı görmeden önce. Gizli yerinizde. Bekliyor." Justine sanki daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi. Gözlerinde yaş olduğunu gördü. Ardından Justine uzanıp elini kolunun üzerine koydu, Owen acıyla gözlerini kıstı.

"Canını acıttım!" dedi nefesini tutarak. "Özür dilerim! Yara-lı kolundu bu. Ben..."

"Senin hatan değil." dedi Owen, kafasını sallıyor, hafızasın-

dan yaşadığı acıyı atmaya çalışıyordu. “Bir an önce gideceğim.”

Owen Severn’in kendisini taht odasında beklediğini biliyordu. İlk önce oraya gidip havadisleri şahsen vermeliydi. Oysa Evie’yi de görmesi gerekiyordu. Onu kendisinin dinlemesi lazımdı. Avluyu geçerken Etayne gözüne ilişti. “Taht odasının dışında bekle beni.” diye söyledi ona.

Etayne başını salladı ve Eyrice’in koluna girdi, adam çocukluğunun geçtiği sarayın eşiğinden geçerken korkudan titriyordu.

Owen’in aklına bir şey geldi ve Etayne’i kolundan yakaladı. “Onu önce Liona’ya götür.” diye fısıldadı. “Dost canlısı bir yüz görmesine izin verelim.”

Avluyu geçerken arkasına, kale girişindeki boşluğa baktı. En son orada olduğunda Severn’i nehre atmak için kapılara hücum eden öfkeli bir grup vardı. Zihninde canlanan görüntü onu beyninden vurulmuşa döndürdü. O kuru kalabalığın karşısına çıkıp onları yumuşatmaya çalışan Evie’ydi bu. Yere düşen Evie. Onu kucağında tutmuştu, kaşından kanlar akarken de kucağındaydı. Bu onu en son görüşü ya da ona en son dokunuşuydu. Şehirden geçerken alışılmadık bir şekilde beyaz domuz sembolü taşıyan çok sayıda silahlı asker görmüştü. Daha önce sokağa çıkma yasağının yaşanmadığı yerde şimdi bir yasak vardı. Hepsi tekrar bir ayaklanma olma ihtimaline karşı bir önlemdi.

Owen’in boğazı düğümlendi ancak yutkunup saraya girdi. Sarnıca giden koridora ulaşınca en son taraftaki kapıyı aralık buldu. Nefesini kontrol etmeye çalıştı ama şelaleden yuvarlanmak üzereymiş gibi hissediyordu. Kapıyı açmak için hafifçe itti, onunla birçok anı biriktirdiği yere bakındı.

Evie sarnıç deliğinin kenarında yürüyüp duruyordu. Gümüş

rengi dikişleri olan koyu yeşil bir elbise vardı üzerinde. Deri botlarının çıkardığı sesi nerede olsa tanırdı. Saçı uzundu; karışık ve zarif bir şekilde bir araya getirilmiş ince örgüleri vardı. Gıcırdayan kapının sesi kulağına gelir gelmez bakmak için arkasını döndü. Gözlerindeki endişeli bakış, onunla olan birlik-teliğinin sona erdiğinin nihai kanıtıydı.

“Owen” diye mırıldandı, ona doğru koşarken kirpiklerinde kıpırdayan gözyaşlarını gördü.

Owen onu kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı, kendi gözyaşları da yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Ankarette’in öldüğü zaman hissettiği acıdan daha farklı bir sızı vardı kalbinde. Bu farklı bir kayıptı. Nasıl katlanacağını bilmiyordu.

Owen gömleğinin ön tarafına yapışan Evie’nin titreyişini ve ağlayışını hissediyordu, sağlam olan kolunu omzuna dolamıştı. Sol kolu ise can çekişiyordu; oysa kalbindeki acıyla kıyaslayınca bu hiçbir şeydi.

Saçlarını okşadı, yumuşaklığını hissediyor, kokusunu içine çekiyordu. “O kelimeyi söyle ve ben de seni bu yerden alıp götürüyüm. Söyle sevdiğim; söyle ki seni çok ama çok uzaklara götürüyüm. Buna dayanamam Evie! Canımı çok acıtıyor. Canımı o kadar çok acıtıyor ki.”

“Biliyorum.” diye cevapladı titrek bir ses tonuyla. “Aksini söyleseydim yalan söylemiş olurdum.” Kendini hafifçe geri çekti, saçlarının bir kısmını kulağının arkasına attı ve akan burununu koluna sürdü. “Ama bu olmak zorunda, Owen. Olmak zorunda. Hayatın adil olmadığını kabul etmeyi ikimizin de öğrenmesi lazım. Bütün hayallerimizin gerçekleşmeyeceğini. Onsuz yaşayamayacağımız kişilerden bazen ayrılmak zorunda

olduğumuzu da.” Yüzü perişan bir hâldeydi. Gözyaşları oluk oluk akarken duruşunu bozmamak için büyük uğraş veriyordu. Sağlam bir nefes aldı. “Bunu ben seçtim, Owen. Benim isteğim dışında gerçekleşmiyor. Onu önemsiyorum... Iago’yu önemsiyorum. Beni içten seviyor, bunu biliyorum. Bence beni mutlu edebilir.” Sadece bir an bakışlarını önüne devirdi. “Bence onu daha iyi bir adam... Daha iyi bir kral yapabilirim. Fakat senin böyle ıstırap çektiğini görürsem mutlu olamam. Bu bana azap olur, Owen. Ben buna katlanmaya razıyım. Ama sen... Lütfen... Sen denemek zorundasın! Başka birisini önemsemeyi denemek zorundasın.”

Owen başını eğdi, duygularıyla ondan çok daha iyi baş ettiği için utanmıştı. Yüreğine söz geçirmeye çalıştı. “Nasıl öyle davranabilirim?” diye fısıldadı. “Bu acı hiçbir zaman son bulmayacakken nasıl öyle davranabilirim ki?”

Kafasını salladı ve kolunu okşadı, iyi olan kolunu. “Hiçbir zaman son bulmayacak.” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Babamı özlemeden geçirdiğim tek bir günüm bile olmuyor. Ama zamanla azalıyor. Bu da öyle olacak. Hâlâ genciz Owen. Bunu kraliçe olmak istediğim için yapmıyorum. Hatta... Düşes olmayı tercih ederdim.” Kolunu sıktı. “Bunu yapıyorum çünkü bu benim görevim. Bu bizim görevimiz. Sadakat her şeyimiz. Uzun yıllar boyunca bize öğretilen bu değil miydi? Senin onun arkasından iş çevirdiğine dair yapılan söylentileri duyduğumda bunlara hiç inanmadım. Bunun bir hile, kandırmaca olduğunu biliyordum. Ona bunu yapmayacağını biliyordum.” Büyük bir aşkla bakıyordu. “Benim Owen’ım yapmaz. Benim Owen’ım asla yapmaz.” Kafasını salladı. “Ama bundan böyle, sen benim değilsin. Elysabeth Victoria Mortimer Llewellyn

olacağım. Bunu yapabiliriz, Owen. Yapmak zorundayız. Onun sana ihtiyacı var. Git kralına. İsteğini yerine getir, tıpkı benim yaptığım gibi.”

Owen uzanıp elini tuttu. Parmakları yumuşak ve ılıktı. Sarnıç sularına atlama cesareti veren ellerini tutuyordu. Cesurluk ve doğruluk hakkında bildiği her şeyi ona o öğretmişti. Aşkı da.

“Emrettiğin gibi olsun, leydim.” diye boğuk bir sesle fısıldadı Owen. Elini dudaklarına götürdü. Eğer o dayanabiliyorsa o zaman o da yapabiliirdi. Dönerken kapı eşiğinde duran Justine’e baktı göz ucuyla, ağlıyordu. Sadece sarnıç avlusundaki Evie’nin yanına gitmesi için omzuna dokunup yoluna devam etti. Owen, Severn’ı görmeye gittiğinde onun da orada olmasını istemiyordu.

Etayne Eyrice ile birlikte kapalı duran taht odası kapısının dışında bekliyordu. Adam kanı tamamen çekilmiş gibi görünüyordu. Zehirci Owen’ın mahzun bakışını gördü ve onun ifadesi de aynı acıyla şekillendi.

“Her ikinizi de bekliyor.” diye mırıldandı kulağına. “Diğer herkes dışarı çıkartıldı.”

Owen başını salladı ve Eyrice’i dirseğinden tuttu. Muhafızlar kapıların devasa kollarını kavrayıp açtılar. İçinden bir ses Owen’a Severn’ın içeride oradan oraya yürüdüğünü söylüyordu ve gerçekten ilk fark ettiği şey o oldu. Bariz bir sabırsızlık ve huzursuzluk kralın asabını bozmuştu.

Eyric bir süre, Owen koluna dokunana kadar, hareket edemedi. Severn hemen döndü, yüz ifadesi heyecan, endişe ve zafer duygularının karışımıydı. Siyah kıyafeti Eyric'in daha çok prensvari olan giysisinin tam zıttıydı. Kral'ın belinde savaş kılıcı ve hançeri duruyordu. Eyric ise silahsızdı, mağlup edilmiş bir isyancıydı.

“Lord Kralım,” diye kendini duyurdu Owen sert ve kontrollü bir ses tonuyla. “İsyancı Eyric Argentine yakalandı ve yargılanması için size getirdim.”

Severn kollarını bağladı ve Eyric'e sakin bir bakış attı. Kralın hareketleri yumuşamış, dalgın bakışları yerli yerini almıştı.

“Kingfountain'a tekrar hoş geldin yeğen.” dedi kral düz bir şekilde.

Eyric cesaretini topladı. Yaşadığı anın ehemmiyetiyle tir tir titriyordu. “Ben sizin yeğeniniz değilim.” dedi titrek bir ses tonuyla. “Lordum, size gerçeği itiraf edeceğim. Benim adım Piers Urbick. Ben Brugialıyım.”

Owen kapkara bir ağırlığın üzerine çöktüğünü hissetti. Sanki omuzlarına dayanması mümkün olmayan bir külçe yerleştirilmişti.

Hiçbir şey söyleme, diye fısıldadı Fountain Owen'a.

Severn'in ifadesi şaşkınlığa dönüşmüş ve ilk öfke kıvılcımları belirmeye başlamıştı. “Piers Urbick mi?” diye sordu meydan okurcasına.

“Doğru lordum.” diye cevapladı genç adam uysalca. “Ben bir sahtekârım, kız kardeşinizin sarayında sizi ve diğer krallıkları kandırmak için eğitildim. Bu kimlikten kaçmanın yollarını çok uzun süre aradım. Ancak ben seçilmiştim çünkü Argentine

ailesine çok benziyorum. Belki de annemin büyük ağabeyiniz Brugia'ya sürgüne gönderildiğinde onunla bir ilişkisi olmuştur. Ne söyleyeceğim öğretildi. Bir krallık sözü verildi. Sizin krallığınızın.” Başını öne eğdi, dizleri titriyordu.

Owen Eyric'in doğruyu söylemediğini biliyordu. Ağzından çıkan herbir kelime yalandı.

Hiçbir şey söyleme.

Severn çileden çıkmış görünüyordu, gözlerinden ise alev fışkırıyordu. “Sen şimdi bana bizi bu süre boyunca aldattığını mı anlatıyorsun çocuk? Kız kardeşimin seni benim tahtımı usulsüzce, gayri meşru olarak yalan dolanla ele geçirmeye ikna ettiğini, krallığının en soylu kızlarından biriyle evlendirmesi için bir kralı inandırmayı başardığını mı anlatıyorsun?” Sesi haykırış noktasına gelene kadar artmaya devam etti. “Bütün bunların danışıklı dövüş olduğunu mu? Benim yeğenim, piç yeğenim olabilirsin, söylenenler doğruysa! Ve Kingfountain'a bu çirkin hatalardan ötürü af dilemeye geldin!”

Kralın içinde alevlenen öfkeyle gözü dönmüştü. “Seni nehir-den kendi ellerimle atmam gerekir.” diye öfkeyle öyle bir gürledi ki Owen gerçekten bunu yapabileceğini düşündü.

Eyric, duydukları karşısında irkildi ve kraldan ürkererek geriledi. Owen Fountain'ın kıpırtısını hissediyordu, kral yeğenine sözleriyle saldırırken kralın içine dolan suları hissetmişti.

Eyric neden yalan söylemişti? Onu böyle bariz bir hataya iten mantığı ya da korkuyu idrak edememişti; fakat daha sonra Leydi Kathryn'in gözlerini, eliyle karnını tutuşunu hatırladı.

Varisi korumak senin görevin, diye söyledi Fountain. Korkunç Ölü Adam geri dönecek. Eğer krala bunu söylersen bebek

ortadan kaldırılacaktır. Onu saklamak zorundasın. Onu korumak zorundasın.

Eyric dizlerinin üzerine çöktü, sesi çektiği ızdırapla çatlak çıkıyordu. “Merhamet göstermeniz için size yalvarıyorum!” diye yakardı. “Korku salan hükümdar! Size yalvarırım. Hırslı insanların zoruyla böyle bir işe alet oldum. Ben kimseyi kandırmak istemedim, ancak olayların gidişatı beni ön plana çıkarttı. Merhamet etmeniz için yalvarıyorum!”

Severn yere kapanan genç adama iğrenerek bakıyordu. “Gözümün önünden alın şunu.” diye emretti Owen’a. “O genç kadınla evliliğin de böyle bir yalanın gölgesinde gerçekleştiyse o hâlde evliliğin geçerli değildir.” Küçümser bir tavırla homurdanıyordu. “Seninle evlendi çünkü bir prensle evlendiğini düşünüyordu. Gerçi, Huntley Kontu’nun kızını Ceredigion’a getirme zahmetini üstlendiğin için teşekkür ederim. Babası kızından haber alabilmek için dört dönüyordu. Damadının sümüklü bir korkak ve sahtekârdan başka bir şey olmadığını ona söylemeliyim. Lakin Ceredigion Kraliçesi olmak istiyorsa bunun başka bir yolu daha var.”

Eyric’in şaşkınlıkla göz bebekleri büyüdü. “Sen bir canavar-sın.” diye haykırdı. Owen Fountain’ın durgunluğunun ağırlığını hissetti ve bu onun Eyric lehine konuşmasını engelledi. Owen kralın zihninin kaydığını, ikilemde kaldığını ve dışa kaptandığını gördü.

Severn pis pis sırtıyordu. “Şayet herkesin beklentisi o ise; o halde ben de onları daha fazla hayal kırıklığına uğratmaya-çağım. Bir ailem yok. Kız veya erkek bir yeğenim de yok. Kız kardeşim de yok.” Gözleri nefret saçıyordu. “Seni öldürmeye-

ceğim, çocuk. Fakat buna pişman olacaksın. Benim tutsağım-sın.” Kral Owen’a döndü. Genç Urbick’i Dunsdworth’a bağla. Her ikisine de gece gündüz eşlik edilsin. Baştan çıkartıp kandırdığı o kadınla aynı yatağı paylaşmasını yasaklıyorum. Leydi Kathryn’i saraya getirin. Kraliçe olmaya gelen o Atabyrion güzeliyle tanışmak isterim. Ayrıca sahtekârlığını kadının yüzüne de itiraf ettiğini duymak istiyorum.”

“Lordum, yapmayın, size yalvarırım!” Eyrice tam başlamıştı ki Severn onu susturmak için elini kaldırdı.

“Onu buradan uzaklaştır.”

Owen’ın yüreği sızlamıştı. Krala baktı, içindeki kinin içinde katlanarak arttığını hissetti. Stiev Horwath da böyle mi hissetmişti? Çoğu zaman sessiz olmasının sebebi bu muydu? Owen Eyrice’i kolunun altından tutup kaldırdı. Eyrice’in yüzü çaresizlikten bembeyaz olmuştu, elleri ise titriyordu. Owen kapıya ulaşınca Etayne’e adamları alakadar olması için emir verdi. Sonra duraksadı ve kapılar ardından bir kez daha kapanırken döndü.

Severn şöminenin yanında dikiliyor, kafasını sallıyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Âdeta boş boş bakıyordu.

“Lordum, sizinle konuşabilir miyim?” diye sordu Owen.

Kral omzunun üzerinden baktı, Owen’ın hâlâ gitmemiş olmasına şaşırılmış görünüyordu. “Kızı gördün, değil mi? Leydi Kathryn’i? Lord Bothwell güzel olduğunu söyledi. Tatlı dilli, ağır başlı. Saçının ne renk olduğunu söyleyemedi çünkü kendi ülkesinde başlık giyme modası varmış.” Severn âdeta kendi düşüncelerine dalmış durumdaydı. “Onu buraya getirdiğinde Atabyrion tarzında giyinmiş olmasını istemiyorum. Onun için yapılmış bir elbise olsun. Etayne’e yaptır. Siyah giymeli, yastaymış gibi. Siyah

ama kesimi bir prensese yaraşır biçimde olsun istiyorum. Evet, siyah giymesini istiyorum. Neticede uygunu bu.”

Kral sözlerine devam ettikçe Owen’ın korkusu daha da büyüyordu. Kendinde değildi. Bir şey onu değiştirmişti. Nehre atılma tehlikesi miydi? Başka bir Ambion Tepesi vakasıyla karşılaşma stresi miydi? Yoksa yeğenin inhaneti miydi? Belki de en sonunda abisine sadakatle geçirdiği onca bedbaht yılın stresini hissediyordu. Düşünce Owen’ı sarstı ve içten içe huzursuz etti.

“Ne istiyordun?” diye sordu hırçın bir vaziyette.

“Sadece bilmenizi istedim,” dedi Owen, karnında garip bir his vardı. Severn’a Kathryn’in hamile olduğunu söylemeyecekti. Bunun üzerinde yarattığı ağırlığı hissetti ancak daha önce kraldan sakladığı birçok sır gibi bunu da saklaması gerektiğini biliyordu.

“Neyi bilmemi? Konuş, adam! İlgilenmen gereken çok fazla işin var. Yeni görevinden memnun değ il misin? Sana olan yeni itimadımdan?”

Zerre kadar değil, dememek için kendini tuttu.

“Lordum, sadece bilmenizi istedim. Kendi ağzımdan duyun istedim. Onu sevmiştim. Gerçekten ona derinden âşıktım.”

Severn’in alnı çatıldı. “Mortimer kızı. Evet, biliyorum.”

Owen içinde nefret hissinin hareketlendiğini sezdi. “Biliyor muydunuz?”

Kral başıyla onayladı ve kollarını bağladı. “İlk Mancini anladı, ben de daha sonra kendim fark ettim. Evet, kıza tutkundun. Ama sen daha yeni adam oluyorsun. Öğrenmen gereken çok şey var.”

Owen öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. “Biliyordunuz... Ama Iago’nun ona sahip olmasına izin verdiniz? Düşmanınıza?”

Kral kafasını salladı. Daha sonra da yüzü acımasız bir hâl aldı. “Ne hissettiğini bilmediğimi zannediyorsun, değil mi? Nihayet başka birisi daha neye katlanmak zorunda olduğumu anlıyor. Neyin üstesinden gelmem gerektiğini! Benim Nanette’im, Warrewik Dükü’nün kızı. O ve ben aynı sen ve o Mortimer kızı gibiydik. Ona karşı çok derin bir sevgim vardı, Warrewik de ona sahip olacağımı temin ediyordu! Ancak daha sonra Occitania Prensiyle ittifak kurmak için onu verdi. Onların kraliçesi olacaktı. Owen’a aşırı bir nefret ve öfke dolu gözlerle baktı. “Düşmanımızla evlenmişti. Sonrasında Ceredigion’a bir orduyla birlikte, ağabeyimin tacını alma umuduyla geri döndüğünde babasını ve kocasını alt ettim. Fountain tarafından kutsandığımı da o zaman anladım. Bütün olanlara rağmen beni sevmeye onu ikna edebildiğimde.” Öne doğru ilerlemişti, Owen kralın içinde hayat bulan Fountain’ın akışını hissetti. Owen’ın omzunu kavradı; dirseğindeki acı baskıyla feryat ettirdi. Fountain büyüsel olup ona akıyordu ama ona işleyemiyordu. Karşısında dimdik duruyordu, hareket ettirmek mümkün değildi.

“Sadık olmak için neye katlanmak zorunda kaldığımı anlayacaksın, genç Owen.” Sözcükler kralın ağzında dolanmıştı. “Nefret edilmenin nasıl bir his olduğunu anlayacaksın. Ya da hor görülmenin. Sadakatin bedelini öğreneceksin, aynı benim gibi. Sonra dünyadaki tek önemli şeymiş gibi, kralların kaderi ya da yazgısı söz konusu olduğunda dikkate alınacak tek şeymiş gibi, aşktan böyle kendini beğenmişçesine konuşabilecek misin göreceğiz! İnsanlar şu an seni seviyor. Fakat senden nefret edecekler. İşte o zaman, benim olduğum o adama dönüşüp dönüş-

meyeceğini göreceğiz!” Gözbebekleri odaklandığı noktayı kaybediyordu, uzaklarda bir şeye bakıyor gibi görünüyordu. “Evet, onlar bir canavar istediler ve artık bir tane olacak. Ve bütün dünyayı önümde diz çöktüreceğim!”

BÖLÜM KIRK İKİ

Kış

Kar taneleri yapraklar gibi havada süzülüyor, karşılama odasının manzarasını bulanıklaştırıyordu. Owen camın kenarında dikilmiş, kalbinin buzdan olmasını diliyordu. Kapı gıcırdadı ve Dük Horwath odaya girdi. Hareketleri daha da ağırlaşmıştı. Belki de hep öyleydi ancak Owen'a çok daha yaşlı görünmüştü. Yaşlı ve bitaptı. Owen kendi perişanlığının yüzünden yeterince okunduğunu tahmin etti çünkü Horwath'ın da yüzü aynı şekilde asılmıştı. Yaklaşıp pencerenin kenarında dikildi, kolunu Owen'ın omzuna attı.

“Her ikimiz de onu özleyeceğiz evlat.” dedi dük kısık sesle. Sesini çatallaştıran bir sızı vardı içinde. “Ara ara Dundrennan'a gelmen beni çok memnun eder. Davete hiçbir zaman ihtiyacın yok. Belki yaşlı bir askerin sana yardımı dokunur.”

Owen minnettarlık hissetti fakat yaşadığı his çektiği ızdırapla anında kayboldu. “Seremoni bitti. Gemiler yelken aldı. Geri dönecek midir, lordum?”

Dük derin ve üzüntülü bir iç çekti. “Zannetmiyorum. Ancak kral çağırırsa.”

Owen kendini dikleştirdi, yelkenleri suya indirmemeye çalışıyordu. “Çağıracağını sanmam. Ona her zaman ne düşünüyorsa onu söylerdi. Kralın artık buna değer vereceğini düşünmüyorum.”

Horwath bilge bir tavırla başını salladı. “Değişti. İçinden bir şey en sonunda koptu gitti. Dediğim gibi, davete ihtiyacın yok.” Owen’ın omzuna vurdu, yaralı koluna karşı tedbirli davranmıştı ve ardından gitmek için arkasını döndü.

“Dundrennan’a gitmek için yarın mı yola çıkıyorsun? Bu fırtınada mı?”

Yaşlı dük başıyla onayladı. “Bu da fırtına mı? Daha beterlerinde at sürdüm. Savaşta helak olan çok oldu. Görmem gereken dullar var. Şereflendirilecek ölümler.” Owen’a sıcacık gülümsedi. “Belki de avutulacak bir evlat.”

Owen tekrar gülümseyeceğini düşünmemişti. “İyi yolculuklar, lordum. Casus Teşkilatı’nı yönetme konusunda herhangi bir tavsiyeniz var mı?”

Horwath keşisakallıyla oynadı. “Bence Ratcliffe ve Mancini’den ne yapmaman konusunda yeterince şey öğrendin. Kralı doğru okuduysam oyunu tahtanın diğer tarafına taşımaya hazır.” Gözlerini bilge bir tavırla kıstı. “Dikkatli ol. Hizmetçi Kızın dönemini incele. Kralların üstesinden gelemeyeceği kadar çok işe kalkıştığında neler olduğunu sana gösterebilir.”

Zorla gülümseyerek Horwath’a selam verdi ve gidişini izledi. Dirseği ince ince sızladı, oysa iyileşiyordu, sabit tutmak için askıya almaya artık ihtiyaç duymuyordu. Dışarıdaki fırtına git-

tıkçe sertleşiyor, aşağıda avluda ne olup bittiğini görmeyi zorlaştırıyordu. Owen Leydi Kathryn'i ve ona ne söyleyeceğini düşündü. Yapılması gerekenin ne olduğunu biliyordu ama onun işbirliğine ihtiyacı vardı; üstelik kocasını kandıran adama da güvenmesi pek olası değildi.

Karşılama odasından ayrılıp ana kata inen basamaklara yöneldi. Her yerde Iago ve Evie'nin düğün süslemelerini toplayan hizmetliler vardı. Bir an dank etti. Iago ve Elysabeth. Takma adını kullanmayı bırakmak zorundaydı. Böyle yapmak canını çok acıtmıştı.

Büyük salonu süslemek için kullanılan kumaş toplarını taşıyan kızlardan kaç kaç Owen, Casus üstadlarının kendilerine ait olan ve Yıldız Odası denilen odaya girdi. Kralın yatak odasının hemen yan tarafındaydı. Oda birkaç sandalyeyi alacak genişlikteydi. Her yerde masalar, tüy kalemler, mürekkepler ve rüşvet için kullanılan paralarla dolu sandıklar vardı; bir duvarda da saray içindeki bütün çeşitli kilitlerin anahtarlarının asılı olduğu kancalar sıralanmıştı. Dolgu sandalye Owen'ın ihtiyaç duyacağından çok daha genişti; yine de oturdu ve krallığın diğer ucuna geçen gemilerin ve ulakların günlük olarak ulaştırdığı mektup ve tezkere yığınınına baktı. Yığılan karlar gibiydiler. Yıldız odasının duvarları kalındı; ayrıca Owen da rahatsız edilmek istemediğinin anlaşılması için kapıyı kilitletti. Dirseklerini masaya koyup yüzünü ellerinin arasına gömdü, doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünüyordu. Eyric'e Severn'ı tahtından düşürmesine yardım etmiş olsaydı krallığın kaderi değişecek miydi? Kendi inancına rağmen böyle yapabilir miydi? Kralın neye dönüşeceğini bilmek kararını değiştirir miydi?

Evie'yi Atabyrion'a giden bir geminin üzerinde düşündü. Yanında, öpmek için ağzının içine düşen Iago'yu hayal etti. Düşünceyle birlikte yüreğine ok gibi bir sızı saplandı. Hayır, bunu düşünemeyecekti! Yoksa kafayı yiyecekti. Kendini kontrol etmeye çalışıyor, yatıştırmaya çalıştığı soluklardan omuzları titriyordu. Çocukları olacaktı. Oğlunun adını ne koyardı? Birçoğunun yaptığı gibi aynı isimdeki ünlü kralı seçerek Andrew ismini mi verirdi? Yoksa daha içten bir isim mi olurdu?

Owen gizli kapının açıldığını duymadı. Ocaktaki ateşin sesi çok çıkıyordu. Ama odada birisi olduğunu sezmişti. Kumaş hışırtısı duymuştu. Bir eteğin hışırtısıydı.

Ardından Fountain büyüünün o yatıştırıcı kıpırtısını hissetti. Owen ağır bir şekilde boynunu çevirdi. Oradaydı. Ankarette Tryneowy. Elbette o değildi. Etayne'di fakat Ankarette gibi görünüyordu. O aynı yumuşacık gülümseme, o bilge ve hüznü gözler; hatta kokusu bile onu hatırlatmıştı.

"Sizi en iyi nasıl teselli ederim diye düşünüyordum." dedi Etayne yumuşak bir ses tonuyla, ileriye doğru ilerlerken etek uçları haliye sürtünerek hışırdıyordu. "Ona da benzetebilirdim kendimi." Kafasını salladı. "Diğer erkekler bunu isterdi. Oysa siz diğerleri gibi değilsiniz. Zaten hiçbir zaman sizi o olduğuma da inandıramadım. Öyle yapsam beni küçümserdiniz ve beni küçümsemenizi hiçbir zaman istemem. O zaman sizi kim teselli ederdi?" Etayne'in yüzünden şefkat ve hüznün akıyordu. O yumuşak elini omzuna koydu. "Sizi teselli etmeme müsaade edin Owen. Onun yapacağı gibi. Size yazdığı mektubu buldum. Bulana kadar her bir gizli köşeyi aradım."

Katlanmış, küçük kare bir kâğıt uzattı.

Owen şaşkınlıktan ona bakıp kalmıştı, duygularının durmaksızın çağladığını hissediyordu. Titreyen eliyle kâğıdı aldı ve açtı.

Sevgili Owen'ıma,

Ölmeden bunu sana yazmak istedim. Kingfountain Sarayı'nı ebediyen terk ediyor olmak beni üzüyor. Uzun yıllardır bu kule benim cennetim olmuştu. Burada üzüntü veren anılarım oldu. Ancak güzel olanları da var. Hayat da böyle, öğreneceksin. Derin Sularda uykudayken senle olan anılarımı yaşatacağım. Senin büyüdüğünü ve koca bir adam olduğunu görebilmeyi çok isterdim. Bir gün inancına ters düşen bir şeyi yapman için çağrılabilirsin. Sana bu son öğüdüm olsun. Efendin senden sadakat isterse doğru olanı sun ona. Fakat senden doğruluk isterse o zaman da sadakatini sun ona. Seni seviyorum, benim küçük oğlum. Senin hayatını kurtarmak için kendiminkini seve seve veririm. Bir gün, başkası için senin de aynı şeyi yapman istenebilir.

Arkadaşın, Ankarette.

Son sözleri okurken gözleri dolu dolu oldu. Yüreğindeki keder dayanılmazdı.

“Mancini'nin bunu neden okumanızı istemediğini anlayabiliyorum.” dedi Etayne. Elini saçlarında gezdirdi, daha sonra da dolgu sandalyede yanına oturdu; başını omzuna yaslattı ve nazikçe saçlarını okşadı.

Büyüsünün yarattığı yanılgıyı iliklerine kadar hissediyordu. Fakat bu sefer, ona teslim oldu ve kraliçenin zehircisi yanında, onunla birlikteymiş gibi davrandı.

SON BÖLÜM

Owen daha önce bir kadının doğum yapışına hiç şahit olmamıştı. Hiçbir şekilde faydası dokunmuyordu çünkü bütün bu sıkıntı onu rahatsız etmiş ve midesini bulandırmıştı. Kapı yanındaki bir kovaya öğürmüş, içi dışına çıkmıştı; üstelik Kathryn'ın sancı çekerken çıkardığı sesler onu sersemletmiş, tek kelimeyle başını döndürmüştü. Böyle bir olayı Kral Severn'a hissettirmeden saklayabileceğini düşünmekle gerçekten dünyanın en büyük aptallığını yapmıştı. Her an, beyaz yaban domuzu işlemeli siyah cüppe giyen muhafızların St. Penryn tapınağının kapısına dayanacağını ve çocuğu alacağını zannediordu.

Owen ayak sesleri duydu ve en kötüsünün olmasından korktu. Kapı çalındı, Owen kılıcını çekti ve titrek parmaklarıyla kapının mandalını çekti, dövüşmeye hazırды. Gelen Deconeus'tu.

"Leydinin doğumu nasıl gidiyor?" diye sordu Deconeus telaşlı bir şekilde.

Owen omzunun üzerinden yatağın kenarına diz çökmüş duran Etayne'e baktı, gücünü toplamasına yardımcı olması için Kathryn'e yudum yudum et suyu içiriyor, iksirler veriyordu.

“Ne öyle ne de böyle diyebilirim.” diyerek dürüst bir cevap verdi Owen.

Deconeus kılıcı fark etmiş gibiydi, o yüzden geriledi. “Rahatsız ettim, kusura bakmayın lordum. Fountain ve buraya sakladığınız sandık üzerine yemin ederim ki sizi ifşa etmeyeceğim. Şu an tapınakta tek bir kimse yok. Tek bir ruh bile yok.” Gözlerini göğe kaydırды. “Fakat deniz üzerinden gelen şiddetli bir fırtına var gibi görünüyor. Fırtınada yola çıkarak bebeğin sağlığını tehlikeye atmakta kararlı mısınız? Neticede kralımız olacak.”

“Fountain halleder.” dedi Owen ve Kathryn’in acıyla tekrar feryat ettiğini duyunca kapıyı adamın yüzüne kapattı. Kapıya yaslandı, hızlı hızlı göz kırpyordu. O esnada tüm teşkilat krallığın dört bir köşesinde hayalet kovalıyordu. Hayalinden olası bir tehdit bile uydurmuştu, böylece hem saraydan uzaklaşmasına bir kılıf bulmuş hem de Severn’in dikkatini dağıtmıştı. Kral, Leydi Kathryn’i görmeye, onu tanımaya ve onun aklını çelmeye can atıyordu. Owen ağzını kuruladı, kaçınılmaz olanı önlemek için söylediği bütün yalanlar, yaptığı tüm hileler aklındaydı.

Leydi Kathryn tapınakta beş ay kalmıştı. İlk başta Owen, onu uzak tutan şeyin Severn’a karşı duyduğu korku olduğunu bildirmiş, ardından da uzun bir hastalığa yakalandığı bahanesini uydurmuştu. Ve sonra leydinin doğum sancıları erken başlamıştı, hem de aylar öncesinde, Owen’ın elinden tek gelen Etayne’i ve kendisini diğer casusların dikkatini çekmeden oraya ulaştırmak olmuştu. Etayne zaten ebe olarak eğitim almıştı ve aylardır kendini bu doğuma hazırlıyordu.

Owen’ın görevi ise bebeğe güvenli bir yuva, kimliğini saklayarak büyüyebileceği bir yer bulmak olacaktı. Düzenlemeler

Dük Horwath'ın yardımıyla yapılmıştı, gerçi Owen'ın düke anlattığı hikâye doğru değildi. Averanche Savaşı'nda kocasını kaybeden, kocasının bebeğini taşıyan fakat kocası olmadan bebeğine bakamayacak genç, dul bir kadın hikâyesi uydurmuştu. Aynı babası gibi onu bir asker olarak yetiştirecek, ona onuru, sorumluluğu ve sadakati öğretecek birisini bulacağına söz vermişti.

Owen yüzünü buruşturdu.

Kathryn hareketsiz uzanıyordu. Odaya vakur bir sessizlik çökmüştü. Etayne'in kanlı bebeği kundakladığını gördü. Sesi soluğu çıkmayan bir bebeği.

Kathryn soluk soluğaydı. "Onu... Onu... Duyamıyorum. Erkek mi... Gerçekten mi?"

"Erkek." dedi Etayne temkinli bir ses tonuyla. Sesine korku hâkimdi.

Owen'nın bakışları Etayne'inkilerle kesişti ve o an Owen gerçeği anladı. Gözlerinde görebiliyordu. Bebek ölü doğmuştu.

Owen'ın yüreğine acı saplandı. Kılıcını kınına sokup yatağın yanına yaklaştı, her an bayılabileceğinin işaretçisi olan baş dönmelerini hissediyordu.

"Onu... Onu... Görmeme... İzin verin." Kathryn'in soluğu kesilmişti.

Etainye kederlenmişti. Bebeğin buruşmuş yüzünden kan lekelerini ve yapışkan maddeyi temizledi. Bir anne hassasiyetiyle oğlanı tuttu; hüznle bakıyordu yüzüne, o soğuk, yumuşak yüzüne. Owen, Etayne bebeğin alnına öpücük kondururken gözlerinden sel olup boşalan gözyaşlarını gördü.

“Onu tutmama... Müsaade et.” diye yalvardı Kathryn.

Etayne bebeği annesine verdi. Terden kestane rengi saçları alnına yapışmıştı. Zorlu doğum onu tamamen tüketmiş ve bitap düşürmüştü. Siyah elbisesi sandalye üzerinde asılı duruyordu, beyaz kombinezonu ise kendi üzerinde ter ve kandan sıırıslıklam olmuştu. Owen, güçsüz kolları arasındaki minik yavruya bakan Kathryn’in yaşadığı duygularla yüzündeki değişimini izliyordu.

“Hayır... Hayır!” diye feryat etti kadın. “Bu olamaz!” Hıçkırıklar göğsünü sarsmaya başlamıştı.

Owen bebeğe baktı. Bunun üzerine ne yapması gerektiğini anlamıştı. Kendi içinde kuşkularıyla boğuşarak yatağın kenarına yaklaştı ve bebeği ağlayan anneden aldı. Etayne Owen’a bakıyordu; olacakların farkına varmasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bebek doğduğunda... Ölüydü.

Owen gibi.

Korkunç Ölü Adam kehanetinde hayata geri dönen ölü bir kraldan bahsediliyordu. Owen Fountain kuyusunun gücünü yüreğinde hissetti. Tapmak duvarlarının ötesinde çarpan dalgalarda onun sesini duyabiliyordu. Gökyüzünde hızla ilerleyen fırtına bulutlarında onun varlığını hissediyordu.

Owen minik bebeği kollarıyla kavradı, mumsu cildine bakıyordu. Aşağısında duran kadından yayılan anne sevgisini hissetti. Kingfountain’da acı çeken Eyric’i izleyişini hatırladı, kör bir talihle Dunsdworth’un refakatine mahkûm edilmiş, kendi evladının güvende olabilmesi için bir yalana tutunmuş bir tut-saktı. Ufacık bebeğe bakarken Owen içinde bir umut kıvılcımı

hissetti; çok daha iyi bir hükümdarın kısa bir süre sonra topraklara gelebileceğinin umudu.

Owen bebeğın yüzünü kendi dudaklarına yakınlaştırdı. Sözcükleri hatırlamıyordu. Fakat her nasılsa daha önce yalnız bir kez konuştuğú bir dilde ne diyeceğini biliyordu. O kelimeyi fısıldadığında Fountain'ın kendinden fıskıran gücünü hissetti.

“Nesh-ama.”

Nefes al.

Ve sessiz kralın o minik göz kapakları kırpışarak açıldı.

YAZAR NOTU

Kitaplarımda genellikle bazı temel gerçekler bulunur ve bu kitap da bunlardan farklı değil. Ortaçağ İngiltere'sinde yaşanan Güller Savaşı'nı incelerken Perkin Warbeck gizemi ve kendisinin III. Richard tarafından öldürülen kayıp prenslerden biri olduğunu nasıl iddia ettiği hakkında bilgi edindim. Çünkü bu hikâye savaşı VII. Henry yerine III. Richard'ın kazandığı başka bir evrende gerçekleşiyor; Warbeck'in beyanlarının onu öldürdüğü söylenen amcası tarafından nasıl karşılandığını araştırmamın çok daha ilginç olabileceğini düşündüm. Bu, hikâye için harika bir olay oluşturdu ve konunun ilerleyişinde yol gösterici oldu. Konuyla ilgili daha fazla bilgi edinmek isteyenlere Ann Wroe'nun kitabı *The Perfect Prince: The Mystery of Perkin Warbeck and His Quest for the Throne of England*'ı önerebilirim. Kitabın beni etkisi altına alan öğelerinden biri de Perkin ve Huntley Kontu'nun kızı, Leydi Katherine'in çocuğuna ne olduğu olmuştu. Tarihçilerin konuyla ilgili hiçbir bilgisi yok. Biz yazarlar neden böyle gizemlere takılıp kalırız ki? Ortaçağ kitaplarına olan düşkünlüğümden birçok kez bahsetmiştim. Bunu bu kitap için de söyleyebilecek miyim bilmiyorum çün-

kü bir yazar olarak bu kitabın son bölümlerini yazarken ağladığım kadar daha önce hiç ağlamamıştım. Olur da duygusal bir işkenceye uğradığınızı hissederseniz, bilin ki ben de orada, sizin yanıbaşınızdayım. Karakterlerin hayatlarının en derinliklerindeyim. Heykeltıraş Michelangelo hakkında söylene gelen bir hikâye vardır. Devasa bir mermer bloğunda David heykelini yontarken ufak bir erkek çocuğu sorar, “Onun orada olduğunu nereden biliyordun?” Benim için kitap yazmak da aynı işlem. Bazen her daim var olmuş bir hikâyeye hayat veriyormuşum gibi hissediyorum. Bu da hikâyenin söylenmesi gereken kısmı. Hayatlarımızda her zaman hak ettiğimiz ya da istediğimiz şeyleri elde edemiyoruz. Ancak bu talihsizliklerle nasıl baş ettiğimiz karakterimizi şekillendiriyor.

İkinci kitapta olduğu gibi üçüncü kitapta da geleceğe sıçrama olacak, burada verilen kararların dallanıp budaklanacağı zamana gidilecek. Ayrıca Owen’ın çok uzun süredir anlamlandıramadığı gizemler hakkında daha fazla bilgi edineceksiniz. Üçüncü kitapta sizi bekleyen sürprizlere hazırlıklı olun.

TEŞEKKÜRLER

Bu serinin ilerlemesinde emeği geçen birçok kişiye teşekkür etmek isterim. Öncelikle büyük bir ağırbaşlılıkla kitaptaki duygusal travmanın üstesinden gelen ilk okuyucularıma teşekkürler! Robin, Shannon, Karen, ve Sunil. Eşim ve en büyük kızım kitapla ve Owen'ın yaşacakları ile ilgili görüşlerimi ortaya koyarken mükemmel dinleyici olmuşlardır. Bu seriye gösterdikleri büyük ilgiden dolayı harika yayın ekibime de teşekkür etmek isterim! Bu kişiler Jason Kirk, Courtney Miller, ve Angela Polidoro (kendisinin bu kitapta küçük bir rolü de bulunmaktadır; çünkü soyadı, bu serinin yanısıra doktora tezim sırasında faydalandığım bir kaynak olan, gerçek bir on altıncı yüzyıl tarihçisi Polydore Vergil ile aynıdır).

KINGFOUNTAIN SERISI

